

ÎNTÂI

PARTEA

Plecarea la școală

Măine se deschid școlile. Nu cred să fi așteptat cineva ziua asta ca mine. Noaptea, care trebuie să-i facă loc pe pământ, rămâne albă. Nu pot să închid ochii. Un frământ, o nerăbdare ciudată îmi fură somnul. Când zorile surâd la ferestre, sar din așternut și primul meu gând e să aflu cât e ceasul. Pendula, draga mea prietenă, mi l-a ghicit. Bate patru lovituri sonore, prelungi, care răsună prin toată ființa mea. Peste o oră plec cu tata la Craiova.

Toți ai casei s-au trezit. În sufragerie, ceaiul mă așteaptă fierbinte, îl sorb în grabă. Mama, care îmi pregătește de trei zile bagajele, tot mai găsește câte ceva de pus. E îngrijorată și tristă, de parcă m-aș duce la război. Îmi dă mereu sfaturi cum să mă păzesc de răceală, de colegi răi și de altele.

Vine și tata. Mama îi spune:

—Stroe, trebuie neapărat să vorbești cu directorul să-1 supravegheze îndeaproape.

Tata încuviințează tăcut. Pare cam plictisit de atâtea stăruințe, îl cunoaște pe directorul liceului, au fost colegi de facultate. Asta nu-i rău deloc.

Cobor în curtea casei. Afară e răcoare și umed. Simt un fior de gheață prin șira spinării. Încă nu s-a crăpat de ziuă. Văzduhul e o umbră deasă care topește zărilor. Dealul din spatele casei arată ca o matahală apocaliptică, gata să se năpustească asupra mea.

Grivei, dulăul, răsare deodată ca din pământ, se gudură și sare cu picioarele pe mine. Îl cert, dar lui nu-i pasă. O zbughește prin ogradă, răsfățat. Alerg după el, fără să-1 prind. Latră voios și-i pare bine de joacă. L-aș lua cu mine la oraș, dar nu se poate. E în stare să sfâșie oamenii de acolo, sălbaticul, căci nu prea știe multe.

Mă abat pe la grajd. Moș Ioniță a scos trăsura din șopron. Acum înhamă caii și pufăie tacticos din lulea.

—Bună dimineața, moșule!

—Mulțumim duminale... Te sculași cu noaptea-n cap, ai?

—Ce să fac, moș Ioniță? Trebuie să mă duc la școală.

—Hei, domnișorule, e bună învățătura. Pe vremea mea nu se pomenea de așa ceva.

Grivei nu se astâmpără. Latră mereu la caii care se sperie și azvârlă cu picioarele.

—Marș d-aici, jigodie! Îl gonește moș Ioniță.

Pe urmă, trage trăsura în fața intrării. Coboară și tata, însoțit de mama.

—Grig, n-ai uitat nimic?

—Nu, măicuță!

Îmi iau rămas-bun. Ea mă îmbrățișează și-și șterge pe furis lacrimile, să n-o vadă tata. Îmi spune la ureche:

—Să-mi scrii, Grig, în fiecare săptămână. Și ferește-te să nu răcești.

Îi fâgăduiesc totul, ba îmi pun în minte să-i scriu de două ori pe săptămână. Simt cum îmi strecoară ceva în buzunar. Trebuie să fie niscai bănișori.

Înainte de a pleca, mă pune să-mi fac cruce și îmi înfășoară un șal în jurul gâtului.

Pornim. Flutur batista. Mama face la fel. Grivei latră și se cațără pe garduri, dar nu le poate sări: sunt prea înalte.

3

MIHAIL DRUMEȘ

De la Dimești până la oraș e cale de câteva ceasuri. Am bătut-o de multe ori. Mi-a plăcut întotdeauna, mai ales când e vreme bună. Și ziua de azi arată a fi frumoasă.

Nu vorbim nimic. E ciudat lucrul ăsta, dar cu tata nu mă pricep să vorbesc. Dacă nu mă întreabă, nu știu ce să-i spun, nu-mi vine nimic în minte. Poate din cauză că e rece, închis, ca un diplomat. Mă contrazice mereu, din te miri ce, opunându-mi argumente pe care nu i le pot răsturna... în logică, e foarte tare, nu mă pot măsura cu el. Orice-i spun, parcă ar fi o prostie care trebuie doborâtă. Tot mai bine-i să nu vorbim. Așa am răgaz să fiu mai mult în tovărășia gândurilor mele.

Sunt vesel. Pentru mine începe o viață nouă, necunoscută. Cu școala mea e o poveste întreagă. Primele două clase gimnaziale le-am trecut, în particular, la Londra. A treia am dat-o la Geneva, unde ne-am mutat după aceea. A patra am isprăvit-o - tot ca pregătit în particular - la București, iar a cincea și a șasea, la Paris.

În timpul învățaturii, m-a ajutat mama, iar la matematici, fiindcă nu se pricepea, mi-a luat preparatori când englezi, când francezi, după cum găsea. Pe la începutul verii, ne-am întors în țară, instalându-ne la Dimești; după cât am înțeles, pentru mai multă vreme.

Mama ar fi vrut să dau și clasa a VH-a tot în particular, și chiar îmi găsise un preparator, dar tata s-a împotrivit. El susținea că-i mai bine să urmez la zi, să mă obișnuiesc și eu să trăiesc în lume, nu legat toată ziua de fustele mamei.

Din cauza asta părinții s-au certat. Câteva săptămâni nu și-au vorbit deloc. În cele din urmă, mama n-a avut încotro și a trebuit să se supună. Mai ales că, de rândul acesta, nici eu nu-i dădeam dreptate.

Câteodată mă apucă o neliniște ciudată. Cum o fi să urmezi la școală? Îmi închipui că trebuie să fie tare plăcut. În primul rând, te bucuri de libertate, în al doilea rând, îți faci prieteni câți vrei și, mai ales, te plimbi nesupravegheat pe unde ai poftă. E puțin lucru? Pentru mine astă-vară era o sărbătoare când plecam în oraș singur de capul meu. În sfârșit, îmi trec prin minte o grămadă de lucruri.

După o oră și mai bine de tăcere, tata mă întreabă:

—Ți-e răcoare, Grigore?

—Nu.

Tăcem din nou, fiecare cu gândurile lui. Mă uit cum iese soarele de sub pământ. E roșu ca arama topită; toată bucata de cer din jurul lui s-a aprins și arde mocnit ca jăraticul. Văzduhul se umple de lumină proaspătă și caldă. Mă simt înviorat, mândru și atât de mare, încât nu mai încap în mine. Mă dor ochii de atâta strălucire, întorc capul: uite că și caii au simțit ceva, pentru că îndeamnă la drum mai sprinteni și mai vioși. Nici nu prind de veste când soarele se ridică de-o suliță pe cer. Acum nu mai e roșu, ci sclipitor ca argintul viu, încât nu poți să te uiți la el mai mult de o clipă.

Trecem prin pădurea Cotmeana. Un iepure țâșnește dintr-un tufiș, ne taie scurt calea și se face nevăzut. Moș Ioniță tresare de pe capră:

— Pii! Cum de n-avusei o flintă, că-i făceam de petrecanie!

Tata nu se clinește, rămâne tăcut și nepăsător, parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Mă uit la copacii care țin tovărășie șoselei. Sunt triști și amărâți pentru că frunzele lor au început să ruginească și multe cad moarte la poalele lor ca într-un țintirim.

Las capul ușor pe spate, sprijinit de pernele trăsorii. Apoi închid pleoapele și mă cufund în lumea visurilor mele. Ea nu seamănă deloc cu viața searbădă pe care o

duc.

Vreau să mă gândesc la Alina. E departe de mine, nu știe ce dor mi-i de ea...

Mă las în voia închipuirii și re trăiesc împrejurările atât de minunate în care am cunoscut-o...

Alina Barbu

În vara asta, nu mult după întoarcerea noastră de la Paris, am plecat cu mama la București, căci voia să se arate unui medic.

În tren am intrat într-un compartiment de clasa întâi, unde mai era o doamnă pe care mama o cunoștea. Un timp am ascultat conversația celor două prietene, dar m-am plictisit curând. Vrând să citesc ceva ca să-mi omor timpul, m-am ridicat să umblu în servietă unde aveam o revistă literară. În clipa aceea, am zărit o carte rezemată de peretele canapelei. Am luat-o în mână și m-am uitat la titlu. Era o carte franțuzească, din colecția „Nelson”: **Le Disciple** de Paul Bourget.

Am întrebat-o politicos pe doamna din compartiment:

— Este cartea dumneavoastră?

— Nu-i a mea... mi-a răspuns. Se vede că a uitat-o un tânăr care a coborât la Piatra-Olt.

Norocul meu!

M-am așezat din nou și m-am apucat să răsfoiesc romanul. Dintre file a lunecat deodată o fotografie de mărimea unei cărți poștale, înfațișând-o pe cântăreața Alina Barbu în **Traviata**. Pe dos erau câteva rânduri, cu scris mărunt și dezordonat de femeie răsfățată:

Dragului meu Grig, pe veci a ta, Alina.

Am tresărit, înspăimântat de această descoperire. Dădusem, fără să vreau, peste un mare secret. Pe urmă, m-am mirat: și pe el îl chema tot Grig, ca pe mine. Uite, întâmplarea a uneltit ca tocmai eu să dau peste dedicația asta, ca și când mie mi-ar fi adresat-o Alina...

M-am uitat lacom la fotografie și nu mă săturam privind-o: înaltă, mlădioasă ca o trestie, cu părul și ochii negri. Surâdea, și pe fața ei se lăsase o lumină, totuna cu farmecul. Parcă fusese în-tr-adins creată pe gustul meu. O ciudă mare m-a răscolit ca o revoltă: de ce nu sunt eu Grig acela?... Aș fi iubit-o mult, aș fi făcut orice pentru ea. Nu e puțin lucru să te iubească o cântăreață celebră ca Alina. Te-ar invidia toți prietenii și cunoscuții, iar celelalte fete ar crăpa de ciudă.

Când voi ajunge student, voi face pe dracu-n patru să devin iubitul unei actrițe celebre, ca să mă plimb la braț cu ea pe Calea Victoriei.

Fără doar și poate că trebuie să existe la București și alte actrițe tot atât de fermecătoare ca Alina Barbu...

Mi-am luat inima în dinți și-am întrebat-o pe doamna care ne ținea tovărășie:

— Era frumos tânărul care a uitat cartea?

Atât mama, cât și prietena ei au rămas surprinse de întrebarea mea, fiindcă părea, ce-i drept, cam nelalocul ei.

— Ce te interesează pe tine ? m-a descusut mama.

— Sunt curios să știu...

— Nu mi s-a părut deloc... răpitor... a surâs doamna. Dacă nu era elegant îmbrăcat, ar fi fost chiar urât. Dar un bărbat nu trebuie să fie decât puțin mai

5 MIHAIL DRUMEȘ

chipeș decât dracul...

Am râs de comparație și mi-a părut bine că Grig acela era urât și poate chiar respingător.

Am stat în capitală vreo zece zile, până când mama a isprăvit tratamentul. Pe toate gardurile erau lipite afișe mari, colorate cu litere de-o șchioapă, care anunțau **Traviata** la Opera Română, cu

Alina Barbu în rolul principal. Mai figurau pe afiș și alți cântăreți celebri, ca Dimăncescu-Basu sau Daria Ropală, însă numele ei era tipărit cu literele cele mai mari.

Am rugat-o pe mama să mergem la Operă, dar ea avea alte treburi, așa că mi-a dat voie să mă duc singur. Ardeam de nerăbdare s-o văd pe Alina Barbu, și cele zece minute care s-au scurs până să se ridice cortina mi s-au părut tot atâtea veacuri.

Când a intrat în scenă, ușoară, cu pași de fulg și înveșmântată într-o rochie vapoasă ca de zăpadă, am deschis ochii mirat, mari cât porțile unei cetăți, ca s-o trec în ființa mea. Era mult mai răpitoare decât în fotografie și frumusețea ei stârnea un freamăt în public, asemănător cu extazul. Cum a început să cânte, cu un glas de clinchet, cu triluri de privighetoare, m-au trecut fiorii. Părea așa de ireală în desăvârșirea ei, încât de multe ori mă întrebam dacă nu visez un vis cu o zână care îi cântă logodnicului ei, în palatul de cleștar, din fundul mării...

Dar nu era vis. Alina Barbu exista în realitate și numai eu știam pe cine iubește. De la un timp, nici nu mai luam seama de ceilalți interpreți și mă gândeam în neștire în ce fel i-o fi șoptind lui Grig al ei „te iubesc” și de câte ori s-or fi sărutând amândoi într-o noapte.

Când s-a lăsat cortina, am aplaudat ca un smintit. Ea a prins de veste, s-a uitat o clipă la mine și chiar mi-a surâs... Poate mi s-a părut, fiindcă prea îi cerșeam privirea. Nu știu bine...

Oricum, pluteam în fericire, asta-i sigur. Am vrut să-i duc fotografia găsită, numai ca s-o văd și să-i vorbesc. Dar n-am îndrăznit. Mi s-a părut ceva supranatural, să fie numai la doi pași de mine...

În timpul antractului, m-am întâlnit cu Tiberiu, băiatul preotului Doncea de la noi, care urmează liceul la București. Ne cunoșteam de când eram mici.

— Ce-i cu tine, Grig, pe-aici? Când te-ai întors în țară?

— De câteva luni.

— Stai la București sau ești numai în trecere ?

— Stau la Dimești, dar vin destul de des în capitală, l-am mințit, fără niciun motiv, de altfel.

Își pusese un costum nou-nouț și-și netezea mereu freza, pri-vindu-se neconținut într-o oglindă cât toate zilele, spânzurată de peretele holului. Tot timpul mi s-a lăudat că se prăpădesc fetele după el, că o studentă de la Litere era cât p-aci să se sinucidă din pricina lui și că-i scrie aproape în fiecare zi câte opt pagini. Mi-a arătat chiar fotografia ei.

— Dar tu cum o duci cu amorul? m-a întrebat.

— Eu... ?

Și-n clipa aceea mi-a fulgerat un gând năstrușnic prin minte.

— Eu, dragul meu, eu, hm... lucrez pe picior mare... Sunt încurcat cu o actriță celebră...

— Ei, lasă-mă că mor! Cu cine?

— Secret de stat!

— Aiurea! Dacă nu-mi spui înseamnă că mă duci cu zăhărelul.

- Îmi dai cuvântul de onoare că nu suflă nimănui o vorbă?
- Ai cuvântul meu.
- Sută-n sută?
- Zero absolut!
- Ei bine, ascultă, iubita mea e... Alina, i-am șoptit în mare taină.
- Care Alina?
- Alina Barbu, cântăreața... care alta?

Tiberiu a făcut ochii mari cât două cepe, apoi a pufnit în răs.

- Pe mine mă fraierești, tu? Vezi de altul, băiețuș!

— Ascultă, tipule, nu fi caraghios, l-am luat la rost. Nu e vorba de nicio „fraiereală”. Dacă vrei o dovadă, poftim...

Am scos din portmoneu fotografia Alinei și i-am arătat-o. El a citit aiurit dedicația scrisă pe verso, pufnind pe nas.

- Este sau nu este? l-am înfruntat victorios, gata să-1 dărâm.

— Ia te uită ce crai de ghindă! Cum ai pus laba pe ea? Mi-a plăcut tare mult exclamația amicului meu. N-am s-o uit niciodată.

- Asta e altă poveste, i-am răspuns privindu-1 de sus. Poate aș fi născocit la repezeală o poveste, dar soneria a zbâr-

nâit strident, iar noi ne-am despărțit în pripă, ca să ne reluăm locurile în sală.

În zilele următoare, am fost la încă două spectacole ale Alinei: **Boema** și **Madama Butterfly**, dar, de astă dată, cu mama.

De atunci o port mereu în gând pe Alina Barbu. Tot așa mi s-a întâmplat cu Lucile, frumoasa soție a lui Camille Desmoulins, unul dintre eroii Revoluției Franceze, pe când eram într-a V-a. l-am găsit portretul într-o carte de istorie și mi-a plăcut așa de mult, încât am rupt fila și-o păstram în portmoneu, ca s-o am întotdeauna la îndemână. Numai că săraca Lucile era moartă de mult, splendidul ei cap fusese retezat de ghilotină, din porunca lui Robespierre, pe când Alina Barbu trăiește, se bucură de viață, culege succese ori de câte ori apare pe scenă și a ajuns o mare vedetă.

Intr-o noapte, pe când visam cu ochii deschiși, am plănuit cum să fac cunoștință cu ea. Peste doi ani, când voi fi student, mă voi duce la Operă cu un buchet mare de gladiole. Ea, foarte intrigată, se va întreba cine-i tânărul care i-a dăruit florile. A doua seară îi voi trimite încă un buchet, și tot așa, vreme de o săptămână, până când, în sfârșit, îi voi strecura cartea mea de vizită: **GrigoreDima, student la Filozofie fi Litere**. Cred că are s-o impresioneze teribil și atunci va trimite numaidecât după mine. Eu, de cum voi pune piciorul în cabina ei, am să cad în genunchi foarte teatral și am să-i spun cu tremolo în glas: „Zână din **0 mie si una de nopți-**, aștern inima mea zdrobită la picioarele tale!” Cred că e o frază de mare efect... Și-i a mea, n-am citit-o nicăieri. Alina îmi va întinde mâna ei de fildeş și, după ce mă voi ridica de jos, se va prăbuși la pieptul meu, gemând sfâșietor: „Cât te iubesc, Grig! De ce m-ai făcut să sufăr atâta timp? De ce nu te-ai arătat mai curând, om cu inimă de piatră ce ești!...” și ne vom săruta de sute de ori!

După asta va urma căsătoria. Dacă părinții mei se vor împotrivi să iau de nevastă o cântăreață celebră, voi prefera să fiu, mai degrabă, dezmoștenit, decât să renunț la aleasa inimii mele.

Mai târziu mi s-a părut prea pueril planul de cucerire cu florile și prăbușirea în genunchi.

M-am apucat să-i scriu o scrisoare lungă, să-i declar deschis cât de mult o iubesc și cât de fericită aș face-o dacă s-ar mărita cu mine când voi ajunge

student. Până atunci, să ne logodim în taină și să ne sărutăm doar. Trebuia, totodată, s-o previn să nu-1 mai iubească pe acel Grig care-i uită fotografiile pretutindeni, fiindcă nu-i vrednic de ea. Să-1 abandoneze cât de curând, căci e urât.

N-am izbutit să aștern niciun sfert din scrisoare. Nu-mi plăcea, frazele erau prea sărace, parcă le înveșmântasem în zdrențe. Am rupt-o în bucățele. Voiam să-i trimit Alinei un răvaș de dragoste cum nu s-a mai scris până astăzi.

Fata gazdei

Tata mă trezește din visarea pe aripile căreia am zburat tot timpul. Am ajuns la măgura Străjeștilor și acum trebuie să cobo-i un din trăsură, pentru că urcușul e anevoios.

Sus pe coamă stă înfipt Hanul lui Cristea, bătut de vânturi și **de** ploii. În vale, se așterne Cetatea Banilor, cu casele lipite una de alta, ilin care nu se văd decât acoperișurile roșii. Dincolo, peste așezarea omenească, licărește Jiul, subțirel ca un șarpe de argint care se strecoară agale prin bogăția de verdeață a zărilor.

Intră în oraș prin bariera Cârcii. Pe străzi, oamenii mișună încoace și încolo ca furnicile, umblă trăsuri cu cauciucuri la roți și chiar automobile, iar neguțătorii ambulănți își strigă marfa. Tot **peisajul** acesta citadin îmi trezește un simțământ călduț de mâinii rie. Eh, eu am văzut minunățiile Parisului și Londrei, în urechi uni sună și acum tumultul și fierberea marilor bulevarde.

Dar acolo mă simțeam mic, neînsemnat, străin... Aici, în schimb, sunt în largul meu, voi ține orașul în brațe, pentru că în mine sălășluiesc dimensiuni uriașe ale atâtor metropole, voi domni **C8** un voievod de baștină pe meleagurile acestea...

Trecem prin fața unei clădiri arătoase, unde s-a adunat o grămadă de oameni cu boccele în mâini și copii stângaci de la țară.

—Ce-i aici? îl întreb pe tata.

—E Școala Normală.

Mai mergem câtva, apoi trăsura se oprește:

—Am ajuns!

—Da? fac mirat și sar pe trotuar. Mă dor oasele de atâta ședere. Așadar, aici am să locuiesc ? și surâd îngăduitor gândului. Casa

e In fundul curții: o îngrămădire de ziduri fără noimă, cu geamlâc

în față. Îmi plac, în schimb, grădinița, care e bine îngrijită, și mai ales un nuc uriaș, care-și întinde umbra până-n stradă. Sub el sunt o măsuță de fier și două scaune pliante. Aici o să stau să învăț, când o fi timpul bun, îmi fac socoteala.

O femeie înaltă și bine legată, cu o aluniță pe obraz, ne întâmpină în prag. Tata mă prezintă, și eu îi sărut mâna. E gazda mea. Mă privește surâzând, cu un fel de uimire. Îi spune tatei:

—Ce băiat voinic și frumos!

Complimentul îmi displace, e prea pe față. Ne poștește în casă. Suim câteva trepte și intrăm într-un antreu cu oglinzi multe, iar de aci, într-o odaie împodobită cu scoarțe oltenești. Ne așezăm la o masă. Gazda vorbește cu tata. Nu mă amestec în discuție, o cântăresc, trăgând spre ea cu coada ochiului. Pare să fi fost frumoasă, urmele supraviețuiesc încă. Are ochi mari și sprâncene groase, iar nasul e acvilin. Toate astea îi dau un aer de distincție, deși nu e îmbrăcată elegant.

O slujnică urâtă foc și desculță aduce pe tavă lichior. Beau un păhărel. Mmm! E tare bun! Aș mai cere unul, dar nu e cuviincios.

—Aș putea, vă rog, să văd camera ? întreb.

—De ce nu? spune gazda și strigă din nou slujnica. Condu-1 pe domnul în odaia de lângă sufragerie.

Mă iau după ea și pătrund într-o săliță îngustă și întunecoasă. De o parte și de alta se înșiră câte două camere cu ușile vopsite în gri. Intrăm pe dreapta.

—Asta e, domnișorule...

Îmi plimb privirile, cercetător, împrejur. Camera e cochet mobilată și plină de soare. Îmi place toaleta, care are o oglindă mare de cristal, până în pământ. Pot să mă văd întreg în ea. Asta e bine. În colțul dinspre ușă e un garderob vechi. În partea cealaltă, de-a lungul peretelui, un pat cu tăblii, strălucitor de curat.

—Hm! nu prea e modern, dar merge...

Lângă pat, în dreptul ferestrei, o masă cu etajeră pentru cărți. Etajera îmi place. Pe pereți atârnă o mulțime de tablouri și fotografiile cu rame ieftine. Am să spun să le scoată. După ce isprăvesc examenul, o întreb pe slujnică:

—Mai aveți băieți în gazdă?

—Avem, pe domnișorii Nicu, Gigi și Magotu.

—Cum ai zis? Magotu? fac nedumerit.

Mi se pare că n-am auzit bine. Ea izbucnește în râs. E arămie Li față, cu ochii mici și gura mare. Probabil țigăncușă, și râde întruna, fără noimă.

—De ce râzi ? o-ntreb, și atunci ea fuge și mă lasă singur.

—E toantă rău asta...

Dau să mă întorc în sufragerie, unde e tata. Deschid o ușă și **rămân** înghețat în prag: o fată înaltă și subțire, într-o cămașuță roz, i arc-i vine până la genunchi, se îmbracă pesemne. Când mă vede, se trage înapoi și sloboade un țipăt. Nu-mi trece prin minte să lftchid ușa la loc, decât peste câteva clipe, atât de buimăcit sunt din cauza acestei întâmplări neașteptate. Și nici nu-mi vine în minte să îngăimesc o scuză. Nu știu cum am plecat și m-am pomenit în ușa icul cu geamlâc. Tocmai atunci moș Ioniță, șiroind de sudoare, aducea bagajele să le așeze în cameră, la locul lor. Intru în sufragerie ' and tata număra banii scoși din fișic.

—Ți-a plăcut camera? mă întreabă gazda.

—Da, doamnă, foarte mult.

—De ce ai roșit ? mă cercetează tata.

—I-am ajutat lui moș Ioniță să urcăm geamantanele, mint eu. Ba nu, zău, ce s-ar fi putut spune ?

Tata mă crede. Acum trebuie să mergem la liceu. Își ia ră-mas-bun de la gazda mea și-i recomandă să fie foarte severă cu mine. Liceul nu e departe. Cred că în zece minute aș putea ajunge pc jos.

Nu-mi iese din cap întâmplarea de adineauri. Ce neghiobie! **C** !um am putut să greșesc ușa, când era atât de simplu? A fost parcă un făcut! Cine o fi fata aceea? Poate vreo elevă în pensiune sau < **11** iar fata gazdei ? Cum am să dau ochii cu ea, ce figură are să facă după întâmplarea aceea stupidă? Doar am văzut-o în cămașă, cu picii **Kirele** goale. Ciudat, nu-mi amintesc deloc dacă era frumoasă.

Pătrundem în anticamera cancelariei, ticsită de părinți și co-l>ii. Aici o să avem de așteptat, gândesc eu, văzând atâta lume... I >ar roți se dau la o parte când îl văd pe tata și-i deschid drum. I >.iu gravitatea figurii (e, într-adevăr, foarte grav și distant) ori eleganța lui vestimentară să-i fi impresionat? Chiar și ușierul îl pofteste numaidecât, peste rând, în cancelarie.

Directorul liceului șade copleșit îndărătul unui birou masiv. Nu știu de ce mi-1

Închipuiam înalt, impunător, cu barbă mare, revărsată pe piept. Nu e nici pe departe așa. E scund, puținel la trup, cu chelie și mustăți lungi. În afară de asta, poartă ochelari. Când ne vede, se ridică și vine la noi. După ce-i strânge mâna tatei, mi-o întinde și mie. Apoi mă bate amical pe umeri și-mi spune:

—Ei, tinere, sper să fim prieteni.

Nu știu ce să-i răspund. Mă chinuiesc mult, dar nu pot găsi un răspuns în pripă. Atunci îi zâmbesc, și cred că e mai potrivit așa. După ce vorbește câteva minute în șoaptă cu tata, plecăm întins la librărie, să cumpărăm manualele școlare. Nu-i chip, e atâta îmbulzeală, că nu se poate răzbate până la vânzatori.

—Ai să ți le cumperi singur, după-amiază, spune tata. Trebuie să ne despărțim, el se duce la prefectură, unde are niște treburi de pus la cale, și de-acolo pleacă îndărăt, la Dimești. Li sărut mâna, deși nu-mi place acest obicei ancestral, pe care tirania tatei mi-l impune. După ce pleacă, hoinăresc în neștire pe străzi, căscând uneori gura pe la vitrine. Vreau să mă familiarizez puțin cu centrul orașului.

Încerc o ciudată stare sufletească. Sunt, parcă, nedumerit că oamenii trec indiferenți pe lângă mine, fără să-mi arunce măcar o privire. Și doar am trăit nu mai puțin de 15 ani în străinătate, miș-cându-mă pe multe meridiane. Hotărât, astea sunt prostii!... Ca și când ar scrie pe fruntea mea că am colindat lumea în lung și-n lat. Totuși, geografia pe care am trăit-o mi-a strecurat o tainică superioritate, de care mă simt mândru. Și chiar m-a făcut să mă cunosc mai bine.

Întru la cofetăria Moderna și cumpăr o cutie cu fructe glasate și una cu fursecuri pentru mama. Apoi fug la han, unde a tras moș Ioniță, și-i încredințez pachetele.

Mă întorc la noua mea locuință. E cam târziu și nu vreau să mă aștepte cu masa.

în gazdă la Dona Bianca

—Ai venit la timp, mă întâmpină gazda. Masa e gata.

În sufragerie găsesc trei băieți care întorc capul, măsurându-mă lung din creștet până-n tălpi.

—Băieți, vi-l prezint pe noul vostru coleg, domnul Dima. Ne strângem mâinile, zâmbind cu răceală. Apoi mă așez.

— Domnul Goanță, ori n-am auzit bine? mă adresez celui mai vârstnic dintre tovarășii mei.

— Ce Goanță? sare Nicu. Îl cheamă Magotu toată ziua. Așa-i spunem toți.

Râd. Îmi aduc aminte de vorbele slujnicei. E adevărat, prin urmare. Înțeleg acum de ce l-au poreclit astfel. E negricios la față, cu maxilarul de jos ieșit în afară și ochii mici, duși în fundul capului. Cel vizat îl muștră pe colegul lui, din priviri. Cu toate astea, e simpatic și vioi, deși urât foc. Are picioarele îndoite, ca două paranteze.

Vine și fata pe care am zărit-o la sosire. Nu se aștepta să mă găsească aici și face un gest de surprindere. Se vede că e stingherită și roșește ușor. Nici mie nu mi-e tocmai la îndemână, pentru că aici, față de toată lumea, nu pot să-mi cer scuze pentru cele întâmplute. Trec câteva clipe grele. Gazda ne scoate din încurcătură și mi-o prezintă:

— **Mia bambina**, Charlotte.

Îmi întinde mâna, dar nu îndrăznesc s-o privesc. Așadar, o cheamă Charlotte, ca pe iubita lui Werther. Ne așezăm la masă. Magotu mă întreabă:

— În ce clasă ești ?

— Într-a șaptea.

- Atunci sunteți colegi, spune Nicu.
- Da? Îmi pare bine. Am putea să ne așezăm amândoi într-o

bancă.

Magotu primește numaidecât.

În timp ce prânzim, comesezii încep să mă descoasă pe toate părțile. Vrând-nevrând, le povestesc peregrinările familiei mele din țară în țară. Toți se miră și mă privesc admirativ. Nu le vine să creadă că până acum n-am urmat deloc la școală.

—Ce e tatăl matală ? se interesează Nicu, din fire cam curios.

—A fost ministru plenipotențiar.

—Și acum nu mai e ?

—Nu. L-au rechemat. A avut un conflict cu noul ministru de Externe, și acum lucrează la un studiu despre istoria diplomației, din care a și apărut primul volum, iar mama traduce opera lui Dickens.

Magotu exclamă hohotind:

—D-aia nu-i bine să fii ministru, că te dă jos și rămâi cu buzele umflate.

Râd și ceilalți. Le explic că tata n-a rămas cu buzele umflate, că e profesor la Universitate, dar și-a luat un concediu de la catedră, să scrie pe îndelete cartea.

Nicu mă întreabă dacă știu bine franțuzește și englezește.

—Destul de bine. Tot așa cum vorbești dumneata românește.

—Bărbierială! strigă Magotu.

Nu înțeleg ce vrea să spună. Nicu îmi explică superior semnificația cuvântului și se miră de naivitatea mea. Nu sunt naiv, dar dacă nu l-am auzit niciodată, cu ce sunt de vină?

—Numai între haimanale se vorbește astfel, spune gazda. I-a „atins”, dar ei nu se sinchisesc de atâta lucru.

—Te-ai învățat cu dumnealui la Damigeana, șoptește Nicu în urechea lui Magotu.

Aflu că Damigeana e profesorul de franceză.

Mi-i cam ciudă că domnișoara Lotte nu mă întreabă nimic. Se vede că e supărată încă. În două rânduri o surprind că se uită la mine pe furiș. E aproape măslinie la față, are ochii migdalați, cu sprâncene lungi și subțiri, ca în jurnalele de modă, și părul negru, strălucitor. Poartă o rochie albă, care o prinde bine. Însă, orice-ar face, nu se poate asemui cu Alina Barbu - degeaba.

Stă lângă mine și asta pare că o stingherește. Într-un rând, scapă furculița jos, iar eu mă aplec și o ridic. Îmi mulțumește greu, îmbufnată.

Aflu că Nicu e într-a VI-a Normală. Așadar, are să termine chiar anul ăsta. Gigi e și el în clasa a VII-a, la comerț. Îl credeam mai mic, fiindcă e slab și pipernicit, din cauza cocoșei. Are însă fața albă ca laptele, cu trăsături regulate, încât aș putea spune că e frumos. Trebuie să sufere mult din pricina infirmității, de aceea arată atât de timid și de tăcut. N-a scos o vorbă în timpul mesei.

Când se servește compotul, Lotte face o mișcare greșită și varsă castronașul pe rochia ei albă.

Mamă-sa o ceartă.

— Ce-i cu tine, **mia bambina?**

Sar eu, sare și Gigi să o ajutăm să se șteargă. Dar ea, roșie ca locul, plânge de ciudă și fuge în odaia ei, trântind ușa.

Mă întristez. Nu știu de ce mă simt vinovat de întâmplarea asta. ('red că din pricina mea Lotte a răsturnat castronașul cu compot...

M-aș duce să-i cer iertare, dacă nu mi-ar fi teamă c-o întărât mai rău.

Carnetul lui Magotu

După-masă, Magotu și Nicu vin la mine în cameră, vor să-mi ajute la despachetarea lucrurilor. Mă pizmuiesc pentru că eu am **O** odaie singur, pe câtă vreme ei trebuie să stea laolaltă. Mă întreabă cât plătesc pensiunea. Nu știu, tata nu mi-a spus, nici eu nu l-am întrebat.

— Aici ai s-o duci ca-n sânul lui Avram, zice Magotu. Eu stau de trei ani, acum intru în al patrulea și, slavă Domnului, n-am de **CC** mă plânge. Gazda e bună ca plăcinta cu mere.

— Dar bărbatul ei ? întreb.

— N-are bărbat. A murit acum opt-nouă ani.

— Vasăzică madam Bordenache e văduvă? Nu știam.

— Pardon, Dona Bianca, mă corectează Magotu. Să nu-i zici „inadam”, că se supără.

— E italiancă? Magotu râde:

— Dacă o cheamă Bianca, ce vrei să fie, cehoslovacă? Are dreptate, din cauza asta îi spune fie-si **bambina**.

— Dar bărbatul ei tot italian era?

— Ba nu, român sadea. A ținut o băcănie în Piața Nouă, e mult ilc-atunci. O să-ți povestească ea.

— A fost marinar pe vremuri, mă lămurește Nicu, și făcea curse la Istanbul. Acolo a cunoscut-o pe „madam” și s-au îndrăgostit, mă înțelegi. Inșă ea e de fel din Reggio, Sicilia, stabilită mai demult cu părinții la Constantinopol.

Magotu mi-arată pe perete o fotografie veche, cu ramă din scoici, care o înfățișează pe Dona Bianca cu bărbatu-său, ca mireasă și mire. Gazda mea, în rochie albă, purtând o cunună de lămâiță pe cap, arată ca o zeiță. Dacă nu mi-ar fi spus Magotu, n-aș fi re-cunoscut-o, într-atât e de schimbată. Numai nasul i-a rămas același.

Mă uit la fotografia bărbatului ei: n-am văzut până acum un ginere care să poarte barbă. Din cauza asta, pare mult mai vârstnic. Nu știu de ce nu mă pot obișnui cu gândul că el este tatăl domnișoarei Lotte. E ciudat că-mi pare rău, mă întristez fără motiv.

— I-a rămas Donei Bianca ceva avere după bărbatul ei ?

— Aș, nu se prea vede. Altfel, n-ar lua elevi în pensiune. Trăiește și ea, săraca, pe spinarea noastră.

— Dar casa este a ei ?

— De unde! Stă cu chirie.

Desfacem pachetele. Mama mi-a pus înăuntru o mulțime de bunătăți: cozonaci, prăjituri, șunci și fructe. Lui Magotu îi sclipesc ochii.

Îl invit să ia ce-i place, și el n-așteaptă să-i spun de două ori: îmbucă repede câteva prăjituri și aproape o jumătate de cozonac cu nuci. Nu mă dumiresc cum de-i este așa de foame. Abia a trecut o jumătate de oră de când ne-am ridicat de la masă.

Nicu se mulțumește cu o pară. I se face și celuilalt poftă de pere și dă gata câteva, cât ai clipi.

Nicu, văzând asta, nu se poate stăpâni și-i strigă:

— Ho, nesățiosule! Ho, burtă spartă! Apoi se întoarce spre mine și zice: Dă-1 afară, că-ți înfulecă toate prăjiturile.

Magotu, drept răspuns se uită mai întâi la ceas, pe urmă, foarte liniștit, scoate din buzunar un carnet și însemnează: **La 14 septembrie 1914, ora 2:20, adus injurii, jacându-mă „nesățios” și „burtă spartă”.**

Sunt nedumerit.

— De ce-1 notezi acolo?

Magotu surâde cu importanță și-mi explică:

— Mă-sa mi l-a dat în primire. Mi-a spus: „Ai grijă de el, să nu umble haimana, să nu se apuce de băut, să nu umble după fete”. Lu răspund de educația lui, am promis solemn. D-aia mi-am cumpărat carnetul, la o notă rea, dacă se obrăznicește - tranc! -îl însemnez coala. Când o veni, i-1 arăt: „Poftim, madam, aici sunt delictele odraslei matale, cercetează și aplică-i constituția!”

— Idiotule, îl apostrofă Nicu furios, pe mă-ta s-o strigi „madam”!

Magotu scoate din nou carnetul cu pricina și, foarte calm, însemnează:

La 14 septembrie 1914, ora 2:25, apostrofat: „idiotule” si a insultat-o pe mama, spunându-i „madam”.

Pune creionul în teacă și tot așa de calm vâra carnetul în buzunar.

— Nu trebuie să te superi, intervin împăciuitoar pe lângă Nicu.

— Cum să nu mă supăr ? Crezi că glumește ? N-am pățit-o, de două ori, anul trecut? Asta e în stare să-1 spânzure pe tat-su, dar-mite... Ți-o coe eu, hipopotamule!

Magotu, mereu netulburat, însemnează și de astă dată: **hipopotam.**

— Ți-ai luat o sarcină cam ingrată, îi spun. N-ar fi mai bine să l-1 carnetul mereu în mână?

— O să-ți mut fălcile! își iese Nicu din fire și se repede să-1 pocnească.

Prind de veste și-1 împiedic.

Magotu, netulburat ca o statuie, notează în carnet tentativa. Adevărat, Nicu ăsta, mărunț de statură, aproape pitic, cu capul cât **11** |x >rtocală, e plin de vioiciune și neastâmpărat, poate să-1 bată lesne **pe** Magotu. Cestălalt însă e croit din altă stofa. Oricât ar fi de l **ii** < ivocat, se stăpânește. Nu răspunde decât... însemnând în carnet.

La drept vorbind, îmi place Magotu. E simpatic și are un fel **de** a fi original. Afară de asta, se lipește ușor de cineva. Cred că o sa ne împrietenim.

După ce isprăvesc cu aranjatul lucrurilor, ies în oraș să cumpăr cărțile. Nicu trebuie să se ducă la școală să plătească taxa. Magotu însă n-are nimic de făcut și merge cu mine. De la el aflu că Lotte urmează la „Madona-Duducă” și e în clasa a VI-a. Aș fi vrut să aflu ce vârstă are, dar nu știe bine. Crede că mai mult de 16 ani n-are, în orice caz.

Îi propun să mergem diseară la cinema Apollo, dacă ne dă voie Dona Bianca. El zice că ne dă.

Ne întoarcem acasă. Pe lângă manualele școlare, mi-am cumpărat câteva romane din banii pe care mi i-a strecurat mama. Magotu se apucă să joace șah cu Gigi, sau „Cuviosul”, după cum l-a poreclit. Eu n-am timp, stau în camera mea, învelesc cărțile de școală cu hârtie albastră și le răsfoiesc pe îndelete.

Cineva bate în ușă de câteva ori, tare de tot. Cred că trebuie să fie Magotu sau Nicu. De ce o fi bătând așa de tare? Strig:

—Intră!

Mă pomenesc cu Lotte. Și-a schimbat rochia, dar pare că nu i-a trecut supărarea.

Am întrebat, fără cuvinte, mai mult din ochi, ce dorește.

—Am vrut să-ți arăt cum se pătrunde într-o cameră străină. Pricep aluzia. Până să-i dau însă lămuriri cum s-a întâmplat azi-dimineață, ea fuge repede, și eu rămân mofluz.

De ce a făcut asta? Nu înțeleg. Mi se pare că-mi poartă pică.

Lotte nu mă bagă în seamă

Renunțăm să mergem la cinema, ne-am trezit cam târzior din cauza cinei, care s-a prelungit mult. Nicio pagubă, ne vom duce altă dată.

Nu știu ce e cu Lotte. Nu-mi dă nicio atenție. În vremea prânzului tot o mai surprindeam că se uită la mine, pe furiș. Acum mă ignoră, ca și când aș fi absent. Cu ceilalți băieți vorbește și râde, afectând o veselie exagerată. Mă bate gândul că se preface, joacă teatru domnișoara noastră. În orice caz, nu pare să fie râsul ei natural.

Încep să mă conving că nu e frumoasă. Are gura prea mare. Și merge nu știu cum, cu pași mărunți, legănându-se. N-are, orice s-ar

■.|>**ime**, un mers grațios, care să încânte ochiul. Am văzut-o odată, la Comedia Franceză, în **Les Romanesques**, pe actrița Denise I .m^ier. Dumnezeule, mersul ei era o poezie; nu-i vorbă, avea pil **inare** atât de fine și de subțiri... Dar de ce stau la discuție? Ar **fi** ridicol s-o compar cu Lotte.

La urma urmei, nici n-o cheamă Lotte. Aflu că are trei nume: (**i** iscina, Constanța, Charlotte. Îi place să i se spună Lotte, ca iubitei lui Werther. Se vede **că** o bat gândurile și pe ea să ajungă **eroină** de roman. Are **și** mutră!

Mă hotărăsc să nu-i mai dau nicio atenție acestei fete mof-**i** moașe, care habar n-are pe unde curge Tamisa ori dacă există l **urnul** Eiffel. **Mă** voi gândi, **în** schimb, la frumoasa mea Alina **și** l»**ut** **mi**-o ajuta cerul s-o cunosc cândva personal.

Donei Bianca **îi** place să-**și** facă siesta cel puțin o oră **și** nu suferă, în acest timp, să se ridice masa.

Domnișoara, apucată de o ciudată dispoziție, **îi** spune lui

li<unță:

—Magotule, fii drăguț **și** zbiară puțin ca Ciuș-măgăruș.

—**Si... Si...** intervine **și** Dona Bianca, să te audă **și** Dima!

El n-așteaptă să fie rugat a doua oară. Se ridică de pe scaun **foarte** grav, se trage câțiva pași îndărăt **și**, făcând o plecăciune, **inunță** teatral:

—Imitațiuni după diverse animale domestice.

Apoi își duce amândouă mâinile la gură, le strânge pumn **și** lni **epe** să rage cu icnituri repetate, **ca** măgarii. Lotte pufnește **în 11| cea** dintâi. **îi** zăresc dinții albi **și** mi-i ciudă că sunt atât de

li u moși. Cuviosul Gigi râde potolit, parcă i-e frică să nu facă zgomot. Uit de Lotte și izbucnesc în hohote, încât îmi dau lacrimile, **[bl ața** și Dona Bianca. Numai Nicu nu ia parte la petrecerea muștră. N-a uitat harța de adineauri. E mereu înțepat și poartă

■ **ani** hiună mult timp.

Pe fața lui Magotu nu trece însă nicio luminiță de surâs. Mereu **ierios și** grav, cotcodăcește ca o găină, cântă ca un cocoș, apoi <■ | >**i** < iduce, cât se poate de fidel, miorlăiturile de dragoste dintre **un** cotoi **și** o pisică. Miorlăie așa de

caraghios, încât gazdei îi vine i .ni de atâta râs.

—Termină odată, blestemățiile, îngăimă ea, sfârșită, lăsându-se pe spate.

—Puțin coniac, Dona Bianca! sar eu.

Magotu profită de împrejurare, să toarne și el pe gât un păhărel. Apoi își reia locul și anunță:

—Cum plânge un copil de țată!

la o pernă și, înfașurându-o cu un prosop, o ține în brațe, legănându-o. Și unde începe să țipe ca țâncii, întâi potolit, apoi din ce în ce mai asurzitor.

Numărul e unul dintre cele mai reușite. De aceea l-a lăsat într-adins la urmă. Cu toate astea, nu mai stârnește ilaritate. Toți, afară de Nicu, care acum râde și el, zăceau pe scaune, istoviți.

Lotte se uită la mine c-un aer de biruință, parc-ar vrea să-mi spună: „Vezi, tu ai putea să faci așa ceva?”

Ei și? Ce merit are ea, dacă Magotu se pricepe să imite animalele și păsările ? E o îngâmfată clasa întâi. îmi pare bine că-i descopăr atâtea defecte.

Ne ducem la culcare, s-a făcut târziu. Nu mi-e somn însă. M-apuc să lipesc etichetele pe căptușeala cărților și caietelor și scriu pe ele cât mai caligrafic: **Dima S. Grigore, clasa a VII-a, Liceul Mihai Bravu.** După aceea tai sugativa în bucăți dreptunghiulare, îmi ascut creioanele Hardmuth și le pun în albiuța de sticlă.

Un gând se naște brusc, cu o-ntrebare: „O fi îndrăgostită Lotte de cineva?” „Nu cred, îi răspund, e prea trufașă...” Dar acesta nu-i un motiv. La urma urmei, n-are decât... Ce-mi pasă? Mi-aduc aminte de gafa de azi-dimineață. Mă trece un fior prin șira spinării. Nu mi s-a mai întâmplat să surprind o fată în cămașă. Încerc să mi-o închipui pe Lotte goală, dar nu izbutesc să încheg decât o imagine nedeslușită. Tare mi-ar plăcea să mă ascund undeva și s-o privesc când face baie. Prostii! Mai bine m-aș gândi la ceva serios. Iar îmi aduc aminte de Magotu. Da, am petrecut îndrăcit și Magotu a fost eroul serii. Gândindu-mă la el, mă apuc să cot-codăcesc ca găina - asta mi se pare mai ușor. Scot câteva sunete atât de caraghioase, încât mă las repede păgubaș. Al dracului Magotu! Cum poate să imite așa de bine graiul păsărilor și animalelor ?

Mi-e ciudă pe el, fiindcă face lumea să
petreacă și din cauza asta trebuie că are
succes la fete. Poate chiar Lotte!...

Nu, nu cred să aibă ceva cu Magotu.

Prea e urât și respingător,

- **.1 un** maimuțoi. Nici cu Zgără... Asta
e antipatic și nu poate inspira iubire. Cât îl
privește pe Cuviosul Gigi, cu infirmitatea
lui, nici vorbă...

Ciudat! Vreau să-mi îndrept gândurile în
altă parte - aiu-**11.1** și nu-i chip. Tot la ea
mă gândesc.

E un mare bine că alții nu ne cunosc
gândurile. Dacă Lotte ar

- **ii i** ii se plimbă nestingherită prin
închipuirea mea, ca pe moșia **ii**, mar privi
de sus, cu siguranță, m-ar sfida chiar.

Mai cuminte ar fi să-i scriu Alinei marea
scrisoare. Dar renunț și tic astă dată,
renunț mereu...

Mă culc. Ziua de azi mi s-a părut lungă,
nesfârșită. Așa aș vrea ..i lic toate zilele
mele.

Prima zi de școală

Când mă trezesc e aproape întuneric în
odaie. Trag perdelele și tleschid larg
fereastra în revărsatul zorilor. Afară plouă
mărunt și cerul greu, de plumb, s-a lăsat
jos de tot, încât aș putea să-1 ating **I ii**
mâna.

Ce vreme frumoasă era ieri. Și acum...
Păcat! Tocmai în prima ti de școală!

Sunt trist, bolnav de trist. Nu mă doare
nimic, simt numai o **ip.is**.uc, parcă s-ar fi
îngreunat aerul și mă zdrobește. Aș vrea
să plec **li is.i**, mi-e dor de mama, de moș
loniță, de Grivei, de toți ai mei. **Au i** mă
simt singur, străin, părăsit. îmi vine chiar
să plâng.

Ceilalți sunt în sufragerie. Marița îmi
aduce cafeaua cu lapte, (**Ur** nu m-ating de
ea. Nu mi-e foame.

— Ce ai? mă întreabă Magotu.

— Nimic.

FIFTH DIMENSION

Ce pot să-i spun? Vine și Lotte. Și-a îmbrăcat uniforma de școlăriță și e schimbată mult. Poartă șorț negru și rochie cu gule-raș alb, brodat. Aș vrea ca ea să mă întrebe de ce nu beau cafeaua cu lapte, dar nu mă întreabă. Asta mă întristează și mai mult.

Magotu zice să nu iau ghiozdanul cu mine, pentru că astăzi nu facem lecții. Nici mâine, nici în restul săptămânii. El știe, e elev vechi, cu experiență.

Zgâră pleacă cel dintâi, școala lui e departe, face aproape un kilometru pe jos. După un timp, plec și eu cu Magotu. Cuviosul Gigi rămâne s-o conducă pe Lotte, fiindcă au același drum.

Pe coridoarele liceului, e o larmă asurzitoare: elevi din toate clasele forfotesc încoace și-ncolo, fără astâmpăr, ca apa răscolită. Cei mici se fugăresc unii pe alții, scoțând țipete ascuțite. Ceilalți, din clasele superioare, se strâng în grupuri și discută zgomotos. Unii fumează pe ascuns și azvârlă mcurile pe fereastră. Au venit și părinții, la ora nouă are loc sfeștania, la care toți trebuie să ia parte.

Trecem pe lângă un elev care stă rezemat de-o fereastră și citește o carte. Privirile mele se încrucișează cu ale lui, ca două fulgere. Are ochii mari, neasemuiți de mari și de luminoși, aduce puțin cu actorul de cinema Mosjukin, care-i slăbiciunea mea.

— Cine-i băiatul acela? Il cunoști ? îl întreb pe Magotu la ureche.

— E unu, Șoimaru... dintr-a V-a. Face pe poetul în păpuriș. Ai ceva cu el ?

—Nu, nimic... Voiam numai să știu... așa, din curiozitate. Clasa noastră e în fundul coridorului, pe dreapta, lângă a VIII-a. Când deschid ușa, simt cum îmi bate inima de emoție. Ivirea lui Magotu stârnește țipete de bucurie. Băieții își

părăsesc locurile, se reped buluc asupra lui. Strângerile de mână, îmbrățișările și pupăturile nu mai conțin. La mine trag cu coada ochiului, sfioși, ca și cum s-ar întreba: „Cine-o mai fi și ăsta?” Magotu îmi face cunoștință cu o mulțime de colegi, așa încât nu-i chip să le țin minte numele tuturor. Mi-a fost de folos, dacă veneam singur, m-aș fi simțit foarte stingher. Căutăm loc într-una din băncile din fund. Dar sunt ocupate de cei care s-au grăbit să vină devreme, într-adins pentru asta. Lui Magotu nu-i convine. Ochește o bancă marcată cu două șepci.

— Cine șade aici ?

— Domisol și Gălbează. Au ieșit adineauri pe sală.

— S-au fript.

Le ia șepcile și le mută într-o bancă mai în față.

— Aici e de noi. Hopa, stabilizează-te! îmi spune.

— Să nu se supere colegii, îl previn.

— Nu există... Scurt pe doi...

— De ce nu vrei să schimbăm? Uite colo, banca a treia... E liberă.

— Ce?! Mai bine mă spânzur!

Nu înțeleg de ce ține morțiș să stăm în fundul clasei. Din primele rânduri poți să auzi mai bine explicațiile profesorului. **Magotu** însă nu se gândește la asta. Zice că aici se poate dormi în i impui lecțiilor, iar la teze se copiază în lege, fără să fii prins.

Ce nostim e Magotu! Nu-mi închipui cum un elev poate să doarmă în timpul lecțiilor. Și de ce trebuie să copieze?

Intră în clasă un coleg înalt și deșirat, cu capul lunguiet.

— Ehe! Iacă și Păleață! se aud strigăte.

Aflu că-1 cheamă Zegheanu Lascăr și că e fiul profesorului de **11** .uiceză poreclit Damigeana. Dă mâna cu fiecare și ne anunță că **in** a venit un nou profesor de

matematici, domnul Popovici, în locul lui moș Pentagon, scos la pensie, și că ăsta e dat dracului, urgia lui Dumnezeu.

Mulți încremenesc de spaimă și cer mereu deslușiri. Mă uit pe furiș la Stănescu Barbu, care șade alături de noi. Ține picioara-n **lc** pe lângă bancă, deoarece e prea strâmtă pentru el, un adevărat uriaș. Are fălcile mari, aduse în afară; nu m-aș mira dacă **l .11** apuca să mănânce pietre cu ele. Aflu că știe o mulțime de arii și vocea lui e atât de puternică, încât vibrațiile ei au crăpat odată un geam. De altfel, e cel mai bătrân din clasă, în vârstă de 22 de .mi.

Toți elevii îi spun Basu, chiar și unii profesori. Am aflat pentru **ce:** odată a venit în turneu vestitul Dimănescu-Basu și a cântat **Borti Godunov.** După reprezentație, liceenii i-au făcut o manifestație de simpatie. Din mijlocul lor, Stănescu Barbu, cu vocea lui Di iasă, striga cât îl ținea gura:

— Trăiască Dimănescu-Basu!

Cică marele cântăreț, auzindu-1, a tresărit de surprindere, 1-a chemat la el și, strângându-i mâna, i-a prezis un viitor strălucit dacă va urma Conservatorul.

Din ziua aceea, băieții l-au poreclit Basu și așa i-a rămas numele.

În vremea asta, vine Domisol și-i cere socoteală lui Magotu, fiindcă i-a ocupat locul. Magotu face pe inocentul, spunând că e locul lui, că n-a găsit nicio șapcă pe pupitru și e gata să jure. Asta îl întărită pe Domisol, se face roșu și gâfâie, deoarece e foarte gras.

—Nu înțelegi să nu mă plictisești ? Am martori că eu am ocupat întâi banca. Spunând asta, Magotu îi întoarce spatele.

Domisol nu se dă bătut și-1 trage de mână.

—Domisol, ascultă, când ți-oi da una, iei

pe **si** din pod, se înfurie Magotu.

—Ce-i acolo, se aude vocea lui Basu, potolește-te, Domisol, că intri în fabrica de tăbăcărie și-i vai de pielea ta. Avem nevoie de liniște.

Intervenția lui Basu curmă neînțelegerea. Domisol se retrage și mormăie îmbufnat.

Deodată, Gălbează dă buzna în clasă și anunță:

—Dom' director! Dom' director!

Toți se împrăstie ca potârnichele, sărind de-a valma peste bănci până-și găsesc locurile. Se face tăcere.

Intră directorul. Clasa zvâcnește în picioare, ca un arc declanșat.

—Bună dimineața, băieți!

Se urcă la catedră și ne măsoară cu privirea. Apoi întreabă:

—Au venit toți?

Lipsec câțiva. Trebuie să fim 37, și nu suntem prezenți decât 31.

—Văd că v-ați aranjat în bănci, urmează el. Dima e aici? Mă ridic.

—Da, domnule director!

— De ce te-ai așezat tocmai acolo, în fund? Treci în față, în rândul întâi, cu Niculescu.

— Da, domnule director.

Mă mut în banca întâi. Magotu are o mină nenorocită. Îmi pare rău, dar ce pot face?

— Acum, continuă directorul, mergeți doi câte doi în amfi-**i** cat ru unde are loc sfeștania și păstrați liniștea. Zegheanu, tu ai să ■ **1111i** aveghezi ordinea.

1)upă ce pleacă directorul, ne ridicăm și dăm fuga în amfiteatru.

hi amfiteatrul liceului, foarte încăpător, s-au adunat toate cla-**lelc**. în rândurile din față stau părinții și rudele elevilor. Așteptăm **i .i** din clipă în clipă să vină

preotul și corpul didactic.

Întâmplarea face să se așeze lângă mine Șoimaru, elevul cu **Ochi** răscolitori ca Mosjukin. Ne pomenim vorbind împreună, I **Ir** parcă ne-am cunoaște de cine știe când. Îl întreb ce carte e ace-M **pe** care o citește. Mi-o arată: **Les Fleurs du mal** de Baudelaire.

— **Alors vous connaissez â fond lefrançais, n 'est-cepas?**¹

— **Mais naturellement,** răspunde z,**puisque maman est francai se...**¹

Sunt bucuros că am găsit un coleg cu care să mă pot întreține **in** limba lui Voltaire.

Ne prezentăm singuri. Când aflu că îl cheamă Cătălin Șoimaru,

II esar de bucurie. Cătălin! Ce nume frumos! Cât mi-ar fi plăcut ..**I mă** cheme și pe mine așa.

Magotu și alți liceeni, printre care Ploșniță, Gălbează și * **orcoduș**, trag cu urechea la discuția noastră și ne parodiază **Vorbind** o franțuzească de baltă, care ne stârnește hohote de râs.

Tarzan, un coleg înalt și frumos ca un artist, îl întreabă ceva pe Magotu, încet, la ureche. Acesta îi răspunde:

— A stat **13** ani în Occident și **4** în Orient! E născut în insula **I.iva** din Oceanul Pacific.

Înțeleg că-i vorba despre mine. De ce s-o fi apucat Magotu să lută câmpii? Nu trece mult și mă întreabă:

—Nu mi-ai spus: de unde te cunoaște Michiduță? Michiduță e directorul liceului.

—E prieten cu tata. Au fost colegi de facultate.

1 Așadar, știți

" **Desigur, pentru că bine franceza, mama e frantuzoaică. nu-i așa?**

— Daaa? face el mirat. Atunci stăm

bine, la puterea a doua, cu direcția, fiindcă îl cunoaște și Dona Bianca.

Abia acum înțeleg de ce tata nu mă dăduse la internatul profesorului Pleșea, cum voia la început. Desigur, directorul i-o recomandase pe Dona Bianca.

Preotul vine urmat de Michiduță, profesori și alte personalități craiovene, care se așază pe scenă. Printre ei este și tatăl lui Tarzan, primarul orașului.

Magotu mi-i arată pe profesori, ca să-i cunosc, și-mi spune cum îi cheamă. Fiecare dintre ei are câte o poreclă, afară de Iliuță, profesorul de română.

Dă Dumnezeu și se isprăvește slujba religioasă, lungă ca o zi de post și fără noimă, pentru că n-o ascultă nimeni. În vreme ce preotul oficiază, fără glas și fără fast, oamenii vorbesc nestingheriți între ei. Directorul ține o cuvântare ocazională, adică o citește (și numai el știe ce a citit), apoi vine rândul lui Damigeana, profesorul de franceză, tatăl lui Păleață. E un bărbat voinic, bine clădit, cu ochi ageri, vulturești, mustăți țepoase, răsucite în sus, și fața roșie ca sfecla.

—E afumat rău! îmi șoptește Magotu.

L-au poreclit Damigeana din cauză că-i place să bea. Aud însă că-i unul dintre profesorii cei mai inteligenți și culți din liceul nostru. Vorbește înflăcărat, cu fraze alese, ca din carte, pe care le împodobeste cu gesturi potrivite, așa încât toată lumea îl ascultă furată. Când termină, curg ropote de aplauze.

—Fiu-său îi calcă pe urme cu „damigeana”, mai șuşotește Magotu.

Cu toate astea, Păleață e premiantul clasei. Nu-mi vine să cred. Il întreb și pe Niculescu, noul meu tovarăș de bancă, și el tot așa îmi spune. Mi se pare foarte ciudat.

FIFTH DIMENSIONAL DREAMS

Solemnitatea se isprăvește. A ținut mai bine de două ceasuri. Mă despart de Șoimaru cu o caldă strângere de mână și-l invit pe la mine, să mai stăm de vorbă. El îmi făgăduiește. Apoi ne ducem să vedem dacă s-a afișat programul de cursuri. Nu s-a afișat încă.

—Mai bine, zice Magotu. Hai s-o luăm din loc...

Gaudeamus igitur

E încă devreme să ne întoarcem acasă. Până la prânz, mai sunt < două ore bune.

Ploaia a stat demult. Soarele strălucește pe cerul vădov de nori, e frumos ca ieri. Poate chiar mai frumos, pentru că străzile sunt curate și proaspete ca un obraz de fată. Apa le-a spălat de praf și de murdărie.

Nu știu când mi-a revenit voioșia și, odată cu ea, un dor de viață - viața care abia începe în mine. Aș alerga pe bulevarde, m-aș iși țara pe case, aș boxa cu o sută de potrivnici, aș cuceri o țară și i liiar tot pământul. Din păcate, nu pot face nimic din toate astea.

Mi-e foame. Azi-dimineață n-am luat nimic în gură. Când trecem prin fața cofetăriei Moderna, îl întreb pe Magotu:

—Nu vrei să luăm câte o prăjitură? El stă în cumpănă:

— Hai mai bine la Nea Iancu. Are un pelin extra... și niște l **MI** s tări **ante apud ad adversus...**

Nu vreau să-i stric pofta. Intrăm într-o cârciumă îmbâcsită de **fum**, care duhnește îngrozitor a rachiu. Mușteriii, rău îmbrăcați, beau și pălăvrăgesc pe la mese.

— Cum, aici ? îl întreb pe Magotu din ochi. De fapt, nu-mi place să calc prin cârciumi și nici n-am avut prilejul.

— Ai răbdare, mă liniștește el și o ia

Înainte. Coborâm o scară și ajungem într-o subterană boltită, cu despărțituri pe alocuri, **unde** sunt așezate mese. Lumina pătrunde prin câteva ferestruici l u gratii, deasupra capetelor noastre.

Hm, interesant! Până acum n-am mai văzut așa ceva. Parcă ar **G** (.itacombele Sfântului Calist, de pe Via Appia. Din cauza în **tuni i** icului și a fumului de țigară, nu se vede la nici cinci pași. Magotu m.i lămurește că aici vin câteodată, pe furiș, liceenii mari să bea.

— Hei, Pițurcă! strigă el. Unde ești, mânzule?

Un băiețuș vioi și curățel, cu șorț alb dinainte, răsare ca din pământ.

— Pițurcă, tată, ia să ne frigi tu un ficățel de văcuță... Aveți l...ispăt?

—Este! răspunde prompt flăcăi aș ui.

—Bun! și adu-ne, puiule, o juma de pelinișor extra. Ai înțeleș ?

—Vine!...

Băiatul o zbughește ca glonțul din pușcă.

—Repede, Pițurcă, tată, că te omor!

Din felul cum comandă și cunoaște personalul de serviciu, se vede că e client vechi. Mă miră faptul că liceenii își pierd timpul prin localuri de-astea.

—Îți place ficatul la grătar, nu-i așa? mă întreabă.

—îmi place, îi spun surâzând cu înțeleș, pentru că el mă consultă după ce comandase.

Până să vină Pițurcă, mai vorbim de una, de alta. Aflu că are 21 de ani, e cu câteva luni mai mic ca Basu. A ajuns cu chiu, cu vai într-a VH-a, fiindcă în cursul inferior a făcut câte doi ani în fiecare clasă. De când stă la Dona Bianca, a pus școala pe roate, pentru că ea intervine pe lângă Michiduță și-l scapă de repetenție. Altfel, n-ar fi chip

să treacă clasa. De loc, e de prin Romanați. Tatăl său lucrează ca mecanic la o moară țărănească. Maică-sa a murit mai demult și are o soră mai mică decât el, care a rămas acasă, să vadă de gospodărie.

Îmi mai spune că mama lui Zgâră e preoteasă văduvă, iar Cuviosul Gigi e fiul unui administrator de plasă. Pe când era de zece luni, a căzut din leagăn și s-a ales cu infirmitatea de care suferă. Dona Bianca ține mult la el, pentru că e cuminte ca o fată și învață bine.

—Mi se pare că-i face curte Bambinei, arunc o vorbă la întâmplare.

—Cuviosul să facă curte ? Tronc, Marinco! Mai vezi de altul! Și-apoi, nu s-a uita la el, s-o pici cu ceară. E dată naibii! Întrea-bă-1 numai pe Zgâră.

—Care Zgâră?

—Nicu, frate. Lui îi spunem Zgâră și eu i-s nașul.

—Dar ce s-a întâmplat?

—Stai că spui tot...

Pițurcă ne aduce friptura, tăiată în bucățele, și ne toarnă pelinul în pahare. E bun, înțepă la limbă, dar nu pot să beau mult. Nu sunt obișnuit.

Magotu răstoarnă paharul și nu înghite, ci lasă lichidul să . **urgă** în voie pe gât. Nu știam că se poate bea și în acest fel. Mă **bucur** că descopăr atâtea lucruri noi, de care n-aveam habar.

—Chestia cu Zgâră e de anul trecut, reia el. Macaronara îi i .i/.use cu tronc la herț și, într-o zi tragică, încearcă s-o pupe. Atât i a trebuit pisicuței pis-pis-pis. Miți 1-a zgâriat cu ghearele, de i-a **Iu ut** Asia pe obrazul drept și Africa pe cel stâng. Când îl văd:

i V ai pățit, **miofratelloT** îl întreb. Zice: „M-am împiedicat și-am . i/ut în nas". „Să i-o spui lui Mutu, că eu am mirosit de unde-ți **yeniră** continentele. Să nu mai faci

amor fără loc de întoarcere, măre Zgâră, c-o pățești rău." De-atunci, așa i-a rămas numele. Ai **II** ai înțeles de ce-i sunt naș?

Mai toarnă pe gât un pahar de pelin și comandă încă o jumătate.

—Dar dumneata nu i-ai făcut curte deloc ? îl întreb.

—Ce, crezi că ard gazul de pomană? Eu nu mă-ncurc decât **I II** Icinei cu experiență.

Râd cu poftă. Băiatul ăsta m-a zăpăcit complet. Nu prea cred **■ II** .mcănește, însă e atât de nostim, are un fel de a fi care îl deosebește dintr-o mie.

—Dar Bambina n-are niciun iubit? mă trezesc eu întrebând.

—Ce tot te interesezi de ea? Atențiune la cord, că altfel cazi **mesal** face el bănuitor.

—Hm! Se vede că nu mă cunoști. Află, dragă colega, că nici cu **nu** mă uit la puștoaice cu caș la gură.

—E-n regulă! Așa te vreau, la etajul cinci... Se apleacă la ure-i liea mea și mă descoase: Avem vreo victimă la activ?

—Astea sunt lucruri care nu se dau în vileag...

—între noi, „bărbații”? Trezește-te, copile, din letargie, zice **I** " «**tu**l Icsulescu. Cred că mă **trombonești...**

—Ce-i asta, „trombonești”?

— Ei, pe dracu', atâta lucru nu știi ? Adică „mă duci cu zăhărelul". Nici expresia asta habar n-am ce înseamnă, dar nu-l mai întreb,

CI si **nu** mă creadă prost. Revenind la discuția noastră privitoare la „iubita" cu care am relații, îi spun:

— Ți-aș destăinui cine este, numai dacă păstrezi discreție absolută.

—Voi fi mai mut decât Mutul de la Manutanță, mă asigură Magotu.

—Atunci află că sunt în dragoste cu o cântăreață celebră care moare după mine,

și eu după ea.

—Zi-i numele și prenumele, că-s topit de curiozitate...

Nu vreau să-i spun, dar el insistă atât de mult, că nu văd cum aș rezista mai departe.

—Ai auzit de Alina Barbu?

—**Zexon d'amour** persiflează Magotu. Asta-i trombon cu T mare.

Drept răspuns, scot fotografia din portmoneu și i-o arăt. El o privește lung, zgâind ochii:

—Hm! Faină bucățică!... Banca-ntâi!

După ce citește dedicația de pe verso „a ta pe veci” exclamă:

—Săraca! E căzută pe termen lung! și adaugă admirativ: îmi placi, amice, ești Cotnar veritabil.

Ne pomenim cu un coleg al nostru, Țiganu, care cere o bănuță cu împrumut. A băut cu Ploșniță, la o masă în fund, câte un țoi de rachiu și nu le ajung banii. Magotu zice că n-are o lescaie și îl muștruluieste că a consumat... fără acoperire.

—Mă, Născătoare, lasă morala și scoate bănuța, insistă colegul, că ți-o aduc mâine la școală, de ce-mi faci figuri în text?

Până la urmă, îi dă banii și Țiganu pleacă fericit.

—De ce ți-a spus „Născătoare”? îl întreb pe Magotu.

—Eh, e o chestie veche, de la examenul de capacitate. Pe vremea aia, era director al liceului Nae Turbatu, unu', urgia lui Dumnezeu, nu ca Michiduță, nu te jucai cu el în arșice. Prezida comisia și trântea pe capete, fără milă. Mă întrebă istorie, geografie, literatură. Clei, pe tot frontul. La orice întrebare îl luam pe **nu știu** în brațe. Președintele comisiei s-a făcut foc: „Cum ai ajuns tu într-a patra, mă, prostu' proștilor?”

Cine te-a trecut pe tine clasă cu clasă?" Nici la întrebarea asta n-am putut răspunde. Zice: „Știi să citești ?” Iau cartea și încep să citesc. A văzut că știu. Mă pune să analizez părțile de cuvânt, ca în școala primară. „Asta ce-i ?” „Substantiv”, zic. „Dar asta?” „Adjectiv.” „Și asta?” „Verb!” Mă întrebă: „De câte feluri sunt verbele?”

— Ai spus că avem patru conjugări în limba română?

— Aș, uitasem. I-am răspuns că verbele sunt masculine și fe-mmine.

Mă podidește râsul auzind asemenea enormitate.

— Nu râde! Turbatu a sărit de doi metri în sus, vărsând foc I' i i iui, pe gură și scoțând fulgere prin ochi. A urlat așa de tare, i .1 era cât p-aci să dărâme liceul: „Pe cuvântul meu de cinste că **u t** ne dacă îmi dai un exemplu de verb... feminin”. S-a făcut o tă-l CK mormântală. Ait! zic, acu-i acu, Magotule!... Sus cugetul! Să Hm la nivel înalt, că altfel o punem de mămăligă. îmi storc (reierii să găsesc un verb feminin, ascut urechile poate aud de unilcva o șoaptă... Nimic! Și tocmai când îmi pierdusem nădejdea

11 .inc! - mă luminează Sfântul Duh. Răspund călare pe situație: **A naște!** Comisia izbucnește în răs, clasa tot așa, toată lumea

râde să moară. Numai Turbatu spumegă. „La loc, potaie, te-am trei **ut!**”

Formidabil Magotu ăsta! M-a amuzat într-atât povestirea lui, Inii nu m-am putut stăpâni să nu-l îmbrățișez.

— Dar un verb masculin cunoști ? Îl întreb.

Înainte de a-mi răspunde, răsar din întuneric Basu și Păleață. I ând dau cu ochii de noi, vin la masa noastră.

— Pițurcă! strigă Basu, izbind cu

FIFVUI DIMHAINDRUMES

pumnul în masă, de cred că s a auzit până la liceu.

Pițurcă vine ca gândul. Ei comandă țuică și măslina, după ce mai întâi fac numărătoarea banilor.

Nu știu de ce mi se pare Basu atât de caraghios văzându-l > i n l **iricat** în uniformă de liceu. Nu pot să mi-l închipui decât ofițer **111 garda** regală, într-atât e de spătos, ca elvețienii care fac de strajă la Vatican.

Il și cu Păleață îmi pun tot felul de întrebări nerușinate. De l>iIda, vor să știe dacă am fost la femei. Roșesc fără să vreau și-i |>i ivesc de sus.

— Tinere, ești novice, decretează Basu și mă bate protector pe ■ **1111 a i**. Am să mă ocup eu de educația ta.

Mă uit doar de sus la ei, cu reținută compătimire:

— Hm!

Atât! Acest „Hm!” însoțit de o ridicare din umeri, îi pune cu botul pe labe, mai abitur ca o muștruluială. Magotu a prins mișcarea și-i ia numaidecât în primire:

— Mă, guguștiucilor, ce v-apucarăți voi să vindeți castraveți la grădinar ?

Cei doi găligani se uită întrebători la Magotu; așteaptă lămuriri.

— Dima vă dă o mie la sută avans în chestii de amor. Pilaf vă face... adaugă el cu un gest potrivit.

— Aș! face Basu neîncrezător.

— Niciun „aș"! Păi tu știi că el e amantul celei mai frumoase femei din capitală?

— Care e paparuda aia?

— la scoate, Dima, fotografia, și fă-1 knock-out, mă îndeamnă Magotu.

Sunt pus într-o situație îngrozitoare... Trebuie să recurg din nou la minciună ca să ies deasupra, de astă dată, fără voia mea. Rezist totuși, de ce-i numaidecât nevoie ca

Alina să fie pângărită de priviri străine? Dar nu e chip. Câteșitrei insistă, trag de mine, să aflu despre cine-i vorba. Magotu aproape îmi smulge fotografia și o flutură pe sus, ca un trofeu.

— Ascultă, Bas hodorogit, tu care te lauzi că te pricepi la muzică, auzit-ai de Alina Barbu?

— Primadona?

— Dar care alta? Ia uite păsărică albă-n cioc, subțirică la mijloc...

Basu ia fotografia și o privește mirat. Păleață se-nghesuie și holbează ochii, cocoțat pe umerii lui.

— Ascultă, Casanova, cum ai pus mâna pe ea?

— E poveste lungă... îi spun, afectând indiferența. O cunosc de la Paris...

— Ce vorbești? Ai fost și la Paris?

— De ce nu? surâd privind-o de sus.

Magotu jubilează și parcă nu-și mai încapă în piele.

— Pițurcă, să mai vie o juma'! Repede, că te omor!

— Stai, îl opresc eu. Adu-ne, băiete, o sticlă de șampanie. Aveți Mott, 1900?

— Uraaa! chicotesc colegii. Azvârle șepcile în tavan, mă îm-

I • I. 111 șcază de-mi trosnesc oasele, apoi se îmbrățișează între ei și-și

II .ig ghionturi.

Vine șampania. Iau sticla și o destup. La ziua tatei tot eu făceam | .u. Pocnește ca pușca. Băieții se uită la mine cu admirație. Se i lc treaba că ei nu se pricep la asemenea operație.

Ciocnim cupele și ne facem urări pentru începutul anului **Kolar**.

— Hm! Bună e! Casație! Asta te scoală din boală și te bagă-n **B** i iapă, exclamă Magotu și înalță cupa în zare, privind-o în drep-" il luminii.

— Am început-o bine, adaugă Păleață,

anul ăsta o să ne mearse pe roate.

Sticla se goleşte repede.

— Pe toţi dracii, aş mânca şi cupa, spune Basu. La viaţa mea un băut şampanie.

Nu stă pe gânduri şi s-apucă să roadă sticla cu dinţii. Mă **111**, < izeşte omul ăsta. În câteva minute, nu mai rămâne nimic din **I** şi **ip**. Trebuie să aibă o dantură de oţel. Apoi, vesel, umflându-şi **pieptul**, începe să cânte cu vocea-i groasă de bas, de se cutremu-

III .iticombele lui Nea Iancu:

**Gaudeamus
igitur
Juvenes
dum
sumus...**

Ah, dacă ar şti tata unde sunt!

Un mic incident

După-amiază n-avem ce face. Magotu, care a băut mult, se • **III** > .**I**. Eu nu pot să dorm după-masă. Mă trântesc în pat şi m-apuc .. **111** esc **Le Rouge et le Noir** de Stendhal. Nu-mi place, să spun drept. (**ici** puţin atât cât am citit. Nu înţeleg cum Julien, care e tânăr, poate ..**I** sc uite la o femeie măritată. Eu, unul, mărturisesc, n-aş face aşa ceva.

Vine Magotu şi mă-nterupe.

—Dima, ştii să joci şah?

—Ştiu. Aveţi table ?

—Are gazda. Vrei să facem o partidă?

—Bucuros!

Trecem în sufragerie. Lotte cântă la pian. Îi fac semn lui Magotu să stea locului. E o bucată care-mi place mult şi aş vrea s-o ascult până la capăt. Lotte nu prinde de

veste că tragem cu urechea, își plimbă degetele cu îndemânare și am impresia că nuanțează bine.

—E așa de tristă bucata asta... exclamând când termină. Cum îi spune ?

Ea mă privește lung, mirată. îmi arată titlul scris sus, deasupra notelor: **Elegie** de Massenet.

—Te rog, domnișoară Lotte, mai cânt-o o dată!

—Nu pot, îmi aruncă ostentativ și fuge în odaia ei.

E sălbatică rău fata asta! Parcă n-ar trăi între oameni. Oare așa trebuie să se poarte cu un nou-venit ? Zice că are 17 ani, dar nu cred să aibă mai mult de zece... îi lipsesc, se vede, cei 7 ani... Te pomenești că vrea să ajungă pianistă celebră, ca Elise Geamănu. Mai știi ?

Dacă se poartă tot așa, voi scrie tatei să-mi caute altă gazdă.

Magotu mă strigă. A găsit tablele. Ne așezăm la o măsuță din colțul sufrageriei. Pe când aranjăm piesele, iat-o pe Dona Bianca.

—Magotule, n-aveți lecții pentru mâine?

—Nici pomeneală. Începem serios de-abia săptămâna viitoare. Gazda ne lasă în pace.

Zgâră își ia un scaun și vine să urmărească partida.

—Mă rog, fără chibiț, mormăie Magotu.

—Scuzați! Eu privesc la Dima. îmi dă voie.

Începem jocul. Adversarul joacă slab, e prea distrat și face multe greșeli.

—Hm! Mi-am găsit nașu'... zice el și se scarpină după ceafa.

—E mare și prost, ca baia comunală, îi aruncă Zgâră, râzând. Magotu scoate numaidecât carnetul și notează insulta. Mai facem o partidă, apoi încă una.

Pierde întruna.

— Numai dacă-i dai înainte regele, atunci bate și urangutanul, zice Zgâră batjocoritor.

Magotu îi aruncă o privire disprețuitoare, apoi se ridică.

— Fă o partidă cu **Mia Bambina**. E mai tare decât noi.

Ce bine mi-ar părea s-o bat, că prea se ține mândră. Magotu IC duce s-o caute. E în curte, citește cu Cuviosul Gigi sub nuc. Îl lud pe Magotu de afară:

— **Bambina**, joci șah cu Dima?

— Acum sunt ocupată. El a propus?

— Nu, eu.

— Regret, nu pot.

Magotu se-ntoarce și-mi raportează:

— N-are chef contesa...

— îmi pare rău că mă refuză. Probabil că se teme de bătaie. Seara, înainte de a ne așeza la masă, Magotu dă buzna în su-

11 igerie, se-mpiedică de un covor și cade.

—Hei, unde te trezești ? îl ceartă Lotte.

Așa intră oamenii bi-i K crescuți?

Mă simt atins și eu. Aluzia e destul de transparentă. Se vede că toi n-a uitat întâmplarea de ieri.

—Doar n-am pătruns în budoarul tău, ripostează Magotu **înțepat**.

— Ești un măgar, strigă „marea pianistă”, bătând din picior roii < Ic mânie.

Se petrece ceva ciudat cu ea. E mereu agitată și nimeni nu-i un i .1 în voie. Face lucrurile pe jumătate, apoi le lasă, apucată de in **astâmpăr**. Trebuie să fie rea din fire.

Magotu se posomorăște și nu-i răspunde la insultă. Apoi H 111 < uirce cu spatele la noi și, ascunzându-și fața în mâini, începe li plângă și să ofteze.

Nu știu ce să cred... Să fie oare atât de simțitor?

Vine Dona Bianca și, când îl vede plângând, ne întreabă din Oï l" ce-i cu el. I-o arăt pe Lotte, surâzând.

—Ce i-ai făcut,

bambina? -

Nimic, mamă!

—Cum nimic ? Atunci de ce plânge ?

Zgără explică, în cele din urmă, ce anume s-a întâmplat. Sunt **iiiiui**. M-apropii de el și-l bat pe umăr.

— Magotule, nu fi copil, ce Dumnezeu!

— Dă-l dracului de potaie, că se preface, nu cunosc eu marfa ? spune Zgără, râzând.

Magotu plânge cu sughițuri și-i curg șiroaie de lacrimi pe față. Din când în când, își șterge nasul cu o batistă mare cât o basma.

— E adevărat, intervin eu. Ar fi cu neputință să se prefacă astfel! Lui Lotte îi pare rău și-i vine să plângă. Se duce la el și-i cere iertare încet la ureche.

— Lasă-mă, suspină Magotu și o-ndepărtează cu mâinile. Ea insistă, îl mângâie, dar toate astea îl întărită și mai mult. Marea pianistă Elise Geamănu aleargă deznădăjduită la mai-că-sa.

— Mamă, nu tace!

De astă dată, încearcă însă și Dona Bianca să-l potolească.

— ***Lasciate! Lo conoso io sua
maladia?***

Ii culcă binișor capul în poală, îi netezește părul cu mâna și-i șterge lacrimile cu batista.

— Cui o să-i facă mămica plăcintă cu brânză de vaci?

— Lui Fănel, murmură Magotu cu un surâs.

— Cel mititel, adaugă Dona Bianca. Pe cine o să ia mămica, poimâine, duminică,

s-o conducă la cinema?

— Pe Magotu!

— Desigur, desigur că pe Magotu, fiindcă el e băiețuș cuminte, e maimuța mea credincioasă, care nu mai plânge pentru că o proastă l-a făcut porc.

Încetul cu încetul, Magotu se lasă copleșit de mângâieri, închide cuminte ochii și nu mai plânge.

— Nu-l tot giugiuli așa, Dona Bianca, pe potaia asta, că-și ia lumea-n cap, sare Zgâră.

— Te rog, domnule Nicu, să fii la locul dumitale! Nu-ți permit să te amesteci unde nu-ți fierbe oala.

3 Lasă-l! îi știu eu năravul.

Magotu se ridică brusc. Ne uităm toți la el, căci nu știm ce vrea să facă. Când duce mâna la buzunar, înțeleg. Trebuie să-l noteze pe Zgâră în carnețel.

—E pentru că l-ai făcut potaie, râde Lotte, adresându-se vinovatului.

Magotu vrea să-și culce din nou capul în poala gazdei, dar ea îl îndepărtează:

—Ei, ți-o fi ajungând, mușunache! Tot ce-i mult nu-i bun. Mă gândesc la ceea ce-mi destăinuise Magotu la catacombe în privire la simțămintele lui pentru Dona Bianca.

S-a prefăcut, ticălosul, îmi trece prin minte ca o lumină. Zgâră IK dreptate.

De la școală citire

Pe zi ce trece intrăm tot mai adânc în materiile programei, iar III mă obișnuiesc din ce în ce cu colegii, aruncând unora punți l' unu prietenie.

Profesorii mă cam dezamăgesc, poate din cauză că aș fi vrut mai mult de la ei. Aproape toți îți explică lecția,

te ascultă, îți pun
...a, și cu asta, basta...

Azi, în ora întâi, Popovici-Zecimalu îi scoate la tablă pe Tarzan și pe Rogvaiv. Tarzan nu se are bine cu matematica și nici nu se **Omoară** cu învățătura. Dar e inteligent, vioi și... simpatic. Tot ce **mi** știe îi șoptește Rogvaiv și el prinde cu urechea ca un actor. **Zecimalii**, din fericire, nu prea aude, așa că lucrurile merg strună.

Rezultatul: Tarzan capătă nota 8, iar Rogvaiv, 6. Bună soco-

ii **ala**. În recreație îl întreb:

—De ce ți-a pus numai 6? Are ceva cu tine ?

—Ce să aibă? Niciodată cocoșul meu n-a cântat pe gardul **Im...** răspunde Rogvaiv. Dar e bun și 6.

I .-au poreclit Rogvaiv, pentru că niciodată nu poate să spună **111 ordine** culorile spectrului solar. **E** un băiat potolit, nu se ames-i' * **a** în discuții, fuge de certuri și bătăi. Când avem liber, se duce **la** bibliotecă și citește... Am auzit că e de la țară, fiul unei învăță-**11 ia** ic văduve. Tatăl lui, învățător și el, a murit de holeră anul tre-**i ut**, în campania din Bulgaria.

Chiar Tarzan recunoaște nedreptatea făcută colegului său:

— Zecimalu ne-a pus invers notele.

— Ba le-a pus bine, în conformitate cu obiceiul pământului, sare Magotu neîntrebat.

— De ce, mă?

— Pentru că Rogvaiv e țăran cu păr pe limbă, n-are nici izmene pe el, iar tu ești odrasla primarului. D-aia!

— Așa o fi, dar nu eu, ci babacul e vinovat.

— Mie mi-a pus 5 la chimie, fiindcă s-a constatat că n-am haine de gală, strigă Domisol din fundul clasei.

— Și mie... zice Țiganu, dar se întrerupe

brusc: tocmai atunci intra domnul Iliuță, de română.

E cel mai de seamă dintre profesorii noștri. A scris chiar o carte despre **Romantismul în literatura română**, pe care am citit-o la biblioteca liceului. M-a impresionat mult și nu-mi vine a crede că pot să-l văd pe autor în carne și oase și să stau de vorbă cu el. Mulți colegi nici nu-și dau seama ce om mare este profesorul nostru.

Ne vorbește toată ora despre **Lucefărul** lui Eminescu. Il ascult, furat de vraja elocinții, uitând de mine. Frazele îi ies din gură atât de cizelate, parcă le-ar citi aiudoma într-o carte pe care nimeni n-o vede. Aflu atâtea lucruri noi, atâtea frumuseți în poema eminesciană, încât singur niciodată nu le-aș fi descoperit. Ah! trebuie să învăț **Lucefărul** pe de rost.

Cu puțin înainte de a suna, Iliuță întreabă dacă are cineva vreo nedumerire.

— Eu, domnule profesor, ridică Aguridă mâna.

— Ia spune, ce este?

— Vă rog să mă iertați, dar nu înțeleg de ce marele poet, care era foarte meticolos, n-a îngrijit mai mult forma. El zice **Cobori în jos, lucefăr blând...** Nu e bine...

Clasa freamătă, se ridică un val de proteste. Ca și când ar spune: „Iacă, se găsi genialul poet Aguridă să-l critice pe Eminescu!”

— Ba e foarte bine! se aud glasuri din toate părțile. Profesorul Iliuță restabilește cu un gest liniștea.

— Nu e bine, repetă îndărătnic colegul nostru, pentru că a spune „cobori în jos” e un pleonasm, nu poți coborî „în sus”. Dacă zicea: cobori din cer, lucefăr blând, era altceva.

Clasa hohotește, potrivnică,

batjocoritoare. Aguridă se enervează:

— Nu fac pe deșteptul, cum credeți, **îmi** place foarte mult **l ia cafarulși** chiar o consider cea mai reușită poezie a lui Eminescu, ■ In cc, adică, n-am voie să relev o mică scădere ?

Deși elevul s-a adresat clasei, totuși, îi răspunde profesorul:

— Ai voie, desigur, dar trebuie să știi că într-o operă genială imperfecțiunile nu se observă decât foarte greu, pentru că sunt **ii operite** de perfecțiune.

Aguridă nu înțelege.

— Să-ți dau un exemplu. Dumneata ai văzut Palatul Admi-iM-i rativ din piața Unirii?

— Sigur că l-am văzut, domnule profesor.

— Ce impresie ți-a făcut ?

— Nici vorbă, e o clădire monumentală.

— Foarte bine ai spus. Dar ai observat că pe zidul dinspre 11.11 ml Național are o zgârietură?

— Nu, așa ceva n-am observat...

— Acesta e răspunsul. Știi de ce n-ai observat? Pentru că pa-lnul **e** prea mare și zgârietura prea mică...

În sfârșit, Aguridă s-a luminat.

— Da, aveți dreptate, domnule profesor.

Colegul nostru, care, la urma urmei, nu face poezii chiar l 'i i i.isrc, a fost nefericit inspirat. Ori de câte ori băieții dau cu ochii **dl el**, îi aruncă în zeflema:

**Te suie
Aguridă-n
beci Și-acolo
scrie versuri
seci.**

Nu știi cine a compus distihul...

După-amiază avem latina. Profesorul titular s-a îmbolnăvit, **1111left** c de o

FIFTH DIMENSIONAL DRUMS

săptămână. Se aude că-i internat la Filantropia, unde i **Cosi** operat. În locul lui, ne-a venit temporar un bătrân scos la **mie**, bun ca pâinea caldă, dar fără însușiri didactice. Abia pripi ince spune, fiindcă pronunță / în loc de **s**. Oricum, la ora de l...i c o distracție nemaipomenită. Profesorul, pe care l-am și **li ire** < lit \$\$\$\$, se duce pâș-pâș la catedră și strigă:

— Stănescu Barbu (Basu) să ieșe la leccie.

— Nu poate, domnule profesor, că doarme, răspund câteva glasuri din clasă.

— Vă rog șculaci-1, că altfel sunt silit șă-i pun șinși.

— Puneți-i, domn'e, cinci, nu-1 mai deranjați. Cinci e cea mai mică notă de trecere.

— Biiine, face prea naivul profesor, dar șă nu șe supere...

— Vă asigurăm că nu se supără!

Sunt și colegi care totuși „acceptă” să iasă la lecție, dar nu pentru a fi examinați, ci ca să-1 examineze ei pe profesor, punându-i tot felul de întrebări. Gălbează, cel mai bun la latină - are numai 10 -, e și în fruntea răutăcioșilor. Se ridică în picioare și-1 întreabă pe \$\$\$:

— Vă rog, domnule profesor, cum se spune în latinește: „Vrei, nu vrei, bea, Grigore, agheasmă”?

— Așta nu se poate, e o expresie neaoș românească...

— Ba se poate, domnule profesor...

— Ei, cum?

Gălbează, pregătit cu traducerea, debitează pe nerăsuflăte:

— **Volens-nolens, aghiasmus Gregorius bibet.**

Râde și bunul profesor. Dar nu termină cu râsul, că, hop, altă întrebare:

— Cum ziceau strămoșii noștri romani:

„Na-ți-o frână, că ți-am dres-o”? Dar:
„Adio și-un praz verde”?... Dar...

Gâlbează are un carnet plin cu traduceri de-astea trăsnite, pe care le debitează oricui, stârnind hazul.

Cine să mai învețe latină în asemenea condiții ?

**„îți mulțumesc,
domnule Dima,
pentru romanul
împrumutat...”**

M-a apucat o poftă crâncenă de citit. Am dat gata toate cărțile cumpărate și am împrumutat câteva de la Niculescu, colegul meu de bancă. El are multe, e lector pasionat, dar nu citește în limbi străine.

În câteva seri de lectură prelungită până noaptea târziu am dat gata pe **Madame Bovary, Le Disciple** (cartea găsită în tren), **Ih.n.s, Martin Eden, Werther** și altele. Niciuna nu-mi place însă ca | **Luion Lescaut**, această poveste de dragoste supraomenească, cea **dintâi** și cea de pe urmă, nesățioasă și mereu proaspătă, renăscând | > i **in ea** însăși, pe care n-o sugrumă nici mizeria, nici rușinea...

Doamne! Eu n-aș lăsa-o pe Alina să moară, cum a făcut cava-li i ni des Grioux cu Manon. Mi-aș jertfi viața pentru ea și, dacă MU n-ar folosi la nimic, aș lăsa cu limbă de moarte să ne îngroape **unul** lângă altul. Dar niciodată n-aș supraviețui ei. Ce noimă are Hața lară aceea pe care o iubești?

Am plâns cu lacrimi când a murit Manon. Parcă se sfâșiase **Ceva** din mine. O iubeam atâta!

Mă gândesc întruna la dragoste și caut din cărțile pe care le

■ **H. M** să-mi fac o idee despre ea. Vreau să știu în ce constă mira-inl iubirii și ce trebuie să faci ca să fii iubit. Chestiunile astea mă **Interesează foarte** mult. Am găsit în **Jean Christophe** următoarea fază;

L'amour n'est jamais plus fort que quand il sent qu'il va être /in le fera souffrir

Simt că asta e foarte adevărat. Ch. Maurras

I. e undeva că dragostea pe care o chemi poate să vină cu toată

brța < Chiar asta vreau și eu. Însă cu o condițiune: dragostea mea

i fie împărtășită, ca să nu sufăr așa cum a suferit Werther, încât **I 11'** Imit să-și curme zilele.

Anatole France însă mă încurcă. El susține că iubirea trăiește .Im dorință și se hrănește cu minciuni. Nu se iubesc cu adevărat

■ I. i .11 aceia care nu se cunosc încă... Nu pricep. Cum vine asta?

Îndrăgostiții trebuie să se mintă unul pe altul? E de necrezut! • i ipoi, dacă nu se cunosc bine, cum o să se iubească?

Mi-am făcut un maculator special în care notez reflecțiile mai **1111**. **i esante** pe care le găsesc în cărți. Altfel, mi-e frică să nu le uit. **Poite** voi reuși, cu ajutorul lor, să fac nițică lumină în capul meu, I" **mi** u că trebuie să mărturisesc deschis că în dragoste nu mă **pricep** deloc, iar la școală nu învățăm despre așa ceva, deși îmi vi-l iă cred că ăsta este lucrul cel mai de căpetenie în viață. La ce-ți

11)ragostea nu e niciodată mai puternică decât atunci când te face să suferi.

folosesc atâtea cunoștințe, dacă nu știi să-ți conduci inima? Cu ea nu se glumește. E

cauza atâtor nenorociri și uneori aduce chiar moartea. Ciudat: nici părinții nu mi-au spus nimic în privința asta, mă lasă pe mine să-mi caut singur drumul.

De mult mă roade curiozitatea să aflu ce-i actul sexual. Îmi pare rău că în cărți n-am găsit până acum o descriere care să mă lămurească. Când vine vorba de el, autorii pun puncte, puncte, îmi vine să crap de ciudă și arunc cartea cât colo. E așa de rușinos, sau ei nu se pricep să-1 transpună în vorbe?

Încă o chestiune importantă: cum poate cineva să se culce cu o femeie fără s-o iubească? Oare actul sexual și dragostea sunt două lucruri deosebite? În cărți n-am găsit deosebirea asta. Des Grieux, Julien, Robert, toți iubeau și erau iubiți. Oare în lumea cărților se petrec lucrurile altfel decât în viață?

De câteva ore, îmi tot bat capul să citesc ***Physiologie de l'amour moderne***, a lui Bourget. E anevoios de înțeles, pentru că trebuie să cântărești fiecare frază în parte. Vine Cuviosul Gigi și-mi spune că Lotte mă roagă să-i împrumut ***Le Rouge et le Noir***, ca să-1 citească și ea. 1-1 dau împreună cu ***Manon Lescaut***, cu recomandarea că ultimul e mai frumos decât cel dintâi.

Cuviosul îmi mulțumește și pleacă. Mă întreb de unde știe Lotte că am cărți de citit, fiindcă le țin ascunse în geamanran. Nu cumva îmi cotrobăiește prin lucruri în lipsa mea?

În loc să mă supăr, mă simt măgulit. Oricum, tot ea are nevoie de mine; îmi cere cărți de citit. Acum câteva zile, când am rugat-o să cânte ***Elegia*** de Massenet, marea pianistă m-a refuzat și tot așa, când a invitat-o Magotu să joace șah cu mine. Aș fi putut s-o refuz și eu, dar n-am făcut-o. E o răzbunare destul de subtilă să întorci

răul prin bine. Numai de-ar fi în stare să priceapă!

Cuviosul Gigi revine și-mi înapoiază

Manon Lescaut.

— Domnișoara Bordenache 1-a citit și vă mulțumește.

El îi spune lui Lotte domnișoara Bordenache, deși stă aici de doi ani, iar lui Magotu și lui Nicu, domnule Goanță sau domnule Enăchescu. În afară de asta, întrebuințează întotdeauna pronumele de reverență. Începe să-mi devină nesuferit. Ce-i cu el? De ce-l n 11 II i re Lotte cu diferite comisioane numai pe el ? De ce stau mereu împreună? Alaltăieri au citit în grădină. Alteori, joacă șah. Pre-111111 ideni numai ei amândoi. Unde mai pui că o conduce diminea-|.i |.i școală. La masă, l-am surprins uitându-se lung la ea.

E cu ochi și cu sprâncene: trebuie să fie ceva la mijloc. Bănu-i.i.l.i mă neliniștește, îmi iscă un neastâmpăr ciudat. Nu e chip să in.II citesc, gândurile îmi zboară aiurea.

Ce-mi pasă, la urma urmei ? N-are decât să se mărite cu el,

■ I u .1 i place. Poftă bună și la mulți ani!

N-am să-i mai împrumut, de azi înainte, nicio carte. Să-i îm-l II i m ui te Cuviosul Gigi, dacă-i dă mâna. Abia acum îmi vine să râd dc numele ăsta. Auzi, Gigi! Il pronunț tare de mai multe ori. I >i i.imne, ce caraghios sună!

M-am apucat să-i scriu mamei. E și timpul, pentru că de două i|>i.unâni tot amân. îi pomenesc de Magotu, și-l acopăr de lau-I |e, I)espre cheful de la catacombe nu suflu o vorbă. Nici despre I **otte** nu scriu nimic - nu merită.

111 timp ce penița se proptește neputincioasă pe hârtie, mi-aduc ■minte de rugămintea mamei de a-i povesti impresiile de la școală.

„Da, măicuță dragă, până acum impresiile mele de la școală sunt foarte plăcute. Am învățat o mulțime de expresii latinești și **franțuzești**. Tu știi cum se zice pe limba lui Moliere: **li poartă sâmbetele? (Il lui porte les samedis)**. Dar **și-a luat nasul la purtare***. | /') **nidre son nez à la conduite**). Dar **aufestin du diable** ai habar ce **Inieamnă?** Ei bine: **la dracu'înpraznic!** Și mai află **cisănătos-tun > II** aduce: **sain-canon**."

În restul scrisorii mă ocup numai de profesorul Iliuță, pe care îl ridic în slăvile cerului. De altfel, am învățat pe dinafară **Lu-I. tîlru** lui Eminescu, deși nu mi-a cerut nimeni.

! hic scrisoarea la curie. În curtea casei, Magotu și Zgâră se în-<< 11 unul pe altul la sărituri cu elan. Magotu, trupez și greoi, nu HK departe. Zgâră râde întruna de el și asta îl necăjește. Cuvio-**III** (iigi trebuie să fie cu celebra pianistă, fireșre!

Aș sări și eu, dar n-am poftă. La gimnastică le-o iau multora îna-Mn. . fiindcă am făcut sporturi de mic, ba anul trecut am luat -

■ **lupa** îndemnul tatei - serioase lecții de box. Îmi spunea: „Ai să întâlnești uneori în viață ocazii când rațiunea se dă la o parte ca să-i facă loc pumnului. Și fetele trebuie să practice acest sport".

Vine vremea prânzului. Magotu nu mai are răbdare să aștepte masa. Se plânge că leșină de foame. Lotte intră în sufragerie sărind într-un picior. Acum e veselă și zglobie și, când mă vede, înclină capul și îmi spune surâzând:

—Îți mulțumesc, domnule Dima, pentru romanul împrumutat.

Magotu și Zgâră râd să moară de tonul cu care Lotte a pronunțat fraza. Într-adevăr, a fost cam afectată, ca o artistă care-și subțiază vocea ca să joace un rol

de mare ducasă. Amândoi colegii se înghesuie în jurul meu, îmi fac reverențe grațioase și, vorbind în vârful limbii, o maimuțăresc pe Lotte: „îți mulțumesc, domnule Dima, pentru romanul împrumutat”.

Mă țin să nu izbucnesc în râs și-mi mușc buzele. S-ar supăra Lotte.

—Haide, fiți serioși, le spun, dar fără convingere.

Ei însă nu mai continesc. Magotu își îndoaie trupul și face niște grații, de s-ar strâmba de râs și Sfânta Vineri.

—Sunteți niște nesuferiți, îi apostrofa „marea pianistă”. Asta îi întărește.

Magotu începe s-o imite de la început, de când

a intrat în sufragerie. Se duce la ușă și vine sărind într-un picior. Apoi surâde languros, pune mâna în dreptul inimii și-și înăbușă un oftat. După asta, urmează reverența și: „îți mulțumesc, domnule Dima, pentru romanul împrumutat”.

În cele din urmă, Lotte izbucnește și ea în râs.

Dona Bianca s-a ținut de cuvânt. A făcut plăcintă cu brânză de vaci. E atât de bună, că și se topește în gură. Magotu mai cere o porție, apoi încă una.

— Te-ai încumeta, Magotule, să mănânci singur o tavă cu plăcintă? Îl întreabă Lotte.

— Ba bine că nu, răspunde el cu gura plină.

— **Santisima Madona** se minunează „pianista” noastră. Dar eu îl cred în stare.

Dona Bianca obișnuiește întotdeauna să fumeze la sfârșitul mesei. Cheamă servitoarea s-o trimită după țigări.

—Uite, Marișo, coala 5 lei. Pachetul costă 2,40. Cât ai să-mi .uluci restul?

Slujnica ia banii și se gândește, se

gândește...

—Haide, tot n-ai făcut socoteala?

—4 lei,coniță, izbucnește
țigancă radioasă... Zgâră scapă
un chiot:

—Fugi d-aci, proasto ce ești!

Nu înțeleg cum unii oameni pot fi atât de mărginiți. A. Suares susține că orice femeie este regină din clipa când începe s-o dorească **IUI** bărbat. Chiar cea din urmă dintre femei are această împărăție.

Oare Marița, țigancă asta urâtă și respingătoare, care nu poa-i e să adune pe 2 cu 3, o să ajungă vreodată regină?

Zorile unui mare vis

Pomii sunt triști și frunzele au îngălbenit de spaima iernii.

Zilele se topesc pe nesimțite, una după alta. Plouă întruna, uneori câte-o săptămână. Din cauza asta, vremea e mohorâtă. S-a **I.is.it** și gerul. De aseară, cad primii fulgi de zăpadă. Vântul nu le <l.i pace deloc, îi poartă pretutindeni, până ameteșc, și pe urmă îi îmbrânțește în noroi.

La școală am luat note bune. Damigeana m-a examinat, oda-**M**, aproape o jumătate de oră, despre romanticii francezi și mi-a **pus** nota 10. Numai eu și cu Păleață avem 10 la limba franceză.

Basu, de câtva timp, și-a luat lumea în cap.

Se ceartă întruna

— 111 olegii și îi bate. De la unii s-a împrumutat cu parale și nu mai l Ka să le dea înapoi. Niciunul nu îndrăznește să-l reclame la **I >i i** ceție, de frica bătăii. Pe Domisol, cel puțin, l-a lovit rău, într-o **feg eație**, așa încât bietul a trebuit să șadă

două zile în pat. Din

— **iii**/a asta, băieții încep să-1 urască și se feresc de dânsul.

Șeful clasei, Păleață, vine într-o zi la școală cu capul gol. Și era < i vreme câinoasă afară.

(urioasă dihanie, Păleață ăsta! Are atâtea vicii și atâtea virtuți, în. **II** e de mitare cum trăiesc laolaltă, fără să se sfâșie.

Când ieșim de la școală, îl iau de mână și, intrând într-o cea-prăzărie, îi cumpăr o șapcă nou-nouță. Pare mișcat de gestul meu, dar numaidecât își dă în petec: îmi cere să-i împrumut 21 de lei. Nu mi-a rămas decât un leu și jumătate în buzunar. Se mulțumește și cu atât.

Cu Șoimaru m-am împrietenit bine. E delicat și simțitor ca o fată. Îl simpatizez foarte mult. Doar un singur lucru nu-mi place la el: întotdeauna când vorbește cu mine, îmi spune dumneavoastră.

Până acum, a venit de câteva ori la mine și am jucat șah. Când jucăm, toți ai casei se strâng în jurul nostru și urmăresc partida. M-aș duce și eu să-i întorc vizita, dar el șade la internatul profesorului Pleșea, sau la Leagăn, cum spun băieții, și n-are unde să mă primească.

De asemenea, m-am împrietenit și cu Tarzan, băiatul primarului, care-i o fire deschisă și entuziastă. Niculescu, sau Esculap, cum l-au poreclit băieții pe colegul meu de bancă, din cauza emblemei bătute pe obloanele farmaciei tatălui său, e cam posac și de aceea relațiile noastre sunt destul de reci. E foarte tare la științele naturale și are cel mai frumos ierbar. Pupăză, ori de câte ori ne explică, îl ia ca asistent, ceea ce, oricum, e o cinste. Îmi spune că vrea să se facă farmacist, ca părinții lui. (Și mama lui e tot farmacistă.)

Avem în clasă un desenator de talent, pe Niță Pavel, sau Rem-brandt, cum îi spun băieții.

Într-o zi vine cu o bancnotă de o mie de lei, atât de bine desenată, încât ai crede că abia a ieșit din teascurile Băncii Naționale. Mulți colegi nu-l pot suferi fiindcă e îngâmfat și morocănos.

Magotu a pățit-o la germană. A încercat să copieze la teză rezumatul piesei **Minna von Barnheim** pe care-l avea dinainte scris într-o fițuică, dar l-a prins Laiță și i-a pus nota 1. Cred că o să rămână corigent, pentru că Laiță e ranchiunos rău.

L-au botezat Laiță fiindcă în loc de bancă spune laiță. Numai ce-l auzi strigând:

— No, loază, treci acolo, în laiță!

E bucovinean, mi se pare. Numele adevărat nu i-l cunosc încă.

În recreație mă plimb cu Tarzan pe culoarele liceului și vorbim $I > m h$ una, ba de alta. Printre altele, îmi istorisește câteva peripeții 1111. [\cursia](#) pe care a făcut-o astă-vară cu părinții lui în Ardeal.

—Și mie îmi plac excursiile, îi spun, dar pe apă. Am fost cu **n i n** acum trei ani în insula Java, la Batavia. De la noul port și până **n** oraș e o autostradă de câțiva kilometri, pe care am străbă-nii o **cu** automobilul marelui Hotel des îndes... Ne-am uitat în

■ În apta și-n stânga, dar orașul - nicăieri. Cât vedeai cu ochii **nuni** . 1111.manieri, cocotieri, palmieri și flori, flori de toate culorile. Ma-n **II I** .i înttebat pe un malaiez: „Vă rog, unde-i Batavia?” „Chiar

ii i > ■", i-a răspuns el mândru. Și, într-adevăr, așa era. Printre

ii I k ni, descopeream, ici-colo, câte o vilă cu acoperișul sclipind în

■ **dcață**. Casele, împraștiate ca potârnichele, se ascundeau parcă

FIFVUI DIMHAINDRUMES

• **I'** \ i/itatori. În loc de străzi, șerpuiau alei cu bănci de odihnă, **Bfi .II** ate de-a lungul lot. În sfârșit, un oraș ascuns într-o grădină **HI** lașă, vrăjită... Ce zici, Tarzane, de așa ceva?

— Tare aș vrea să dau o raită pe acolo. Însă, dintre orașele noastre care îmi place cel mai mult e Severinul... Are un parc - o

frumusețe! N-ai fost

niciodată la Severin? -Nu.

-Asta-i bună! Ai cutreierat oceanele, dar până la Dunăre nu

■ ii repezit...

— Ce-ar fi să organizăm la vară o excursie pe Dunăre ?

— Cu ce? Cu vaporul?

-A, nu... Cu vaporul n-are nicio noimă.

Construim o luntre, **II punem** un motor, și...

Nu cred să facem vreo brânză. Costă prea mult.

Ei și? Dacă ne asociem șase sau opt inși nu ne revin mai

. .li de 3-400 de lei de căciulă, poftim 500, însă cu cheltuiala

întreținerii cu tot... Mai avantajos decât așa, ce vrei?

— Hm! Nu-i rea ideea. Și pe cine luăm cu noi?

— Eu, unu, tu, doi, Basu...

Pe Basu să-l lăsăm deoparte... E trup și suflet cu Păleață și

nu **I** lllgllit.

Nici eu... Atunci Esculap, trei, Domisol, patru, Țiganu, cinci,

...i.iru, șase, Magotu...

— Magotu e totdeauna lefter.

— Face el rost de gologani, n-ai grijă, și pe urmă e hâtru, bun de glume, n-o să ne plictisim cu el. Am spus șapte... Ploșniță, opt... Sau Zgâră... un coleg de la normală, care stă la aceeași gazdă cu mine. În fine,

opt persoane găsim oricând... De asta sunt sigur, cum te văd și mă vezi.

— Ar fi teribil, Dima, să reușim, exclamă Tarzan, sclipindu-i ochii. Plecăm de la Turnu-Severin, poposim o zi la Adakaleh, apoi o-ntindem la Calafat, Bechet, Corabia, Turnu-Măgurele, Giurgiu, Cernavodă, Galați, Brăila, Tulcea. De acolo facem calea întoarsă. Stai! Ce-ar fi dacă am vizita, la înapoiere, porturile de pe malul bulgăresc?

— Se poate?

— Căpătăm autorizație. Mă rog, excursie cu scop științific...

— Sigur că da... Dar eu sunt de părere să mergem mai departe, pe Marea Neagră, până la Constanța...

— Pe mare e cam primejdios... Dacă ne apucă vreo furtună și luăm apă la galoși ?

— Fii serios! Navigam pe lângă țarm... Cum se apropie furtuna, țâști pe mal cu **transatlanticul**.

— Mda... Am putea s-o facem și pe asta.

Ideea mea cu excursia pe Dunăre face vâlvă mare. În afară de cei opt, vor să meargă și alți colegi. Însă e cu neputință să-i luăm pe toți. După consfătuiri lungi și furtunoase, primim încă patru inși, ca să fim în total 12. Numai decît ne constituim într-un comitet, bineînțeles, sub președinția mea. Apoi începem lucrările. Până una-alta, propunerile sunt verbale. Mai târziu le vom așterne pe hârtie. Fixăm data excursiei: imediat ce începe vacanța mare, adică prin iunie. Acum suntem în noiembrie... Avem destul timp ca să strângem banii rebuincioși și să punem lucrurile la punct. Magotu a și început să economisească bani și pretutindeni nu vorbește decît de excursie. Mă întrebă și

FIFVUII DIMAHAINDRUMES

Lotte, și Dona Bianca dacă e adevărat ce spune urangutanul.

— E certitudine, îi răspund, și eu însumi sunt încredințat de asta. Cuviosul Gigi însă nu mă întreabă nimic. Ah, nu-1 pot suferi! Netotul s-a apucat să învețe italienește și-1 pregătește Lotte.

All u că și-a cumpărat un dicționar și două maculatoare. Știe pe dinafară o mulțime de cuvinte și chiar expresii, pe care le întrebuințează uneori. Dona Bianca e foarte măgulită și-1 iubește ca pe copilul ei.

O ceartă, fără urmări prea mari, ne-a mohorât câteva zile. Magotu, isprăvind carnetul cu pedepsele, l-a trimis mamei lui Zgâră. Aceasta i-a expediat fiului ei o scrisoare cu aspre muștrări. I I, iute din fire, s-a înfuriat și i-a cerut socoteală lui Magotu. De ani - ceartă la cataramă. Zgâră l-a pocnit cu o farfurie în cap. **Magotu**, deși rănit, și-a păstrat calmul, și, scoțând un nou carnet i notat: „15 noiembrie 1914, ora 8:30, insultat și spart grav capul în două locuri.”

Dona Bianca, supărată foc, i-a scris preotesei că nu-i mai ține I tăiatul în gazdă. Ea a venit în grabă și s-a rugat să-1 ierte pe vinovat. Magotu, bucuros că putea să lipsească câteva zile de la școală, a lăsat el însuși pentru iertarea agresorului, până când, în fine, I ii ma Bianca s-a lăsat înduplecată. Zgâră, în afară de muștrările maici-sii, s-a ales și cu pedeapsa, destul de înjositoare, de a mânca I.i bucătărie timp de o săptămână. Eu, de asemenea, l-am șters dintre excursioniști.

Acum i-e groază de carnetul cu pricina. De câte ori greșește, M II iagă de Magotu să-1 ierte, și acesta îl iartă, pentru că, în fond, i n suflet bun.

Un simulacre des jeux de l'amour

Mă gândesc mereu la Alina și simt că, pe zi ce trece, o iubesc **iu.ii mult**. Seara, când mă vâr sub plapumă, ușa se deschide tainic și **ea** pătrunde în cameră, cu pași ușori, de balerină. Se așază pe < **.un**, lângă pat, și stăm împreună de vorbă, uneori câte un ceas, **două**. E foarte bună cu mine: îmi cântă ce îmi place (odată mi-a ■ **uui.ic Adio delPassalo**; altădată, chiar **Elegia** de Massenet) și mă **Itfă S-0** sătut de câte ori vreau. Ce fericit aş fi, dacă ar putea să

5

1 O simulare a jocurilor dragostei.

vină cu noi în excursie! îmi dau seama că asta, oricât aş vrea, nu-i cu putință. Ea habar n-are ce gânduri mă frământă. Ah! Dacă ar locui undeva, într-un port de pe malul Dunării, să mă vadă măcar trecând pe acolo în barca noastră cu motor!

Deși e miezul nopții, sar din pat și m-apuc să-i aștern marea scrisoare de dragosre. Trebuie să i-o trimit până nu va fi prea târziu. Tocul aleargă vertiginos pe hârtie, ținându-se voinic de gândurile care-i iau mereu înainte. Penița scârțâie, se strică, alta îi ia locul, și apoi alta... Sunt learcă de nădușeală, cu capul înfierbântat. Mă opresc la jumătatea lucrului și recitesc ce-am scris.

Pe toți dracii, nu-mi place! Nu-i un răvaș vrednic de ea.

Pentru Alina trebuie să concep ceva supraomenesc, un imn cu trâmbițe de îngeri, o simfonie de chemări înaripate, o rugă cu note lungi de vrajă sau brațe nevăzute de sepie, care s-o înlănțuie tainic, înfiorând-o toată și aducând-o pe covoare de curcubeu la altarul dragostei noastre, pentru marea jertfa.

Mă cuprinde o amară deznădejde. Mi-e teamă că niciodată n-o să-i pot scrie această scrisoare.

Maculatorul meu special, plin de cugetări despre dragoste culese din cărți, e destinat să mă ajute la compunerea mării scrisori pentru Alina. Îl ascund cu grijă și câteodată îl port cu mine. Cu toate astea, nu știu cum se face că Lotte a dat peste el, fiindcă am găsit mai multe însemnări pe margine.

De exemplu, sub reflecția nr. 54 care sună: **Les femmes sont toutes les memes, le deșir d'un homme lesflatte toujours**⁶ (H. de Regnier), a adăugat cu creionul: „S-o spui lui Mutu”. De asemenea, la nr. 68: **En amour iln'y a d'interessant que la conquete et la rupture... Tout le reste est du remplissage**⁷ (M. Donnay), a scris dedesubt: „Ce gogomănie!”

6 Femeile sunt toate la fel, dorința bărbatului le flatează.
7 în dragoste, nu sunt interesante decât cucerirea și despărțirea... Restul e umplutură.

Și așa mai departe... Mă supăr foc! Ce tot face pe deșteaptă? Vrea să-mi arate că se pricepe mai bine în dragoste decât autorii aceștia? Grozavă mai e!

Am să-i fac observații aspre, interzicându-i pentru totdeauna ■ im mai umble prin lucruri. Nu pot s-o părăsc Donei Bianca, I' ni i u că ar afla de îndeletnicirile mele... extrașcolare, și nu-mi MCI vine la îndemână. Să încui camera? Nici asta nu se poate: **11 • IM i** ic să facă servitoarea curat. O să-mi comand o lădiță cu che-■ Si poftească atunci să mai cotrobăiască!

I .otte trece prin sală, fredonând.
 Deschid ușa și o chem.

- Vino, te rog, o clipă...
- Fa se apropie cu pași ușori, de pisică.
- Ce vrei?
- De ce mi-ai umblat în maculator?
- Pentru asta m-ai chemat ? râde ea și-mi arată un șirag de pale albe ca laptele.
- Trebuie să știi că nu-ți permit.
- Sunt prostii tot ce ai scris acolo, domnule filozof. Dragos-i • i nu se învață din cărți.
- Dar cum se învață?
- Foarte simplu: din experiență.
- Mersi de explicație. Asta o știe și Baba Rada.
- Ești obraznic! O apuc de mână.
- Pe cine faci obraznic?
- Pe tine!
- Mă** tutuiește acum! Știi, merge prea departe cu îndrăzneala, im s-0 sărut cu sila - nu fiindcă aş iubi-o, ci pentru că o fată, du-ju i e o sătuți, nu te mai înfruntă. îi prind și cealaltă mână...
- Ce faci ? se miră ea.
- Vreau să-ți dovedesc că sunt obraznic.
- Nu trebuie, și-așa sunt convinsă.
- Ba ttebuie!
- I)** trag spre mine și-i caut gura, dar întoarce la timp capul și
- tapă.**
- Cum îndrăznești ? Îngaimă ea și pălește ca o moartă.
- ti imobilizez din nou mâinile, cu o mișcare cam brutală. Vreauîcc preț s-o sărut. Fata, mânioasă de puterea mea, se apără, din
- 1 *i lu ii țâșnesc săgeți de ură.
- Dă-mi drumul, c-o pățești rău!
- Nu vreau, să vedem, ce-ai să-mi faci ?
- Te pun jos, în genunchi, să-mi

ceri iertare. Pufnesc în râs.

—Ba nu, zău?! Aș vrea s-o văd și p-asta...

—Nu crezi? Stai că-ți arăt eu!

În aceeași clipă m-apucă brusc de mijloc cu amândouă mâinile, ca într-un clește, și face o sforțare ca să mă trântesc. S-a lipit de mine și-i simt sânii mici cum se strivesc de pieptul meu. Stau în defensivă, pentru că îmi place să țină cât mai mult lupta. Ea se smucește, mă împinge, opintindu-se din greu, ca să mă doboare. Îmi simt suflarea pripită, iar părul ei răvășit îmi gădilă fața. Când îi vine bine, încearcă să-mi pună o piedică pe la spate cu piciorul, isteța, ca să mă răstoarne. De astă dată aș putea s-o sărur prin surprindere, dar mi-e teamă să nu se supere și să curme încăierarea. Uneori, trebuie să-mi încordez puterea, ca să nu mă izbească.

„E voinică, nu glumă”, îmi spun, și nu știu de ce îmi pare bine.

Lupta urmează dezlănțuită. Ne strivim în brațe, ne lipim unul de altul, ne frângem, ne proptim de mobile. Aș vrea să mă războiesc până mâine cu un astfel de inamic...

Aș vrea - dar mă împiedic de piciorul patului și, pierzându-mi echilibrul, mă pomenesc lungit pe jos, pe covor, cu ea deasupra. M-am lovit puțin la cap, dar ce-are a face ? Lotte sloboade un chiot de biruință.

—Te dai bătut?

—Nu!

—Nuu? Ei bine, ridică-te dacă poți, scrâșnește ea și mă ține strâns, acoperindu-mă cu trupul ei subțire.

Prind de veste cum mă furnică prin trup o simțire cu totul nouă și nu cutesc să fac vreo mișcare ca să n-o gonesc.

—Nici acum nu te dai învins?... mă întreabă ea a doua oară.

—Ba da... bâigui ca-n vis.

—Așa-ți trebuie, obraznicule, ciripește Lotte și, sărind sprintenă în picioare, își potrivește părul și rochia mototolită. Apoi se întoarce triumfătoare: Hai, scoală-te acum! Te scutesc să-mi mai ceri iertare. Și mă ajută să mă ridic.

O privesc absent. Ochii mi se-nchid. O moleșeală ciudată mă

■ Uprinde. Ce s-a întâmplat oare cu mine?

Straniu! Am impresia că mi s-au muiat brusc oasele și trupul
I preschimbat într-o gelatină moale. Lotte mă cercetează nedu-

...tă, făcând ochii mari.

— Ce ai, nu ți-e bine?

— Ba da.

— Minți! Te-ai lovit la cap? Ești palid!

— Nu m-am lovit deloc.

Mă întind îmbrăcat pe marginea patului. Ea s-apropie și mă **fterge** de praf, îmi aranjează părul.

— Ți-am spus să nu te masori cu mine, și nu m-ai ascultat. Zâmbesc. O îndepărtez ușor cu mâna. Nu știu de ce, dar acum

I ■ " / n-o mai pot suferi în juru-mi.

— Lasă-mă... Du-te!

— Nesuferitule, așa-ți trebuie, mi-o aruncă ea și fuge râzând. Vara, înainte de cină, în timp ce Dona Bianca setvește primul lci de mâncare, Lotte ciripește bătând veselă din palme, ca din

■lipi:

— Stați să vă spun una bună! După-amiază, m-am prins la **trântă cu** Dima și l-am pus jos...

Rămân năuc și cred că am roșit până-n vârful urechilor. Nu Bl așteptam ca Lotte să facă o astfel de negliobie. Ei bine, fetița
I Ca e de-o inconștiență fără pereche.

Magotu izbucnește în râs. Și râzi, râzi! Se oprește uneori ca · Ut înceapă mai tare.

— Ho, nebune! îl ghiontește Zgâră, îți crapă fierea!... Magotu n-aude. Se clatină pe scaun, se ține cu mâinile de **pânțele** și hohotește de se cutremură sufrageria. Cum o putea să

■ ida atâta?

Ne molipsim și ceilalți. Noi râdem însă de râsul lui Magotu.

— Ce, adică, nu crezi ? îl întreabă Lotte.

— Mai bine ți-ai măsura forțele cu mine, îi propune Magotu

II ' i id și își încordează în fața tuturor mușchii brațelor.

- Cu urangutanii nu mă bat, răspunde Lotte, disprețuitoare.

Mă gândesc la lupta aceea vrăjită și simt încă fiori pe șira spinării. Îmi dau seama că nu-i lucru tocmai curat.

Ce-o fi gândind Dona Bianca despre povestea asta? O fi bănuț ceva ? Ei și ? Ce-mi pasă, la urma urmei ? Poate să creadă ce-i place. Mai degrabă mă simt stânjenit față de Magotu și de Zgâră. Nu, zău, cum a fost Lotte în stare să facă o asemenea gafă?

„încearcă să mă săruți!”

Consfăturile în legătură cu excursia se țin lanț. Ne întrunim în clasă, pe culoarele sau în vestiarele liceului, acasă la mine sau la Tarzan și, uneori, chiar pe stradă.

Fiecare membru din comitetul de organizare vine cu câte o propunere pe care o dezbatem. Domisol, de pildă, e de părere ca luntrea să fie acoperită cu o prelată, ca să nu ne plouă. Țiganu se ocupă cu aprovizionarea. Crede că e mai

bine să ne procurăm hrană rece. Magotu se împotrivește. El vrea, când debarcăm pe uscat, să întindem corturile și să tăsturnăm colo o mămăligă cât luna, rumenă și fierbinte. De aceea îi atrage atenția lui Țiganu să se aprovizioneze în special cu unt și brânză. Șoimaru, care e poet, se obligă să scrie jurnalul de bord, iar Tarzan o să facă poze, alegând peisajele cele mai frumoase. Are un aparat de fotografiat foarte bun. În sfârșit, lucrurile merg strună.

Comandăm telegrafic la Paris un catalog de la Manufacture Francaise d'armes et cycles de Saint-Etienne și, după vreo zece zile de înfrigurată așteptare, ne sosește o carte groasă, având aproape o mie de pagini.

O răsfoim cu toții, claie peste grămadă, și, la pagina 431 dăm peste ceea ce ne trebuie. După scurte dezbateri, ne hotărâm să cumpărăm luntrea denumită Ocean, lungă de 8 m și lată la mijloc de 1,60 m, care poate transporta 12 persoane, adică tocmai câți suntem noi. Costă 670 de franci, dar cine se uită la preț când ea este atât de elegantă, construită din stejar lustruit, cu chila vopsită și cârma cu mânerul de bronz ? Bineînțeles, îi vom atașa un motor Motogodille, de 2.1/2 H.P., pe care-l găsim în același l.u.ilog, după două pagini, și nu costă decât 1090 de franci.

Răsfoim, în mare grabă, necuprinsul catalog, ca să ne dăm **Mama** ce ne mai trebuie.

Așa... Ne trebuie, în primul rând, două corturi, pe care le .ilcgem: unul tip Bonnet și altul Ministeriel, unde voi dormi eu în nopțile pe care le vom petrece pe uscat.

La capitolul „alimente” zăbovim mai mult.

Alegem o mare
l.mtitate de conserve de pește, în special

satdele Robert, care sunt delicioase, apoi conserve de carne, vânat și legume. Notăm, de i menea, câteva cutii de lapte condensat, ciocolată, cacao, premiu și o serie de tonice, esență de cola și exttase concentrate pen-

■ ■ siropuri și lichioruri diferite, de care avem neapărată nevoie, **ea ti** ne răcorim când ne va fi prea cald.

Facem socoteala cât ne costă toate astea: vreo 4500 de franci. I)eosebit, trebuie să mai punem la socoteală și htana pe două luni. Nu-i nimic: facem noi rost de banii aceștia. Esculap își ia angaja-111< i irul să aducă o trusă completă de medicamente pentru cazuri

■ **I. boală** sau chiar accidente. De bună seamă, proiectul trebuie .i mliat în cele mai mici amănunte și chiar așa vom face, ca să ne **Inie** urăm de reușită deplină.

Tarzan s-a apucat să scrie în orașele de pe malul Dunării, pe la

■ unoștințe sau chiat unor necunoscuți, cerându-le să-i trimită

I Ieri. Nu știu ce are de gând cu ele. De asemenea, îl văd de câteva iile, cu o carte groasă, **Le Danube**, pe care o citește cu încordare. \ II .i să știe ce adâncime are fluviul, ce neamuri de pește cresc în apele lui, în sfârșit, flora și fauna Deltei.

Planul acestei excursii ne obsedează atât de mult încât, ori de ii i < > i i ne vedem,

nu vorbim despre altceva. Am scris o scrisoare întreprinderilor M.E. de Saint-

Etienne, **rugindu**-le să ne comunice, de urgență, în cât timp ne pot livra o • '

inundă foarte importantă pe care urmează s-o facem, după I' lirea răspunsului.

S a tăcut frig în cameră. Pun mâna pe sobă. E rece. Focul s-a ■■uns. Încerc să-l reaprind, când Lotte se strecoară, ca o vedenie,

pi IIȘ.I.

—Ce tot boscorodești acolo ?

—Fac focul, nu vezi ?

—Lasă-mă pe mine, că nu te pricepi! Mă trag la o parte și-i fac loc. Ea se apleacă și suflă cu putere, răscolind jarul. În felul cum stă îndoită de mijloc, rochia s-a tras în sus și-i zăresc o bucată îngustă din pulpele plinuțe, cu carne moale. Aș vrea să facă o mișcare ca să înalțe rochia și mai sus, dar degeaba. Lemnele s-au aprins și limbi de flăcări izbucnesc vioaie în sobă.

Lotte se ridică sprintenă. Parcă i s-a aprins și ei fața.

—Știi de ce-am venit?

mă întreabă. Ridic din umeri.

—Poate vrei o carte de citit?

—Nu...

—Să jucăm o partidă de șah?

—Nici...

Ce-o fi vrând? Nu-mi vine nimic în minte.

— Nu ghicești ? Mama nu-i acasă. Magotu cu Zgâra dorm buștean.

— Ei, spune odată!

— Ești prost! Haide, încearcă să mă săruți.

A, asta vrea! Adică să ne luptăm, ca acum două săptămâni. Nu-i răspund, o privesc doar lung, cu reproș.

— Nu vrei ?

— Nu. Pentru că ai obiceiul să bați toba. Ar trebui să fii mai discretă.

— Discretă? De ce? Doar n-am nimic de ascuns.

— Dacă-ți place...

— Înțeleg, ești mândru. Bine, dacă ții atâta, nu suflu o vorbă.

— Jură-mi!

— Jur!

—Să nu te măriți dacă
vei spune ? Fata are o
clipă de ezitare.

—Fie, să nu mă mărit.

—Atunci, haidem.

Îmi încolăcesc brațele, apucând-o clește
de mijloc. Ea face la fel.

—Ce subțire ești, îmi spune, te cuprind
ușor cu mâinile.

—Dumneata ești mai subțire. Parcă ai fi
o tresrie. Surâde cochetă:

—Serios ?

Niciodată surâsul ei nu mi s-a părut atât
de fermecător. În-l epem ciudata noastră
lupră, care seamănă mai mult cu o vrajă.
Bineînțeles, nu încerc s-o sărut, căci nu
interesează asta pe niciu-tuil. Amândoi
laolaltă suntem un trup cu patru brațe și
picioare care l >\.iicsc și-l poartă printre
mobile, izbindu-l de tăbliile patului sau tic
masa la care învăț. Când ne proptim de
peretele din fund, din **Cauza** unei mișcări
neîndemânatică, se desprinde o ramă din
cui și

lide cu zgomot. O ridic de jos: e portrerul
tatălui ei, în costum de **marinar**, cu o
barbă scurtă, care-i dă un aer de lup de
mare...

—Vai, s-a spart geamul! țipă Lotte
speriată.

— Lasă, nu-i nimic... Mă duc mâine la
geamgiu și pun altul în loc. N-o să știe
nimeni...

Reluăm lupta întreruptă. Uneori îmi
lipsește obrazul de al ei și .1 .iu așa cu ochii
închiși. Mă mir că Lotte nu se împotrivesc.
Se **ycde** că-i place și ei.

Nu mă dumiresc cum fata asta poate să
ia jocul nostru în serios, **fiindcă** se
trudește din răputeri să mă doboare.
Pentru ea farmecul e să învingă? Oare nu
simte altceva, cu mult mai îmbătă-**IOI**
decât vanitatea biruitorului?

Mă minunez de îndârjirea ei. Uneori, când i se pare că izbu-**(i** ite, sloboade un țipăt. Apoi, mă prinde mai cu sete, lipindu-și

II iipul de mine, fără umbră de șovăială. La rându-mi, o strâng în **brațe** așa de încleștat, că-și pierde răsufierea, dar nu se plânge. **AM** a îmi stârnește o voluptate smintită. Aș învinge-o numaidecât, dai nu vreau, pentru că îmi place să prelungesc beția care mă **Inundă.**

Simt, instinctiv, ca și rândul trecut, că se apropie acea clipă de amețeață uluitoare. Acum trebuie s-o sfârșim într-un fel. O trântesc i u precauție, să nu se lovească. Fata încearcă să se ridice, azvârle din picioare, se frământă, dar nu poate să scape. În cele din urmă, **se** domolește și-mi spune cu ciudă:

— Mă dau bătută.

Eu însă am uitat de-a binelea că trebuie să mă scol, și o îmbrățișez în neștire, nebunește, cu sufletul aiurea.

Lotte tresare și pleacă ochii rușinată. O roșeață vie îi izbucnește în obraji. Mă respinge brutal și, sărind în picioare, se duce într-un colț și-și ascunde fața în mâini.

Plânge ?

Abia prind de veste. Sunt încă buimac de cele întâmplare. Adevărat, am făcut o prostie. Nu trebuia s-o îmbrățișez după ce se sfârșise jocul. Dar cine își mai dădea seama? A fost fără voia mea. Se vede că însăși fata a simțit că ceva nu-i în regulă.

Mă apropii de ea. Câteva minute nu îndrăznesc să scot niciun cuvânt. O privesc în tăcere, aproape cu teamă. Lotte nu mă vede, și-a acoperit fața cu podul palmelor. Pieptul îi tresaltă neregulat.

Plânge încet, tăcut...

Dumnezeule, sunt un monsttu! Aș face
orice ca s-o împac.
—Lotte! îi șoptesc la ureche, dar așa de
încet, că nici n-aude. Lotte! repet mai tare.
—Lasă-mă! țipă fără să ridice capul.
—Ești supărată pe
mine ? Tace.
—Ești supărată?
Răspunde-mi! Lotte
scutură capul.
—Nu?
Repetă mișcarea.
—Atunci de ce nu-mi vorbești ?
Rămâne meteu mută. Nu-i chip să-i smulg
un cuvânt. Trec câteva clipe lungi. Reiau:
—Ce ți-am făcut, de te-ai supărat ? Nu
mă știi vinovat cu nimic.
Tace din nou, îndărătnică și absentă.
—Haide, spune-mi!
Deodată se înalță dreaptă și, săgetându-
mă cu ochii, îmi aruncă în față:
—Ești obraznic! și fuge sprintenă ca o
căpriță.
—De ce? o întreb, dar rămân fără
răspuns.

Insula fără nume

Înainte de a pleca la geamgiu, curăț
rama prăfuită și scot cio-l'iii ile de sticlă.
Când desprind portretul, cade o hârtie
galbenă, **împăturită**. O ridic de jos și
citesc începutul. E o scrisoare trimisă **Jul**
li Bordenache, tatăl lui Lotte, de către un
camarad, marinar
J De ce-o fi ascuns-o bătrânul în tablou,
sub învelitoarea de mu-
IVft? Mister!
Închid repede ușa cu cheia, să nu mă
surprindă cineva, și mă **pui** s-o citesc. E
scrisă în englezește, cu slovă încâlcită.
Pesemne că

li care a așternut-o avea îndemânare la

alte îndeletniciri decât
...1111 rea condeiului. Totuși, nu-i lipsea
un umor specific american.

iată scrisoarea cu pricina:

***Prietene John, îți scriefrate-tău
mai mare, Jim Blacke, care tfl'captă
din zi în zi, grohăind în pat, să-l ia
dracu'. Am mai 11. Ipat eu de
cumătrul Scaraoțchi și altădată, dar
acum cred că mi s-a înfundat.***

***Ții minte când ne-am ciocnit cu
San-Salvador-ul nostru de
hl(stematele alea de stânci dintre
Borneo și Celebes ? Eram gata l a
pornesc sprefundul oceanului, dar
tu ai fost de altă părere. Mare
scofală n-aifacut cu asta, chiar m-
aipus în încurcătură cu
recunoștința. Acum, habar n-am pe
unde umbli, dacă n-ai crăpat între
timp, și tare mă tem că am prăpădit
bunătate de cerneală, in sfârșit,
cum ți-o fi cântat cocoșul la
născare.***

***Mă, cârlan păcătos, cască bine
ochii la ceea ce-ți scriu mai la i 'ale,
și să nu te plângi că nu te-a pălit și
pe tine o dată norocul. Acu' doi ani
am pus laba pe un mare secret de la
bunicu-meu, , Armanul, cu trei
ceasuri înainte de a-și da duhul. Ți-l
vând pe dragoste chioară, lua-te-ar
dracu'. Și lui i l-a dat, la rându-i, ni
ni crea unui bătrân pirat cu care a
trăit, dar povestea e lungă u n am
poftă săfac scurtă la mână
așternând-o pe hârtie. Ascultă h i
despre ce-i vorba:***

***In arhipelagul Galapagos din
Pacific, prin dreptul Ecuato-l ului, se
află o insulă (se află ele vreo
treizeci, dar nu ne intere-lta za***

ălelante, naiba să le ia). Asta de care-ți spusei n-are nume, n-a călcat-o picior de alb, e, în sfârșit, fată mare cum a lăsat-o mă-sa, natura. Ei bine, aici se găsește o comoară, comoara vestitului pirat KydBrown, care știi cum a dat ochii peste cap acuși o sută de ani, pe vremea Corsicanului. El n-avu parte de comoară, nici bunicul, nici bărbatul țitoarei bunicului, nici eu. Poate oi avea tu noroc, mă John, ori Ion, cum te-ofi chemând în țara ta, că tainele cerului sunt mari, băietele'....

Dar, în lături cu vorbăria. Ia seama ici: insula cu pricina are poziția: 90°, 24' longitudine estică; 1", 43' latitudine nordică și 1° și 25' latitudine sudică. Lămuritori ba?

Acu'să vedem unde se află dumneaei, comoara, care, după cum umblă vorba, ar avea mai multe mii de kilograme de aur, fie în lingouri solide, fie în monede cufețele a peste o sută de regi, fie în juvaericele muieresti. Oricum, e mai dihai decât comoara cetății Lima, capturată tot de pirați.

După ce pui piciorul în insulă pe la sud și mergi cam ojumătate de milă, trebuie să dai cu nasul de un baobab. În fața lui, cam la 20 de stânjeni, e un cocotier, iar în dreapta și-n stânga, alți doi cocotieri. Acușa, atenție: dacă unești cu o linie cocotierii lateralnici și cu alta baobabul și cocotierul din față, în punctul unde se întâlnesc aceste două linii acolo este îngropată comoara.

Să-ți desenez mai bine, ca să nu te-ncurci.

Învățătura mea e asta: fa ce-i face,

strânge niscaivagologânași de unde și cum ai putea, ia-ți o mână de oameni credincioși (asta-i partea mai grea) și cară-tefără zăbavă la Ecuator, să pui mâna pe aur, ca nu cumva să-ți ia înaintea altul mai iute de picior.

N-ai a te teme de nimeni. După cum îți spusei, insula epustie ca buzunarele mele. Bunicul auzise de la cineva că s-ar fi aciuat pe acolo un neam defemei lungane, care umblă pe cai ca amazoanele. El nu credea în baliverne de-astea, nici eu. Nu stau ele, muierile, fără bărbați, nici să le pici cu ceară.

Și, când ți-ofi bine, trage-mi câte o înjurătură zdravănă, în semn de recunoștință. Eu am să te-audși - hâd - sughit în cazanul cu smoală.

Asta-i tot... Ce săfac dacă n-am avut parte să dau cu nasul de bogăție - târfa asta după care alergăm toți?Du-te măcar tu, păcătosule, și, în caz că nici pe tine nu te țin curelele, pricopsește pe altul ochit de noroc. Să ne vedem cât mai târziu, mama ei de viață! Șterge-tepe bot, să te pupe Jim Blacke.

Nu-mi dau seama cât timp rămân ca năuc, pradă unei tulbu-i II i adânci. Inima îmi bate cu putete și un stol de gânduri îmi învârte capul. Ce întâmplare cu tâlc: să cadă tabloul din perete, să di **sfac** rama și să dau peste acest uluitor secret care va fi, fără doar „i poate, axa vieții mele!

Un gând mă muștră ușor. Parcă mi-ar spune: „Nu-i cinstit ce I ji i. nu trebuie să-ți însușești bunul altuia. Secretul pe care ai pus ITlina c al Donei Bianca, soția decedatului John Bordenache.”

Ba, s-avem iertare, scumpa mea conștiință! Dacă bărbatul gaz-

FIFTH DIMENSION

„... și înțeleg că voi fi vrut ca scrisoarea cu pricina să rămână moștenire familiei Itlc, de ce a lăsat-o să mucezească ascunsă în rama tabloului? Nu i i i rccut nicio clipă prin minte să încredințeze cuiva secretul. **Sau**, mai bine zis, l-a lăsat la voia întâmplării. Și, uite, norocul m-a dci pc mine și cred că n-a greșit: sunt singurul care va putea să **tnfl** mite greutatea și primejdiile legate de această grandioasă

...<prindere. Voi fi totuși generos: am s-o înzesttez împărătește

!\" I otte, ca să facă un mariaj bun. Altfel, săracă, așa cum este,

Ine var încumeta s-o ia de nevastă?

!)a, da, răbdare... Trebuie să mă gândesc temeinic cum să ajung în **Insula** fără nume. Pe-ndelete, fără grabă... Ca să izbutesc la sigur...

Până atunci, să ascundem bine comoara, să nu dea cineva peste | | I)esfac ușor căptușeala hainei, vâr înăuntru scrisoarea îngălbenită de vreme, apoi cos la loc.

Și ssst! Tăcere!...

A doua zi la școală, Tarzan vine și-mi raportează că Găliganu, u i nu fusese primit în echipaj, fiindcă nu mai aveam locuri, **Organizează** și el o excursie pe Dunăre, asemănătoare cu a noas-

II i, și că ia douăzeci de băieți, cei mai mulți din clasa a V-a și a VI-a.

Hm! N-are decât! La drept vorbind, prea puțin mă interesează • 11 uisia pe Dunăre, de când am dat peste marele secret care-mi i u |; 1111 e toate gândurile.

Tarzan e nedumerit.

—Cum se poate ? Admiri una ca asta ?

Are dreptate... Ideea cu excursia e a mea și nimeni n-are voie să mă copieze. Dar Găliganu e cel mai tare din clasă la copiat. În recreație, îl chem deoparte și-l întreb:

—Am auzit că organizezi și tu o excursie pe Dunăre după modelul meu. E adevărat?

—Mda, cam așa e. Dacă vrei să fim împreună, nu zic ba. Întrerupem convorbirea, deoarece sună. Profesorul Laiță se

ivește numaidecât cu catalogul la subsuoară. Nu-i rea ideea lui Găliganul... Să pornim două luntre sau chiar mai multe... o flotilă întreagă de luntre...

Sau, în loc de mai multe luntre, să construim un vaporeș!... Asta da... E cu totul altceva... N-o să coste marea cu sarea. Am putea explora... Dar ce să explorăm pe Dunăre? Mai bine am porni pe mare... Că tot avem vapor... Sau pe ocean... Și să vizităm... ce? Hm, am putea merge în insula Java... Ba nu, acolo am fost, pentru mine n-ar mai avea niciun farmec... Trebuie să caut altceva... Ceva mai îndrăzneț... Stai!

Dumnezeule, ce-ar fi să pornim în căutarea comorii din insula fără nume?

Sar în sus de bucurie la ivirea gândului minunat! Acolo, acolo, vom merge cu toții! Expediția noastră va fi fără pereche... și ne vom întoarce încărcăți de glorie, cum s-a întors Columb după ce a descoperit America.

Convoc numaidecât comitetul de organizare la Tarzan acasă, în odaia de musafiri, care e foarte spațioasă. Auzind că-i o ședință importantă, băieții sunt curioși să afle cât mai repede despre ce este vorba.

Iau cuvântul și le împărtășesc planul meu.

—Excursia pe Dunăre e un fleac... Noi, băieți, trebuie să facem ceva grandios, care să rămână scris cu litere de aur în istoria patriei, înțelegeți? Plecăm în căutarea unei insule care până azi n-are

FIFTH DIMENSION

nume.

Băieții sunt nedumeriți. Nu pricep ce este cu această insulă.

— Tocmai aici voiam să ajung, le spun. Aflați, dragii mei, că l). .cui m-a ajutat să descopăr un mare secret.

Spunând acestea, desfac cusătura hainei, scot scrisoarea vește-iu .1 ,t lui Jim și o flutur în aer ca pe un trofeu de preț.

— Vedeți voi, de acest petec de hârtie atârnă soarta noastră! Băieții zgâiesc ochii și fețele lor se alungesc de mirare.

— Ați auzit cumva de teribilul lup de mare Jim Blacke? Nu? I i bine, a fost un marinar tot așa de priceput ca Marco Polo, M.igellan sau Jean Bart. Scrisoarea pe care o am în mână e opera Im și conține secretul de care v-am pomenit. Ascultați să v-o tra-IIIIR , deoarece e scrisă în englezește.

Le citesc răvașul cu pricina, omițând, firește, a arăta poziția 1111111 e i și harta. Ei înțeleg că vreau să păstrez secretul numai penii u mine, ca să nu îndur vreo surpriză neplăcută din partea cuiva Mu vreo trădare. Oricine în locul meu n-ar fi făcut altfel.

— Formidabil! exclamă Tarzan.

— Extraordinar! Fenomenal! strigă ceilalți de-a valma, cuprinși Bl ¹¹ febră ciudată.

— Cum ai intrat în posesia documentului ? Spune-ne și nouă, II II roagă Magotu.

— Ssst!... pun eu degetul în dreptul gurii. Nu pot să suflu nicio liltbă, nicio literă măcar. Dacă v-aș da în vileag sursa și ar translai .i ceva, adio viață! M-ați găsi asasinat...

Hăieții sunt cuprinși de fiori. Da, da, se poate... Primejdia e i IM i e... Tot atât de mare ca secretul... Câți n-ar vrea să se

înfrupte (**Un** comoara noastră, chiar călcând peste cadavre?

Am pus bine problema ca să evit o dată pentru totdeauna cu-**■** lo/itatealor.

— Trebuie să lucrăm conspirativ, adaug, asta-i toată filozofia. **I >.u .i** pălăvrăgim fără rost, se duce pe copcă secretul... Deci, lacăt **l.i miră...**

— Da, da, așa e, strigă ei laolaltă, adânc convinși, și se simt **Rtândri** și importanți că se înhamă la o asemenea treabă plină de **primejdii**, dar atât de generoasă!

În după o mică pauză, în timpul căreia fiecare se simte în sine ca **un erou** încărcat de glorie, Gălbează se ridică și întreabă:

— Mă rog, am putea ști ce dată poartă documentul?

Îmi place: nimeni nu-i mai spune scrisoare, ci document... Mă uit la dată:

— 8 mai 1902.

— Sunt 12 ani de atunci...

— Cam mult, obiectează Tarzan. Dacă, între timp, insula a fost descoperită de alții?

— Imposibil! dectetez eu cu cea mai mare certitudine. Nimeni n-a îndrăznit să se aventureze până acolo. Și chiar dacă s-a aventurat, tot degeaba: n-avea datele precise pe care le posed eu.

— Noi vom îndrăzni, strigă Tarzan, chiar dacă ar crăpa de ciudă Păleață și Basu.

— Vom înfrunta orice lovitură, fredonează Domisol din marșul **Pe-al nostru steag.**

— În orice caz, înainte de a porni, trebuie să ne documentăm serios, propune Esculap. Am o carte groasă despre America.

— Nici vorbă, îi răspund. N-o să plecăm în necunoscut, așa cum a făcut Columb.

FIFTH DIMENSION

— Aș vrea să citesc și eu povestea lui Columb, spune Tarzan.

— Ți-o aduc mâine. De acum înainte vom citi numai călătorii celebre: Columb, Magellan, Amerigo Vespucci, Diaz de Solia, de La Perouse, Vasco da Gama, Marco Polo etc, etc...

Plănuim așa: până la terminarea studiilor universitare, vom economisi mereu bani, să strângem câte zece mii de lei de șapcă. Cum expediția va fi compusă din 100 de persoane, vom avea la dispoziție un milion de lei... Cu acest milion, cumpărăm o goeletă de cel puțin 10 mii de tone... Afară de asta, ne putem împrumuta, căci la întoarcere vom putea plăti orice datorie, oricât de mare.

Avem însă nevoie de oameni pricepuți. După tet minat ea liceului, Tarzan, Găliganu și cu mine trebuie să urmăm Școala de Navigație ca să ieșim câteștrei ofițeri de marină. Esculap va fi farmacistul expediției, Gălbează - inginer de mine, Ploșniță - medic, Țiganu - inginer electro-mecanic, Domisol - șeful muzicii militate - și așa mai departe, ne specializăm fiecare în vederea grandioasei expediții.

Într-o săptămână proiectul nostru atinge proporții nebănuite. **Elevi** din toate clasele, până și cei din clasa I, vor să se înscrie în •i In).ij. Tarzan cumpără un registru și începe să-i treacă, după ce, în ședințele comitetului de direcție, discutăm asupra aptitudinilor

I n < .1 mia. Nu primim însă decât elevi din clasele a VUI-a, a VH-a și .1 Vi-a. Atât, și nimic mai mult.

Intt-o dimineață, înaintea primei ore de curs, Rogvaiv vine la **banca** mea și mă roagă să-l primesc și pe el în echipajul nostru.

— Du-te la Tarzan, el se ocupă cu înscrierile.

— Am fost, dar nu vrea.
 — Nu se poate... De ce să nu vrea?
 — Mi-a împrumutat niște bani, i-am dat
 înapoi, însă fără do-luiidă. De-asta e
 supărat. Știi...

— Las' că-i trece. Fă-mi o cerere,
 Rogvaiv, și ad-o-ncoace.

— O am la mine.

Mă uit fugar peste hârtie și privirea îmi
 cade pe semnătură: **i ii** .din Preda. Îl
 cheamă tot Cătălin, ca pe Șoimaru, și eu
 habar

Ilaveam. Din pricina poreclelor ăstora
 afurisite, nici nu mai știm
i ne cheamă cu adevărat unii pe alții.

— S-a făcut, Rogvaiv. Începând de azi,
 ești de-ai noștri, lini mulțumește și
 pleacă fericit... Bun băiat!

Ah! expediția aceasta este un vis sublim
 care mă face să trăiesc **l** mai plăcute
 clipe...

Întotdeauna, înainte de culcare, mă
 plimb cu gândul - câte **un** ecas-două - prin
 locurile pe care va trebui să le explorăm... **i**
11 n cauza asta uit de tot de Alina și de
 scrisoarea pe care voiam **.1 i** o scriu de
 atâta timp.

Aii! ce minunat are să fie! Jim și bunicul
 său nu cred că insula fără **IIUme** c
 locuită... Dacă, totuși, se află acolo Țara
 Amazoanelor de **■ in .im** auzit vorbindu-se
 de atâtea ori? Trebuie să fie femei agere și
11 ii n i < >ase, așa cum mi-o închipui pe
 Anca din Soveja, eroina unei

I n ie dc teatru citite mai de mult.

l 'arcă o văd pe regina lor târându-se la
 picioarele mele, ca să-i cruț **VI.h.I**. Ba nu -
 nu se târăște - reginele sunt mândre,
 dimpotrivă,

Il i.i privește lung, cu ochii triști. E atât
 de fermecătoare. Ate degete
 lungi, în care strălucesc inele de aur cu
 perle. Pe cap poartă o diademă uriașă din

FIFTH DIMA IN DRUMES

aur masiv, încrustată cu pietre prețioase.

Curtea reginei e alcătuită din amazoane alese pe sprânceană, care stau călare pe cai în jurul suveranei lor.

— Cum te cheamă? o întreb eu pe regină.

— Makala, îmi răspunde ea.

— De astăzi înainte veți fi soția mea, îi poruncesc prin tălmaci... Ea strunește calul care îngenunchează în fața mea, în semn de

supunere, așa cum am văzut la Royal-Circ, un cal care se pleca în fața publicului.

— Stăpâne, cum ți-i voia!

Apoi începem serbările nunții, care trebuie să dureze șapre zile și șapte nopți. De asemenea, statul meu major, alcătuit din Tarzan, Esculap, Domisol, Găliganu, Rogvaiv, Magotu, Gălbează și Țiganu, se însoară cu domnițele din suita reginei.

Și încep domnia în Țara Amazoanelor, pe care o botez după numele meu, Dimuda... Dimada... Dimaida... Hm! nu merge. Parcă mai frumos sună Grigorida... Da, țara Grigoridei... iar eu iau titlul de Grig I-ul.

Cât m-aș bucura dacă Lotte ar putea să ne facă o vizită. Aș primi-o chiar în sala tronului, cu toate onorurile, ospătând-o, bineînțeles, împărătește. Abia atunci are să-și dea seama că era de proastă făcând pe mofturoasa cu un tânăr ca mine, merit să ajungă pe cele mai înalte culmi.

Am s-o poftesc și pe Alina, oricât ar costa o asemenea călătorie, ca să dea în capitala Grigoridei câteva reprezentații cu ansamblul operei, mai ales **Aida**, care-mi place mult.

Și așa adorm fericit, cu surâsul pe buze, purtat de aripile reveriei într-alt colț de lume, cu soare mult și vegetație luxuriantă, străjuit de apele molcome ale Pacificului.

Toate astea nu sunt decât fructul

închipuirii, dar e atât de dulce și de gustos acest fruct, încât mereu aș mușca din el fără să mă satur.

Vacanța de Crăciun

A venit vacanța Crăciunului. La școală e zarvă mare. Pe toți **Daltă** ne roade un neastâmpăr ciudat. În ultima zi, nici lecții nu mai facem.

Când sună de ieșire, ne îmbrățișăm unii pe alții, ca frații, și ne **II** | **ui** țim. Aud că Basu are de gând să plece la București în timpul v **U** niței. Păleață ar vrea să-1 însoțească. Dar n-are bani. De aceea l.i i iscază la rezezeală o listă de subscripție, ca să-1 împrumute clasa | **II** hani de care are nevoie. Se jură pe ochii lui din cap că îi va **i ni** ui după Crăciun.

1 >eși suntem în raporturi destul de reci, totuși contribui la îm-U **uimit** și-i îndemn și pe alții să facă același lucru, ca să nu spună | a i purtăm pică, deși știu că nimeni n-are să mai vadă vreun ban

- l. **ii** el, Nici mie n-are de gând să-mi restituie banii împrumutați.

l and mă ridic de la masă, vine Marița, servitoarea, și mă anunță **i a a** sosit sania de la țară și că a tras în curte. Magotu fuge nu-

II ia iclcât s-o vadă. Apoi, rebegit de ger, se-ntoarce în sufragerie cu **un**>ș loniță.

îmi fac bagajul, în timp ce moșul înfulecă ceva la rezezeală, **■ lcoarece** trebuie să ajungem acasă înainte de a se înnopta.

Magotu pleacă după-amiază, iar Zgâră și Cuviosul Gigi, mâi-

III i **11** m îneață. îmi iau rămas-bun de la toți și le urez petrecere bună de sărbători. Lotte nu e aci... Trebuie să-mi iau rămas-bun de Uca.

—**Mia bambina**\ **Mia bambina**\ o

FIFTH DIMENSION

strigă Dona Bianca. S-a **IUI**) pesemne, în odaia ei.

—Ce o fi plecat tocmai acum, când știa că trebuie să-mi iau i **mus** bun? Tot mai ține supărarea? Mă duc și bat la ușa ei.

—Cine e? întrebă Lotte dinăuntru.

—Eu sunt! Îți urez petrecere bună!

— Mulțumesc, asemenea, răspunde ea, fără să deschidă. Mă urc în sanie, cu inima grea. Nu mă așteptam să-mi facă

o figură ca asta!

—Îmi petrec tot timpul citind și făcând planuri în legătură cu

- expediția din insula vrăjită.

Am găsit în biblioteca tatei doar trei cărți tratând călătorii celebre, pe care le dau repede gata. Pe dosul uneia dintre ele găsesc înșirate o mulțime de lucrări, tratând expediții vestite în decursul secolelor. Notez titlurile pe o bucată de hârtie, cu gândul de a comanda la Paris aceste cărți. De revelion vine la noi familia Pâslaru. Domnul Barbu, prieten bun cu tata, e proprietarul unei moșii întinse, vecină cu a noastră. Au fost chiar colegi de școală. Pâslarii au două fete: pe Coralia, care s-a dus cu inginerul ei să petreacă sărbătorile la Sinaia, și pe Ioana, o codană de vreo 13 anișori, zburdalnică și răsfățată, care urmează școala la București. E în clasa a III-a.

Ne simțim foarte bine în tovărășia lor. Când pendula din salon bate 12 lovituri, destupăm câteva sticle de șampanie și ciocnim între noi cupele spumoase.

Ioana, care a dat pe gât două păhăruțe, s-a amețit. E mai roșie la față decât o cireașă. Vine întins la mine și îmi spune tare, fără urmă de sfială:

—Când oi fi mare, mă mărit cu tine.

Vrei ?

Pufnesc în răs... Codana se supără foc și

începe să plângă cu hohote.

—Ce este? Ce s-a întâmplat? Întreabă tatăl ei.

—I-am spus lui Griguță că vreau să mă mărit cu el... și...

—Și el?...

—A început să râdă.

Atunci, Pâslaru mă ia în primire.

—Cum se poate, banditule, una ca asta? Auzi, fetița mea să-ți faci o asemenea ofertă și tu s-o respingi ?

—Nu-i adevărat, nene Batbule... Și eu vreau s-o iau de nevastă pe Ioana...

—Ei vezi, Ioana? De ce faci atunci tărăboi?

—Serios, vrei, Griguță? mă întreabă ea înseninată.

—Foarte serios.

—Dacă-i așa, facem angajament în scris.

—Bine, facem.

Li scriu pe o foaie de hârtie că, după terminarea studiilor, mă oblig s-o iau de nevastă, și iscălesc.

11 Iată lumea râde să se prăpădească și până dimineață se în-**Ingc** o veselie molipsitoare.

Domnișoara Lidia

Mă întorc de Bobotează, în loc de Sf. Ioan - adică mai devre-i o **zi** -, din cauză că tata are treburi la Craiova.

S.mia mă lasă **în** fața casei și apoi pleacă **mai** departe cu tata. Mă **lupt cu** două geamantane pe care le târăsc anevoie prin curtea U **operită cu un** covor de zăpadă. Sosirea mea stârnește surpriză, i **Otte** are musafiri: câteva colege de școală, pe care le-a primit toc-"111 in camera mea. Mă roagă **să nu mă** supăr

FIFTH DIMA IN DRUMES

din cauza asta. Nu

i i.i. i **mă** întorc mai devreme. îi
răspund **că nu mă** supăr pentru

ii -n i lucru, fiindcă eu nu sunt
mofturos ca ea. Ea zâmbește, știind
i l.ii iluzie la figura din ajunul plecării,
când s-a închis în cameră
i i nu-și ia rămas-bun. Apoi mă prezintă
celor trei invitate.

I 'nii.i dintre ele, surorile Cocoranu, sunt
gemene, amândouă **miciuțe și** firave ca
niște păpuși de porțelan. Cea de a treia e o
fată **înaltă și** bine făcută, foarte veselă și
guralivă. O cheamă Lidia l'111li seu. Are
ochii verzi și, ceea ce mi se pare curios, e
tunsă **băii h-șic**, pe când Lotte și surorile
Cocoranu au cozi care le atârnă pe
pate, Dona Bianca nu e acasă; e dusă
undeva, prin vecini. Cu atât **in.ii** bine. Ne
distrăm și singuri. Lotte ne tratează cu
prăjituri,

Oionac și vișinată făcută în casă.

— Stați, fetelor, le spun, am adus două
sticle de șampanie...

— Ura! Bem șampanie, strigă Lidia.
Repede, Charlotte, adu . **upe** și pișcoturi!

Pișcoturi n-am, draga mea...

-Am eu. Așteptați o clipă să desfac
geamantanul...

Ești teribil, Dima, **ma parolei** exclamă
Lidia foarte fami-h II I otte aduce cupele,
iar eu șampania și pișcoturile rămase de l.t
revelion.

- Mmm! ce mai pișcă, râde Lidia,
arătându-și dinții albi.

îndemn fetele să bea. Cu chiu, cu vai,
Lotte dă pe gât o cupă, iar gemenele abia
își moaie buzele. În schimb, Lidia și cu
mine ducem tot greul. Acum e timpul să
punem și puțină muzică. Aduc patefonul și
pun câteva plăci...

— Dansezi, Dima? mă întreabă Lidia.

- Da, duduie Predescu.
- Atunci, fetelor, am rezolvat problema. Dar unde dansăm?
- Dacă vreți să trecem în sufragerie... E mai mult loc acolo... Trecem în sufragerie și într-o clipă masa și scaunele sunt trase la perete.
- Eu am grijă de patefon, spune Lotte.
- Nu se poate... trebuie să dansezi și dumneata, intervin eu. O invit la dans pe Lidia, deși trebuia să încep cu Lotte.
- Vreau să-i plătesc polița pentru purtarea ei. Lidia dansează minunat, de parcă ar fi maestră la Juventus. Se lipește de mine și mă încolăcește cu mâinile, ca o iederă. Apropierea ei îmi stârnește o ameteală mai tare decât șampania. Mă desprind ușor de ea, căci mă sfiesc de fetele celelalte. N-aș vrea să-și închipuie cine știe ce despre mine. Dar Lidia își lipește din nou pieptul de mine și obrajii de fața mea.
- „Căprița asta e femeie sută-n sută”, gândesc eu iscodit. Are stofa - prima calitate! În timpul dansului, o întreb curios:
- Ești colegă cu Lotte?
- Am fost... anul trecut.
- Dar acum de ce nu mai ești ?
- Fiindcă am intrat funcționară la Poștă. M-am săturat de școală.
- Serios?
- De ce nu mă crezi ? N-am niciun motiv să te mint. Tu în ce clasă ești ?
- Auzi colo, nici nu ne cunoșteam bine și mă tutuiește. Știi, e o îndrăzneală și jumătate!
- Într-a șaptea, îi răspund.
- Ești puști... cu caș la gură... râde ea.
- Placa se isprăvește. O las pe Lidia și comand un vals. De rândul acesta, dansez cu una din surorile Cocoranu. Fata nu seamănă nici pe departe cu Lidia: e

FIFVUII DIMHAINDRUMES

sfiasă, cu un aer serios de bătrânică,
i păstrăm între noi o distanță cuviincioasă.
Apoi dansez cu Lotte. încerc s-o lipesc de
mine, dar ea se desprinde fluid, fără să
spună n vorbă. Trag uneori cu coada
ochiului spre ea: e palidă și se uită .u.it de
ciudat la mine!

Ne odihnim puțin. Fetele sunt obosite. Le
îndemn să mănân-11 prăjituri și rumenesc
din nou cupele cu șampanie spumoasă.

— Vivat!

Ciocnim. Dar bem numai eu și Lidia. Nu
mă dau bătut până *i* .ind nu reușesc să le
fac pe Lotte și pe surorile Cocoranu să
golească potirele până la fund.

începem din nou dansul.

— Lotte, n-aveți **Dunărea albastră***.

întreabă Lidia.

— Ba da. Trebuie să fi rămas dincolo.

Mă reped să caut placa în camera mea,
unde sunt și celelalte.

— Merg și eu să-ți ajut, sare Lidia.

Intrăm amândoi în odaie și începem să
cotrobăim prin maldărul de plăci.
Dunărea albastră e printre cele dintâi -
deasupra.

— Ce repede am găsit-o, constat eu cu
o umbră de regret.

— N-ai fi vrut s-o găsești așa de
repede?...

— Nu... Aș fi vrut s-o căutam mult...
mult... Până mâine...

— De ce ? mă întreabă fata și mă
fixează cu ochii adânc.

— Pentru că... pentru că... îmi place să
stau cu... tine.

— Serios ?

— Foarte serios.

— Știi că ești cam îndrăzneț...
puștiule ?

— Sunt mult mai îndrăzneț decât îți
închipui...

— Zău? Aș vrea s-o văd...

— Uite!

îi prind capul cu amândouă mâinile, i-1 răstorn (cum l-am vă-III la cinema pe Ivan Mosjukin) și o sărut pe gură.

— Puști nebun! șoptește ea înfiorată și ochii îi sclipesc ciudat în mbite. '

— Aș vrea să te mai văd... îmi dai voie să-ți scriu?

— Eu nu-ți dau. Dar tu poți să-mi scrii...

— Bine, Lidia... s-a făcut!

— Hai să mergem în sufragerie, să nu-și închipuie sclifositele • li .11 ine știe ce.

— Să mergem, îi răspund cam contrariat de ușurința cu care aruncase prietenelor ei epitetul de sclifosite.

Dansăm până se însetează. Lotte stă mai mult la patefon. E tristă și nervoasă. Din cauza asta sparge o placă. Și tocmai **Dunărea albastră.**

Una dintre surorile Cocoranu o întreabă:

— Ce ai, Bordenache, nu te simți bine ?

— Mă doare îngrozitor capul. Probabil șampania mi-a făcut rău.

Lidia, care a auzit conversația, îmi șoptește pe când dansez cu ea:

— E geloasă rău, Charlotte. N-o fi amoretată de tine, fetița?

— Da' de unde! Ți se pare...

— Spui drept ? Să se facă așa cine minte ?

— Să se facă! Nici n-aș putea să țin la o fată atât de mofturoasă...

— **Ti credo**, Alfredo! râde ea.

S-aude un zgomot în antreu. Trebuie să se fi înapoiat Dona Bianca. li ies în întâmpinare.

— A, dumneata, Dima? Te-ai întors? A-la-la, **mio Dio!** Ce-i aici, fetelor? **Faciatelafiesta?** unde aveți șampanie?

— Dima a adus-o, mamă!

— Apoi el e întotdeauna capul răutăților... Dar ce înseamnă asta? Patru fete și un cavaler? Nu v-ați bătut pe el?

FIFTH DIMA IN DRUMES

— **Ma no, mamma!** Nu face să ne smulgem părul pentru el, răspunde Lotte cu un surâs ironic.

— Auzi, Dima, ce spun domnișoarele despre dumneata!

— E adevărat, Dona Bianca: nu și-au rupt cosițele, dat tot o doare pe câte una capul din cauza mea.

— Poți să crezi mult și bine. Mă doare capul din cauza șampaniei.

— Dar șampania cine a adus-o ? Nu tot eu? Lotte n-are ce să mai răspundă. Am înfundat-o!

Când se sparge petrecerea, eu cu Lotte conducem fetele până la poartă.

— Charli dragă, vino duminică pe la mine, o invită Lidia. Apoi adaugă: Poți să-1 iei și pe Dima.

— Bine, să vedem, răspunde Lotte cu o jumătate de gură. Te anunț eu dacă venim.

(.md ne întoarcem în casă, se iscă o ceartă între mamă și fiică:

- Ți-am mai spus că nu-mi place prierea ta cu stricata asta. **I ui**.ii mare cu patru ani decât tine și...

- N-am invitat-o eu, se apără Lotte.

— Dar cine?

— A venit fără s-o cheme nimeni. S-a întâlnit cu Cocorăncile I" il iadă... Cu ce sunt eu de vină?

Altă dată să nu se mai întâmple. Sunt închiudat de ceea ce se pune pe seama Lidiei. îmi iau ini-in.i in dinți și o întreb pe Dona Bianca: De ce e stricată? Are purtări rele?

- Anul trecut a fost eliminată din școală. Acum a pus car-

I i 11 cui și-și face de cap. Bărbații se țin cârd după ea.

- Dacă-i frumoasă, de ce să nu se țină? o apăr eu. Vorbești prostii, sare Lotte înțepată și pleacă în camera ei.

Schimbăm subiectul. Profit că am rămas singur cu gazda, ca să ..In. vorba despre bărbatul ei, John Bordenache. Ea îmi povese-**i** , cu ochii pe jumătate închiși, cum **1**-a cunoscut, logodna lor **II**.I nnsrantinopol în biserica ortodoxă de la Kalamis și o mul-
de întâmplări din viața lor.

Era un om și jumătate, cu putere herculeană și suflet de topii. Pe câți marinari n-a salvat de la moarte!

De ce s-a facur negustor după aceea? o întreb, urmărind lu ui unui gând ascuns.

Voia să câștige bani mulți, ca să facă o călătorie, undeva, înmul Pacific, crezând că acolo va găsi mine de aur... Ți-am

Inr. i **.1** era naiv ca un adolescent.

— Și a renunțat la călătorie ?

— N-a mai apucat s-o facă. Suferea, bierul, de inimă și în câ-**i** ■ \ .i clipe boala **1**-a doborât... Iacă, se împlinesc șase ani, în martie, | md l-am pierdut, spune Dona Bianca, clătinând capul cu **ni** lm așintiți, undeva, departe...

Așadar, el voia să plece... după sfatul prietenului său, Jim. I i li .i în insula vrăjită și căuta să strângă banii trebuincioși, dar **..II** iea i-a zădărnicit planul. Asta voiam să știu...

Da, da, soarta n-a vrut să plece tatăl lui Lotte, m-a ales pe mine. Și n-a greșit: eu voi duce la îndeplinire acest vis îndrăzneț!

Razna

In consfăturile noastre vine la ordinea zilei organizarea unei armate care va trebui să le învingă pe aprigele amazoane

din insula fără nume. Treaba asta nu-i ușoară. Eu va trebui să renunț la marină și să îmbrățișez cariera militară, ca să pot conduce luptele după toate regulile tacticii și strategiei moderne. Mai desemnez zece băieți care, de asemenea, se vor face ofițeri combatanți. În cazul acesta, trebuie să mărim considerabil numărul expediționarilor.

Ce facem atunci, cum o scoatem la capăt ? N-o să ne ajungă un singur vapor, va fi nevoie de o flotă întreagă...

Magotu vine cu o propunere:

—Fraților, eu zic să imbarcăm numai cadrele ofițerești. Trupa o recrutăm peste Ocean. Ne oprim în America de Sud și acolo angajăm oameni cu plată.

Are dreptate. În Argentina se găsesc mercenari cu duimul, îi vom plăti gras, și-n două luni vor fi gata instruiți să pornim lupta împotriva amazoanelor... Numai muniția o luăm din țară, sau o comandăm la Uzinele Skoda.

—Nu vă pripiti așa, sare Găliganu grijuliu. Dacă mercenarii noștri vor miroși comoara după care umblăm și ne-o suflă de sub nas ?

Toți rămân mofluzi, cu gura căscată. Mde, nu e pentru cine se pregătește...

—Stați, băieți, îi liniștesc eu, numai unor guguștiuci li se poate întâmpla așa ceva. Armata și grupul expediționar vor opera separat, începem săpăturile numai după ce cucerim insula amazoanelor, așa încât mercenarii habar n-o să aibă de existența comorii.

Gândul meu e s-o iau de soție pe regina amazoanelor (dacă într-adevăr există), însă deocamdată nu vreau să-1 dau în vileag, ca să nu-și închipuie cineva că umblu numaidecât să ajung rege.

Dar Tarzan tot a dibuit ceva.

- Eu cred, spune el, că-i mai bine să-i

ducem reginei niscaiva i n **1111**, decât să-i declarăm război. Mai degrabă o amăgim cu darurile.

De ce ? întreabă într-un glas băieții.

— Ca să se însoare Dima cu ea... Atunci suntem călare pe si...e și nu mai avem nevoie nici de mercenari, nici de muniții.

1 i 'legii se uită unii la alții întrebători, ridicând din umeri sau **4 indu** și coate.

-Nu vă mirați așa, le spun. Ideea lui Tarzan e ingenioasă. Aș **putea**, la urma urmei, s-o fac și pe asta, pentru reușita expediției...

— Dacă o fi urâtă ca Muma-Pădurii ? își dă Gălbează cu părerea. Nu se poate. Regina trebuie să fie cea mai frumoasă dintre

[«in.i7.oane.](#)

I II /an mai pune o întrebare:

Ai avea ceva împotriva dacă ne-am însura și noi cu doamnele de onoare?

Chiar vă rog!

— Dacă e așa, zice Ploșniță, ce ne-ar împiedica să rămânem **i**. "Io și să întemeiem o nouă țară?

Asupra acestei probleme nu ne putem încă pronunța de **icum**. Însă iau notă de propunerea ta, care e interesantă. Băieții, văzându-se ca și însurați cu fermecătoarele amazoane, **mi ii i ii** prinși de o veselie ciudată și aruncă șepcile în sus, apoi, ca **turbați**, joacă pe ele cu picioarele până le fac zob.

I ^o, nebunilor, ce v-a apucat ? îi admonestez cu toată asprimea.

— Mi-ați făcut capul calendar cu amazoanele voastre, zice Ma-l... Eu nu cred în basme, nici să mă pici cu ceară...

— De ce, mă, urangutane ? sar toți pe el.

Păi nu v-am mai spus? Cum o să

trăiască muierile alea fără bărbați? Nu se poate... **Nonpossumus.**

— De ce să nu se poată? Îl înfruntă Ploșniță.

— Pentru că și căci n-au cum să se mulțescă, bă, deșteptul Im papuc...

M.igotu ne-a încuiat. Spiritul lui practic se sprijină pe o logi-i **!k** sănătoasă.

— Tu ce părere ai despre toate astea? Îl întreabă Găliganu pe i igvaiv, care până acum n-a scos un cuvânt măcar.

— Foarte proastă. D-aia te-aș ruga, Dima, să mă ștergi din controalele voastre, dacă veți continua tot așa.

— De ce, Rogvaiv? Ce te-a apucat? Ai vreo nemulțumire? Toți se miră și fac roată în jurul lui, să audă motivele pentru

care vrea să părăsească expediția.

— Sunteți neserioși, pe legea mea, umblați cu picioarele în aer, parcă ați fi copii. Aud că vreți să ajungeți ofițeri combatanți ca să porniți război contra amazoanelor. Când devii ofițer, faci parte dintr-un corp organizat, adică din armata română, nu? Cine are să vă dea voie să luptați peste capul comandanților voștri și peste conducerea țării? Și cu cine? Cu un stat organizat, cu Republica Ecuador, în stăpânirea căreia se află arhipelagul Galapagos, respectiv insula aceea fără nume. Într-un cuvânt, noi, elevii Liceului „Mihai Bravu”, ne războim cu forțele armate ale Ecuadorului. Păzea, că te facem pilaf, Ecuadorule, dacă te pui cu noi!

Băieții izbucnesc în râs.

— Râdeți, continuă Rogvaiv încălzit. Sigur că-i de râs. Și pe urmă, Dima, nu pricep cum de v-a intrat în cap să faceți colonialism? Și de unde ați scos bazaconia cu amazoanele, pe care n-o cred nici copiii de la grădiniță?

Tarzan, Ploșniță și Găliganu îl combat:

—Amazoane există, tot așa cum există și fluviul cu același nume. Problema e dacă locuiesc în insula cu comoara sau nu... Dacă n-ar fi acolo, de ce pomenește Jim de ele? Așadar, las-o mai ușurel cu „bazaconia”.

—Rogvaiv are dreptate, sar eu, luându-i partea. Chiar Jim Blacke se îndoiește de existența lor. Însă adevărul e că nouă ne place să credem în amazoane și să ne umplem închipuirea cu ele. Rogvaiv mai are dreptate și în privința **colonialismului**. Am luat-o razna... Sigur, n-o să provocăm războaie și n-o să cotropim pe nimeni. Ia spune tu, Rogvaiv, cum vezi expediția, în linii mari? Că eu nu mai știu pe ce lume sunt... zău așa.

—Cât se poate de simplu. E vorba de o comoară, nu? N-o putem captura decât singuri, orice străin de noi înseamnă o primejdie. Avem nevoie de un vas al nostru, condus de noi, cu puterile noastre. Lucrul e posibil în timp. Acum ce facem cu aurul **ilit**? El aparține expediționarilor, unui grup de oameni. Ei bine, **-in** trăi câțiva ani împreună... într-o insulă-paradis... folosin-**clu ne** timpul cât mai rațional, pe baza unui program riguros res-u. Trebuie să chibzuim foarte serios.

—N-ar fi mai potrivit să ne facem locuințe și să rămânem **IColo?** în orice caz, vom trăi mai bine decât aici, zice Ploșniță. Și **îndată i** se aliază câțiva ademeniți de propunere.

—Să ne mai gândim!... Să ne mai gândim! le spun furat, la | **ui**.lu mi, de aceeași propunere. Apoi mă adresez lui Rogvaiv: **red** că ai văzut bine, dragul meu!

Lotte e geloasă?

A doua zi, la prânz, găsesc o scrisoare. La început, credeam că e Aj la mama, dar ea nu-mi scrie pe plicuri roz. O desfac. E de la Lidia. **1111** cere să ne întâlnim azi între patru și patru și jumătate, la cofetăria ' I "• lerna, cică are să-mi spună ceva foarte important. Mă gândesc | . **111** având să-mi spună atât de important ? Să mă duc ? Adică de | **nu?** N-aș zice că mă prăpădesc după ea, dar nici nu-mi displace, ' .i l a susține că-i o fată cam ușuratică. Ce-mi pasă? N-are decât...

11 ea ca Lotte să afle că am primit scrisoarea și că mă duc la i M i **111** u re. Ar crăpa de ciudă, nu alra. Mă gândesc s-o las pe masă, să • n l a că am azvârlit-o așa, din neglijență. Curioasă cum e, are să . li l peste ea și o s-o citească. Nu-mi convine însă: e plină de greșeli, I l diae certată rău cu gramatica. Dacă aș lăsa numai plicul, n-ar ști iii | h c ce este vorba, și atunci n-am făcut nimic.

I >upă ce isprăvim cu dejunul, Zgâră mă ia deoparte, și-mi spune: Ți-a venit o scrisoare. Ai primit-o?

- Da, îi răspund. De unde știi ?
Eram cu Bambina la poartă, când a trecut factorul.
- Și cui i-a dat-o în mână?
- **Ei.**

M.i bucur de descoperirea asta. Așadar, tot știe ceva. Poate că-și închipuie cam despre ce este vorba, judecând după culoarea plicului.

Lui Magotu și lui Zgâră nu le spun nimic. Cel mai mare omagiu pe care-l aduci dragostei este s-o ascunzi cât mai bine, spune Anatole France în reflecția nr. 34 **din Maculatorul meu special**. Eu n-am scris cugetările astea numai ca să le scriu; le și aplic în viața de toate zilele,

bineînțeles, cu prudență, pentru că mi-e frică să n-o pățesc ca Robert din **LeDisciple**.

Îmi lustruiesc ghetele și-mi pun uniforma cea nouă, pe care o îmbrac numai în zilele de sărbătoare. Cu cât se apropie ceasul întâlnirii, cu atât sunt mai neliniștit și mai nerăbdător. Limbile pendulei parcă-s de plumb, așa de încet se mișcă. Nu-i mai cer voie Dinei Bianca: mi-e greu s-o mint. Plec și așa, chiar dacă m-ar muștra după aceea. Trebuie să sufăr puțin: nu se poate dragoste fără suferință.

Mă privesc îndelung în oglindă, unde mă văd întreg. Nu sunt urât, am trăsături energice, ca tata. Aș fi voit să semăn mai degrabă mamei. Atunci s-ar prăpădi fetele după mine, căci mama e frumoasă. Mă necăjesc câteva coșuri care mi-au ieșit pe obraz și în frunte. Încerc să-i strivesc, apoi dau cu pudră, dar tot se cunosc.

Aud parcă ciocănituri mărunte. Dint-o săritură sunt la ușă. Când deschid, dau cu ochii de Lotte. Câteva clipe ne uităm unul la altul, fără a rosti un cuvânt. Nu pot s-o întreb ce caută; e nepolitic, trebuie să plec, și mi-e frică să nu mă țină de vorbă.

—Te deranjez? mă întreabă, surâzând ușor, și intră în odaie.

—Nu, deloc, o mint și mă simt foarte stânjenit din cauza acestei vizite nepotrivite.

Ea mă măsoară de sus până jos, vede că mi-am pus uniforma nouă și nu zice nimic. Deodată mă întreabă, aproape răstit:

—Nu vrei să jucăm șah?

—Scuză-mă, te rog, nu pot acum...

—De ce? mă înfruntă, țintuindu-mă cu privirile.

—Trebuie să plec...

—Unde?

—La un coleg... avem de lucrat câteva exerciții de algebră pentru mâine.

—Daaa?! face ea bănuitoare, uitându-se la mine de sus. Mâine n-aveți matematica. Sau minte orarul?

Mda, am scăpat din vedere. Orarul, prins în perete cu pione-n i a dat de gol. Nu mă pricep să ticluiesc minciuni la repezeală. Hi bine, pentru poimâine, e totuna. Atunci, ai să te duci mâine pentru exerciții. Acum am poftă dr jali. N-ai idee cât mă plictisesc. Nu mă dau bătut.

— N-ai decât să joci cu Gigi... Cu el joci întotdeauna.

— De rândul ăsta vreau să jucăm împreună.

— Și dacă nu vreau? I i tace ochii mari.

— Cum, mă refuzi ?

Dumneata de ce ai refuzat să-mi cânti

Elegiai

— Pentru că așa am avut poftă!

Ei bine, și eu am poftă să te refuz. Suntem chit. I cute e palidă ca ceara și face eforturi ca să nu izbucnească, i c **1111** la ea și deodată îmi trece prin minte un gând ca o lumină. I • c **111111** czeule, fata asta mă iubește îngrozitor... A ghicit, pesemne, | mi duc la o întâlnire și caută să mă împiedice cu orice chip. **M11** c I, ce rost ar avea stăruințele ei ? Nu renunț însă la întâlnire,

....I >i ni capului. Chiar asta vreau: să sufere cumplit din pricina

i îmi pun șapca și dau să ies. Sunt hotărât, nu glumesc. Lotte ■ I ic ut și mai palidă decât adineauri și are ochii tulburi. Se vede I nii iodată nu i s-a întâmplat s-o înfrunte cineva astfel. Prin urmare, ții cu tot dinadinsul să pleci? I >c rândul ăsta, sigur pe mine, o privesc, superior: Trebuie să înțelegi!

Ei bine, n-ai să pleci, scrâșnește ea,

înfrentându-mă. Nu, zău? Aș vrea s-o văd!

— Așteaptă, numaidecât!

'ii ai clipi din ochi, fugi pe coridor și încuie ușa. Când îmi **lau** i ama, e prea târziu. Zgâlțâi clanța, bat în ușă - degeaba. Sunt

i...ier în odaia mea.

Deschide, strig, nu-i frumos ce faci!

- Domnul matematician e rugat să-și facă singur exercițiile l ilgebră, fără preparator, răspunde ea semeț, de afară.

Sunt buimăcit. Când a avut vreme să închidă? Cheia era doar pusă pe dinăuntru. Se vede că a mutat-o mai dinainte - tot ave ea planul să mă încuie.

— Deschide, insist, lasă gluma la o parte!

— Cine e mojić cu o fară se pedepsește cu carceră. Peste tr ore, domnul mojić își va recăpăta libertatea.

— Trei ore ? Ești nebună? strig mâniat foc.

— Încă o oră de carceră pentru obrăznicie. Total: patru ore.

— Să știi că sparg ușa.

— O plătești ca popa.

— Strig, urlu, are să mă audă lumea și te faci de răs.

— N-ai decăt. Nu-i e nimeni acasă. La revedere, stimate domn. Cel mai cuminte lucru e să te resemnezi.

N-am auzit vorba din urmă.

— Cum ai zis ?

— Re-sem-nea-ză-te! silabisește ea.

Aud pași în sus, pe coridor. Se depărtează.

— Ascultă, nu pleca! strig din răspureri. Sunr dispus să jucăm șah.

— îmi pare rău, mie mi-a pierit pofta.

Așadar, iată-mă prizonier. Ei bine, fata asta e nebună de-a bi-nelea. Am să i-o plătesc cu vârf și îndesat. E patru și

jumătate. Desigur, Lidia mă așteaptă la cofetărie în clipa asta. Ce să fac, cum să scap de aici ? Deschid fereastra și încerc să vâr capul prinre verzele. Nu se poate, sunt prea dese și nu încap. Turbez de ciudă. Și totuși, trebuie să mă eliberez, orice s-ar întâmpla, îmi frământ mintea să descopăr un mijloc, oricare, dar n-ajung la niciun rezultat.

„N-am să-i mai vorbesc niciodată”, mă hotărăsc. Renunț la ideea de a evada. E o imposibilitate. Văd pe masă plicul Lidiei. Biata fată, cum m-o fi așteptând!... Dacă ar bănuși măcar ce mi s-a înrâmpat!

„Nu cumva Lotte mi-a deschis scrisoarea?” îmi trece prin minte ca un fulger. De unde știa că plec, pentru a mă împiedica la timp ?

Cercetez plicul la încheieturi. Într-adevăr, a citit-o! Și a lipit la loc plicul. Pare încă umedă lipitura...

Afurisită fată! Asta are s-o coste mult. Cu atât mai mult, cu cât mă iubește ca o disperată.

În lini trec prin cap răzbunări cumplite. Am să mă prefac c-o **lubesc** și eu și, după ce o voi săruta, numaidecât îi voi întoarce **Bătele**. Pentru o fată, părăsirea e cea mai cruntă pedeapsă, soră cu **i..ii** tea.

Așa am să fac. Apoi mă fotografiez bust cu Lidia și pun poza în **masa** mea de lucru. Când ne-o vedea Lotte împreună... măicu-l loamne! „Sănu-șipiardămințile, sărmanafată!” îmi șoptește ui i gând. „N-are decât! Nu mă înspăimântă atâta lucru. Răzbuna-i i răzbunare...”

Pupă două ceasuri se îndură și-mi dă drumul.

Seara, Lotte arată o vioișie neobișnuită. Râde cu atâta poftă, <. ii ioți ne molipsim de râsul ei, chiar și eu. Apoi cântă fără s-o

11' igc cineva o cântonetă italienească.

M.igotu își pune o rochie albă de-a Donei Bianca și o cunună **fi Lunâiță** în jurul frunții, iar Zgâra face pe ginerele, îmbrăcat în **Hainele** răposatului soț al gazdei, care-i sunt foarte largi.

Ne prăpădim de răs când îi vedem. Mai ales Magotu, în mirea-
i i nostim de tot. Și-a dat cu pudră pe față și și-a roșit buzele. **11111** I ace pe rușinoasa și-și dă ochii peste cap, e irezistibil.

Amândoi dansează și fac niște mișcări atât de caraghioase,

ii **ii** Lotte râde cu lacrimi.

O să vă pun să deschideți un circ în Pacific, le spun. Nu vă lltrece nimeni în bufoneriei.

Să știi că nu-i rea ideea, se bucură Magoru. Se acceptă cu brio! I >upă atâta potop de veselie, rezultatul e de așteptat. Gazda,
...ită de ginere, coboară în pivniță și aduce două sticle cu vin

înfundat.

- Afurisiți băieți, aștia o să-mi bea tot vinul!
se vaită ea.

Dona Bianca are, într-adevăr, vreo 70-80 de sticle cu vin răma-■ de la răposatul, care ținuse băcănie și bodegă, și le păstrează i mi ii nunta lui Lotte.

I i ed că până atunci o să rămână fără ele.

Logica dragostei

După întâmplarea asta, Lotte mă ocolește și e mereu tristă. Nici șah nu mai vrea să joace cu mine. De câteva zile nimeni nu-' mai intră în voie. Uneori se așază la pian, face câteva game și se scoală nervoasă, apucată de un neastâmpăr ciudat. Aflu că la școală a luat câteva note rele. Poate asta să fie cauza.

Magotu mă întreabă odată, discret:

—Cum o duci cu dragostea,
generalisime?

—Care dragoste?

—Ei, nu mai face pe prostul cu
mine! Mă jur că nu-i ascund
nimic, și el se cruțește.

—Cum, n-ai prins de veste că marchiza
e moartă după tine ? Pufnesc în tâs.

—De ce râzi ?

—Pentru că spui prostii.

—Generalisime, te-am pierdut **pour
toujours**. Nu te pricepi la dame. Să mor,
dacă te pricepi.

—Ascultă, măi zevzecule, pe ce te
bazezi tu când spui că...

—Am eu flerul meu care nu mă înșală.

Bambina nu mai e aceea pe care o
cunosc.

—Cum adică?

—Nu vezi că-și schimbă fustele de trei
ori pe zi, că stă cu ceasurile dinaintea
oglinzii și e mereu cu toane ?

—Ți se pare, Magotule. Cred că mai
degrabă mă urăște.

—Să i-o spui lui Mutu. Dar nici el nu te
crede. Tu habar n-ai de comportarea ei
dinainte, ca să poți face o comparație...
Ehe, în materie de psihologia fustei, nu mă
bate nici dracu'...

—Du-te dracului cu psihologia ta!

Mă retrag în camera mea, dintr-o nevoie
imperioasă de a fi singur. Lungit în pat, mi-
așez mâinile sub cap și m-aștern pe gân-
duri. De fapt, știam că Lotte mă iubește,
dar acum, când mi-o confirmă și cineva
dinafară, certitudinea îmi dă bucuria
izbânzii. Simt cum cresc de mândrie și mă
înalț pe culmi, cu aripi în spate...

Îmi revine în minte pățania recentă.
Eram și atunci sigur că din cauza geloziei
m-a zăvorât Lotte în cameră - ca să-mi
zădărnicească întâlnirea cu... cealaltă.

UTli pare rău, dar n-o iubesc: inima mea e

dată Alinei Barbu, care **I** fi cu siguranță, soția mea. În privința asta, mi-am făcut de mult **-n ■ si** icotelile. Îndată ce ajung student, mă logodesc cu ea, iar **■Inp.1** < c-mi voi lua diploma de licență, ne vom căsători. La drept **11** iind, nu regret deloc că sunt îndrăgostit de alta. Lotte prea **■** purtat urât cu mine, prea mi-a făcut multe mizerii. Să îndure **i lcuiti!** Nu există faptă fără răsplată.

In zilele ce urmează o tratez de sus. Vreau s-o fac neapărat să **i i**, ca să mă iubească și mai mult. Dat ea nici nu se sinchisește **I** ininc. I-a revenit veselia, cântă la pian, sare, glumește...

< e S-o fi întâmpnat ? începe să mă roadă îndoiala: m-o fi iubind **lini** adevăr?

Nu știu ce să mai cred. Sunt dezorientat de tot. Ceea ce azi

.... **I i.ire** adevărat, mâine se dovedește o simplă părere. Și nu mă

Bot **I** 'i/ui pe raționament, pentru că dragostea e prea capricioasă **11** c uprinzi în cleștele silogismelor Ea n-are logică... Cel mai **■ 11111 n i** c lucru e să nu mă mai gândesc la nimic și... să aștept.

în ora defranceză

1 i invoc băieții în vestiarul clasei. Trebuie să pornim o acțiune **li i ,H** și organizată pentru înfăptuirea expediției. După o scurtă **I I** utere luăm următoarele hotărâri:

I Expediția noastră va purta numele de Asociația Română **i i ii i II** Expediția Transoceanică sau, prescurtat, A.R.RE.T.

! **I**)omisol se delegă cu otganizarea unei orchestre și a unei **i înlarc** care vor da concerte în localitate și, eventual, în alte orașe din ¹ lin **nia** în timpul vacanței mari, pentru amari fondul expediției.

I, Magotiu va organiza o trupă care va da reprezentării școlare i...i vederea sporirii fondurilor A.R.P.E.T-ului.

i. Esculap se numește casier-central. Toate operațiile le va trece Iun un maculator special.

■ I ârzan va conduce corespondența biroului, trecând într-un i i 11 II hotărârile care se iau de către Statul Major al Expediției. I...i grija lui va fi secția fotografică a Asociației.

6. Ploșniță va îngriji de alcătuirea unei biblioteci, cuprinzând toate călătoriile celebre și expedițiile științifice făcute până astăzi.

7. Șoimaru Cătălin se atașează ca aghiotant pe lângă Dima Gtigore.

Alături, în clasă, zarva încetează brusc. A intrat Damigeana și noi tot n-am isptăvit cu ședința.

Ne întrebăm din ochi: tragem la fit ora de franceză, ca să putem continua discuțiile, sau intrăm în clasă? Iau cuvântul:

— Arpetiști, avem de dezbătut chestiuni importante. Deci stăm pe loc. Vorbiți încet, ca să nu ne audă *monsieur* Damigeana și să ne facă festa.

Astfel, în șoaptă, ca niște conspiratori, hotărâm apariția unei reviste intitulate **Lupta noastră**, care va avea ca motto: „Cine nu luptă pentru ideal se consideră decedat”. Noi vom lupta până la ultima noastră picătură de sânge pentru realizarea marelui nostru ideal, expediția transoceanică, iar revista va face o susținută propagandă în acest sens.

— Stați, arpetiști, îi tempetez eu, revista o tragem la șapirograf în 3-400 de exemplare și n-o răspândim decât printre elevii liceului.

Abia termin fraza, că ușa se deschide și Damigeana se ivește în prag, impunător ca un general.

— Ce este cu voi ? Ce faceți aici ?

— Discutăm câteva chestiuni importante în legătură cu ex-i in sia pe care o proiectăm.

— Acest lucru puteți să-l faceți în afara orelor de clasă, k— Scuzați, domnule profesor, în focul discuțiilor, n-am prins : că ați inttat în clasă.

mi pare rău, Dima, că nu sunteți mai atenți. Am intrat de : oră, și, dacă nu auzeam gălăgie, habar n-aveam că sun-rceți în clasă!

inul, ne sttecurăm în clasă și ne ocupăm locurile

reabă Damigeana pe șeful clasei, de ce nu i-ai

:redeam că vor intra în clasă, mai întâmples așa ceva.

1111 ic, n-are să se mai întâmples. Vom închiria undeva o cameră și i **ilo vom** ține consfăturile noastre, fără să ne mai deranjeze nimeni. ■ **loi** n-avem parte de romantismul francez... După câteva minute l...de afară o larmă ciudată. Pe coridoare tropăie pași grăbiți,

■**ni 11** âteva țipete. Nu-i a bună... Ce s-a întâmplat ? Chiar Da-

... **11** i.i întrerupe examinarea și ciulește urechile.

Malaci, du-te și vezi ce e! · i ipoiu țâșnește din clasă ca glonțul și, după câteva minute sc întoarce abia trăgându-și sufletul: I)

omnule profesor, un elev dintr-a treia s-a aruncat pe fe-i'.i de la etajul doi. I

lamigeană sare în picioare, speriat: A murit? Cine-i? Din ce cauză? **Prea** multe întrebări. Copoiu nu poate să răspundă, nici n-a **Ut vi cmc** să coboare în curtea

FIFVUI DIMAHAINDRUMES

școlii, un elev i-a spus ce s-a în-**IHipl.i**
I.ioraluiZecimalu. **De** j< >s, din curte, se
aude claxonând o mașină.

Salvarea! A venit Salvarea! strigă Basu. i
I .i s.i parcă ia foc. Câțiva colegi o
zbughesc pe ușă fără să mai 'i i voie.
Profesorul nu se supără.

I I însuși, după câteva clipe, ia catalogul
și se îndreaptă spre ivând grijă să ne
recomande: Păstrați liniștea!

liniște? Toți zburăm pe coridoare ca să
ajungem mai iute " **iii** accidentului. **Prea**
târziu. Sinucigașul a fost ridicat și dus la
spital. Prin urii **a** murit, mai e o nădejde,

Doamne, de-ar scăpa, sărăcuțul!
amestecăm cu puștii dintr-a treia, de la
care aflăm ce s-a în **ui**. I'e sinucigaș îl
cheamă Mazilu Ștefan, un băiat bun, sâr-
ins **la** învățătură. Când 1-a scos la tablă, i-
a spus Zecimalului **111 i a** n-a putut
pregăti lecția. „De ce ?” 1-a întrebat, dar
Ma-**1111** nu ut. „Nota 1 și să-i spui lui tat-tu
să vină la cancelarie!”

i' 11 s a uitat îngrozit la profesor și, cum
acesta ține de obicei : **in** geamul din
dreptul catedrei, ca să aibă aer curat -
aerul e **ia** lui -, a zbughit-o la fereastră și s-
a aruncat în gol. Un

coleg, Mătășaru, a vrut să-1 împiedice,
chiar 1-a apucat de haină, însă n-a avut
putere să-1 țină.

Portarul liceului spune că Mazilu a căzut
întâi pe sârmele **de** telegraf, și după aceea
pe pământ, numai așa se explică de ce n-**a**
murit pe loc.

A doua zi, Copoiu vine cu vești noi,
auzite de la tatăl său, chestorul poliției,
care face ancheta. Zice că Mazilu are tată
vitreg și alaltăieri seara i-a bătut pe el și
pe maică-sa atât de rău, încât toată
noaptea s-au văitat amândoi de durere.
Așa că din cauza asta n-**a** putut să învețe

băiatul, dar cum să-i spună lui Zecimalu așa ceva?

Peste alte câteva zile, aflăm că Mazilu scapă, însă rămâne beteag de picioare.

Dar Zecimalu nu pățește nimic?

Centrala expediției transoceanice

Magotu vine și-mi spune că a găsit pe strada Preda Buzescu un loc pentru Centrala expediției noastre, dar că proprietărea n-are încredere să-l închirieze unor elevi de liceu. Mă duc s-o conving eu. Ce-i drept, n-a fost tocmai ușor, am pisat-o două ore, dar am reușit.

— Îmi pare bine că vom avea o proprietăreasă atât de tânără și de frumoasă, am încheiat eu.

Nu știu ce mi-a venit să-i spun vorbele astea.

— Intr-adevăr, găsești ? se miră ea, surâzând. Nu credeam că te pricepi la așa ceva.

— Îmi pare rău! fac eu jignit. Doar nu mai sunt copil, am experiență...

— Daa?! Nu-mi prea vine a crede.

— Ei bine, aflați că sunt încurcat cu o artistă celebră de la Operă, am izbucnit eu, dintr-o suflare, ca s-o dau gata.

— Cu cine?

— Vai, doamnă, nu-mi cereți să vă spun numele!... Abia acum îmi dau seama ce nesăbuit am fost.

Proprietăreasă insistă mereu, împinsă de curiozitate.

- Mă puneți într-o situație foarte grea.

— Te asigur de toată discreția mea! îmi promite ea, amuzată. Nu mai pot să tac, să mă ia drept un palavragiu.

— E vorba de Alina Barbu. Ați auzit de

ea?

Cum să nu?! Dar nu-mi prea vine să cred că se uită la ado-ji II < nți.

-Vă înșelați, doamnă. Mă iubește cu pasiune, și eu tot așa. Nți o dovadă?

Scot fotografia Alinei din portmoneu și i-o arăt. Proprietă-> i o ia, se uită lung la ea, citește dedicația și râde cu poftă:

— Asta-i bună! Foarte bună! Femeile sunt atât de capricioa-l ' < .ind vă vedeți?

— Mă duc deseori la București. Și, când nu ne vedem, ne scriem.

— Bravo, tinere, felicitările mele! Mă interesează, să-ți spun ■ 11 • | >i. povestea asta...

Mă întorc cu tot statul-major la sediul nostru. Apăs pe butonul soneriei. Numaidecât se ivește servitoarea, care ne deschide ușa B| n .11 ici și ne anunță că o să coboare și cucoana.

— Ce-i asta, generalisime? Ce gânduri ai cu dugheana? În-lri il i.i Tarzan. Aici a fost o cofetărie...

— Arpetiști proști ce sunteți, asta nu-i dugheană: e birou în toată fi i'iii.i, și aici vom lucra de acum înainte, nu în vestiar, ca să ne Urprindă Damigeana și să ne poftască în clasă. Colo, lângă perete, i /i. Ploșniță, biblioteca, dincoace, Tarzane, îți pui biroul și un . l u l. i p pentru scripte, aici Esculap își aranjează casa de bani... De unde casă?

Cumpărăm una veche. Vreau să vă văd la treabă. Trebuie să

...iu im, arpetiști, până cădem pe brânci, altfel n-o scoateți la

i iip.U cu mine.

Băieții sunt entuziasmați. într-adevăr, la așa ceva nu se gândi-i i un birou al lor le ttebuia, fără îndoială.

I i iborâm să vedem cum arată pivnița. E mare și întunecoasă -

.....ii toată prăvălia.

— Ne trebuie o masă la mijloc și scaune. Aici vom ține ședințele secrete.

De minune! Pivnița e parcă croită pentru așa ceva. Orice presupune un loc ascuns, o grotă, o subterană. Chiar primii creștin se adunau în catacombe, săpate sub pământ, să i se închine noului zeu.

Vine și proprietărea. E îmbrăcată într-un taior strâns pe co care o arată mai tânără decât este. Surâde și mă întreabă:

—Ei, ați venit ?

—Da. Să-mi dați voie să vă prezint statul meu majot. Ea râde înveselită:

—Statul-major? Bine, domnule generalisim, prezintă-mi-l! Băieții îi sărută mâna, și după asta, vrem să facem contractul.

—Să nu pățesc vreo boroboață, mă avertizează ea. Nu sunte conspiratori, nu uneltiți cumva împotriva... statului ?

—Vai, doamnă Victoria, se poate ? Suntem băieți serioși... părinții noștri garantează oricând pentru noi. Tatăl meu e diplomat... tatăl colegului meu e avocat și primarul orașului...

—A, dumneata ești băiatul domnului Arginteanu?

—Da, domniță, răspunde Tarzan, zâmbitor și galant.

—Tatăl lui, continui, atătându-1 pe Esculap, este farmacist.

—Îl cunosc pe domnul Niculescu... Bine, sunt convinsă că sunteți băieți de isptavă.

După ce pleacă proprietărea, le spun băieților:

—In două zile, trebuie să mobilăm biroul. Din pământ, d~ iarbă verde, să-mi scoateți tot ce ne trebuie. Scrie, Tarzan, fa listă de mobilier.

—Mai întâi, să-i ttagem o zugrăveală numărul ainiț, propune Magotu.

—Bine, te ocupi tu cu zugrăvitul, și

Tarzan cu mobilierul. Joi, la orele șase, totul să fie gata. Executarea!

—Am înțeles!

—Stai că am uitat! Tu, Ploșniță, comanzi o firmă reprezentând un vapor care merge pe ocean și deasupra scris cu litere mari, de-o șchioapă: **Asociația Română pentru Expediția Transoceanică**, iar dedesubt, cu litere mărunte: **Biroul Central de Organizare**. Ai înțeles?

—La otdin! face Ploșniță soldățește, ducând mâna la chipiu.

Asta era într-o luni. Peste trei zile, mă duc să văd ce au făcut lileții- Localul e de nerecunoscut. Pereții sunr zugrăviți cu albas-11 II intens, ca apa mării, iar plafonul cu bleu, aidoma cerului. Pe **peretele** liber, din fund, Tarzan, priceput la pictură, a desenat har-i .1 Americii de Sud, cu arhipieleagul Galapagos la scara 1:500.000. I "i el a adus de acasă un covor pe care l-a așternut pe jos și două **111. sc.** Un arpetist dintr-a șasea a cătat un dulap, iar altul a venit cu I" uleie și brizbrizuri, cu care au împodobit ferestrele. In sfârșit, I ni oul nostru este atât de cochet, încât mi se umple inima de mân-

• **11 ic** Mai trebuie casa de bani. Facem noi rost și de asta, nicio Mă.

Băieții, la rândul lor, abia își încap în piele de mândrie.

— Vino să vezi firma!...

Firma e pe gang, n-a fost încă montată. Magotu o trage de la I ■■■■ii te și mi-o arată. E o capodoperă. Meșterul n-a pictat un vapor **im iilern**, ci o corabie străveche cu pânze. Aflu că Ploșniță a găsit

• ■ i .u te despre Cristofor Columb, care, în ediția franceză, are pe

■ **inertă** o corabie, după care s-a inspirat zugravul.

C *loboi* în pivniță. În mijlocul ei, tronează

o masă mare, îm-**111111** imită de zece scaune. Pe jos, arpetiștii au așternut nisip fin, iar **peretii** i-au îmbrăcat cu rogojini de jur-împrejur, așa încât încăperea **iu** un aspect de-a dreptul straniu.

Magotu îmi raportează că un arpetist dintr-a VI-a i-a făgăduit

■ **i ii** .îl său, tipograf, ne va tipări gratis un număr din revistă (o să **l 'l n un** numai hârtia), iar celelalte numere cu preț redus.

— Tarzan, adună materialul și dă-1 la tipar. Eu voi scrie un articol despre Columb sau Magellan. Măine ți-1 aduc.

Mă mir singur de îndrăzneala mea, pentru că niciodată n-am **. ' i is un** articol și nu știu dacă voi duce la bun sfârșit o asemenea **in .ib.i.**

Ne sfătuim cum să aranjăm vitrina și ce să punem în ea. Tarzan **i. i s.î** construim un transatlantic în miniatură și să-1 încadrăm **iiH i un** decor marin. Eu aș vrea ceva mai de senzație. Aș vrea ca **ll uis.itlanticul** să meargă cumva pe apă... Țiganu și cu Magotu **i i ' l** că e posibil să facem așa ceva. Când vrei cu tot dinadinsul, **1111 n k** nu e imposibil. Trebuie să chemăm un constructor iscusit.

Observ că afară sunt strânși o droaie de elevi care se uită cu rioși și discută. Mulți trecători se opresc și, văzând elevii strânși, îi întreabă ce s-a întâmplat, ce așteaptă acolo.

Dau ordin ca băieții care n-au nicio treabă să nu mai caște gura de pomană dinaintea birourilor, să împiedice circulația. Magotu se duce și îi împrăștie.

—Erau și arpetiști printre ei ? îl întreb.

—Da, câțiva numai.

—Cum am face să-i deosebim dintr-o singură ochire?... Am găsit! Ne trebuie o

insignă. Tarzan, ia notă: fiecare arpetist va purta la piept o insignă de metal.

—De unde procurăm insignele ?

—Te privește. Să fie emailate pe deasupra, de mărimea unei bănuțe, însă nu rotunde, ci ovale.

—Și ce scriem pe ele ?

—Inițialele A.R.P.E.T., ce altceva? Sub inițiale, un vas și trei linii ondulate care reprezintă apa mării. Toți arpetiștii vor purta insigna în mod obligatoriu, bineînțeles, plătind costul ei. Executarea!

—Am înțeles, generalisime.

—Stai o clipă: pentru statul-major, insignele să fie mai mari și de culoare bleu. Celelalte, gri sau albe. În șapte zile, executarea!

Magotu îmi raportează că Basu, Păleață și Rembrandt au trecut pe la birou sau Centrală, cum îi spuneam, și că se uitau cam cu jind. Ei nu s-au înscris în expediția noastră, socotind, probabil, că tot ce facem și dregem nu-i decât o aiureală. Lasă c-o să-i judec eu când le-o fi lumea mai dragă!

—Totuși, adaugă Magotu, pe Basu trebuie să-1 cooptăm: pentru serbări școlare e foarte bun!

—Fiindcă are voce? Găsim noi pe alții cu voce mai grozavă ca a lui.

Înainte de culcare, m-apuc să-i scriu mamei. Ii povestesc tot ce s-a întâmplat cu Mazilu, ce viață infernală ducea el acasă cu maică-sa și cum, împins de deznădejde, a vrut să-și curme zilele. Iar călăii săi, tatăl vitreg și Zecimalu, n-au pățit nimic. De ce atâta nedreptate pe lumea asta?

Îi mai scriu că am fost cu Magotu la spital și i-am dus lui Ma-ilu bomboane și prăjituri. S-a bucurat așa de mult, sărăcuțul! Noaptea tot pe Mazilu l-am visat...

Cea dintâi femeie

Iarna s-a topit odată cu hlamida ei albă.

De câteva zile soarele
l **l**ipește vioi pe boltă, parcă ar fi prins
puteri noi. Pomii stau să înfrunzească și se
simte ceva nelămurit plutind peste fire.

Sunt când vesel, când trist. Simt că-mi
lipsește ceva și nu știu
II l **fneori** îmi vine să strig și să zburd ca
un copil. Ah! dacă aș
BU Cea să zbor în insula fermecată, unde
trebuie să fie mereu primăvară!

Nu-i chip să stau în casă pe vremea asta.
les în curte și mă l .ii. iu, fără să-mi dau
seama de ce. Băieții sunt toți plecați,
Mago-i M i-buie să fie la Centrală. Mă duc
să văd ce mai e pe-acolo. l .otte mă strigă
din spate: Pleci în oraș ?

— Da, îi răspund. De ce?

— Dacă nu te superi, îți dau să iei o
rețetă de la farmacie.

l)ona Bianca e bolnavă de ieri. Azi-
dimineață am auzit că a **nu** doctorul. Lotte
se repede în casă și-mi aduce rețeta. Mă
uit **li** i a așa de nedumerit, încât fata e
intrigată:

— De ce mă privești așa?

l atât de frumoasă astăzi, încât nu-mi
vine să cred că-i tot ea.
Nu i răspund nimic și plec la farmacie. Pe
drum, în dreptul poștei,
■ **uni** âlnesc pe Lidia. Probabil a ieșit de la
slujbă. Era cât p-aci să n-o
....iosc și să trec mai departe. Când mă
zărește, surâde și mi se pare

a mai frumoasă decât este, în bătaia
soarelui de primăvară.

— Nici n-ar trebui să-ți vorbesc, mă
dojenește ea. Nu ești parolist.

— Iartă-mă, Lidia, n-am putut veni.

FIFVUI DIMHAINDRUMES

— Ce s-a întâmplat? Ai fost bolnav?

— Nu, dar am primit prea târziu scrisoarea.

Ce era să-i spun? Că m-a împiedicat Lotte ? Nu se putea. Totuși, Lidia îmi reproșează că nu i-am răspuns.

— Ba ți-am scris, o mint. N-ai primit scrisoarea! Ți-am pus-o la poștă...

— Nu trebuia pe adresa aceea. S-au mai pierdut două scrisori...

— Bine, dar altă adresă nu aveam.

Îmi pare bine că s-a prins minciuna. Sunt unele care se potrivesc la țanc cu adevărul. După aceea o întreb:

— În definitiv, ce-aveai să-mi comunicî atît de „important”?

— Acum nu mai am nimic, râde ea.

Tăcem cîteva clipe. O măsoar, de sus pînă jos, cu coada ochiului. E atît de proaspătă și taiorul ei, strâns pe trup, o prinde atît de bine.

— Ai vreo treabă? Nu vrei să ne plimbăm puțin?

— Ba da, cu plăcere. Numai că trebuie să iau o rețetă. Nu-i nimic, se poate și mai târziu.

O luăm agale, pe Unirii. Aș vrea s-o invit într-o cofetărie, și nu îndrăznesc. Ea exclamă:

— Mi-e o sere nebună!

— Hai să luăm cîte o prăjitură, sar eu.

— Nu sete de asta. Sete de viață...

Înțelegi?

Râdem amîndoi. Credeam că numai eu simt așa, dar uire că și Lidia simte - poate chiar toată lumea asta care forfotește pe stradă încoace și încolo.

Totuși intrăm la Moderna. Vorbim mult și de toate. Mă apuc și-i istorisesc avenrura mea imaginară cu Alina Barbu, îi arăt și fotografia. Ea e uimită și mă privește cu ochii mari.

— O mai iubești ? mă întrebă.

— Nu. Dar am iubit-o și am suferit mult din cauza ei.

— Nu se poate dragoste fără suferință. Uite, și Lidia a spus un mare adevăr. Lumea din cofetărie trage cu coada ochiului spre noi, parcă ne spionează. Aș vrea să treacă Lotte și să mă vadă cu Lidia. Cred că ar crăpa de ciudă.

La plecare, îi cumpăr Lidiei o cutie cu bomboane fondante.

— Încotro mergem? o întreb.

— Hai să trecem pe la mine. Tot trebuie să las pachetul acasă.

Stau o clipă la îndoială.

— Părinții tăi ce-o să creadă despre mine?... I ■ a râde cu poftă.

— Ți-e frică de ei?

— Nu mi-e frică, dar știi... mă jenez puțin.

— N-ai nicio grijă. Mama e la lucru, într-o familie.

— Și nu vine deloc ?

— Se întoarce tocmai diseară.

lini aduc aminte că ea n-are tată. Gtăbim pasul, deși nimic nu ii. **11** ulreptățește. Mă gândeam la vorbele ei: „Mama e la lucru, în-'iii familie". Cum vine asta? Nu pricep nimic. Dar nu îndrăz-11. |i s o întreb mai mult.

Ajungem în fața unei case modeste, tupilată în fundul unei **turtiși** străjuite de o armată de pomi. Aici stau.

Nu știi de ce îmi închipuiam că Lidia trebuie să locuiască ... o vilă elegantă, totuși nu-mi displace casa. Pătrundem în an-
11 • ii. apoi întt-o odaie cu tavanul scund. Pe pereți atârnă fotografii **mi** amc ieftine. Mai văd un pat cu tăbliile pictate și o oglindă **1111111** < iasă de cristal, care parcă râde de sărăcia celorlalte mobile.

FIFTH DIMENSION

Nu-ți place la mine ? Adevărat, nu prea e simpatic... Protestez, fără convingere: A, nu!

Aș spune mai multe, dar nu-mi vine nicio frază în minte. EaIcră un scaun.

— Cu ce vrei să te tratez ? Iți place dulceața de caise ?

Mai e nevoie de tratație ? Doar venim de la cofetărie. Desco-l • **11 1111** r-un colț, pe o măsuță, un patefon. La început, ctedeam că-i ■ mașină de scris.

Mai bine să ascultăm muzică.

7— Bună idee! Am câteva plăci bune.

Se repede și mi le aduce grămadă, ca să am de unde alege. Pune **La Paloma**.

Asta îmi place mult.

N11 i/.ica mă înveselește. Parcă nu-i chiar așa de urât cum mi se

I .se la început. Soarele pătrunde prin fereastră și o inundă pe

i 1.1 i.i cu lumină. Ei îi place. In lumină e mai fermecătoare.

Dau peste un album pe care m-apuc să-1 răsfoiesc. Într-o ză, Lidia e fotografiată aproape goală, șezând pe un divan. Sor cu lăcomie imaginea trupului ei și-mi vine în minte **Paolina Bor-ghese** a lui Canova. Ea prinde de veste și se apropie de mine.

—Ce faci aici ?

Când își dă seama că îi contemplanudul, se burzuluiește:

—Nu ți-e rușine ? De ce nu mi-ai cerut voie ? și-mi smulge albumul din mână.

—Tot nu m-ai fi lăsat, chiar dacă-ți ceream voie. Îmi plăci mult acolo. Ești foarte bine.

—Obraznicule! mă dojenește cu drăgălășenie și mă trage puținel de urechi. Apoi se așază lângă mine și mă descoase: Spune-mi drept, ești iubitul italienei ?

—Singura ființă pe care am iubit-o este -

ți-am mai spus -Alina Barbu, marea cântăreață.

—Dar la mine nu ții deloc ?

—Dacă vrei să-ți spun, dă-mi nudul.

—În ruptul capului! Mai întâi că nu-i reușit.

—Dacă mie-mi place, ce-ți pasă?

—Ți-o fi plăcând, dar nu se poate.

—Ți-1 iau cu forța, să știi.

—Poftim. Încearcă dacă poți... O prind în brațe și o strâng cu putere de mijloc.

Asta îmi aduce aminte de luptele cu Lotte și vreau să încerc și cu Lidia.

—Uite ce este: ne luptăm luptă dreaptă. Cine rămâne învingător ia albumul.

—Și cum ne luptăm?

—Corp la corp.

—Ești nebun?

Ea râde și se-nvoiește. Pune albumul deoparte și își suflecă mânecile.

—Bagă de seamă că eu mușc!

—Nu mă tem! Ne încolăcim brațele și ne lipim unul de altul. Și lupta începe, furioasă, de o parte și de alta. Lidia e mult mai voinică decât Lotte.

—Îți place trânta? o întreb.

Nu-mi place. Nu vezi cum mi s-a mototolit rochia? Ne desprindem din brațe. Lidia încearcă să netezească rochia | u **mina**, dat nu reușește.

— Am s-o scot, că se șifonează...

Dezbracă-ți și tu haina... Fac numaidecât întuneric în odaie.

I 'umnezeule, ce idee năstrușnică și pe Lidia! Asta-i nebună

I. ! Mă amuză teribil trăsnaia ei.

I >upă ce lasă transperantul, arunc într-o clipă haina de pe tîlinc.

Ești gata? mă întrebă ea.

-Gata! Dar tu?

— Și eu...

FIFTH DIMENSION

Atunci,
începem!

() caut, bâjbâind prin întuneric. Ne
înlănțuim din nou cu bra-> !• a mă ttece o
grindină de fiori când o simt lipindu-se de
mine.

I lacă voiam să prelungesc luptele cu
Lotte, apoi cu Lidia n-aș "ni sfârși
încăierarea, atât e de plăcută.

- De ce suflă greu? o întreb.

I >rcpt răspuns, Lidia mă sărută sălbatic,
încât era să țip de BURcre. Cu toate acestea,
îi întorc sărutarea, fără să mă las mai
prejos, ede tteaba că și sărutările fac parte
din luptă... Mi-ești drag... îmi șoptește cu
alt glas decât al ei.

- Și tu mie, îi răspund înfocat.

Mă cuprinde mirarea că împotrivirea ei
slăbește. Lidia dă Rti r< II înapoi și, în
retragere, atinge transperantul care se
clatină, i' nul un fir de lumină să pătrundă
în odaie. Se lipește tot mai mult . li IIunc,
ca să n-o văd în cămășuță. Infruntându-ne,
mereu, ajun-■ m lângă pat. Ea cade și, în
cădere, mă ttage și pe mine. Nu înțeleg • •
| fost: s-a împiedicat sau...

— Capitulezi?

— Da, șoptește, cu ochii închiși.

\ II suflarea pripită și fierbinte, iar trupul îi
atde ca jarul.

— Atunci îmi dai
fotografia? Ia-mă
pe mine,
prostule...

Ma simt zdrobit, buimac. O senzație de
toropeală plăcută mă iplcșește. Nu-mi dau
seama cât zăbovesc în starea asta și nu
știu cum s-a întâmplat întorsătura: din
învingător am devenit învins și din senin a
coborât o vrajă, schimbând sorții. Când mă
trezesc, trag cu coada ochiului să văd ce
face Lidia. Se bucură de biruința ei ? Dar
ea zace alături, cu fața descompusă și

ochii închiși. Pieptul abia îi saltă, parcă n-ar mai răsufla. E goală, un picior îi arârnă pe marginea patului.

Nu-mi vine a crede. Cum, și Lidia este înfrântă? Și ea zace cu mădulele zdrobite? E de neînchipuit cât de ciudată a fost lupta asta...

Sunt asudat tot. Îmi șterg nădușeala de pe frunte cu un pui de pernă. Mi-e sete. Aș bea o vadră de apă, fără să mă satur. Îmi pare rău s-o trezesc, deși acum n-o mai pot suferi lângă mine. Goliciunea Lidiei mă irită și o acopăr, trăgând un colț al cuverturii peste mijlocul ei. În clipa aceea îmi scapără în minte marea întrebare ce mă frământă de câțiva ani: „Asta e femeia?”

Mă cutremur din toate băierile ființei. Nu, nu, nu se poate! Vreau să fie... **altfel**, cu totul altfel. M-aș simți cel mai nenorocit om de pe lume, dacă mi-ar fi silă de Alina. Îmi pare rău că în clipa asta m-am gândit la Alina. Nu trebuia. Mă cuprinde o tristețe grea, un simțământ straniu, pe care nu l-am mai încercat.

Nu mai pot rămâne aici, parcă m-aș sufoca. Mă ridic încet, să n-o trezesc pe Lidia, și cobor din pat. Mă bate gândul să fug...

Lidia simte și mă întreabă:

- De ce nu mai stai?
- Cum, nu dormeai? fac mirat.
- Ce vorbă pe tine! Cum să dorm? Și se pornește pe râs.

Mie nu-mi place și sunt nedumerit că ea râde, în loc să plângă. Orice fată plânge, după ce se întâmplă asta, nu? Ea de ce nu face la fel? Foarte ciudat!

Ne îmbrăcăm. Se apropie de mine, serioasă:

- Jură-mi că n-ai să spui nimănu.
- Cum îți închipui așa ceva? protestez.

FIFVUI DIMHAINDRUMES

Doar îmi dau seama de gravitatea faptului.
E mulțumită de răspuns și mă sărută pe obraz.

— Sărută-mă și tu! Aici!

îini arată gura. Lipesc absent buzele de ale ei. Sărutul nu mai |fi mciun farmec. Totul fusese un miraj care se destrămase, sfâ-i M tic o mână brutală.

Mă înăbuș, dacă mai întârzii o clipă în camera asta strâmtă, l.)i.i aer.

— S-a făcut cam târziu, îi spun. Trebuie să plec...

— Urâciosule, să-ți fie rușine! Credeam că nu ești atât de grăbit... Nu mă sinchisesc de vorbele ei, îmi intră pe-o ureche și îmi l 'l alta. În timp ce aranjează patul răvășit, mă întrebă:

— Când ne mai întâlnim?

— Să văd... Te anunț eu...

Se oprește din dereticat și ridică ochii. Pesemne răspunsul i **i părut** cam nelalocul lui.

-Daaa? „Să vezi”? Știi ce? Te rog să nu mă mai anunți în ni. iun fel!

De ce?

— Pentru că ești impertinent! îmi atuncă ea înfuriată. Bine... dar... de ce te superi?

S la mir de ce s-a supărat așa, dintr-odată. Ca s-o împac, îi spun: Am să-ți aduc un cadou frumos de tot. Pleacă!

Se întoarce mama! Pleacă numaidecât! se răstește

i...nc, de parcă ar fi intrat deodată alta în pielea ei.

lini iau șapca și, obidit, mă strecor în curte, temându-mă să i !■ cel mai mic zgomot. Când ies pe porțiță, parcă aș fi zvârlit o ' mi a din spinare. Nu m-am uitat deloc înapoi.

Intre timp, plouase afară. Nici n-am

prins de veste. Străzile **înoată** în apă. Cerul e încă înnorat și lămpile încep să se aprindă.

Am impresia că mă găsesc în alt oraș, atât de ciudate mi se par ■ l ii 111 ilc și străzile pe care colind. Parcă și-au schimbat, ca prin ■ u i. Înfațișarea, „lat însumi mă simt altul”, îmi vine în minte, și asta mă dumi-'■ întrucâtva.

I îndată întâmplare! Mi se pare că s-au scurs zile, chiar luni **întregi** de când m-am întâlnit cu Lidia.

• ănd ajung pe Regală, zăresc un om care vine din sus. N-am cu-• ijul să dau ochii cu el. Îl evit, și pentru asta trebuie să traversez strada. Dar ttecătorii se îndesesc și n-am încotro. Mă sttecor printre ei, cu privirea în pământ, ca un criminal. Mi s-ar părea cel mai nebunesc curaj să le înfrunt privirile. Toți mă scrutează muștrător cu ochii, ca și cum ar fi aflat de isptava mea.

Abia când ajung acasă, mi-aduc aminte că trebuia să iau rețct .1 pentru Dona Bianca.

— Ptiu! mă plesnesc pe frunte, de când m-o fi așteptând cu doctoriile!

M-aș spânzura, atât mă simt de vinovat. Ce îi voi spune 1 Lotte ? De ce am întârziat patru ore ? Și nici măcar n-am trecut pe la Centtală.

Cu moartea în suflet, intru într-o farmacie și, după ce iau rețeta, sunt atât de zdrobit, încât nici nu grăbesc pașii să ajung mai repede acasă cu medicamentele.

Eroul zilei

Norii de pe suflet s-au dus... Dat atât de greu! Zece zile am zăcut pe picioare de o

boală fără nume. Parcă se instalase un răz-
bunător în ființa mea și voia să nimicească
tot ce mă înconjoară. Și chiar pe mine
însumi. Nu era chip să văd o femeie, chiar
pe Dona Bianca sau pe Lotte, fără ca
răz bunătorul meu să nu-și reverse mânia.
În tot timpul acesta, am ocolit, cu spaimă,
orice fată sau femeie, chiar pe stradă...
Gazda se luase de grijă, mă descosea
mereu ce am, de ce nu chem un doctot. Ce
aș fi putut să-i răspund?

În sfârșit, a trecut criza... Acum mă simt
iarăși senin, vesel, mi-a revenit bucuria de
a trăi.

Arpetiștii muncesc din răspuțeri și nu se
plâng de oboseală, chiar dacă n-at dormi
șapte nopți de-a rândul din cauza lucrului.
Firește, nu s-a întâmplat până acum ca un
atpetist să nu închidă ochii o săptămână,
dar două zile și două nopți tot au lucrat
Tarzan, Esculap și Domisol la proiectul de
regulament al Asociației, numai și numai
ca să fie gata în ziua fixată. Mă bucur că
mă ascultă

11 În **ir** așa trebuie să facă. Magotu îmi
spune că știu samă impun.

I asta nu pot să-mi dau singur
seama, totuși cred că-i adevărat.

Revista a apărut cu titlul **Pe aripile
biruinței**, având ca subtitlu **În (hgan al
Asociației Române pentru Expediția
Transoceanica**.

Îi copertă arătoasă, din hârtie lustruită,
pe care e desenată co-
i jbia lui Columb. Articolul meu despre
Călătorii vestite a ieșit la
Îm , le frunte. În cuprins mai avem o odă
semnată de Cătălin Șoi-
Hi ii ii, aghiotantul meu, închinată
arpetiștilor care vor pleca de-
I| 1111 pe mări și oceane. Am publicat, de
asemenea, toate circularele

|| i lipozițiile precum și lista arpetiștilor, în frunte cu statul-major. I 1111 >ele artistice lucrează cu multă râvnă. Sub direcția de scenă i 1111 Magotu, se repetă piesa **O scrisoare pierdută** a lui Caragiale, ,i in curând vom fixa data reprezentației. (Aș fi vrut să jucăm o Ui ii cu caracter arpetist, dar cine s-o scrie?)

1 tomisol a făcut ce-a făcut și a înjghebat o fanfară. Deocam-

8. n i n-are decât două clarinete, un trombon, un **flugelhorn** și o

9. il li mică, dar se descurcă și cu astea. Câteva zile a repetat cu ni 11 umentiştii în pivnița Centralei, dar doamna Victoria mi-a 11 unis vorbă că nu se poate odihni din cauza tărăboiului, așa că băieții au continuat să exerseze la Domisol acasă. Acolo e mai bi-11.1 lentru că îi învață tatăl lui, care e șeful muzicii militare a Regi-Mi. inului 99 infanterie.

Insignele sunt gata și ne plac mult: micuțe, ovale, colorate viu mi i uilate. Arpetiștii le poartă cu mândrie și se fălesc pretutindeni 11 i lac parte din expediția care, într-o bună zi, își va lua zborul |.i. alte zări, despicând apele oceanului. Primim mereu cereri

. .de înscriere în A.R.P.E.T., dar nu le putem satisface, căci nu

ni ii avem locuri. Totuși, stăruințele sunt mari. Până și Lotte m-a i n|',.ir pentru un elev dintr-a III-a liceală. Nu știu ce-i de făcut, ii. Iulie să sporim numărul membrilor echipajului. Se vede că I ii înecul aventurii îmbată mințile fragede. Mai sunt și afurisitele lleade insigne care strălucesc atât de ispititor. În plus, băieții își Im scama că A.R.P.E.T.-ul e ceva serios, ca o organizație de stat • ii birouri, propagandă, echipe artistice și altele.

I and discutăm regulamentul A.R.P.E.T.-

FIFTH DIMENSION

ului coborâm în piv-iH.i. pentru că sunt lucruri secrete. Eu stăruiesc, mai ales, asupra disciplinei pe care arpeciștii trebuie s-o păstreze cu sfințenie și prevăd pedepse aspre pentru cei care o încalcă.

Când vine vorba de noile cereri, sporim numărul membrilor echipajului de la 150, cât era până acum, la 1000.

—E prea mult, obiectează Tarzan. Toți elevii liceului, de la clasa I și până la a VH-a, nu sunt decât 760.

—Avem însă Școala Normală, Liceul Comercial. îi înscriem pe toți. Numai să fie băieți de ispravă. Vom organiza o expediție cum nu s-a mai văzut.

—Ce brânză facem cu puștii din cursul inferior? întrebă Magotu. Nu-i înscriem de pomană?

—Nu. îi vom lua și pe ei. Nu văd deocamdată ce utilizare le vom da. Acest lucru îl vom stabili ulterior.

În sfârșit, numărul membrilor rămâne definitiv fixat la 1.000 de suflete.

Când anunțăm acest lucru, atât la afișier, cât și în revistă, suntem năpădiți de o avalanșă de cereri. Facem cunoscut fiecărui petiționar să se prezinte la sediul A.R.P.E.T.-ului pentru a-și susține personal cererea. Ca să terminăm mai repede lucrul, fiecare arpetist din statul-major devine o comisie. Tarzan este comisia nr. 1, Magotu

- comisia nr. 2, Domisol - comisia nr. 3 și așa mai departe.

Dacă ne-ar fi plătit cineva un milion, n-am fi lucrat nici pe departe cu atâta râvnă cum am făcut-o așa, pe gratis. În zece zile de muncă supraomenească - bineînțeles, în afara orelor de școală

- operația recrutării este terminată.

Succesul e cu atât mai mare, cu cât absolut toți elevii dintr-a VUI-a au venit să

se înscrie, acceptând șefia noastră, deși suntem într-a VH-a. Și-au dat, desigur, seama de superioritatea noastră și au plecat stindardul, lăsând nasurile jos. Totuși le fac o cinste: voi coopta pe doi dintre ei în statul-major, și anume pe Esculap II, fratele colegului meu de bancă, și pe Ghețu, șeful clasei.

Numai Păleață, Rembrandt și Basu se țin mândri și nu se înscriu. Cu atât mai rău pentru altelele lor serenissime, uscate și acre de invidie, care filozofează cu șira spinării cam în felul următor: „Cum se poate ca un venetic, sosit de câteva luni la școală, să se

rljeze, așa, deodată, în mare șef de expediție, iar ei, în special **i 11 11.1**, care-i șeful clasei, să rămână la coadă, nebăgați în seamă?" Aș. **i** o fi, dar cine-i de vină?

Păleață, dacă-i șeful clasei și fiul marelui Damigeana, n-avea l **ii** să-și stoarcă materia cenușie și să nascocască un plan de • tpediție mai abitir decât al meu, în loc să joace pocher cu toate h **niii**.uialele și sase țină de fuste.

1 >e asemenea, s-au înscris buluc, după cum am prevăzut de **iii li** l, elevii de la Comercial și Normală. L-am înscris, din oficiu, **■ l**" Mazilu și i-am dus insigna la spital.

Profesori, părinți, rude - în fine, toată lumea începe să cerce-
s. **i** întrebe: „Ce este cu expediția asta?
Cine o face? Când

imn pleca? De unde avem bani ? Și de ce îi spunem «expediție»
....excursie?"

Mulți rămân nedumeriți, alții surâd îngăduitor: „Nu-i decât
...pilărie". Îi las să creadă ce vor.

Intr-un fel, sunt eroul zilei. Tot orașul mă cunoaște ca pe un il breaz: „Asta e Dima

cu expediția transoceanică!". Fetele de 10 ani, în uniformă, cu șorțulețe și cu gulerășe albe, scrobite, se **hi i** lung la mine.

Nu-i tocmai tău. În orice caz, se poate spune că înseamnă ceva P pe acum. Dar mai târziu, după ce vom cuceri insula vrăjită? **Nam** însă vreau să mă bucur de popularitatea mea, pentru că Uni ' >cupat, foarte ocupat.

I >c câteva nopți, îndată ce mă vâd sub plapumă și începe să 11 **un** lumea gândurilor, mă pomenesc cu Lidia. O văd mereu goală,

I În minte îmi revine, mereu, ca o obsesie, clipa când i-am acoperit locul cu colțul cuverturii. îmbrăcată - nu pot să mi-o închipui. Păcat că s-a supărat. Ce i-o fi venit așa, tam-nesam? Trebuie s-o împac, numai de-aș găsi o cale onorabilă.

Mă apuc să-i scriu o scrisoare lungă.

Firește, îi dedat c-o iubesc

11 el iunie și o rog să se țină de cuvânt, deoarece, când am fost la **■ i mi** a mărturisit că va fi sclava mea toată viața. îi cer să ne în- **i 11 n i m** neapărat miercuri, la șapte seara, tot la cofetărie.

În ziua hotărâtă, mă instalez la o masă și aștept cu sufletul la Ufă. Lidia vine după un ceas și un sfert, însă e foarte grăbită.

Abia are timp să-mi spună că, dacă vreau s-o văd, să vin la ea, mâine după-amiază, deoarece acum nu poate, e de serviciu la poștă, abia a scăpat cinci minute, ca să mă anunțe.

Oricum, sunt bucuros că a venit. A doua zi, plec la întâlnire cu un ceas mai devreme. În drum, intru într-un magazin și-i cumpăr o brichetă frumos nichelată și o cutie de țigări fine, fiindcă fumează ca o șerpoaică.

Când ajung în dreptul casei, Lidia, care

mă aștepta la fereastră, vine și-mi deschide portița. Intrăm în camera ei și acolo îi ofer darul.

—Vai, ce drăguț ești! îți mulțumesc. Și tot aprinde și sringe bricheta. Dar, ia ascultă, stimate domn, dacă mă iubești așa cum mi-ai scris, de ce n-ai mai dat niciun semn de atâta timp?

—Iartă-mă, Lidi... Am crezut că ești supărată, știi, de atunci... și nu îndrăzneam să...

—Supărată? De ce aș fi ? Că doar nu eram fată mare.

—Nu?! Serios nu erai?

Lidia pufnește în râs. Și râde, râde de se clatină casa.

—Of, naiv și prostuț ce ești!

—Nu sunt nici naiv, nici prostuț, dar așa credeam... N-am mai cunoscut altă femeie...

—Serios? Eu am fost prima ta femeie...?

—Ei, da și de ce nu? Lidia devine
subit duiosă:

—Ce băiețel cuminte! O să mă mustre toată viața cugetul că l-am învățat la rele.

Și mă sărută cu un aer protector, de bună care călăuzește cei dintâi pași ai copilului.

—Așadar, chestia cu cântăreața aia celebră era o aiureală?

—Ba nu, pardon: e tot atât de adevărată cum mă vezi și te văd...

—Să i-o spui lui Mu tu! Te-ai culcat vreodată cu ea?

—N-am îndrăznit. Însă ne-am sărutat mult. Lidia izbucnește din nou în hohote:

—Amor platonic cu artiste ? Taci, că râd și curcile!

—Îți jur pe ce vrei că-i adevărat.

Și nu mint. Trăisem toate visele cu Alina atâta de puternic, iu. **II** acum sunt convins că totul s-a petrecut în realitate. I)ar Lidiei îi e greu să priceapă așa ceva.

La „nimfe”

() veste aproape absurdă. Marița, servitoarea noastră, este în...iată. Dona Bianca a băgat de seamă că i s-a umflat pânțele-

I i bătut-o măr, dar ea nu vrea să spună cu cine a rămas grea.

St au și mă întreb: cine și-o fi prins mintea cu țiganca asta urâ-

M (spingătoare? Mare mister! Așadar, și Marița a fost regină, **lupi** teoria lui Suares. Totuși, aud că gazda n-o dă afară: în timpul **I huziei**, vine maică-sa și-i ține locul, apoi îi crește copilul.

I ic o paralelă între ea și Lidia și abia atunci îmi dau seama ce **1111.1111** a fermecătoare mi-a hărăzit norocul. Da, Lidia e o comoa-. | de fată și mă duc deseori la ea. îmi place din ce în ce mai mult.

Aș sta tot timpul cu dânsa, dacă n-aș avea școală. Și, pe urmă,

II A K.P.E.T., activitatea crește pe zi ce trece.

Azi, pe înserat, avem o surpriză îmbucurătoare. Ușa se deschi-**I i** profesorul de română, Iliuță, intră impunător.

lot personalul Centralei se ridică în picioare, ca la școală.

— Bună seara, băieți!

— Vă salutăm, domnule profesor!

Nu vă supărați dacă vă fac o mică vizită, deși e cam târziu.

- Se poate, domnule profesor?

Dimpotrivă, ne pare foarte **li in** Poftiți, luați loc!

Iliuță se așază pe scaun; ne așezăm și noi.

— Sunt curios să știu, mai amănunțit, ce aveți de gând să faceți ? Li explic pe larg planul expediției și el înclină mereu din cap, **in K** mu de aprobare. Asta îmi place, îmi dă curaj.

- Și pe când ați fixat data plecării?

N-am fixat-o încă. Ea atârnă de împrejurări. In orice caz, nu l...e fi mai înainte de patru ani.

De ce așa târziu?

—Pentru că urmează să creăm specialiștii de care avem **ne** voie. Eu, de pildă, trebuie să devin ofițer combatant, ca să pot conduce operațiunile militare, Arginteanu (Tarzan) și Diculescu (Găliganu) se vor face ofițeri de marină, Marian (Gălbează), inginer de mine, pentru a putea conduce exploatarea bogățiilor pământului și așa mai departe, ne specializăm fiecare într-o direcție reclamată de interesele grandioasei expediții...

—Foarte frumos... foarte frumos! Prețuiesc râvna voastră și vă admir sincer că munciți.

—Vă mulțumim, domnule profesor. Când cineva muncește pentru un ideal, nu se simte niciodată ostenit, chiat dacă ar căra toată ziua munții în spinare.

—Până aici, Dima, toate bune. Dar bani ? De unde veți face rost de bani ? Vă trebuie, după câte înțeleg, sume importante.

—O, domnule profesor, totul este pus la punct cu cea mai mare minuțiozitate. Suntem o mie de membri, nu-i așa? Ei bine, fiecare arpetist este obligat să aibă carnet la Casa de Depuneri și să economisească pe lună cel puțin 2-3 lei, adică, în medie, 20 de lei. Prin urmare, în

FIFTH DIMA IN DRUMES

patru ani, dacă adăugăm și dobânzile, va realiza un capital de 1 500 de lei. Dacă înmulțim cu 1 000 (numărul expediționarilor) avem 1 500 000, o sumă destul de respectabilă, care însă nu-i suficientă pentru acoperirea cheltuielilor, deoarece nouă ne trebuiesc vreo 4 000 000. De unde vom scoate restul de 2 500 000? Ei bine, le vom scoate din serbări și reprezentații școlare, din eventualele câștiguri la loterie (deoarece fiecare arpetist e obligat să joace la loterie), din donații și, la rigoare, dintr-un împrumut. Când ai 3 000 000, nu-i cel mai greu lucru să-1 găsești pe al patrulea.

—De unde veți plăti banii împrumutați ?

—Dar v-am spus că în arhipelagul Galapagos se găsesc bogate zăcăminte și chiar pietre prețioase ca diamante, topaze și agate. De asemenea, vom încărca scorțișoară, cafea, cacao, cauciuc, chinină, apoi, lemn prețios, produse medicinale și materii colorante. Într-un cuvânt, ne vom întoarce bogați și se prea poate să și rămânem acolo, să întemeiem o colonie...

- Văd, Dima, că ai studiat setios bogățiile Americii. În orice |/. expediția voastră este organizată cu o pricepere care mă uimeș-

I >e asemenea, toți băieții muncesc cu drag pentru realizarea ei. · **N** u castă muncă pe care o depun nu le răpește prea mult timp **i** nu i stânjenește de la învățătură?

— Ce vreți să spuneți cu asta?

- Observ că, de la un timp, elevii au început să-și neglijeze ■ **111** lc și să ia note proaste. Și atunci te întreb pe dumneata: cum "i putea ei să ajungă ofițeri, ingineri, medici, constructori etc.

■ **111111** a fi utili acestei expediții, întt-adevăr gigantice, dacă pierd lasă și rămân repetenți?

Sar în sus indignat.

- Aceasta nu se va întâmpla niciodată. Arpetiștii trebuie să **IVCțe** și să treacă clasa. Nu avem nevoie de elemente rele.

Foarte bine. Dar scrie undeva aceasta? Ei au cunoștință de • **i** fapt? Kainân cu gura căscată.

- Aveți dreptate, domnule profesor. Mă adresez îndată colegilor mei din statul-major:

Trebuie neapărat să introducem în regulament un articol **H** minatorul cuprins: **Cine va fi declarat repetent...**

— Eu te-aș ruga să adaugi: **corigent ori repetent...** intervine Iliuță.

— Perfect. Prin urmare: **Cine va fi declarat corigent ori repetent i tfrsitul anului școlar se va șterge din oficiu din controalele pedifiei...**

— Foarte bine... Când vrei să faci ceva trainic, este absolut

■ 11 sar să legi lucrul de moralitate...

- Vă mulțumesc din suflet că ați venit: mi-ați dat sugestii **ui** tc prețioase.

— Arpetiștii dumitale ttebuie să-și înăbușe slăbiciunile, să fie **uni** ni întregi pentru a merita cinstea ce li se face, nu-i așa?

Voi mai adăuga în regulament că nimeni nu are voie să fu-s. **I** joace cărți sau orice fel de jocuri de noroc, să meargă la **nu ina** și la teatru, în afară de spectacolele îngăduite. Pe cel care **i Ii** prins îl ștergem, de asemenea, din controale.

— Domnule Dima, ești într-adevăr un tânăr superior, cu cari se poate sta de vorbă.

Mai discutăm de una, alta. Iliuță ne cercetează biblioteca[^] și ne făgăduiește că ne va dăruia și el câteva cărți care ne interesează. Observ că din buzunarul lui o carte și-a scos capul afară. îl rog să mi-o arate, pentru că sunt foarte curios să știu **cc** anume citește.

— E o carte a unui sociolog francez, Fourier. Se cheamă **Trăite de l'association domestiqueet agricole*...** Ți-aș recomanda s-o citești, are câteva lucruri foarte interesante.

Îl porcesc să coboare în pivniță, căci vreau să-i arăt sala noastră de ședințe. El îmi spune că, într-adevăr, beciul nostru este amenajat, dar că mai cuminte ar fi să ținem ședințele sus, în birou, deoarece am putea să răcim foarte ușor.

Profit de ocazie și-l rog să-mi dea un articol pentru revistă, îmi făgăduiește bucuros. Înainte de a pleca, adaugă că i-ar face multă plăcere dacă aș veni odată pe la el, într-o după-amiază.

— Vizita asta a lui Iliuță, mârâie Magotu, mi se pare cu cântec...

— Ce vrei să zici ?

— Nu venea el să ne vadă de dragul ochilor noștri...

— Nu fi tâmpit, Magotule, ăsta e cel mai de seamă profesor al nostru și eu unul îl prețuiesc foarte mult.

Când ne uităm la ceas: 9:30.

— Hait! Ne-am lins pe bot de alimentație. Dona Bianca nu ne mai așteaptă cu masa după 9. Pe unde scoatem cămașa?

— Mergem să înfulecăm câte o friptură la Nea Iancu. Mi-e așa de foame, încât te văd... curcan.

— La Nea Iancu? Ah, generalisime, niciodată nu m-am îndoit de genialitatea ta, strigă Magotu entuziasmat.

Intrăm în cârciumă și coborâm în hrubele subpământene. N-am mai călcat pe aici, de când am sărbătorit începutul anului școlar.

Pițurcă ne aduce fripturile și vinul. Odată cu mâncarea, ne așternem pe taifas. Firește, vorbim despre expediție. Și discutăm, și bem, și iar bem, și iar

discutam, până ni se împăienjenește vederea.

**Tratat despre asociația
gospodărească si agricolă**

1 nuiidăm încă un rând de fripturi și de băutură și iar ne în-Ingcm la vorbă.

I .itacombele lui Nea Iancu au început să joace cu noi tonto-i" n **11**. Magotu, tolănit pe spate, cântă de unul singur. Apoi se scoa-**11.1**. pe scaun și începe să joace o bătută, până cade jos, muiat de " ii înșeală.

— Ce zici, mergem, Magotule?

— Nu merg nici mort. Aici e de mine.

Și iar începe să joace. În jurul nostru mai sunt câțiva clienți .../ i.iți, cherceliți și ei, care fac haz nespus pe seama lui Magotu.

I hipă ce plătesc consumația, îl invit din nou să mergem, dar ...C bip să te mai înțelegi cu el. Atunci îl arunc în spinare și,

1111 intlu-i mâinile pe umerii mei, urc cu el scara și ajung în stradă.

Actul rece îl mai înviorează puțin.

- Dima, scumpule, iubiture, adoratule, hai să mergem la... i **1111** șoptește la ureche ceva. Dacă mă refuzi, mă omori. S-a isprăvit

• **11 M** .igotu. Piere o mare potaie de pe suprafața globului terestru.

— Tu nu vezi că nu te mai poți ține pe picioare și-ți arde de Ui i . mâții ? N-oi fi vrând să te duc în cârcă?

- Ba nu, merg cu **11**. Nu mă refuza, scumpule, iubiture...

— Bine, merg... Dar la Duduleanca asta n-am fost niciodată...

— Te duc eu, Jupiter, n-avea grijă...

Măi bețivane, tu nu știi nici măcar unde suntem, darămite

Nici n-am nevoie. Picioarele mă duc ele singure. Și înrr-adevăr așa e. Bâjbâind orbește prin beznă, nimerim casa ■ || | >iicina.

Înainte de a ne strecura pe poartă, fac ochii roată: nu se vede i i ieri vreun felinar roșu. Eu așa am citit, că toate casele cu fete **11**. Iuie să aibă un felinar roșu. Asta de ce n-are? Poate nu se mai " I' i a i || ieste ? Aș vrea să-1 întreb pe Magotu, dar mi-e frică să nu mă HU de gol că până acum n-am călcat cu piciorul pe la bordel.

Urcăm o scară de lemn îngustă, cu balustradă, care scârțâie îngrozitor sub pașii noștri. E de mirare cum s-a urcat Magotu i in i sus fără să-și spargă capul. Deschide ușa și ne pomenim **11111** u n fel de hol-salon, în tavanul căruia mijeste un bec cu lumină vlăguită. În fund și la dreapta, se vede un rând de uși, una **lâiuj** alta, ca la hotel. Nimfele, în cămăși scurte, până deasupra genii i chilor, lâncezesc plictisite pe scaune, în felurire poziții. Două **md** bătrâioare stau la o masă și sorb câte-o cafea, trăgând bărbătcflj din țigări proaste. Prin fumul înecăcios, deosebesc două siluete de satiri tineri care râd cu o nimfă la altă masă. Fetele nici nu v sinchisesc de sosirea noastră, după cum nici n-aud glumele **băii** ților. Totuși, le dau cu oarecare sfială bună seara, dar nu-mi răspunde nimeni. Atâta pagubă! Magotu vrea să s-așeze pe un scaun, **dar** nimereste alături și se rostogolește cu picioarele în sus.

Îi sar numaidecât în ajutor și-1 așez pe un fotoliu. Bine că nu și-a spart capul.

— Fetelor, liceenii ăștia sunt beți turtă, strigă o nimfa străinându-se. De ce-or fi venit beți ?

— Fiindcă treji n-am fi călcat cu piciorul pe aici... morman Magotu.

— Mă sfrijitule, sare una dintre cele

două nimfe care beau cafea, unde te trezești ? La tat-tu acasă? Să vorbești cuviincios în local... că pe urmă te ia mama dracului.

O femeie, care stă cu coatele rezemate de-o măsuță și înșiri niște mărgele pe-o sfornică, se rățoiește:

— Veruțo, ia, te **mg,potole-vu**. Asta e client vechi și nu perm i i să fie vexat.

— Săru' mâna, tanti Filomițo, aci erai, că nu te vedeam, glă-suiește Magotu vesel. Da' unde e poloneza de Chopin?

—Trebuie să iasă. Are client. Mai așteaptă. —Asta e țata Duduleanca, zisă Hopa-Mitică, zisă Primum vi-
vere etc, îmi suflă Magotu la ureche.

O cântăresc de sus până jos. E înaltă și osoasă, cu părul roșcat, probabil, vopsit, și ochii ageri ca ai unei păsări de pradă. Nu c deloc așa cum îmi închipuiam că trebuie să arate o patroană de bordel. Cred că e o profesionistă ieșită la pensie, care cunoaște bine tainele meseriei și acum trăiește pe spinarea artistelor, pe care le stoarce după cum și ea a fost, la rândul ei, stoarsă de patroană.

Din când în când, se deschide câte o ușă și o nimfa iese cu un lighean în mână, traversează holul și se duce pesemne la baie sau în bucătărie, ca să-1 verse.

După aceea se ivește și satirul, înnodându-și cravata, și pleacă **m i** ,i spună o vorbă. Mă uit cu coada ochiului la fete.

Dumnezeule, sunt de plâns! cate și slabe, de le numeri coastele, urâte și mai ales vopsite ca **Muie**.

BRR! Nu m-aș uita la vreuna, nici de frică. Dacă-i vorba de fe-»**m** li . .ipoi un milion de paparude de-astea nu fac nici cât dege-"**IL** * **11** mic al Lidiei.

lotuși, nu-mi pate rău că am venit. Trebuia să am și eu idee ce ' **un** bordel. Băieții te socotesc un neisprăvit dacă n-ai călcat cu li lorul în cloaca asta și se uită la

FIFTH DIMENSION

tine batjocoritor.

Hai, destulă conversație! Mi-ați împuiat urechile, se adre-i i Duduleanca celor doi tineri care tot râd și pălăvrăgesc în **lunii**. Și Mimi tot n-a venit. Unde o fi umblând boccia asta? Și **n i** tot așa mi-a făcut.

E-n tandrețe cu un doctor, chipurile, insinuează o nimfa, lflizând crispat.

- Așa? Eu îi dau crăpelniță și o îmbrac ca să-și facă de cap cu .irezii? Las' că o învăț eu minte!

O ușă se deschide și o blondă scundă, grasă și spălăcită iese cu inul în mâini.

- Contesă Walewska, sclavul tău așteaptă de un ceas, stri-i i M.igotu înviorat.

— Sunt numaidecât liberă, șoptește poloneza încruntată. **După** câteva clipe, se întoarce și-i face semn cu capul.

— Haide, Napoleon!

M.igotu intră triumfător în cameră și contesa lui îl urmează. **'ii iude** apoi o cheie răsucită în broască.

R unân singur și mă simt foarte stingherit.

N icio fată nu mă bagă în seamă, parcă nici n-aș fi de față. Sunt **i 1111** pl ictisite și chipurile lor, boite, au o grimasă de amărăciune, l l'.ucă ar fi înghițit fiere.

Dar tu, mânzule, n-ai niciun gând? mă ia și pe mine în pri-

. .C patroana localului. Sau ai venit să belești ochii la mine ?

- Credeam c-o găsesc pe Mimi, mint eu ca să scap de în-. Un aiura.

—Ce, numai Mimi are coarne? Ce dracu' găsiți la împuți asta, de vi se aprind la toți călcâiele după ea? Alte fete nu mai sunt Ba, uite-o c-a venit, pațachina.

În clipa aceea, răsare în pragul ușii o fetiță de 14-15 ani, seim dă și subțire ca o trestie, cu părul tuns băiețește, purtând pe cap o beretă.

—Scuză-mă, te rog, tanti dragă, dar să vezi ce mi s-a întâmplat, debitează ea pe nerăsuflăte patroanei.

—N-am vreme de povești. Las' că reglăm noi pe urmă socotelile.

—Crede-mă, tanti, să mor dacă...

—Ssst... Vorbim pe urmă. Acum ai client.

—Cine este?

Patroana mă arată cu degetul.

—Uite-1 colo, te așteaptă de două ceasuri. Micuța nimfă se uiră la mine o clipă, apoi îmi șoptește:

—Numaidecât!

Fuge într-o cameră și după câteva secunde iese purtând o că-mășuță roșie ca focul și scurtă până mai sus de genunchi.

—Trei e liberă?

—Treci la patru.

—Haide, îmi face un semn cu ochiul, și eu, vrând-nevrând, o urmez.

Intrăm într-o cameră strâmtă în care sunt doar un pat cu tablă, un cuier și un spălător de fier care fusese odată vopsit în alb.

Fata se trântește în pat și mă poștește să fac la fel. E o brunetă, cu părul ca păcura, și trăsături regulate. Aș putea spune că e chiar drăguță.

Mă așez lângă ea, ușor stânjenit.

—Ce faci? Nu te dezbraci? mă întrebă.

—Ba da... Dar nici nu ne cunoaștem.

—Ha, ha, râde, ești formalist.

—Nu-s formalist, însă aș vrea să știu cum te cheamă.

—Mimi.

—Mimi și mai cum?

—Ionescu... Dar pe tine?

Pe mine Dima. Ascultă, când te-am zărit adineauri, cre-¹ un că ești elevă de școală. Numai șorțul și gulerașul îți lipsesc.

Ilitolo...

Așa cred toți, fiindcă sunt mică de

FIFTH DIMENSION

statură. Dar tot am 20 i **mii**. Adică îi
împlinesc la vară. Tu câți ai ?

Eu am 19. Inșă nu-ți dădeam mai mult
de 14. De ce n-ai **IMin.il** o școală?

Am fost, dar un ofițer m-a ademenit și
după aceea n-am

...avut ttagere de inimă la învățătură.

— Ce păcat! Ești așa de drăguță!

Mi-ar fi plăcut să mă fac farmacistă, să
stau în laborator, în h 'I H ilh de olandă
(albul mă prinde minunat!) și uite ce-am
ajuns! **m i** ! Dar mă las de meseria asta.
M-am săturat până-n gât. Știi **n i** mărit cu
un doctor? Serios?

Foarte serios. E căzut rău după mine și
sunt și eu amoreza-'. nițeluș. Ne logodim
peste două săptămâni și, după Paști, **I I**
'iiminicaTomii, facem nunta.

Felicitările mele! Iți doresc noroc!

Mersi. E la Spitalul Filantropia și a ieșit
doctor astă-vară. Să i ' c băiat delicat și
drăguț este, parcă ar fi o fată. Și lui îi stă
l...n halat alb.

Iii știe că ești aici?

Asta mi-ar lipsi! Nici nu l-am lăsat să
se atingă de mine. ' 11' **Ii** că sunt fată
mare, prostuțu'.

I)ar cum poți să te culci cu alții, dacă
zici că ești amoretă

iii el?

Numai prostii mă întrebi. Haide odată,
că trece vremea și **Iii** 'pișnița o să pretindă
taxă dublă.

Bine, plătesc și taxă dublă. îmi place
să stau de vorbă cu

. . Regret că n-ai ajuns farmacistă cum
voiai.

I)ar eu! Am avut o viață atât de
zbuțuită și plină de mis-■ **i I ii** ăl meu
era comandantul unui vas care naviga pe
Oceanul n i **i ni** care, între Tokio și
Singapore, iar mama, fiica unui mare ■ **I Ii**
ii ator englez, s-a îndrăgostit la nebunie de

el. Catevasăzică, ești englezoaică?

— Nu, tata era de origine spaniolă, mai înainte fusese to dor și, pe urmă, după ce a ucis 46 de tauri oribili, s-a făcut căpi de vas, pentru că-i plăcea foarte mult să călătotească.

— Și unde sunt părinții tăi ?

— E o poveste întreagă... Pe când aveam doi ani, vapotul lu tăticu' s-a lovit de un ghețar, ca Titanicul, și s-a dat la fund.

— In Pacific nu sunt aisbetguri...

— Sunt, sunt, știi tu mai bine decât mine? Atunci au pierit valuri tăticul și mămica...

Și începe să plângă, de ți se rupe inima.
Ce prostie am făcut răscolindu-i
amintirile!

Deși nu cred o iotă din basmul pe cate mi l-a înșirat, tot ceva dureros s-a petrecut cu această ființă, care are o imagina destul de aprinsă și crede în tot ce spune.

— Nu plânge, Mimi, căci, de bine, de rău, tot a avut Dui zeu grijă de tine și ți-a scos în cale pe medicul acela cu care ai te măriți.

— Oh, mi-e silă, silă de viața pe care o duc și, dacă n-ar fi aș înnebuni de disperare, m-aș spânzura cu limba de cârligul ta" nului.

— Dacă vtei nici nu mă ating de tine... plec și așa... dar, fireș taxa... o plătesc.

— Nu, nu se poate, nu m-am referit la tine. Tu ești drăguț, aș vrea să mai dai pe la mine... să nu mă uiți de tot... și mă săru Să-ți spun drept, n-am sărutat pe nimeni până acum din cei c vin p-aici... Pot să mă jur pe sfânta icoană, uite-așa... Dar pe tine., nu știu cum mi-a venit... Pari foarte curățel și-mi placi puțin...

Se aude o ușoară bătaie în ușă. Mimi pricepe îndată despre este vorba. De

FIFTH DIMENSION

aceea strigă:

— Am taxă dublă.

Înainte de a pleca, îi sărut mâna. Ea e foarte emoționată gestul meu. Îmi șoptește încet la ureche:

— Nu mă uita, să mai dai pe la mine din când în când..., chi dacă n-ai bani...

Îi făgăduiesc și mă întreb, dacă-i îndrăgostită de medicul acela, de ce mă cheamă și altă dată la ea?

Magotul mă așteaptă în hol, adormit într-un fotoliu. Îl scutur lupi cc se trezește, plecăm repede.

iii, cum ți-a plăcut ? mă întreabă el.

E oribil, dar, oricum, interesant!

Un raport cu... cântec

11 n 11 i eb pe Șoimaru Cătălin dacă poate să compună un marș lăpștilor. Zice că poate, și în trei zile îl dă gata.

(Cătăline, Cătăline, trei zile sunt tot atâtea secole! Măine di-lin **ii.i** vreau să mi-1 aduci. Și așa trebuie să aștept 12 ceasuri. Am înțeles! îl compun la noapre.

Așa te vreau, poete! Nu trebuie să disprețuiești noaptea. Umbra ei s-au zămislit cele mai de seamă fapte și cuceriri ale **mi** Inumericul a dat cel mai mare preț luminii. 11 răsură prăfuită se oprește în fața Centralei. Proprietărea-> 11 ă, Victoria Popescu, plecată mai demult la o rubedenie, < întors. Deși e obosită de drum, o poftesc să ne facă o scurtă **n i** lîndcă habar n-are cum am mobilat dugheana și pivnița ei. Vin peste o jumătate de oră. Să mă curăț puțin. Nu se poate. Acuma, insist eu și-o iau de mână. **I i m ii** âde și, văzând că n-are încotro, îmi face pe plac. Îi arăt vi-i - . **i** ivoarele,

harta Americii de Sud, pictată pe perete,
biblio-i Kamâne încântată de ceea ce
vede. Apoi o poftesc să vadă lilța.
Acolo ce faceți ? Ținem ședințele secrete,
purftde iarăși. Coborâm. Când dă cu ochii
de pereții îmbrăcați **rogojini** și masa din
mijlocul pivniței, se miră toată: ' Așa ceva
nu mi-am închipuit. Aveți imaginație. \|" li,
aducându-și aminte de vechea mea
poveste de iubire, **nu i** eabă:

la spune-mi, ce-ți mai
face Alina? **li** sănătoasă
și se gândește la mine.

—Că se gândește nu mă îndoiesc. îți
scrie des ?

—O dată pe
săptămână.

Victoria râde cu
poftă.

—Bună fată! Face s-o iei de nevastă! Dar
nu mi-ai spus până acum în ce împrejurări
v-ați cunoscut.

—A, e foarte palpitant...

îi debitez, pe nerăsuflăte, o poveste pe
care am trăit-o de mul te ori în închipuire:
că am cunoscut-o la Paris, într-o zi, la Bois
de Boulogne, unde se rătăcise, apoi, cum
i-am scris după ce s-a întori în țară, cum
ne-am revăzut la București, arși de
dragoste...

—Dacă ar veni la Craiova, ce-ai spune ?
mă descoase ea. Dumnezeuule, Alina
aici?! Asta mi-ar trebui. Fac fețe-fețe. îi
răi

pund:

—Desigur, mi-ar părea bine. Dar nu
înțeleg de ce să vină, Numai să mă vadă?

—Ea sosește în turneu. Și, cu ocazia
asta, vă vedeți, nu?

—Așa, da.... bineînțeles.

A doua zi, Șoimaru îmi aduce în clasă
marșul în 5 strofe. Nu m-așteptam să fie

atât de inspirat. Bravo, Cătăline! Ai să ajungi un mare poet. Îl citesc și Tarzan, și Esculap. Sunt încântați și ei. Acum nu ne rămâne decât să-l punem pe note. Dar cine s-o facă? A, am găsit! Tatăl lui Domisol, care e șeful muzicii militare și compozitor în timpul liber. Voi vorbi cu fiu-său.

M-am hotărât să mă duc la profesorul Iliuță. I-am făgăduit de atâta timp că-i voi face o vizită și, uite, prins de treburi, am tot amânat, până ce s-au scurs două săptămâni.

Stă cam departe, pe strada Traian, într-o casă micuță, cu înfățișare de vilă.

Vine și-mi deschide servitoarea.

—Bună ziua. Domnul profesor e acasă?

—Da. Cine ești dumneata?

—Sunt elevul Dima dintt-a VH-a și am venit să-i fac o vizită. Pot să intru?

—Da, poftim. Așteaptă puțin în birou, bărbatu-meu tocmai face baie.

V.deu! Ce gafă! E soția lui Iliuță, și o luasem drept slujnică. - Vă rog să mă iertați, doamnă... Vă rog foarte mult...

Am

■ i. /ut că...

Nu-i nimic, tinere, sutâde buna femeie și mă pofteste în casă. Intru în camera de lucru a profesorului. Un dulap cu cărți, unele gate, altele broșate, teancuri de reviste și de gazete, toate aranjate în ordine. Pe masă, un vraf de hârtii, scrisori și mape. Intr-un colț

IU) I cane de caiete. Trag cu coada ochiului: sunt tezele la română *li elevilor dintr-a II-a. Răsfoiesc câteva: nu-s corectate încă. M.i așez pe scaun și deschid o carte, citesc rânduri răzlețe. Mă

■ isesc însă curând. Și Iliuță tot nu se arată. Întind mâna în * 'iul de hârtii și-mi cad privirile exact pe cuvântul A.R.P.E.T.

„(c o fi asta?"

11 .ig foaia și o pun deasupra unui dosar, ca și cum ar fi așezat în filele. În felul acesta, o pot citi fără ca Iliuță să mă poată surprinde, dacă ar intra pe neașteptate.

Înțeleg, cu mirare sporită din ce în ce, următoarele:

Domnule Director,
Potrivit însărcinării date cu ord. nr. 4212 din 19 febr. 1914 de a raporta asupra activității extrașcolare desfășurate de un grup de elevi din cl. a VH-a în frunte cu Dima S. Grigore, am onoarea a vă comunica cele ce urmează:

În ziua de 28 martie a.c. am făcut o vizită inopinată într-o răsărită unde se strâng băieții, din str. Preda Buzescu nr. 15. Acolo mi-am improvizat un birou în toată regula, având mese, bibliotecă, și chiar o mașină scrisă. Intrând în vorbă cu elevul Dima asupra scopurilor urmărite, mi-a declarat:

Urmează ce mi-am declarat eu, transcris cu multă exactitate. \||oi citesc mai departe:

...Am credința că activitatea extrașcolară a elevilor trebuie promovată cu simpatie și încurajată. Ei cheltuiesc o energie uriașă în vederea atingerii țelului lor îndepărtat, care prezintă mai puțină importanță.

Ceea ce ne interesează astăzi este captarea acestei energii și folosirea ei rațională, pentru a da roade cât mai bune. Totuși, acest lucru s-a putut face și fără ajutorul forurilor școlare, tr-adevăr, elevii, proiectând marea lor excursie, au nevoii ofițeri de

marină, ingineri de mine, constructori, electricieni medici, farmaciști etc. Ca atare, și-au împărțit atribuțiile, fim,! de pe acum desemnați cei care vor ocupa acestefuncții. Sunt fa încredințat că ei vor obține, în chip strălucit, diplomele sp liștilorde care au nevoie, deoarece sunt animați de un entuz² care înfrânge orice piedică. Fără îndoială că, până la urm vor uita de planul lor fantezist și se va alege fiecare cu o cai sănătoasă, ceea ce din punct de vedere pedagogic constituie un tig incontestabil.

Nu e lipsit de interes să citez cazul petrecut la o școală Germania. El ilustrează, în mic, ceea ce se petrece la noi în să. Se știe că la nemți există școli mixte, unde învață laola băieți și fete. Cel mai leneș și îndărătnic la învățătură era un băiat înăltuț și firav, anume Peter. Instructorul, care avea ochi destul de ager, a prins de veste că acest Peter îi făcea curte colege, Gertruda, fată frumușică și dezghețată. Ea părea că respinge curtea, și acest fapt îl îndârjea pe micul îndrăgostit.

Instructorul l-a chemat la el pe elev, spunându-i că a ^ de dragostea lui pentru Gertruda. Elevul, înspăimântat, a tă duit cu înverșunare, dar, spre mirarea lui, dascălul a adăugat Gertruda e o fată foarte bună și cuminte și că merită să fie iubi însă numai cu condiția ca el, Peter, să aibă gânduri serioase ea, adică să o ia de nevastă.

„Chiar asta am de gând!” a izbucnit elevul într-un strig, suprem.

Instructorul l-a felicitat spunându-i

că e foarte frumos parte-i că nutrește acest simțământ. Dar cum se va însura, că la aritmetică nu știe să facă o socoteală? Cu siguranță că vor înșela și băcanul, și măcelarul, și creditorul, în sfârșit, to lumea. Și cum o să câștige inima scumpei lui Gertruda, dac nu poate să scrie o scrisoare de dragostefără greșeli gramaticale, de care, cu siguranță, fata va râde?

Peter a rămas năuc, dar, totodată, adânc convins de inter-venția institutorului. S-a așternut pe carte și a învățat cu o râvni di om deznădăjduit. De unde mai înainte era la coada clasei, • ■ um se luase la întrecere cu premiantul întâi. Cu timpul, a [ini.it](#) de Gertruda, alegându-se doar cu dragostea pentru în-ra/atură. Afăcut studii strălucite și a ajuns unul dintre cei mai roțiți profesori de la Universitatea din Heidelberg.

Un alt caz izolat, petrecut de astă dată în Rusia. Un copil își pusese în gând să facă o călătorie pe apă, dorind să ajungă în tustralia. Toată ziua le bătea capul părinților să-i dea voie să pin e. Tatăl său, un om cultivat, nu s-a opus dorinței băiatului,

ti împotrivă, l-a încurajat, spunându-i că planul lui e foarte interesant și-l va ajuta să-și construiască singur vasul cu care va torni în larg. Și, astfel, meritul lui va fi mai mare, deoarece nu i.i datora nimănu nimic.

Băiatul, convins, a intrat într-un șantier naval din Peters-hnrgși s-a apucat cu nădejde de lucru. In câțivaani, iată-lajuns a n ii l dintre cei mai pricepuți ingineri constructori

de nave. Intre imij), pasiunea lui pentru călătorie s-a stins, fiind înlocuită, în i. ■ eași măsură, cu pasiunea pentru construirea vaselor. Mijlocul

■ li t < nise astfel scopul final.

Revenind acum la pasiunea elevilor noștri pentru proiectata Im expediție la Ecuator, care se manifestă în masă, inspirată, alimentată și dirijată de elevul Dima, aceasta constituie un li numen unic în analele școlii noastre. Numitul elev, dotat cu o i nieligență alertă și cultivată, a ajuns să stăpânească peste o mie

■ li suflete fragede și entuziaste. E, prin urmare, depozitarul unei

n idabile energii juvenile. Un cuvânt al acestui mic monarh

■ tte urmat orbește de către toți tovarășii săi de joacă. De aceea, OCOt că-i absolut necesar ca elevul Dima să fie supravegheat în

liiate acțiunile sale, pentru a nu comite greșeli care ar putea să ala grave consecințe.

Potrivit principiilor pedagogiei active și ținând seamă și de

— \i ■■/țiplele arătate mai sus, sunt de părere ca direcția școlii să un urajeze acțiunea pornită de elevul Dima pe cât e cu puțință. Im eputui l-am făcut chiar eu, cu destulă prudență. L-am rugat fi elevul Dima să dea severe dispoziții arpetiștilor săi să învețe

— a s.hguință, cei care vor rămâne corigenți urmând afi excluși, ca nevrednici de a face parte din asociația lor, ceea ce Dima acceptat. Rezultatele se vor vedea în scurtă vreme.

Datoria noastră este să captăm

această mare energie ca lizând-o și folosind-o pentru obținerea unor rezultate pedago. strălucite. Niciodată liceul nostru, și nicio școală din lume, avut la îndemână un prilej atât de rar pentru o experiență pe gogică unică. Asemenea institutorului, care a știut să explo.it < \ pedagogic pasiunea lui Peter, reușind ca un element mediocru SA ajungă în rândul oamenilor aleși, tot astfel se impune din pârții noastră, a corpului didactic, o înțelegere deplină pentru a reud ca acești o mie de elevi să devină oameni întregi, sâdindu-lc in ființa lor rãvna pentru învățatură, ca mijloc pentru atingerea ții lului lor fantezist, izvorât din nevoia firească de visare a adolescenței, după care acest mijloc se va transforma, fără îndoială, in scop, odată cu scurgerea anilor...

Primiți, vă rog, domnule director etc.

Prof Ilie I/in/.i

Citind raportul profesorului de română, rămân uluit. Prin **iu** mare, nu se înșelase Magotu că vizita lui Iliuță avea „cântec”. Și mă mir încă de ceva: socoate domnul profesor că noi vom proceda ca bietul Peter, care a uirat de Gertruda lui ca să ajungă dascăl la Heidelberg? S-o creadă mult și bine! Niciodată nu vom părăsi gândul expediției transoceanice, pentru că el e rațiunea pentru care trăim. Nu m-așteptam ca un profesor inteligent cum e Iliuță să fie atât de naiv și să se ia după cărți, iar nu după realități. Îmi place însă că recunoaște că eu sunt „depozitarul unei formidabile energii tinerești”. Asta e foarte

FIFTH DIMA IN DRUMES

adevărat și pot să fac lucruri mari. Și chiar am să fac, în ciuda tuturor piedicilor. Dar, ca să mă supravegheze cineva, nu - asta n-o admit, în rușul capului!

În sfârșit, intră domnul profesor Iliuță, cu fața veșnic lumina tă de surâs. Bineînțeles, nu suflu o vorbă despre raport. Mă tratează cu dulceață și cafea și îmi oferă țigări. Ezit să fumez în fața lui, dar el stăruie și-mi aprinde țigara. Fumăm împreună. Nici nu mai încap în mine de **arata** mândrie. E oare puțin lucru să fumezi cu un profesor, așa, ca de la egal la egal?

11 iiiiță îmi spune că a povestit, în consiliu, despre ceea ce ne-am ; lupus să facem și că atât directorul, cât și domnii profesori au fost i părere să ne dea concursul, deoarece este o idee bună.

Și dumneavoastră, domnule profesor, credeți că ideea noas-
....expediția transoceanică este, într-adevăr, bună?

Da, de ce nu?

Vai de mine, domnule profesor, dar eu însumi, care am 'i it-o, nu cred în ea, îl încerc așa, într-o doară, să-l prind în api ană.

— Cum se poate, Dima?

- Se poate foarte bine, domnule profesor. Eu nu urmăresc il i **11** ca expediției - aceasta este o utopie -, ci formarea elemen-lor, pregătirea așa-ziselor cadre. Elevii angrenați la carte vor ui-

I m < ipul pentru care s-au pregătit și vor prinde dragoste pentru livațatură.

II niță se ridică în picioare aiurit.

- Pentru ce vrei să faci asta?

N-ați băgat de seamă că încerc o experiență pedagogică de

ii ii i proporții?

Ești teribil, Dima! Dumneata vei ajunge un mare pedagog, i îmbrățișezi cariera

didactică.

Nu m-am gândit la așa ceva. îmi place să fac lucruri îndrăz-ni i hiar năstrușnice.

Însă nu-mi place să fiu supravegheat...

Pusesem punctul pe **i**. Jocul a prins de minune. Făcându-mă ■ 1111 i II Iliuță, n-

am de cine să mă tem de acum înainte, pentru că III pus de direcția liceului să ne supravegheze activitatea. **II ie**, suntem și

noi nițel deștepți, domnule profesor, și nici

de

...i-avem să ne plângem, ce credeți dumneavoastră?

111. i i n te de a pleca, mi-aduc aminte

de Fourier și-l rog să-mi îm-

'i..ie cartea. N-am noroc. Directoarea liceului de fete i-a cerut-o

I sale s-o citească, și, după ce-i va fi înapoiată, are să mi-o dea...

i...ce caz, după sărbătorile Paștilor voi avea negreșit cartea.

Falanga

Vacanța de Paști am petrecut-o doar cu mama. Pe tata nu l-aiîl găsit, a plecat mai demult la București după treburi. îmi petrec timpul citind și făcând plimbări lungi cu Grivei. În schimb, m; se omoară cu traducerea cărților lui Dickens.

Vreau să citesc ceva în legătură cu Oceanul Pacific, în speci despre insulele arhipelagului Galapagos, dar nu găsesc nimic în bi blioteca tatei. Dau peste o carte a lui Arnoux despre **Poporuljaponez**, pe care mai mult o răsfoiesc. A doua zi, înghesuiră într-un raft, dau peste cartea lui Charles Fourier, recomandată de profesorul meu, Iliuță... la s-o citim - o fi ceva de capul autorului ăstuia? Mai întâi, m-apuc și-o răsfoiesc, dar, încetul cu încetul, lucrarea mă prinde în mrejele ei. O iau de la capăt și o parcurg pe îndelete, cu multă luare-aminre. Hm! Strașnic franțuzul, are o

mente ageră - ce ageră? - aş zice genială. Şi idei, şi fantezie cu carul. Avea dreptate Iliuţă să mi-o recomande...

Concepţia filozofică a lui Fourier mi se pare foarte interesantă. El susţine că societatea noastră e rău construită, deoarece se află în contradicţie cu mecanismul armoniei universale. Numai când se va favoriza dezvoltarea liberă a pasiunilor omeneşti atât de dezaprobată, abia atunci oamenii vor fi fericiţi.

Pe baza acestei concepţii, autorul lansează ideea unei societăţi drepte, lipsite de exploatare, care să asigure individului o armonioasă dezvoltare a însuşirilor lui psiho-fizice.

Şi iată la ce soluţie ajunge autorul: omenirea să se organizeze într-o federaţie de comune, alcătuind fiecare câte o falangă, compusă din 1500 de oameni. Acest grup va locui într-o mare clădire, denumit falanster. Membrii falangei, adică societarii, sunt toţi coproprietari. Ei locuiesc împreună, muncesc împreună, iar ceea ce câştigă împarr înrre ei, având în vedere trei factori: capitalul, munca şi talentul...

Ei bine, asta nu mi-ar fi trecut prin minte! Mă fulgeră o idee: ce-ar fi dacă noi, arpetiştii, îmbrăţişând doctrina socială a lui Fourier, am înfiinţa o falangă în insula fără nume şi am trăi acolo fericiţi? Asta-i, băieţi, ceea ce ne trebuie nouă... Asta-i, Rogvaiv!

I.i , 11 am găsit formula miraculoasă...
Ei, Ploşniţă, acum putem
I .c că ne vom face rosturi bune la capătul celălalt al pământului.

I 'I i i i, ce teribil exemplu vom da omenirii de organizare socia-**11'** Şi, cine ştie, exemplul nostru ar putea să fie începutul unor **in.11 i** prefaceri pe glob.

Ideea mă entuziasmează. O falangă în **I uri** uida, condusă de o regență, în care eu voi deține primul rol, ■ puțin lucru? Băieți găsim noi și pentru două falange, nicio gri-
n Vom clădi un palat măreț, în cea mai pitorească regiune, îm-l **i ■ 111111** ită de coline, lângă o apă curgătoare, exact cum arată Fourier >**il** meu.

l'.**ir** bani de unde găsim pentru construirea palatului? Ah! prost ...sunt, am uitat cu desăvârșire de comoara lui Jim Blacke. M-au

11111111 de tot ideile astea ale autotului francez. Cu aurul acela socot **i mi** putea ridica nu unul, ci zece palate.

\. um însă încep să mă împiedic de multe lucruri. Fourierc că 7/8 din societarii falangei trebuie să fie agricultori, care

mu .isigura hrana de bază întregii colectivități. Or, eu habar n-am **li i** insula noastră posedă terenuri arabile pentru a cultiva grâu

i 111' cereale. Nu-i vorbă, nu știu nici ce întindere are, nici ce cli-**11. i ui** sfârșit, nu știu nimic.

Fără a mai sta pe gânduri, m-apuc și scriu librăriei Hachette din im. să-mi trimită, contra ramburs, orice carte are în depozit **I l • i** e Pacific. Mama vede plicul și mă întreabă:

— Dar ce te interesează pe tine Pacificul?

l . aș putea să-i răspund? Că într-o insuliță care și-a scos capul **Im** nesfârșitul apelor se află o comoară și că noi, elevii Liceului **Mihai Bravu**", ne vom duce acolo s-o dezgropăm, dar nu ne vom "**11' i.i i** ce cu buzunarele pline de aur, nu ne ispitește bogăția, ci vom | **11111** ne în insulă, organizându-ne într-o nouă formă de viață, pe

II. de originală, pe atât de științifică, pentru a cuceri fericirea pe menirea o caută mereu fără s-o găsească?

Mamă, vreau să scriu o lucrare despre arhipelagul Gala-l • > i i in și am nevoie de date noi, amănunțite. De fapt, e o conferință i ii e m-am obligat s-o țin în amfiteatrul liceului. M.i crede și nu-mi pune alte întrebări.

— *J'y suis* exclamă ea la un moment dat, îi voi scrie doamn Stone... Bărbatul ei a stat cinci ani în arhipelag, a făcut cercet geologice. El poate să te lămurească mai bine decât oricine.

— Scrie-i, mamă! Apucă-te chiar acum! Te rog, te implor! N-o las până nu așterne scrisoarea pe care o voi duce singur la poștă.

— Prietena ta n-a fost și ea în arhipelag cu bărbatul ei...?

— Ba da, însă n-a putut să rămână. O îngrozeau broaștele țestoase.

— Așa ți-a spus ?

— Da, erau broaște țestoase uriașe, cântărind până la 300-de kilograme-Mi se taie picioarele. La una ca asta nu mă așteptam. Lighioanele acelea mă înspăimântă și pe mine, de la mii de kilometri, chiar fără să le văd. Ar fi cu putință să locuim într-un colț al pământului atât de sălbatic și neprimitor?...

— Dar, ia stai, alte insule nu se mai găsesc oare în Pacific? Încing cu mama o discuție pe aceasră temă. Arhipelagul Hawaii e considerat drept „Paradisul lumii”. Mark

Twain a spus că nu există nicăieri o țară mai încântătoare și fructe mai minunate. Pe urmă, e insula Pitcairn, unde s-au refugiat răzvrățiții de pe vasul Bounty și au dus acolo o viață de Robinsoni. Dar,

apropo de Robinson, știi de unde s-a inspirat bătrânul Daniel Defoe ? Tot așa, un răzvrătit, cărmaci pe un vas, a fost debarcat cu forța pe insula Masa Fuera, un adevărat rai pentru un sihastru, unde a trăit câțiva ani de zile. Salvat de corsari și întors în Anglia, a povestit unui gazetar pățaniile sale, fiind apoi publicate. De aici s-a născut Robinson Crusoe... Dar **Tabiti**, pictura lui Gauguin, unde se află o adevărată feerie de culori ? O, sunt mii și mii de insule în dragul meu Pacific și, desigur, vom găsi una pentru noi, ca să trăim fericiți, ca-n sânul lui Avram...

9 Cu sensul de: „A, stai!”.

18 mai 1914

Întors la Craiova, nu suflu nimănui o vorbă despre descope-

■ i inea în legătură cu falanga. Vreau să recitesc cartea, ca s-o ij ■ n il 11ndez, dar nu mă lasă timpul, împuținat tău. Magotu repe-

il zor cu trupa lui **O scrisoare pierdută**

a lui Caragiale. La 18 mai **ivea** loc reprezentația, în amfiteatrul liceului, unde încap peste

...e de spectatori. Michiduță ne aprobă sala, fără plată.

I un adevărat praznic pentru întreaga suflare arpetistă ziua | ii ii I pe toate gardurile orașului răsar, în bătaia soarelui, afișele ■ ' i ic, cu litere de-o șchioapă, vestind importantul eveniment. ' iillnd, înaripat, pe străzile nesfârșite, ca să văd pe unde sunt li-Rlti ilisele și le citesc pe fiecare în parte, de parcă n-ar avea ace-

FIFVUI DIMHAINDRUMES

■.i u prins. Când zăresc pe cineva oprindu-se să citească afișul, nc să-1 îmbrățișez.

Biletele se vând ca pâinea caldă. Cu trei zile înainte de spec...l. nu mai există un bilet, nici de sămânță.

Ai petiștii aleargă încoace și-ncolo, muncesc pe brânci, cad • Im picioare de oboseală, dar nu se plâng. Dimpotrivă, cer tot mai

...li de lucru. Magotu, pe care-1 știam un leneș fără pereche, nu prididește cu treburile: repetiții, decoruri, recuzită, alergături.

li l nu-i chip să mai stai de vorbă cu el. Lipsește de multe ori de i i masă și Dona Biancase întreabă ce l-o fi apucat atâta vrednicie. I i l' l spune și despre mine și, desigur, dacă ar putea să vadă ce **ltu** n i/.i și ceilalți arpetiști, s-ar cruci...

Vine, în sfârșit, 18 mai. Ne pregătim să mergem la serbare.

l...: c veselă și plină de neastâmpăr, încât n-o mai cuprinde casa.

' 11 întreabă ce rochie să-și pună. îi spun: cea albă, cu volănașe,

i..li a aceea îi vine de minune.

Bine, o pun, dacă zici tu, și fuge sprintenă în odaia ei.

M.i tutuiește acum. Ce-o fi găsit-o? Mi se pate ciudat și totuși **lfn!** | ilace. Nu trece mult, și se ivește înveșmântată în alb. îi lipsesc u ipile, ca să fie un înger cu adevărat. O întâmpin și-i apuc "i hiule amândouă.

(!c adorabilă ești tu, Lotte! exclam și o privesc încântat, **Intuind** o la rândul meu.

Ea se uită speriată în juru-i. Parcă i-e frică să nu mă fi auzit cineva.

—Obraznicule, mă amenință nu numai cu un deget, ci și cu toată drăgălășenia.

—Să mor, dacă te mint!

—Taci! Și-mi astupă gura cu mânuța ei.

Nu s-a supărat fiindcă am tutuit-o. Asta mă face să tresalr de bucurie. Caut câteva fraze cu tu, dar nu-mi vine nimic în minte.

—Sunteți gata? ne întrebă Zgâră.

—Gata.

Pornim câteșitrei. Dona Bianca nu vine, fiindcă i-a ieșit un furuncul în ceafa, iar Cuviosul Gigi, firește, îi ține de urât acasă. Magotu, care joacă în piesă, a plecat îndată după masă.

Cum ajungem, ne iese Tarzan înaintea și-mi dă raportul:

—Sala geme de lume. A venit și Păleață cu Basu. Pe Rem-brandt nu l-am văzut. Mi se pare că-i bolnav. Dintre profesori, numai Zecimalu și Pupăză lipsesc.

—E-n regulă. Ce locuri ne-ai rezervat?

—Apoi, generalisime, pentru statul-major, am oprit loja de la avanscenă. Acolo am dus-o și pe soră-mea.

—Foarte bine.

Lotte și Zgâră intră în lojă și se așază. Ea stă lângă sora lui Tarzan, iar Zgâră, în spate. Îmi pare bine că scaunul de lângă dânsa l-a oprit pentru mine. Când prind de veste că am sosit, ies pe culoar Esculap, Țiganu, Gâlbează și Ploșniță, care stăteau în lojă.

—Va fi un triumf! strigă ei, aprinși.

—Ssst! Să-1 vedem întâi. Cât e ceasul?

—Mai avem cinci minute până să înceapă.

—Să intrăm, atunci.

—Nu încă. Domisol a spus să ne facem apariția la 3 fix. Toți ridică din umeri.

Habar n-au de ce. Ce-o fi având Domisol de gând? Cele cinci minute au trecut. Reprezentația trebuie să înceapă. Eu împreună cu stat-majoriștii prezenți intrăm maiestuoși în lojă.

În clipa aceea, fanfara de sub conducerea lui Domisol intonează marșul

FIFVUI DIMHAINDRUMES

arpetist.

Lotte, sora lui Tarzan și Zgâră se ridică și ascultăm nemișcați **unele** măsuri ale vijeliosului marș, parcă ar fi un imn. Publicul

■ **i** -n pctiștii din sală se ridică și ei în picioare. Trăiesc câteva clipe **alemne**, care mă cutremură. Bravo, Domisol, strașnică idee! Știu **ni** au trecut toate nădușelile.

În hipă ce se termină marșul, ne așezăm. Stau lângă Lotte. Cei-**111** \ **i** arpetiști își fac loc în spatele nostru, iar unii rămân în picioare-**<** ca să vadă mai bine.

(Lotte se ridică și începe piesa. Abia aștept să-l văd pe Magotu • mu o să joace. Și Lotte e curioasă și nerăbdătoare.

În timpul ăsta, îi întâlnesc mâna și o iau într-a mea. Fata o lasă | **nu** /ice nimic. Atingerea îmi stârnește un potop de fiori. Din **M I I** asta, nu pot să fiu atent la ceea ce se petrece pe scenă, dar • mi pasă? Din când în când, îi strâng mâna mai tare și simt o "**1111**" >tate nemaipomenită.

- Fii cuminte, îmi șoptește fata la ureche, să nu observe cineva! Nu-i răspund și mi se pare că vorbele ei le-am auzit altcând-**i** **i** parcă spuse de altă voce. Mă lipesc tot mai mult de ea. Ah!

iiiș vrea s-o strâng în brațe, ca în jocurile noastre de odinioară!

Iu 11 pare bine că m-a avertizat să fiu cuminte, asta dovedește că-și

luna că facem ceva neîngăduit, dar admite să fie cu mine. /gară izbucnește în râs, și, odată cu el, toată sala.

K.unân nedumerit. Un bețiv a spus ceva pe scenă, dar n-am **lfi Ies** deloc ce-a spus.

— Al dracului urangutan! exclamă Zgâră...

Mă uit la Lotte. Nici ea n-a priceput nimic.

Acum încercăm **i** fim mai atenți. Magotu joacă rolul cetățeanului tuimentat și-l

■ **11111** a așa de bine, încât toată lumea se prăpădește de râs.

Încerc să-mi alătur și piciorul de-al ei, dar Lotte și-1 trage în lă-
 Il n i lși retrage în același timp și
 mâna. Mi se pare că s-a supărat.
 \ n ui să-i iau din nou mâna, dar nu-i chip.
 Mă resemnez. Stau
 ■' i n 1111 te ca un copil și privesc atent
 pe scenă. Mă simt cotropit de
 "ii istețe apăsătoare. În pauză, îi propun
 lui Lotte să mergem la
bufet. Mă refuză. O las în pace și,
 împreună cu arpetiștii, trec pe
 ■ i l.l ca să-1 felicit pe Magotu. Băieții au
 fețele luminate ca ostașii în iu dobândit o
 mare victorie.

FI EVIII DMIHAI LNDRUMESPTFA 142

Când ne întoarcem în lojă, Lotte s-a mutat pe fotoliul surorii n lui Tarzan, iar aceasta șade acum lângă mine. Poftim! Afurisita, cc figură mi-a făcut!

„Lasă, domnișoară, că ți-o coc eu când ți-o fi lumea mai dragă!" o ameninț în minte și urmăresc spectacolul mai departe, fără să pricep o iotă, deoarece nu-mi iese din cap purtarea lui Lotte.

Arpetiștii au avut dreptate: reprezentația noastră a fost un triumf. Atât echipa de teatru, cât și cea muzicală s-au întrecut una pe alta. Felicitările curg cu duiumul de pretutindenii. Profesorul Iliuță vine să mă felicite personal.

— îmi place că mergeți pe un drum sănăros. Am convingerea că veți reuși.

Se înghesuie și alți profesori să ne felicite. Mulți îl sfătuiesc pe Magotu să se facă actor. El nu răspunde nimic, dar se vede că e fericit de succesul lui.

Dar Lotte ce-o fi având de nu pleacă? De ce nu se întoarce acasă cu Zgâră? De necaz, o fac să aștepte, întreținându-mă cu o mulțime de persoane necunoscute care mă copleșesc cu tot felul de întrebări în legătură cu marea expediție transoceanică.

În sfârșit, n-am încotro. Trebuie să plec cu ea. M-a așteptat o jumătate de ceas. Cred că am pedepsit-o destul.

O bătaie și o fericire

—De ce mă faci să aștept atâta? mă muștră Lotte.

—Iartă-mă, am atâtea obligații... nu vezi ? De ce n-ai plecat cu Zgâră?

—Voiam să plec cu tine, răspunde ea, înțepat.

—Bine... Să mergem, atunci.

Pornim câteșitrei. Valurile de lume s-au scurs și circulația srrăzii e acum normală. Lotte mă ia de braț și o întindem încet spre casă, fără să scoatem o vorbă. După o bucată de drum, Zgâră mă iscodește:

—Ce-ai de ești mahmur?

— Mi s-au înecac corăbiile în Oceanul Pacific, surâd eu silit, CU 0 strâmbătură de amărăciune.

— Lasă, că ai să-ți construiești o nouă flotă, spune Lotte.

— Din ce? o întreb.

— Din coji de nucă.

— Spui vorbe fără... miez, stimată domnișoară, închei acru. Pe trotuar, la câțiva pași, îl zăresc pe Basu, care se apropie. S-a P ipărțit, se vede, de Păleață, și acum se duce acasă. Îmi pare bi-M că mă vede la braț cu o față atât de frumoasă. Când trece prin ireptul lui Lotte, rânjește cu gura lui de cal.

— Pe cinste puicuță, îi atuncă vulgat și-o ciupește de braț.

— Obrăznicii! țipă fata, roșie de indignare. Cum îndrăznești?...

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Apoi, întorcându-se spre mine, ca la un protector suprem, "lingă:

— M-a insultat!

Tot sângele mi se răscoală în vine și mi se urcă la cap. Fac doi pași îndărăt, îl apuc pe Basu de mânecă și-l apostrofiez:

— Ascultă, unde te trezești, necioplitul ? Cere-i numaidecât

■ u/c domnișoarei!

Basu, netulburat, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, mă priiști disprețuitor:

— Țâncule, ia-o din loc, că-ți fac boiangerie la nas! Spunând acestea, mă îmbrânțește puternic. Din cauza neaștept-

ii ri lovituri, fac câțiva pași de-a-ndăratelea și, împiedicându-mă în dură trotuarului, mă rostogolesc pe caldarâm. Aud hohote care-mi înțepă dureros urechile. Mă ridic ca o zvârlugă și am nedeslușit, ca printr-o pânză, un pâlț de trecători care au fost

■ Mă așez în t ori la pățania mea. Lotte s-a strâns toată lângă Zgâră și amândoi cată la mine cu ochii măriți de groază.

Basu râde și el dogit. Când vede că mă apropii, să-l atac, strigă din nou, disprețuitor:

—Vrei să intri la fabrică, măi, cocoșelule ? și încearcă să mă înnească în falcă. Parez ușor lovitura și-i trântesc, în schimb, o directă nu tocmai reușită în bărbie. Gură-cască de pe trotuar și ei menesc în răs, însă acum fac haz pe spinarea adversarului.

Asta îl întăță pe Basu, care tabără pe mine cu o ploaie de pumni. Mă feresc atât de bine, încât niciunul nu mă atinge. În timpul încăierării, Zgâră se furișează pe la spate, îi trânteste un pumn în ceafă și fuge. Basu se întoarce instinctiv să vadă cine l-a pocnit. În clipa asta, profitând de împrejurare, îi dau o lovitură puternică în beregată. Se clatină pe picioare ca beat, dar tot nu cade grămadă.

—Bravo, bravo tinere! strigă cineva de pe trotuar. Asta a fost teribilă!

Mă apropii din nou de Basu, dar de rândul ăsta mă înșfacă cu amândouă mâinile. Îi pun o piedică și amândoi ne rostogolim pe caldarâm, stârnind praful. Lupta continuă înăbușită, și-mi trebuie o sfortare supraomenească să mă degajez, urcându-mă deasupra lui. Când îmi vine bine, îi mai trântesc un pumn și-l las leșinat. Tot a fost bun la ceva boxul. Altfel, mă făcea pilaf Basu, cu puterea lui herculeană.

Lumea care s-a strâns în jurul nostru mă privește cu admirație, ca pe biblicul David, învingătorul uriașului Goliat.

—Bravo, cavalerule, mi-a plăcut cum ai apărat cinstea domnișoarei! îmi șoptește o femeie bătrână, care trece pe lângă noi și-și vede mai departe de drum.

După ce-mi scutur hainele de praf, mă apropii de Lotte și o iau firesc de braț.

—Haidem... draga mea! Cred că i-au mers fulgii...

Ea, încă emoționată, nu scoate o vorbă. În schimb, Zgâră, satisfăcut,

FI EVIII DMMHAILNDRUMEŞPTEA 150

exclamă:

—Ştii că l-ai altoit!

Se aud signale de gardiști. E o larmă neobișnuită în jurul nostru. Basu, venindu-și în fire, s-a ridicat de jos și aleargă după mine. O las pe Lotte la o parte și-l întâmpin, privindu-l cu milă:

—Nu-ți ajunge? Tot te mai mănâncă pielea?

—Te omor! Te omor! urlă el, orbit de furie, cu părul vâlvoi și ochii bulbucăți ca de broască.

—Numai să fii în stare, îi răspund, fără să mă sinchisesc de amenințările lui.

—Fugi, Dima, are cuțit! strigă Zgâră.

Se aud țipete pe-aproape. Lotte mă trage de mână, vrea să fug. **i iim** să fug? Nu-mi pasă de Basu, nici de cuțitul lui. Și-l înfrunt **lui** cu pumnii.

Adversarul se năpustește asupra mea și vrea să mă lovească. **I i.u** mișcările lui, din cauza furiei, sunr atât de stângace, încât le

I ■ 111 i cu multă ușurință. E ciudat că nimeni nu îndrăznește să

in- **II** vină, ca să punem capăt acestei încăierări sălbatice.

Profit de o clipă de neatenție și-i mai trântesc o directă în falcă. **I I** il

întărită peste fire și, tăbărând pe mine, mă silește să dau

ii ■ i|"ii. În retragere, mă împiedic iarăși de bordura trotuarului și

■ n I Basu se aruncă asupra mea, dar îl sprijin cu piciorul drept și-l **I II** ncsc cu călcâiul în față. Uluit de lovitură, se trage înapoi,

I H i indu-și fața cu mâinile, iar eu mă ridic în picioare.

- Te-a rănit, mizerabilule ? aud întrebări, dar nu știu cui îi Util adresate.

În aceeași clipă, când era gata să ne încăieram din nou, se iveș-iii cctorul Michiduță, urmat de un gardian.

- Ce înseamnă asta? tună el, mâniat foc. Vă bateți ca pușla-

■ di le pe ulițe? Și tocmai dumneata, Dima?

Sunt atât de uluit, că nu pot articula un cuvânt. Basu a înghe-el cu cuțitul în mână...

A, ați ajuns la cuțite ? Gardian, ia-i cuțitul din mână! porun-ii directorul.

Basu se lasă dezarmat, fără să crâcnească.

— Domnule director, sare Lotte, elevul Dima nu-i vinovat cu ...i n . El mi-a luat apărarea împotriva acestui derbedeu care, fără nli iun motiv, m-a insultat pe stradă.

— Așa e! Așa e! Înărăesc voci din mulțime.

-Mergeți cu mine la cancelarie! ordonă grav Michiduță. Sunrem gata să ne supunem. Înainte de a pleca, Lotte mă apu-

I i li mână, țipând:

- Sânge! Ești rănit! Curge sânge! Criminalul, te-a rănit! **I 11** ă să vreau, arunc o privire: într-adevăr, o șuviță de sânge se | n linge pe mâneca hainei. Ciudat, nu simt nicio durere. Lotte **11111!**} i c o trăsură care

tocmai trecea pe acolo.

—Să mergem la spital! Repede, trebuie să nu pierdem nu minut...

Michiduță îl încredințează gardianului pe Basu și se urcă trăsura cu mine; Lotte se așază pe scăunel și îl cheamă pe Zgâ

—Te rog, du-te acasă și spune-i mamei că suntem la spital Trăsura pornește.

—Mână mai repede, birjar! îl îndeamnă fata. Mergi prea înc! Apoi, adresându-se directorului, îi povestește toată întâmplarea și plânge.

—Nu plânge, Lotte!

— Doamne, cum să nu plâng, dacă din cauza mea s-au înt plat toate astea? Mai bine rămâneam acasă. Te doare, spune-suferi mult?

—Nu mă doare deloc. Lotte încearcă să-mi desfacă haina și să mă tamponeze c

batista ei, dar n-o las. E foarte agitată, parcă ar sta pe jăraric.

Ajungem la spital și ne ducem în sala de consultații. Medicul șef nu-i acolo, îl găsim, în schimb, pe ajutorul lui. El îmi scoate haina; am o rană la umărul stâng, destul de adâncă. Basu mi-a împlântat briceagul, probabil când am căzut a doua oară.

—Nu moare ? întreabă Lotte, îngrozită, pe medic. Medicul surâde cu bunătate:

— Nu, domnișoară, nu moare un voinic ca stejarul din cauza unei zgârieruri.

Apoi mă pansează și-i dă ordin infirmierei să pregătească o injecție. În acest timp, Michiduță vorbește în șoaptă cu medicul, apoi ies împreună, lăsându-ne singuri.

Lotte izbucnește în plâns.

— Să nu mori! Să nu mori!

— Draga mea, tu nu înțelegi că n-am nimic? O simpl zgârietură nu contează.

— Mi-e frică... De ce a vorbit medicul în taină cu Michiduță? Nu vreau să mori, înțelegi ? Și mă îmbrățișează, pierdută, cu sufle-rul la gură.

— Fii cuminte, o încurajez, nu se înrâmplă nimic. De ce te sperii așa?

Ai pierdut atâta sânge...

— Și chiar dacă mor, reiau eric, o fac pentru tine!

Nu! Nu! Vreau să trăiești... Te iubesc! Te iubesc atât de mult! I i ca cu vocea întretăiată de sughituri și mă copleșește de li hi.ui pe ochi, pe obraji, pe gură... Uite, cât te iubesc!...

Și eu... și eu! îi răspund și o trag spre mine, lipind-o de piep-i'il meu.

i md îi dau drumul din brațe, se rezeamă, amețită, de spe-i unui scaun, dar, în aceeași clipă, sloboade un țipăt.

I n Iirmiera se întorsese cu seringă, și noi n-am auzit măcar când

I II his ușa și a intrat înăuntru. Cu siguranță că ne-a surprins

FI EVIII DMMHAI LNDRUMEŞ PTEA 152

...indu-ne.

Nu îndrăznesc să ridic ochii la ea. Mi-aduc aminte de Anatole **11 nuc**, care spunea: „Cel mai înălţător prinos pe care-l aduci tli igostei este s-o Ńii tainuită”. Şi iată, spre nenorocul nostru, in-

|...era aceasta bătrână, pe care o întâlnim pentru întâia dată, cu-

■' .ic cea mai mare taină a noastră. Şi poate să bată toba, să ne **11 i** muştrări sau chiar să-i spună lui Michiduţă că ne-a surprins **11 i u** .indu-ne.

I (ar ea nu scoate o vorbă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, ...**I** ace injecţia, mă bandajează, mă ajută să-mi îmbrac haina.

Apoi, îmi şopteşte cu sfială:

S-o iubeşti mult, e atât de frumoasă! Rămân uluit de vorbele ei. Cu un gest scurt, îi apuc mâna şi i-o **11 HI** . E atât de bună femeia asta, trebuie să fi suferit mult.

— Te vom chema la nunta noastră, îi strig cu însufleţire, şi faţa **1111 I iirc** se luminează ca un răsărit de soare.

Ce drăguţi sunteţi! zice bătrâna surâzându-ne. Să veniţi > i" **I' 111** mă la pansament!

— Venim! Venim! îi răspundem într-un glas.

In timpul acesta, uşa se deschide şi intră gazda, însoţită de ...**I ii** şi de Michiduţă. Mă întteabă cum mă simt. Ii spun că foar- **i • I nuc**, deşi abia acum încep să îndur junghiurile răni.

Mi se pare că se face prea mult zgomot pentru nimic... Când **I II H** .im în curte, ne întâmpină Zgâră şi Cuviosul Gigi. Numai **Magotu** lipseşte, el n-a aflat încă de păţania mea.

A, dac-ar şti că adineauri am sărutat-o pe Lotte pentru primi dată! Ar crăpa de ciudă şi poate că ar tăbărî pe mine mai rău do **.11 Basu**...

Astăzi e, într-adevăr, o zi mare. S-au întâmplat două evcn mente importante: serbarea noastră şi cucerirea lui Lotte. în « suntem? **18** mai! Da, duminică **18** mai... N-am să uit nicioda ziua asta. Aş putea să spun că mă simt în al nouălea cer şi, d există fericire pe pământ, apoi eu sunt cu adevărat fericit... fe cit... fericit!

O nouă comoară

La liceu e zarvă mare. Toţi arpetiştii mă năpădesc cu întrebii **11** cum a fost cu bătaia? Cum l-am făcut knock-out pe Basu? Multora nu le vine să creadă că l-am învins. Dar Zgâră poate să dea mărturii Tarzan, Ţiganu şi Ploşniţă se leagă să-i tragă o sfântă bătaie, **1.1** să-l înveţe minte o dată pentru totdeauna.

Dacă venea la şcoală, cu siguranţă că Basu n-ar fi scăpat teafăr de furia arpetiştilor.

La prânz, înainte de a ne aşeza la masă, ne pomenim cu **111,1** ma agresorului. E o femeie de vreo 50 de ani, mică şi slabă ca o umbră. N-ar crede nimeni că e mama unei namile ca Basu. Mă roagă să-l iert pe

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

fiul ei, căci a greșit și se căiește pentru fapta lui, lertându-1 pe el, înseamnă că mă îndur mai ales de ea, o ființă tare sărmană și necăjită, al cărei sprijin nu-i decât păcătosul de băiat, care calcă pe drum rău.

Dona Bianca o ascultă cu îngăduință și, după ce termină, o întreabă:

—De ce nu vine vinovatul să-și ceară iertare și te trimite pe dumneata, care n-ai greșit cu nimic?

—Nu îndrăznește să intre. E afară... O să mai încerc o dată..., Femeia iese și, după câteva minute, ne pomenim cu Basu, palid ca un mort, cu fruntea în pământ.

Mi se face milă de el. Niciodată nu mi-aș fi închipuit că poa-|| ajungă în halul acesta de umilință, el, atât de mândru și de ■ H 111 at, care ne înfrunta pe toți.

Îi ies înainte și-i spun:

-Dragă Basule, hai să uităm întâmplarea de duminică și să nânem prieteni. Vrei?

Și i întind mâna.

— Să mă ia dracu', ai suflet bun, Dima! geme el înăbușit.

-Ai greșit. Ai avut o clipă de rătăcire. Și domnișoara te iartă. .1 i, Lotte?

Da, desigur, răspunde ea.

— Vă mulțumesc, spune mama lui Basu, înduioșată, sunteți i de buni cu noi!

I >upă ce pleacă cei doi cu sufletele înseninate, ne așezăm din

II la masă.

— Eu nu l-aș fi iertat nici mort, zice Zgâră. E o brută, un der-lcu...

Ma uit în ochii lui Lotte. Sunt strălucitori ca roua de pe flori.

Ba eu l-aș fi iertat, sare Magotu, dar după ce-i altoiam câteva inaice îndesate, numărul' ainț!

Numai Cuviosul Gigi nu se amesrecă în discuție.

„Ah, proști ce sunteți, le spun în gând, voi habar n-aveți ce II imens mi-a făcut Basu. Dacă nu m-ar fi rănit el, n-ajungeam sărut pe Lotte.”

II sunt recunoscător pentru asta. II ador pe Basu!

I >upă-masă, Lotte se furișează în camera mea și-mi șoptește: Ce bine îmi pare că l-ai iertat! Asta înseamnă că ești ge-I is. .Și fuge zglobie, lăsând în urma ei o mireasmă de floare.

A «loua zi, Michiduță trimite după mine. La cancelarie, an-i ai ea cazului e în toi. Trebuie să dau o declarație despre cele

implat.

Mi așez și aștern pe nerăsuflăte două pagini. Apoi închei ru-i« 11 (msiliul profesoral să-1 ierte pe colegul Basu pentru fapta lui lu b/uită, pe care el însuși o regretă.

După un ceas, sunt din nou chemat la cancelarie. Dinaintea unei mese lungi cât toate zilele, stau înșirați profesorii. Michiduță mă întreabă:

—De ce vrei să-1 ierți, Dima?

—A greșit, domnule director, îi răspund eu. Și-i pare rău de fapta lui.

FI EVIII DUMNAILNDRUMEŞPTEA 151

—De unde ştii că-i pare rău?

—Mi-a cerut iertare. Nu-i rău la suflet. Acum suntem din nou prieteni... V-aş ruga să-l iertaţi şi dumneavoastră. Dacă-l eliminaţi din şcoală, se înrăieşte mai tare... Şi poate să facă fapte şi mai urâte.

Michiduţă face ochii mari:

—Prin urmare, asta e dorinţa ta: să-l ţinem la şcoală sub supraveghere severă.

—Da, domnule director. Şi, dacă nu se îndreaptă, atunci... să faceţi ce credeţi de cuviinţă.

—Bine, Dima, du-te!

Plec cu inima uşoară. Cred că Basu nu va păţi nimic, şi chiar aşa se întâmplă. Conferinţa profesorală îl elimină pe o lună şi-i aplică principiul Beranger: suspendarea pedepsei. În caz de recidivă, va suferi şi prima pedeapsă.

Dacă Lotte nu mi-ar fi căzut în braţe, oare l-aş fi iertat pe Basu? Nu ştiu. Ceea ce ştiu e că îndrăgostiţii sunt foarte generoşi!

Toată noaptea m-a înjunghiat rana. Parcă ar umbla cineva cu ghearele prin ea. Deşi mâine nu e zi de pansament, totuşi o să mă duc la spital.

Au trecut trei zile şi trei nopţi de la prima noastră sărutare. De atunci n-am mai izbutit să rămân singur cu Lotte. Mi se parc atât de fragedă şi de proaspătă, ca o caisă ruptă de pe ram. Faţa-i înoată în lumină, ca şi când soarele ar răsări din ochii ei. A doua zi, luni, n-am zărit-o deloc: nici la masa de prânz, nici seara, nici în timpul zilei. Dona Bianca ne-a spus că **Mia Bambina** nu se simte tocmai bine şi că nu s-a dus nici la şcoală.

Dar dimineaţă, la micul dejun, ea vine şi mă întreabă:

—Azi te duci la spital?

— Da.

- Merg şi eu. Vreau să-i dăruiesc infirmierei un ceas pe care nil l .1 făcut mama cadou când am împlinit 16 ani.

N-o pot îndupleca să renunţe. Infirmiera e foarte impresiona-| ' de dar şi nu vrea să-l primească. Dar Lotte stăruieşte atât de •il.l şi de convingător, încât nu-i chip s-o refuze.

I i întoarcere, ne abatem pe strada Unirii. Vitrinele Loteriei •Stat sunt inundate de afişe. Pe o pancartă citim: **Câştiguri de ' milioane!** Pe alta scrie: **Ultima zi. Mâine, tragerea loteriei!**

- Hai să cumpărăm un loz! propune Lotte. Dar numaidecât ■ i .i/gândeşte. N-am bani...

— Am eu. Dacă vom câştiga, înseamnă că ne căsătorim...

— Trebuie să câştigăm!

Intrăm în oficiu. Lotte trage lozul. Să fie într-un ceas bun!

IV drum mă conjură să nu spun nimănui, chiar dacă vom tiga. Taina să rămână a noastră. Li făgăduiesc.

Acasă - o surpriză nu tocmai plăcută: a venit tata. Probabil 1-a **Uiunţat** Michiduţă sau, poate, Dona Bianca de cele întâmplate. Nu n

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

11 .i **să** fie prea îngrijorat de soarta mea. Cum mă vede, mă întrebă:

- Ce-ai pățit, băiete ?

li povestesc, pe scurt, pățania. El clatină din cap cu gravitate:

— Altă dată caută să eviți astfel de lucruri.

I **.tccm** câteva clipe, stingheriți și unul, și altul. Apoi îl întreb d< odată:

— Dar mama ce face ?

- Nu se simte tocmai bine. De aceea nu i-am spus. N-aș fi ■.. s-o opresc să vină să te vadă...

1 >upă aceea, tata pleacă la directorul liceului. Moș Ioniță tra-h I ăruța în curte și dă ovăz cailor. Mă duc întins la el: Ce mai faci, moș Ioniță?

— Iaca bine, domnișorul, cu tinerețea... surâde bătrânul pe Ub mustită și, aducându-și aminte de ceva, adaugă: Cât pe ce să **ljti** uita-m-ar relele!

Se scotocește în sân și scoate un plic mototolit pe care mi-1 **Ini** nule:

E de la cucoana!

Il iau și-1 desfac repede. O scrisoare de la mama și... ceva baiu Nici n-apuc să citesc ceea ce-mi scrie, că-mi vine un gând care **111** umple de neastâmpăr. Las cititul și alerg în oraș. Pe strada Buzesc e un ceasornicar de lux. Mă uit în vitrină și ochesc un ceas cu br țară, la fel cu acela pe care i l-a dăruit Lotte infirmierei. Nu-i u ceas prea scump. După aceea, intru într-o librărie și cer ultimei noutăți franceze. Vreau să i le trimit mamei. Mai cumpăr și o ma de plicuri și dau fuga acasă.

li scriu mamei în grabă câteva rânduri și-i mulțumesc pentru bani. li dau apoi lui moș Ioniță scrisoarea împreună cu pachet de cărți.

Când mă întorc în odaia mea, desfac ceasul proaspăt cum **pa** rat și-1 mângâi cu privirile. Ce mic și delicat e! Parcă ar fi lucrat **de** zânele copilăriei. La început, voiam să-i trimit lui Lotte un bilețel. Dar năvala gândurilor se revarsă peste marginile filei rupt din maculator și atunci iau o hârie bleu din mapa de scrisori ș aștern înfrigorat, cu scris mărunț, toate paginile:

Lotte scumpă, Eu trebuia să-i dăruiesc infirmierei ceasul, pen că eu am fost cel mai fericit om din lume, din clipa în care ne-am sărutat!... Și toate ceasurile de bucuriepe care le-am trăit de atum \ ți le datorez ție și fac de miliarde și miliarde de ori mai mult dccii ceasulacesta, pe care fi-ldăruiesc acum. L-am pus la orele șase și un sfert, adică ora la care ne-am sărutat pentru întâia oară. îmi pa' rău că ceasul n-are și calendar, ca să arate ziua, luna și anulcân,, s-a întâmplat cel mai de seamă eveniment din viața mea.

Până seara, tot caut un prilej să-i dau pachețelul și scrisoarea, dar în zadar. Abia înainte de cină izbutesc. Suntem în păr la masă, și Lotte nicăieri. Dona Bianca se duce la ușa care dă pe săliță și o strigă de două ori. Dar nu-i răspunde nimeni.

—Mă duc s-o chem eu... Spunând acestea, o zbughesc pe săliță și

FI EVIII DMMHAILNDRUMEŞDTEA 156

bat ușor la ușa ei și deschid încetișor ușa.

—Cine e ?

—Eu, Lotte.

Ea vine fuga și se apropie de mine. E neliniștită:

- Ce s-a întâmplat?

Nimic, am venit să te chem la masă și... să-ți dau asta.

— Cee?

— Ai să vezi pe urmă... și plec repede.

Nc așezăm la masă, și Lotte tot nu se arată. ..Semn bun, mă gândesc, nu s-a îndurat să vină la cină înainte ¹ i < **iti** scrisoarea."

I >ona Bianca, enervată, deschide ușa și strigă puternic:

- **Charlotte, vienipiu presto!— Pronto, mamma!**După câteva clipe vine, roșie la față, și se așază la masă, ca o |fIO\ ită, bâiguind o scuză stupidă:

Iartă-mă, mamă, am întârziat puțin. Seara, înainte de culcare, citesc o piesă de Porto Riche, **Indră-ita**, care nu-mi place deloc.

Cred că o femeie nu trebuie să

— n u n t c la mândria ei, oricât ar suferi din pricina dragostei, ci să

— tepte ca bărbatul să-i ceară el ceea ce voiește ea să-i dea cu ardoare, larc < âte femei înțeleg firea noastră și câte au tăria să sufere până

■ Iștigarea biruinței?

I >.ică Lotte s-ar umili, cerșindu-mi dragostea, poate că nici

....iș uita la ea. Ea însă n-o face, deși e o copilă care n-are nicio

I ii i iență în materie de iubire. Are, în schimb, intuiții care nu dau niciodată.

Aud un fâșâit ușor. Nu-mi dau seama de unde vine. Ce să fie I I Mă uit spre ușă și văd ceva alb. O scrisoare?! Trebuie să fie

■ I.i I otte... O înșfac dintr-o săritură, cape un trofeu.

10

n

I ea dintâi scrisoare de dragoste de la Lotte!... E drept, n-a

■ i **mut** niciun cuvânt de iubire, dar ce-are a face? îmi mulțu-

i pentiu darul făcut și mă roagă să nu mai fac alte sacrificii,

ii II nli .i ca prețuiește de o mie de ori mai mult un cuvânt bine . .ii sau un gest frumos, decât tot aurul din lume.

II .izele sunt cântărite și cuvintele alese cu grijă, de parcă ar fi

iipi.ite dintr-o carte. Nu-mi închipuiam că Lotte are atâta înde-

iii.irc la scris. Mereu îi descopăr însușiri noi.

' 11 ,i rlotte, vino mai repede! "

Imediat, mamă!

Recitesc scrisoarea de mai multe ori, cu aceeași tragere d> inimă ca la început, și, după ce trece un timp, simt nevoia să reia lectura de la capăt.

Vreau să-i răspund îndată, să nu aștepte. Aștern la iuțeală t. pagini, dar nu-mi plac. Cizelez cu răbdare frazele, înlocuiesc cuvintele șterse cu

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

altele, strălucitoare, sonore... Dar tot nu **suni** mulțumit. Țin neapărat ca scrisoarea s-o uluiască pe Lotte într-atițl încât...

Alerg la „maculatorul meu special” care este, fără îndoială, **un** muzeu al dragostei. Culegde-acolo câteva aforisme care se potrivo. li scriu printre altele:

Dragostea unei fete este aproape o pietate. Nimic pe lume un dă impresia de ceva suav, celest, ideal, ca dragostea aceasta /< dicăși tremurată... Cine rănește inima unei copile este un ucigaș mai odios decât acela care ridică viața unui om...

Și închei:

Vezi, Lotte, știind și scriindu-ți lucrurile acestea, cred că-ți dai seama cât de mult te iubesc și ce gânduri bune îți port.

Al tău pe veci, Grim

Când scriu ultimele cuvinte, simt cum mă trece un fior plăcui prin inimă. Deschid ușa încet, ca să nu fac zgomot, și tiptil, ca un hoț, mă strecor până în dreptul camerei în care doarme Lotte și vâr scrisoarea pe sub ușă, așa cum făcuse și ea cu o oră mai devreme.

A doua zi de dimineață, pe când mă îmbrăcam, zăresc în drep tul ușii... un plic!

Iată, mi-a și răspuns, draga de ea!

Patru pagini așternute cu scris mărunț. Sărăcuța, și-a prăpădit toată noaptea scriindu-mi. Nici nu s-a îndurat să mă lase să aștept prea mult. Ceea ce-mi scrie n-are nicio legătură cu noi, sau are una prea străvezie. îmi mărturisește admitația ei nețărmită pentru marile iubiri: Tristan și Isolda, Manon și cavalerul des Grieux, Paul și Virginia, Herman și Dorothea etc. Și, fiindcă știe cât de mult mi-a plăcut romanul abatelui Prevost, mă întreabă: ***Vei putea săfii tu un cavaler des Grieux?***

Mai e exact un ceas până să sune clopoțelul de intrare în clasă, **i** u pede o socoteală: **14** minute îmi ia drumul până la liceu, **10**

MI te gustarea de dimineață - dacă renunț la această gustare, tot ...imp trei sferturi de oră ca să-i răspund. Trimit vorbă gazdei că

i M i e foame și m-apuc de scris cu ceasul pe masă.

I) pagină, două... două și jumărare. Mai sunt **13** minute.

Ma ridic să plec.

Ibcmai atunci Lotte vâră capul prin deschizătura ușii și mă întreabă:

- De ce n-ai venit la cafea ? Nu vezi ? Ți-am

răspuns!

I i surâde și pleacă ochii.

Oh! Ce nebun ești! **I)** ia și o vâră repede în sân, apoi se face nevăzută. \ / **1** avem latina înainte de prânz. Un sfert din clasă se cere

il na, penttu necesități urgente". Plec și eu ca să nimeresc la • Iu **iu**,

unde s-au afișat câștigurile. O, Fortuna, zeiță milostivă,

...**ii** vine a crede ochilor! Lozul nostru a ieșit cu **100 000** de

PIERE UN VIS

Li i E din seria celor cinci mari câștiguri. Așadar, Lotte a avut mână
lună, am să i-o sărut de milioane de ori. Știu numărul pe dinafa-• **124**
246, dar în mecanica memoriei mele se întâmplă un feno-
..i ciudat: mi se pare brusc că terminația nu e **246**, ci invers,
i îndoiala e catastrofală, mă scoate din minți. Abia după o **ii** .l i>tte
iese de la școală și poate să-mi confirme adevărul. Cum n ișrcpr atâta
timp fără să înnebunesc? Imposibil! Fie ce-o fi, l l l i ped până la ea, s-
o întreb de numărul lozului. N-o să se nu împle niciun cataclism.
I i bine, azi e ziua tuturor surprizelor. Iat-o pe Lotte desprin-**Milu**-se
din mulțimea trecătorilor ca o floare din buruieni. Lotte, bine că ai
venit! Am câștigat sau nu?

- Ce număr avem? îi întorc întrebarea. L-ai uitat? **124**
246.

— Câștigat! Câștigat! Câștigat!

Ne îmbrățișăm și ne sărutăm în mijlocul furnicarului de oa-
..II. Bucuria e mai puternică decât toate prejudecățile la un loc.

Ne mai uităm o dată la lozurile câștigătoare, dar cine mai < Ic
osebește numerele ? Totul e înveșmântat în roz, culoarea fericirii și
fugim speriați de fericirea noastră.

Am câștigat 25 000 de lei... O mică avere. Ah, dacă am fi luai un loz
întreg... Ce bănet! Și-așa e bine, o pătrime.

E bine, pentru că am întrebat destinul, și el ne-a răspuns: „ 1).i,
sunt cu voi, vă protejez, iubiți-vă, dragilor, și căsătoriți-vă când va veni
timpul”.

li spun lui Lotte:

— Domnișoară Norocel, după-amiază ridici comoara și o **păi** trezi cu
grijă, până facem nunta...

Ne hotărâm să nu spunem nimănui că am câștigat, nici chiai
părinților. Tezaurul va rămâne taina noastră, închisă cu strașnica în
inima mea și a lui Lotte.

La prânz, n-am pus nimic în gură nici unul, nici celălalt.

Piere un vis

Tarzan sosește la Centrală într-un suflet, mă ia deoparte și-mi
șoptește în mare taină:

— Vine Alina! Vine Alina!

Luat prea repede, nici nu pricep despre ce-i vorba.

— Alina Barbu, iubita ta. Cântă în **Faust** și în **Traviata**. Am văzut
afișele pe stradă.

Vestea explodează ca o bombă. Tresar zguduit de spaimă și un val
de gânduri mă izbește, luându-mă cu el în necunoscut.

— Nu-ți pare bine c-o revezi ? se miră Tarzan, ghicind furtuna din
mine.

— Ba da, mai încape vorbă? râd silit, crispându-mi fața. Și ca să

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

întăresc spusa, adaug o nouă minciună: De altfel, știam, mă anunțase din vreme.

Ce întâmplare teribilă! Nu m-așteptam să vină în turneu, deși lucrul era cât se poate de posibil. Cum voi scăpa cu fața curată din-tr-un impas atât de greu?

Incerc nevoia să fiu singur, pentru a-mi pune ordine în gânduri. **M**u angajat prea mult în această aventură, am trâmbițat numele **ii** în orice împrejurare, ca să uimesc, să câștig stimă, să stârnesc **ii** u. În loc de a ascunde simțământul născut pentru ea într-o...lță a sufletului, l-am negociat pe piață ca pe o marfa. De fapt,

- **ni** il. ulcam seama că nu fac bine procedând așa, dar cine se pu-
- **i**.ipâni? Nu trebuia să mă laud cu o minciună față de Magotu, **ii** față de Tarzan, Păleață, Basu și alții.

ii mez câteva țigări, aprinzându-le una de la cealaltă. După o **ni**. parcă mă ajung din urmă gândurile mai bune. Cred că exa-n /: sosirea Alinei nu-i chiar o calamitate. Să luăm încetisor lerurile: nimeni nu-mi va pretinde să mă plimb cu ea la braț pe **mi** **ii** ori în parcul Bibescu. După două-trei zile are să plece și **ii** va reintra în normal. Ce bine îmi pare că nu i-am trimis **in ii** | >**i** oiectata scrisoare de dragoste. Atunci s-ar fi ivit complicații, **M**.**i** dumă. Dar așa? Nici nu știe de existența mea.

- uidad! Deși am iubit-o atât de mult și am plutit împreună pe **nuli** urile fericirii, acum mi-e străină, mă stânjenește chiat. O fi **im ai** această dragoste imaginară, înainte de a începe?

i 'alpâirea scurtă a unui gând îmi aduce răspunsul: în ființa mea . |..>|<>sit o nouă dragoste și nu mai e loc penttu Alina trecutului.

A./i de dimineață văd și eu afișele care anunță cele două repre-lil iții extraordinare ale Alinei Barbu. Cântăreața e însoțită de **liti** două celebrități: Daria Ropală și Dimăncescu-Basu. Un bu-**i**. **i** de nume ilustre. Astă-seară are loc primul spectacol cu / **■ mata**. Nu știu ce să fac. Să iau bilet? Să nu iau? Și, dacă iau, **uni** o să mă duc singur? În afară de asta, habar n-am dacă noi,

- **ii** avem voie la acest spectacol.

i a ('entrală, majoriștii sunt în păr și lucrează cântând. Nu trece mult și slujnica proprietăresei noastre vine și mă **intință**:

Vă poștește conia până sus. - De ce? o-ntreb puțin mirat, fiindcă până acum nu m-a inii **ii** n iciodată sus, la dansa.

Nu știu ce are să vă spuie...

— Bine, vin îndată.

Doamna Victoria mă întâmpină cu surâsul nelipsit de pe **bi**

— Cred că nu te-am deranjat, domnule Dima...

— Nicidecum! protestez.

— Sora mea, căreia i-am vorbit adesea despre dumneata, vrea să te cunoască. Nu te superi, nu-i așa?

— Să mă supăr? Dimpotrivă, mă simt foarte măgulit.

Mă poștește în salonul ei. E elegant mobilat și cu gust: num persane,

FI EVIII DMMHAI LNDRUMES PTEA 160

tablouri, oglinzi de cristal și bibelouri scumpe. În colțul din fund descopăr un pian cu coadă la care cântă, întoarsă **cu** spatele, sora doamnei Victoria.

Când intrăm, ea se ridică și vine spre noi. E o brunetă cu ochii negri, mai tânără decât proprietărea și mai subțire. Are trăs. **i** turile feței regulate, însă nu-mi place o încruntare a sprâncenelor, devenită aproape tic, care-i dă un aer de gravitate și-i retează puțin din farmec.

—Ți-l prezint, draga mea, pe faimosul cuceritor de inimi, Grig Dima...

—Sunt încântată că te cunosc, ciripește ea, am auzit despre dumneata lucruri de necrezut...

—Probabil că sora dumneavoastră a exagerat, răspund cu. luând modestia în brațe.

Ne așezăm pe scaune. Sora proprietăresei se instalează comod într-un fotoliu, punând picior peste picior, și aprinde o țigară.

—Victoria mi-a povestit aventura dumitale cu Alina Barbu. Mă uit lung la ea. Iar a venit vorba de acest subiect nesuferit peste care voiam să aștern lințoliul uitării! Din păcate, nu pot da înapoi: prea aș face impresie proastă. Inșă, de aci înainte, s-a isprăvit: niciun cuvânt despre Alina Barbu. Musafira continuă:

—Știi că se află în oraș?

—Cum să nu știu? Cântă astă-seară în **Traviata**.

—Te invidiez că ai o iubită atât de celebră...

—De ce mă invidiați? Și dumneavoastră ați putea foarte bine să aveți un iubit celebru. Sau sunteți măritată?

—Nu, nu m-am măritat. Pe mine nu mă place nimeni...

Kad din toată inima:

-Cine are timp să creadă? Sunteți atât de frumoasă! De ce **11 încercat?**

Știu și eu? Cred că n-am avut timp... Dar ce faceți toată vremea?

Muzică... Asta-i pasiunea mea. Cânt de dimineață până

iu.

-O, ce sublim! Ați putea să ajungeți o cântăreață vestită, la

■ **.1** Alina...

Cam greu... Spune-mi și mie cum ai cunoscut-o pe această

■ **•i.i** / îmi plac foarte mult aventurile de dragoste.

li pi investesc, ca și soră-si, cum am cunoscut-o pe Alina la Paris, **mm** am îndrăgostit fulgerător de dânsa, cum ne-am văzut apoi **Mu. UI** ești în repetate rânduri și cum ne scriem de două ori pe

i K i isori înflăcărate.

- V-ați sărutat de multe ori?

Cine mai ține minte?! De milioane de ori! Sunteți, se vede, pasionați amândoi. Ei, și ce-aveți de gând **In** «.ți ? Vă căsătoriți ?

Desigur... mai încape vorbă?

Bine, dar ea e mai mare **decar** dumneata.

N-are importanță. Principalul e că ne iubim. încolo, puțin

ipasă...

Nu vrei să-i arăți și soră-mii, mă roagă proprietăreasă, foto-lia iubitei dumitale?

A, da, sunt tare curioasă s-o văd... Arată-mi-o! cipește **insia**.

Si <it fotografia din portmoneu și i-o întind. Sora doamnei ...a o privește lung și surâde. Surâde și proprietăreasă.

Parcă seamănă cu soră-mea, ce zici ? mă întrebă ea, înapoi mi portretul.

Ini plimb privirile când la sora proprietăresei, când la Alina I >■ >/a și clatin din cap negativ.

Vi s-a părut. Domnișoara are alt fel de trăsături...

C lum, adică vrei să spui că nu sunt frumoasă?...

- O, nu, desigur... dar altfel...

Doamna Victoria strivește în scrumieră mucusul țigării **consi** mate.

Apoi se adresează soră-sii:

—Draga mea, nu vrei să ne cânti ceva?

—Și eu v-aș ruga, domnișoară.

—Ce vreți să vă cânt ? Ce-ți place mai mult, domnule Di n i.i Hai să-ți cânt o bucată care să-ți aducă aminte de Alina dumitalc Vrei?

—Știți **Adio delPassatot**

—Să încerc.

Sora proprietăresei trece la pian și face câteva game.

—Dacă ții s-o vezi pe iubita dumitale, închide ochii și ascultă... Fac chiar așa cum spune: trag pleoapele peste luminile ochilor și o melodie tânguitoare, tristă ca un dor neîmplinit, răsună fermecându-mi auzul. Dumnezeule, dar fata asta are o voce minuscule o voce care... Hm! Nu se poate! E un gând stupid... Alina Barbu arăți altfel... deși vocea... Prea ar fi o coincidență! Nici nu știu măcar **cu** o cheamă! Proprietăreasă nu mi-a spus numele. Mi-a spus doar: „Ți-i prezint pe sora mea". De ce? Și pe urmă, pentru ce m-au chemat? Pentru care motiv ? Și de ce tot surâdeau amândouă cu înțeleș ? Mi-c frică! Dac-o fi Alina Barbu în carne și oase ? Ce catastrofă!

Sunt tulburat... Deschid ochii și-mi plimb privirile amețite pe pereți. Ce-i acolo? Un portret... Nu-i **Madama Butterfly*** Ba da, o tescunosc după kimonoul pe care-l poartă. Și pe măsuta de alături ? O ramă cu portretul Alinei... E chiar identic cu portretul pe care l-am găsit în tren. De ce-o fi plecat proprietăreasă în vârful picioarelor? Vrea să mă lase singur cu ea? Doamne, în ce încurcătură am intrat! Ce mă fac? Mor de rușine! Eae! Alina! Alina Barbu în persoană! Și eu sunt la câțiva pași de ea - prizonierul ei.

Aria s-a sfârșit, și niciodată nu mi-a părut atât de rău ca acum. Aș fi vrut să țină ceasuri întregi... să nu se mai isprăvească.

Alina se ridică de la pian și vine la mine:

—Ei, ți-a plăcut ? Dar ce ai ? Ești palid! Mă prăbușesc la picioarele ei și-i cuprind genunchii cu mâinile:

— Vă rog să mă iertați... Dumneavoastră sunteți Alina Barbu... Am greșit foarte grav față de dumneavoastră... am comis o crimă !

FI EVIII DUMNEZEU DRUMUL MEȘTERE A 162

monstruoasă.

Pentru numele lui Dumnezeu, ridică-te... nu-mi place să ' i - n-am să-ți reproșez nimic... absolut nimic... Cum? Nu sunteți supărată pe mine ?

Iți repet: nu sunt deloc supărată, criminalule!

I > e bucurie, îi acopăr mâinile cu sărutări.

I)acă m-ați iertat, aveți un suflet de înger... Alina surâde cu bunătate și-mi mângâie părul. Apoi se așază inapea și mă pune să șed lângă ea.

Sunt cutioasă să aflu cum a ajuns fotografia în mâinile du-,.lc.

111 investesc întâmplarea din tren, cum am dat peste portretul HM. In cartea aceea uitată și potriveala uluitoare a numelor.

Ah! cât aș fi vrut să fiu eu Grig acela... Deși nu-l cunoști., îl uram, totuși, îl uram, știți, grozav. Eu n-aș fi uitat în tren

TI .iha iubitei mele, să cadă în mâini străine. Niciodată! Mă ldi un la toate acestea și vă contemplam chipul... Erați atât de **iiiu**.isă, atât de fermecătoare, că nu-mi luam ochii de pe dum-

ll ustră. Ajungând în București, m-am dus la toate spectacole-

11 arc ați cântat. V-am văzut în **Traviata...** Cine ar putea să vă i lc impresia pe care mi-ați făcut-o când ați apărut pe scenă,

il.i. ca o nălucă. Gândurile și simțămintele ce m-au năpădit nci treceau dincolo de hotarele și puterea cuvintelor. Când ați

put să cântați, mă întrebam dacă nu visez cel mai frumos vis.

Înd s-a lăsat cortina, v-am aplaudat ca un nebun, fără să-mi

— **Ji** lumea din jur. Mereu mi se părea că vă uitați la mine și-mi JMați... Și în clipele acelea eram cel mai fericit om de pe pământ, pa asta am plecat și v-am luat imaginea în suflet... întotdeauna

— **Iii** am singur sau seara, când mă vâram în așternut, stăteam Orbă împreună ceasuri întregi, țesând planuri de viitor. Mă '**I**' .un **să** ne logodim când voi ajunge student, și după ce voi nu diploma de licență, să ne căsătorim. Doamne, ce planuri **m.l** eau prin cap... Voiam să vă trimit o scrisoare de dragoste **in** ați primit alta, cea mai frumoasă scrisoare de dragoste care **ii i is** vreodată. Dar n-am izbutit s-o scriu, pentru că o asemenea

■ **I.l ic** nu poate fi scrisă. Și iată-mă acum în fața visului meu de iubire, căruia simțirea mea aprinsă i-a dat formă și i-a **ins** viață, mirându-mă de puterea ascunsă care-mi dă grai.

—Asta e cea mai frumoasă declarație de dragoste pe care auzit-o până acum... îmi șoptește Alina tulburată, cu tremui **i** glas, și o lacrimă i se scurge pe obraz.

—De ce plângeți ? strig înspăimântat. N-am vrut să vă (niciun rău... Vă implor, nu mai plângeți!

Alina mă privește cu o nesfârșită tristețe:

—îmi pare așa de rău că te-am chemat!... Vezi, asta **nu p** să-mi iert. Trebuia să te țin mereu departe de mine, să nu sfâșii **valul** de vis care se țesuse între noi. Soră-mea mi-a destăinuit că | licean chipeș i s-a lăudat că ar fi în dragoste cu mine. „Aș putea sfc văd?" am întrebat-o... „Da, o să-1 chem să râdem puțin pe socoi **ea**] < lui..." Cine ar fi

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

putut să-și închipuie ce palat de sentimente ți - .ui țesut în sufletul dumitale fraged, de adolescent? Spune-mi **sun**« îți pare bine că mă vezi sau ai fi vrut să nu mă întâlnești nicioda

—Era mai bine dacă nu mă chemați... Ea clatină trist capul.

— Știam... Știam că nu sunt aceea pe care ți-o închipuiai, chiar dacă aș fi fost... la ce bun? Viața mea e atât de tristă - ci o glumă pe care vreau s-o fac, tot trist se sfârșește... De aceea, visează cât poți... Și, dacă poți, nu te mai trezi din visare... Ți-am sfârâm.n un vis, clădește-ți altul, mereu altul... Doamne, cum m-ai tulbur

Se ridică în picioare și-și trece o mână pe frunte. Apoi începe să râdă silit:

— Așa ceva nu mi s-a mai întâmplat! Ia spune-mi, vii dis la spectacol?

— O, cât aș vrea! Dar nu se poate. Nu ne dă voie de la șco

— Așa e... da... uitasem. Ești elev.

Se lasă între noi o tăcere grea, apăsătoare, ca o piatră de mom

Deodată, Alina își recapătă voioșia:

— Știi ce? Dau o reprezentație pentru tine, cu tot ansamb Operei.

— Pentru mine singur?

— Da... Voi cânta **Traviata** doar pentru tine. Vino mâine la Teatrul Național, la ora 3 fix. Va fi o repetiție genetală care e ca un spectacol, |

Sunt atât de buimăcit de propunerea ei, încât nu știu ce să-i f|«pund.

I >ni fericire, tocmai în clipa asta se întoarce proprietăreasă, Dând în mână o tavă cu trei potire de înghețată.

I '< semne că a citit ceva neobișnuit pe chipurile noastre, fiind-I i 11ită mirată când la Alina, când la mine, și, lăsând tava pe o ■■ < II ia, ne întreabă:

Ce s-a întâmplat?

- Nu s-a întâmplat nimic, dar mâine se va întâmpla un mic ni iiiment...

— Ce eveniment?

Alina Barbu va cânta în **Traviata** numai pentru iubitul ei, 1 cum n-a mai cântat niciodată până acum. După aceea, se vor I | ui ți ca să nu se mai întâlnească niciodată...

1 1 apuc pe străzi, buimac, cu o apăsare grea pe suflet. O, zei ■ miloși, auziți și voi minunea minunilor: Alina Barbu, Daria i " | u la, Dimăncescu-Basu și, în sfârșit, tot ansamblul Operei vor m i i special pentru mine! S-a mai întâmplat una ca asta cândva?

nule?

Im i -un târziu, ajung acasă. Magotu mă întâmpină în prag.

De ce te-a chemat proprietăreasă?

- Iți spun altă dată, îi răspund absent.

I 11și dă seama că nu sunt în toane bune și mă lasă în pace. Trec In i idaia mea, închid ușa cu cheia și mă lungesc în pat. Nu știu de • • 11

FI EVIII DMIHAI LNDRUMEŞ PTEA 16A

ia simt zdrobit, cu oasele frânte, parcă aş fi cărat munţi în spinare. Lotte vine numaidecât şi mă întrebă, îngrijorată, ce am. Ii | uiid că n-am nimic.

Hşti bolnav! Să-ţi fac un ceai?

- Nu vreau nimic, absolut nimic.

Nn pot s-o sufăr nici pe ea în jurul meu, pe nimeni... îmi vine i plâng... Mă doare ceva şi nu-mi dau seama ce, poate sunt chiar linln.iv.

1 ii aş vrea să dorm!

Presimţeam că n-o să pot închide ochii toată noaptea, fost. Dimineaţa, mă scol cu capul greu ca o stâncă, încât abia m să-1 țin pe umeri. La şcoală, e un chin. Majoriştii tabără pe **UTUM** şi mă pisează cu întrebările:

—De ce te-a chemat proprietăreasa?

Aş putea să le trântesc bomba nătângilor: Alina Barbu a trimtl după mine, şi azi după-amiază va cânta **Traviata** cu tot ansaniUnl Operei, doar pentru mine singur - şi i-aş vedea pe toţi prăbu l| sub pupitre, fără răsufare.

Dar nu pot, nu pot! In schimb, îi mint fără rost:

—Mi-a cerut chiria pe o jumătate de an înainte... Are nevoii de bani.

La 3 fără un sfert sunt în faţa Teatrului Naţional. N-am spui nimănu unde mă duc, deşi altul în locul meu ar fi dat sfoară llt tot oraşul. Parcă am venit cu picioarele altcuiva sau urmând un Ca funebru, atât de greu mi-a părut drumul.

Nu, nu pot să intru. Nu pot asculta spectacolul... Mă îngrozev de starea mea. Şi clipele zboară, alungându-se una pe alta.

Deodată, pradă unei hotărâri înspăimântătoare, năvălesi in tr-un debit şi cer plic şi hârtie. Apoi îi scriu Alinei, tremurând din toate încheieturile:

Vă implor, nu mai cântaţi pentru mine! Sunt un ticălos. 1.< inapoez portretul, Grig Dima.

Mă duc la portarul teatrului, care picoteşte de somn în odj iţa lui cât o palmă.

—O scrisoare urgentă pentru cântăreaţa Alina Barbu...

—Imediat i-o duc, tresare el.

După asta, fug acasă, ca un hoţ, mă încui în camera mea plâng, plâng...

Sfârşitul anului şcolar

A treia zi, Lotte se strecoară pe uşă în vârful picioarelor şi o închide binişor cu cheia pe dinăuntru.

—Ce faci ? o întreb.

Nu vreau să ne surprindă cineva.

ipropie uşor de mine, privindu-mă cu ochii mari, miraţi. I)c câteva zile eşti mereu trist şi nu te atingi de mâncare, mi, ce ai? Ce te

doare?

N-am nimic, Lotte. Am fost puțin indispus, asta-i tot. 1)c ce mă minți ? Boala ta vine de altundeva... R ..l silit:

Ce copilă ești!

Jură-mi că n-ai nimic cu Lidia! ()e ți-a venit să-mi pomenești de ea? Fiindcă știu că nu-ți displace. Ții minte când voiai să te lm i I.i întâlnire și te-am împiedicat?

De ce m-ai împiedicat? o întreb, surâzând. I ui Lotte i se umplu ochii de lacrimi.

Nu plânge! Știu că mă iubești. Și eu te iubesc din tot sufletul.

I aș da pe o mie de fete ca Lidia. Nu-ți mai face sânge rău din iu - < i: n-o pot suferi. Te jignești singură, dacă ești geloasă pe ea.

Dar cântăreața aceea? Care cântăreață?

Alina Barbu.

Cine ți-a mai spus-o și pe-asta? Magotu. — Când?

1)cmult. Chiar de când ai venit la noi, la începutul anului. Nu trebuia să crezi nimic... A fost o poveste, nimic altceva ilii .li o poveste.

(irig, nu mă minți... nu-ți bate joc de mine. Spune-mi ade-

II cc este cu această femeie ?

L .otte, îți jur pe 18 mai al nostru că am iubit-o numai în în-liljiuire... că niciodată nu ne-am sătutat... Dacă-i așa, de ce ți-a dat fotografia? 1)c aici a pornit toată povestea. Fotografia nu mi-a dat-o ea, un i'.isit-o în tren, într-o carte. Mai precis: am iubit o femeie din-n i Imografie. După ceaînceput dragostea dintre noi, i-am trimis i ii I recul înapoi. Asta-i tot... I c n te începe să plângă.

—Nu cred un singur cuvânt din tot ce-mi spui. O apuc cu amândouă mâinile de umeri și o scutur zdravăn.

—Cum? Iți jur pe cea mai frumoasă zi din viața mea, și tu îndoiești ?

—Iartă-mă, Grig, sunt atât de tulburată. De trei zile nu știu pe ce lume mă aflu. Iartă-mă și nu fi supărat...

—Bine, nu sunt. Dacă vrei să cunoști adevărul, apoi chiar ești de vină... din cauza ta m-am îmbolnăvit...

—Din cauza mea! zice, uluită. De ce?

—De două săptămâni nu-i chip să rămânem o clipă singti De ce mă ocoleșri așa? De ce nu vii la mine, cum ai facur a< u Ce dragoste e asta? Numai prin corespondență?

—Mi-e frică să nu ne prindă cineva.

—Și dacă ne prinde ? Ce, am comis o crimă ? Suntem tineri și iubim. Și pe urmă „destinul" s-a pronunțat în favoarea noastră, poftescă acum cineva să ne facă observație: îl fac una cu pământ **111**

—Nu fi atât de cumplit! Deocamdată sunt la tine de o jum tate de oră și nu facem decât să ne certăm.

—Ai dreptate, Lotte. Ne înlănțuim cu brațele și ne sărutăm lung, strivindu-ne buze Alina Barbu n-a murit încă în mine, dar mă gândesc cu **spa**

mă la ea. M-am purtat ca un nemernic. A vrut să-mi facă cea in de seamă cinste, să cânte un spectacol pentru mine, și eu... Ce r șine! Nu

FI EVIII DMMHAI LNDRUMEŞ PTEA 166

sunt vrednic nici să mă dispreţuiască!

Câteva zile, n-am mai călcat pe la Centrală. Mi-era groază dau ochii cu proprietăreasă.

Intr-o seară, pe când mă întorc spre casă, o zăresc la câţiva pînă înaintea mea pe Lidia, agăţată de braţul unui bărbat scund şi gr Calcăr, cu afectare, parcă ar merge pe note, şi râde de ump roară strada.

Mi-e silă să dau ochii cu ea şi s-o salut. De aceea traversez şi continuu drumul pe celălalt trotuar.

In curtea liceului, băieţii forfotesc încoace şi-ncolo, discutau în grupuri. Cei mici, veşnic neastâmpăraţi, se aleargă unii pe alţi scoţând chioare.

In sfârşit, apar listele, care înălbesc geamlâcul pe partea din-1 ' • anelarie.

IU /uitatele la clasa a VII-a sunt: Esculap, întâiul, cu media 9,60, il ■ li lilca, eu, cu 9,50, şi al treilea, Rembrandt, cu 9,10. Păleaţă, şeful ci, a rămas de căruţă: a trecut al zecelea. Imediat după el vin Ţi-i mu şi Gălbează. Pe la mijloc se află Domisol şi Copoiu, după ei, ¹ \ .iiv şi Aguridă, iar la coadă, ca de obicei, Magotu şi Basu.

I.u.i-l şi pe Ploşniţă printre promovaţi. Era ameninţat la ger-"I mă, ca Magotu, de altfel. Pe amândoi Laiţă i-a prins copiind. 11 /nu a scăpat datorită lui Michiduţă, dar Ploşniţă ce-o fi făcut?

ii igurii corigenţi ai clasei sunt: Găliganu, la germană şi la ma-nutică, şi Corcoduş, la matematică şi la franceză. Ei amândoi Ulii prieteni atât de nedespărţiţi, încât ar fi fost cu neputinţă ca Uliul să treacă promovat, şi altul să rămână corigent.

In orice caz, rezultatele par surprinzătoare: numai 5 repetenţi , i I I i origenţi din 760 de elevi. Aud că așa ceva nu s-a mai întâm-!l n ile mult. Anul trecut au fost 47 de repetenţi pe tot liceul. Ar-I u.iii noştri au tăbărât furioşi pe carte şi au facut-o ferfeniţă.

•cmenea, aghiotantul meu, Cătălin Şoimar, care e într-a V .i. .i ieşit întâiul.

/ .11 indu-1 pe Esculap într-un grup de băieţi, mă duc la el şi-1 MII IT. (iestul meu îl stânjeneşte, credea că-i port pică fiindcă mi-a I....inainte...

I)e fapt, credeam că tu ai ieşit primul, spune. Nu ştiu cum

■ ini.implat.

— Ce importanţă are, Esculape ?

— Prea mare, nu... dar oricât. Tu, fiind genetalisimul nostru,

■ i 11 convenit să fii primul şi la carte...

- La anul am să mă silesc mai mult decât m-am silit anul ăsta. Iu ,i, la drept vorbind, nu m-am silit deloc... I lupă ce mă despart de Esculap, iată-1 şi pe Basu. Mă aşteap-III igher într-un colţ, cu un pachet la subsuoată.

Uite, spune el, Ţi-am adus o carte... e foarte veche şi intete-... O am de mult de tot...

* > i.iu şi o răsfoiesc: o ediţie veche, din 1800, a lucrării lui Mărio cui

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

despre călătoriile lui Marco Polo, apărută la Bonomi.

—Și ce să fac, Basule, cu cartea asta?

—Nu știu, ridică el din umeri, cam stânjenit. Mie tot nu-trebuie.

—A, vrei să mi-o dăruiești ?

—Da... De ce nu?

Il cântăresc cu privirile, înveselit:

—Îți mulțumesc, Basule, ești foarte drăguț. Dar ce te-a găsi

—Am vrut și eu să-ți fac un cadou...

—Mă rog, de ce să-mi faci numaidecât un cadou? îl iscodc

—Uite, așa mi-a venit... bâiguie el, încurcat, parcă ar li U școlar prins cu lecția neînvățată. O clipă zbor cu gândul la băl .11 sălbatică din ziua serbării: ce deosebire între lupul de atunci mielul de acum!

—În orice caz, eu... îți mulțumesc pentru atenție... și-i str^A mâna.

El se îndepărtează fericit, cu mersul lui greoi, legănându-se o rață. Il strig din urmă:

—Hei, Basule! Stai o clipă! Se oprește.

—Uite la ce m-am gândit: nu vrei să te înscrii la A.R.P.E.T.

—Ba da, vreau. Mă primiți ?

—Firește că te primim. Acum te-ai făcut om de treabă.

— Să știi: voi munci cât o sută. Nici nu-ți dai seama ce p face când vreau!

Plecăm împreună. Pe drum, din una în alta, Basu îmi istoriseșt că Păleață împreună cu nesuferitul de Rembrandt plănuiesc s falsifice bancnote. Ce-au făcut, ce-au dres, că s-au împrietenit c un zincograf de la Tipografia Sache Pavlovici. Dar n-au capi să cumpere unelte și umblă cu limba scoasă după bani.

— Mi-e frică să nu încerce o lovitură la Centrala voastră. Ști că aveți ceva biștari.

— Ține-ți firea, Basule, acolo nu-i de nasul lor. Bani sunt p bine. Așa că va trebui să-și mute gândul.

Venind vorba de Michiduță, directorul liceului, îmi destă nuie că i-a dus acasă o garniță de untură. Așa a scăpat de eliminar când cu faimoasa „agresiune”.

Cum ai avut curaj să faci una ca asta?

- Gazda voastră, Dona Bianca, m-a sfătuit. Basule, nu-i „valabil”. Vezi de altul!

- Să-mi crape ochii dacă te mint! Uite, asta mi-e crucea! Așterne o cruce pe piept, ca o pecete, care să-i întărească spusa. Sunt, pur și simplu, uluit. Credeam că numai intervenția mea i i ..ilvat pe Basu de pedeapsă. Și când colo!

I Va dintâi măsură pe care o iau la Centrală este procurarea

Il i. ase de bani pentru a ne pune la adăpost sigur agoniseala. Să Boltească acum Păleață s-o spargă, dacă îi dă inima brânci. Un ind de chei îl țin la mine, celălalt rămâne la Esculap, casierul. (noi ii eliminăm dintre membrii A.R.P.E.T.-ului pe cei cinci re-j tenți. Corigenților le dăm un sever avertisment și alcătuim o

FI EVIII DMIHAI LNDRUMESPTFA 162

Ilmisiu de pregătitori, compusă, firește, din arpetiști, care să-i
....uluiască zdravăn în timpul vacanței, ca să treacă și ei clasa.

I n i impui vacanței mari, echipa de teatru urmează să dea câte-o >•
pi /entație în orașele Olteniei. Deocamdată, ne mărginim la ti || Nu
trebuie s-o luăm prea repede. **Festina lente!**... Fanfara lui I Iornisol
mai are de furcă: trebuie să-și alcătuiască un repertoriu
i || uea. De aceea, băieților care fac parte din echipa muzicală || mi
suprimat vacanța mare. Ei nu numai că nu crâncnesc, dar ii le pare
bine.

Nu suspendăm în acest timp nici activitatea Centralei. Majo-
...li icalnici vor lucra fără pic de răgaz. Ceilalți, care suntem de
....i, vom căpăta scurte concedii, să ne vedem părinții.

În legătură cu primirea lui Basu, câțiva strâmbă din nas. El 11' I u i i.i
să-și facă mai întâi stagiul, ca simplu arpetist, și numai da-• i dovedi
însușiri deosebite, să fie cooptat în statul-major, nu ■ I Imdoronc-
tronc! Au dreptate băieții. Dar ce greu e să jertfești

1..111 care e lângă inimă pentru dreptatea care stă deoparte! Lor
....11 le rrece prin minte ce serviciu mi-a făcut Basu în dragostea
lii 11 u Lotte.

Inu iau un concediu de două săptămâni, pe care-l voi petrece ||
Dimești, în sânul familiei. Tata m-a anunțat că zilele acestea tri-
... să mă aducă. Magotu rămâne pe loc, are mult de lucru cu
Irgunizarea celor șase reprezentații teatrale.

Pe la vremea prânzului, când mă întorceam spre casă, o maș
oprește în dreptul meu, lângă trotuar, scrâșnind din toate îiu' ieturile. O
portieră se deschide și un glas cunoscut mă strigă. E m

Cât ai clipi, sunt lângă ea și-o potopesc cu pupături.

— Încetează, nebunule, m-ai amețit!

— Ce să fac, mi-era așa dor de tine! Apoi o-ntreb: A cui e șina?

— A vecinilor.

— Aaa, a Pâslarilor?! Tii, ce frumoasă! O fi costând mult...

— Ei, lasă, Grig, habar n-am de lucrurile astea...

— Spune-mi, o-ntreb eu nerăbdător, n-a venit răspunsul la doamna

Stone ?

— Nu încă. Cred că-i plecată din Londra.

— Și atunci ce fac?

— Ai răbdare! I-am scris unei prietene comune, cu rugămin tea de
a-i trimite scrisoarea.

Ne ducem la restaurantul Miner va, să prânzim. E lume mull La o masă,
Tarzan și Rogvaiv, dinaintea unor halbe de be discută și fumează. Când
ne văd, se uită la mine cu ochii cât cepei După un timp, mă reped până
la ei să le spun că azi plec la țar Tarzan mă descoase tainic:

— Cine-i tipesa, generalisime. Faină bucățică! Mă uit la el,
stupefiat:

— Ești nebun? E mama, măi aiuritul! N-am văzut în viața mea o
mutră mai jalnică decât a lui. Pa

că l-aș fi opărit cu apă fiartă. îmi cere iertare, mă roagă să nu supăr -

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

dar ce rost ar avea? Dimpotrivă, îmi pare bine că m arată ca o fetișcană. E puțină la făptură și subțirică. N-ai crede, ruptul capului, că are 40 de ani. Când se plimbă cu tata, ai jura că fiica, nicidecum soția lui.

Acasă, la Dona Bianca, majoriștii au sosit în păr, să-și ia mas-bun de la mine. Abia încap în sufragerie. Numai Cătălin Șoi maru lipsește. Nu știu ce-i cu băiatul acesta, l-am văzut mere trist în ultimele două săptămâni.

Când îmi fac apariția cu mama, izbucnesc în urale, parcă fi la paradă.

(**ine** sunt băieții, mă-ntreabă ea, colegi de-ai tăi?

1)a, mamă. Fac parte din statul meu major. — Ce stat-major e ăsta? Nu înțeleg.

Îți explic numaidecât. **.1** deodată comand cu voce puternică:

l'rezentați-vă individual, din flancul drept. Executarea! **Majoriștii** se reped, unul câte unul, își strigă numele și sărută l.l **mamei**.

Mama e din ce în ce mai mirată.

(**lc** înseamnă asta? Sunteți la liceul militar? Nu, mamă, dar facem o excursie transoceanică, și ei sunt i **își** ii din statul-major. C ",e vrea să zică **arpetiștii**? N-am auzit niciodată de cuvântul

I asă, că-ți explic eu! i ivit și Dona Bianca împreună cu Lotte. Sunt amândouă **litn** moașe **că** fac cunoștință cu mama. Mai ales Lotte, care **h** l.iscinată.

• **niu** mândru de mama. Cred că niciunul dintre băieți n-are ,i **atât** de fermecătoare.

(**le** luați, doamnă Dima? o întreabă Lotte, cu fața aprinsă • **I. I.iu** mie.

Frumoasa mea, dacă se poate, o citronadă. Mi-e tare cald... C), cu plăcere, scumpă doamnă, face Lotte și dispere ca o Bllucă.

I 'i i i.i să vină citronada, încerc s-o lămuresc pe mama ce este cu

Inia, dar mai mult o încurc, pentru că vorbim câte doi-trei

• ••**lua** și nimeni nu poate pricepe ceva. Înainte de plecare, ea bule să facă unele târguieli prin oraș. Ne ridicăm, spre marea

I de rău a lui Lotte și a Donei Bianca.

lotuși, mamă, nu-i rău să ne abatem o clipă pe la Centtală **li** ce am realizat până acum. Bine, vom trece și pe acolo, le vom face pe toate. **Majoriștii** pleacă înainte pe jos, să ne facă primirea după toate gulle, **iar eu** mă urc în mașină, alături de șofer.

— Nu vrei să mergi cu noi să te plimbi puțin ? o întreabă n **1.111** i i pe Lotte.

—Ba da, dar nu îndrăzneam să vă propun, răspunde ea ferii **11** | Se așază cu mama în fundul mașinii și, după ce oprim la câte va magazine, pornim spre Centrală.

—E un birou de voiaj ? Ce-i aici ? se miră mama.

FI EVIII DMMHAI LNDRUMEŞ PTEA 170

—Cum poți să spui așa ceva? Aici e sediul nostru, Centul i Lasă că-i explic înăunrru.

Dar tot nu reușim s-o lămurim asupra scopurilor noastre. Ccn trală, stat-major, reprezentării, fanfară, expediție - sunt o sc.i.in.t de noțiuni care se contrazic între ele și noi vrem să-i explic.im totul dintr-odată. O ducem și în pivniță și ea se minunează meni și ridică din umeri.

—Dacă vă ocupați de toate astea, când mai învățați carte ?

—Apoi, mamă, tocmai aici este secerul. Muncim îndoii i întreit și tot o scoatem la capăt. Dovada este că niciun arpei **IM** . afară de câteva regretabile excepții, n-a rămas nu numai repetent dar nici măcar corigent. Nu-i un record? Spune și tu...

Cel puțin Lotte, care n-a fost deloc pe la sediu, rămâne **cxt.i** ziată de toate câte le vede. De unele lucruri, ca de pildă harta mu rală a

Pacificului, cu arhipelagul Galapagos, știa mai de mult

bă-] — Mi-au spus fetele la școală, mă lămurește ea.
— Dar fetele de unde știu?

— Fetele știu tot ce se întâmplă aici!

Afurisite școlărițe! Ce treabă au ele decât să-i descoasă pe bă ieții prostănaci, ca să fie la curent cu preocupările noastre extr.i școlare ? Eu însă nu admit ca secretul ședințelor să fie dar în vileag, să facă apoi pricină de vorbă în târg, printre cumetre. Voi da dispoziții foarte severe în această privință.

—Și vara ce faceți cu prăvălia asta? mă întreabă mama.

—Activitatea continuă pe timpul vacanței.

—Cum, nu petreceți acasă toată vacanța?

—Ah! mamă, dar este o imposibilitate. Datoria mă cheanu să fiu prezent. O săptămână, două aş putea lipsi... mai mult nu cred. Știi ce ? N-am putea invita statul-major la noi, la țară, penrru o săptămână măcar?

Ha da... să vină băieții! Dar să nu faceți prostii pe acolo! Vai, doamnă! exclamă într-un glas majorității. Vom fi cu-"nnți ca niște statui!

< e bine îmi pare că s-a aranjat cu vizita statului-major. Era o i i u ne foarte însemnată. **Iun** iau rămas-bun de la arpetiști.

Ura! Ura! De trei ori ura! le strig și-i îmbrățișez pe fiecare. Concediu plăcut și idei geniale, generalisime! îmi urează Ui/.in.

Călătorie sprâncenată! strigă ceilalți cu mâinile întinse. Mașina pornește. Oprim puțin la Dona Bianca, să-mi iau ba-I ijul Deși lucrurile sunt pregătite din vreme, tot mai găsesc câte i de făcut. Dar cum să-mi iau rămas-bun de la Lotte ? E în su- I • ne cu mama și Dona Bianca. O strig din pragul ușii:

Domnișoară Lotte, vino te rog să-ți dau cărțile pe care mi < il împrumutat...

Ea vine repede și mă întreabă:

— Ce cărți ?

A fost un pretext. Voiam să fim singuri ca să ne luăm ră-■ u bun...

» ' apuc de mână, apoi o sărut lung pe gură.

— La revedere, iubito, să-mi scrii mult, mult... Auzi ?

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Bine, iubitule, îți voi scrie în fiecare zi, dar și tu să-mi scrii. I i...
Făgăduiește-mi! Îți făgăduiesc!

Și mai făgăduiește-mi că n-o să stai la țară mai mult de două săptămâni.

Și asta îți făgăduiesc.

Acum, trecem la jurăminte. Jură-mi că n-o să te uiți la nicio
l, i v

— Jur!

Că ai să te gândești numai la mine!

Jur!

Pe ce ?

Pe 18 mai al nostru. Bine. Și acum, la revedere.

Se lipește de mine și mă sărută. O sărut și eu o dată, de două o

— Ajunge! Să nu ne surprindă cineva...

— Nu-ți fie teamă.

O mai sărut o dată lung, lung de tot. Trebuie să-mi ajun pentru două săptămâni.

Lotte e palidă și tremură. Aud pași pe sală. O las repede din brațe și m-apuc să închid un geamantan. Mama se aiată în prag ușii:

— Ce faci, Grig, nu vii odată?

— Sunt gata, mamă. Te rog, domnișoară Lotte, ajută-mă putui Ea mă ajută, stingherită, să închid geamantanul încărcat d(l

dora, și mama se uită lung la noi. Mi se pare că a observat ceva. Trebuie să fiu mai prudent. Încă nu știu ce-i măsura. Ba știu, d nu-mi place s-o păstrez.

Dona Bianca și ceilalți ne petrec până în stradă. Acolo ne li rămas-bun, și mașina pornește întins spre Dimești.

În norul de praf care se stârnește dindărăt, o zăresc pe Lott lângă portiță, ca învăluită într-un nimb.

Vacața mare

Vacața mare! Întotdeauna tresar când aud aceste cuvint. Parcă se leagă de ele, cu lanțuri nevăzute, toate bucuriile pe ca și le poate închipui o minte de copil.

Acum, însă, s-au schimbat lucrurile. Vacața mare nu mai a sens pentru mine. De când ne-am consacrat marii opere pe car vrem s-o înfăptuim, nu mai avem nicio clipă de răgaz. Trebuie s muncim pe capete, zi și noapte... Or, vacanța e, dimpotrivă, odih nă, lenevie, joacă. Ce, ne arde nouă acum de joacă?

Primele zile au fost pline. O plimbare cu mașina la Bălcești ma relui revoluționar, apoi hoinăreli cu Grivei prin locurile în care copilărit. I-am scris lui Lotte un lung răvaș (18 pagini de caiet) și citit o carte despre revolta marinarilor de pe Bounty.

M-am împrietenit la cataramă cu Valea, șoferul Pâslarilor, prietenii

PIEVIII DMMHAI LNDRUMESPTFA 172

familiei noastre. E un basarabean spân, cu inimă de aur. În câteva zile, mă învață să conduc automobilul. Nu-i mare lucru, n e greu e să umbli la motor, să-i desfaci piesele și pe urmă să le p n l.i loc. Dar, cu timpul, am învățat și asta.

Sunt tare bucuros, fiindcă azi am primit un vraf de scrisori. ' 11 c de la Lotte, celelalte, de la majorității mei.

Sărmana fată, nu mai poate de dor... O cred. Nu s-au scurs l .u zece zile și-mi scrie că trebuie să mă întorc numaidecât, să ..ni adă măcar un minut, și după aceea pot să plec iarăși. Cât aș rea, dar e cu neputință să mă reped în oraș fără un motiv serios **lfl**... lui părinților.

I.u/.an, Basu, Magotu și Rogvaiv mă anunță că statul-major .ic poimâine la Dimești. Vor veni zece inși, în loc de opt, cum i vorba. Să poftească și o sută! Avem șire de paie unde să-i i! .un! Și vara dormi de minune **â la belle etoile**²². Băieții mai 1111 că vor face drumul pe jos, căci e o plăcere să mergi în zorii l i pe șosele de țară. Cei 28 de kilometri, câți sunt de la Craiova ! n i la noi, îi vor străbate în cel mult cinci ore.

Duc mamei vestea. E bucuroasă de oaspeți și-mi dă, la rându-i, i c: a venit răspunsul Stonilor. Aproape îi smulg scrisoarea din mă, atât sunt de netâbdător s-o citesc... Ce-mi scrie geologul? . 1111 peleagul Galapagos (nume oficial Colon), suprafață totală i i km². Ce păcat că nu pot deduce întinderea insulei noastre! 12 de insule; principale sunt: Santa Cruz, Isabela, San Salvador l Santa Măria. Depărtare: 900 de kilomerri de America de Sud. l niii.i: animale tropicale și polare (foarte interesant), precum: nane, foci, pinguini, broaște țestoase elefantine (monștrii care ...i^rozit-o pe soția geologului). Amănunt: trăiesc șase luni fără

l. l 111 a și apă. Alt amănunt: animalele din arhipelag sunt inofensive, l au format reflexele, fug în caz de primejdie. Din 1832 Ga-Lpagos este în posesia Republicii Ecuador, populația - aproxi-III ÎNV 2 500 de oameni (cei mai mulți trăiesc în insula Isabela). în li lalte insule (în afara celor menționate) nu există picior de om.

1 Sub cerul liber.

Sunt cam nemulțumit de puținătatea datelor trimise. Înc.i nu știu dacă solul este propice agriculturii, habar n-am de climă, **11** n i de floră. Ceea ce mă bucură e faptul că poziția geografică se apr< >| >ii foarte mult de cea indicată de Jim Blacke, ceea ce înseamn.i . l este corectă. Mai avem un punct câștigat: insula e nelocuită. Adm amazoane!

Mama începe să facă pregătiri pentru primirea oaspeților. Dli tinșii majoriști, fiind prea numeroși, vor binevoi să se culce *cit* doi în pat, fără să facă nazuri.

În ziua hotărâtă cer automobilul lui nenea Barbu și le ies **III.I** inte, la Pielești, unde-i calea jumătate. Bucuria băieților e marc. Nc îmbrățișăm și ne sărutăm înfocați, parcă nu ne-am fi văzut de luni de zile.

Un grup de șase băieți se urcă în mașină și pornesc spre Dimeșl i. în

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

timp ce eu rămân cu ceilalți patru ca să mergem cu al doilea transport. Când se întoarce mașina, ceasul atată 8 fără un sfert

—Valea, știi ce, îi spun șoferului, hai să ne repezim până 1| Craiova, stăm acolo zece minute, după care ne întoarcem să | luăm pe băieți.

El se învoiește, fără a cere explicații. Trăiască bunătatea! Arpe tiștii se lungesc la umbra unui salcâm, până când ne întoarcem Cred că nu întârziem mai mult de o jumătate de oră.

Se miră ce treabă atât de urgentă oi fi având la Craiova, dai eu le pun un deget la gură și le șoptesc:

—**Silentium!**

Gonim cu 70-80 km pe oră, ca să ajungem mai repede. In urma noastră șoseaua înoată în nori de praf. Pietrele de pe șosea zboară departe și uneori pocnesc crunt sub caroserie.

Iată, a și răsărit înaintea noastră panorama orașului. După câteva minute, suntem în fața casei Donei Bianca. Deschid porțița și intru în curte. Uite, ce surpriză! La măsuța de sub nuc stă Lotte singură-singurică și scrie de zor. S-a trezit așa de dimineață? Și ce-o fi scriind, mă rog, domnișoara? Mă îndrept spre ea, în vârful picioarelor, și-i acopăr, pe la spate, ochii cu mâinile:

—Ghici, cine e?

< .liicește numaidecât. O explozie de bucurie o scutură toată. optesc:

Mi-ai scris că vrei să mă vezi un minut. Ți-am făcut voia: Hm uită-te la mine!

— Ce nebun ești! A trecut minutul... La revedere!...

Stai, nici nu te-am văzut bine!

— îți mai acord patru minute. Vai, ce darnic ești...

Și dornic... Cui îi scriai aici, frumoasă Elena? Cui altuia, decât chipeșului Paris? Dona Bianca unde-i? în casă? Nu. E la piață cu slujnica. Atunci suntem singuri... Nc sărutăm câteva minute, cu privirile ațintite spre poartă, să

...u surprindă mama ei, dacă s-ar întâmpla să se întoarcă.

Acum te las. La revedere, iubito!... Mai stai!... Mai stai!...

Nc sărutăm întruna. Lotte nu mai poate.

Acum, du-te!... **M.i** uit la ceas:

Na! Am topit un sfert de oră și a fost vorba numai de cinci Minute.

Încă o sărutare de adio și o iau la picior.

Să nu mă dai de gol că am fost pe aici! I i ittc mă petrece până la poartă. E atât de bucuroasă de veni-• mea neașreptată!

Regența Grigoriței

111 |;i adina casei avem un chioșc mare, de lemn, unde mâncăm i nbicei vara, iar mama își petrece acolo aproape tot timpul. îi i> ■., pe majoriști în chioșc și, după gustarea de dimineață, peni discuțiile. Acum

FI EVIII DMIHALNDRUMESPTFA 17A

sunt înarmat cu date precise, nu mai e nevoie să bâjbâim în întuneric. Expediția noastră trebuie să capete formă și conținut. Așa că le propun să întemeiem, în insula noastră o falangă de încercare și să trăim acolo, stăpâni pe destinele noastre până la adânci bătrâneți. Le explic pe larg ce-i aceea o falangă Vom locui într-un falanster mareț, pe care-l vom construi îndal ce punem mâna pe comoară. Băieții ascultă mirați descrieri I falansterului, parcă ar fi un palat din **O mie si una de nopți. St** < u adevărat este, căci va avea turn de ordine, teatru, clopotnița I cetemonii, tribunal, grădină de iarnă, câteva sute de apartament. și chiar străzi-galerii în interior, ca să putem comunica de la u capăt la altul... Bineînțeles, într-o aripă laterală vor fi instalate atelierile de care avem nevoie - și toate acestea împrejmuite «I parcuri întinse.

Băieții îmi soteb cuvintele cu lăcomie. Imaginația îi înhață și duce într-o lume vrăjită, de basm. Basu sloboade un chiot:

—Maică măicuțică, acolo-i de mine!

—Și de mine! chicotește Ploșniță, zvârlind șapca în aer **S** tot trăiești tinerețe fără bătrânețe!

—Mai mult decât în visul meu! strigă și Tarzan, invocând reminiscență din **El Zorab**, poezia lui Coșbuc.

Majorității sunt atât de entuziasmați de viața cate-i așteapi! încât se apucă pe loc să joace o bătută, de se zguduie podeaua chioșcului.

—Stați, măi, ce, ați înnebunit? Vreți să dătmăți hardughia într-un fel, le dau dreptate să se bucure așa, pentru că modul de viață imaginat de sociologul francez se înrudește cu fericirea

—Eu, unul, să știți, ne anunță Găliganu, mi-am pus în g să mă însor c-o amazoană. Să n-avem discuții.

—Din păcate, trebuie să-ți muți gândul. Insula e pustie, n există picior de om.

Băieții, plouați ca din senin, mă măsoară lung, neîncrezători

—Nu se poate!...

—Nu cred că Jim Blacke ne-a dus cu muia...

—Fără amazoanele astea, s-a dus farmecul pe copcă. Le spun că însuși Jim se îndoia de existența lor.

— Atunci, ne-am lins pe bot. Of! Ce rău îmi pare! suspină lai ui. Nu de alta, dar făurisem atâtea planuri... Ai vreun indiciu **Milos**?

Foarte serios! Ce, crezi că am stat până-acum cu mâinile-n

•Alt r

I e citesc scrisoarea lui Stone, sărind doar un rând: acela care **I** ieste de uriașele broaște țestoase, ca să nu-i dezamăgesc încă **111.1** sau chiar să-i înspăimânt.

Dacă-i așa, întreabă Domisol, ce facem? Cu cine ne însurăm? ¹
..iliganu e de părere să luăm cu noi un grup de fete alese pe il
n.luccană...

De ce să nu plecăm cu iubitele noastre? propune Esculap. K.'ulem pe înfundate: uite că și Esculap are o iubită! De fapt, • punerea lui e bună: fetele îi vor urma cu drag pe aleșii inimii > Il I li iar până la capătul

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

pământului. Totuși, câțiva băieți ar prefera să se însoare cu băștinașe din arhipelag, eventual cu tahitiene sau iiponeze, susținând că... sunt sături de-ale noastre. **111** sfârșit, chestiunea însurătorilor rămâne să se rezolve ulterior, icamdată așa vrea să știu dacă are cineva vreo obiecție cu privire la planul de viață pe care l-am propus.

Rogvaiv, ca și rândul trecut, când ne puseserăm în cap să ne construim un oraș unicu amazoanele, a tăcut chitic tot timpul. S-a uitat cum ui țopăit de bucurie majorității, a ascultat ce-a spus fiecare, și acum hotărăște să vorbească. Începe domol, fără grabă, țintind un luncu material, undeva în spațiu. Spre mirarea tuturor, face o explicație

scurtă ce-i drept, dar destul de interesantă - prin filozofia socială, pornind de la Platon și Aristotel, ca să ajungă la ni Simon și Fourier, care consideră proprietatea colectivă ca fiind esențială în organizarea statului. Apoi spune:

22 De aceea te felicit, Dima, că te-ai oprit la doctrina socio-politică a lui francez.

Între ei se miră de unde știe el lucruri atât de înalte, chiar și eu, H toate că l-am văzut de atâtea ori citind la biblioteca liceului.

În, Fourier nu-i este străin... Bravo, Rogvaiv, ne mândrim cu ... Homo sapiens!

—Trebuie să adaug, continuă Rogvaiv, că doi adepți fouriери, Victor Consideram și Andre Godin, au pus în practică ideile lor în America, celălalt în Franța, fără să reușească. Un alt adept, Theodor Diamant, a încercat să înființeze, de astăzi chiar la noi, la Scăeni, în Prahova, un falanster, însă autoritățile locale l-au oprit. Așadar, vom fi singurii care vom reuși, dacă știm ce vrem

Majorității, ademeniți de noua formulă de viață, cer tot soi de explicații. Cine va construi falansterul? Noi, firește, cu mâinile noastre... De aceea, în viitorii trei ani, fiecare arpetist va deprinde o meserie manuală, ca fiind a doua pasiune a sa. Eu voi învăța tâmplăria, altul fierăria și așa mai departe. Ne vom ocupa cu toate formele de activitate pe care le reclamă viața. N-ar fi mai bine să construim vile pentru fiecare? Nu, nu-i bine, nu ne dă Fourier voie. El zice: Locuiți împreună, munciți împreună, mâncați împreună și petreceți împreună.

Și, mă rog, cine va conduce mica noastră comună? Un regen și un viceregent, ajutați de arhidregătorie. Fourier îi spune conaștrii, dar noi facem unele corectări cerute de necesitate. Ce este această arhidregătorie? Ce să fie? Un guvern în miniatură, având departamentele care ne trebuie. Numai că miniștrilor le spune dregători. De ce nu miniștri? Parcă sună mai pompos. O fi sunând mai pompos, dar nu-mi place... Știți ce înseamnă în dialectul provensal **le ministre**? Ei bine, măgarul care merge înaintea oștii. În noua alcătuire socială, mai există sărăcia? Nu. Nici sărăcia, nici nedreptatea, nici hoția, nici desfrâul. Niciuna dintre aceste boli

—Ar mai fi unele corecturi de adus principiului emulației, intervine Rogvaiv, dar așa vrea să le mai aprofundez...

—Avem nevoie de o Constituție al cărei proiect te rog să-1 faci tu,

FI EVIII DMMHAI LNDRUMEŞ PTEA 176

Rogvaiv... După aceea, o vom analiza împreună.

Majoriştii vor şi ei să-i citească pe Fourier şi pe ceilalţi autori ca să nu sadă în timpul discuţiilor ca viţelul la poarta nouă. Rogvaiv întocmeşte o listă, pe care băieţii numaidecât o copiază unul de altul. Toate bune. Acum să vedem cine va fi regentul şi vicele ? Propun să recurgem la vot. Băieţii sunt de părere că numai pe viceregent să-1 aleagă prin vot; asupra regentului nu încape nicio discuţie: mă aleg tot pe mine, având drepturi câştigate de la

" I **Mirul** începutului. Rogvaiv obţine şapte voturi. Tarzan trei, iar i ni.ipunulsingur.MăbucurpentruRogvaiv.eoreuşitămeritată.

11 ecem la desemnarea dregătorilor care vor forma primul guvern.

I u/an: dregător pentru treburile dinăuntru şi din afară.

Etculap: dregător pentru vistierie.

I ..ilbează: dregător pentru muncă şi lucrări obşteşti.

< i.iliganu: dregător pentru negoţ şi industrie.

Ploşniţă: dregător pentru îngrijirea trupească, inclusiv sporturi.

M.igotu: dregător pentru desfătarea poporului.

| iganu: dregător pentru dreptate şi ordine.

I Hpoiou: dregător cu coordonarea activităţilor.

Regenţă avem, dregătorii sunt numiţi, dar ce nume va purta

....I nostru stat de peste ocean? Toţi majoriştii propun să-1 bo-

nn Arpetia. Nu-mi place nici de frică. In reveriile mele, îi spu-

' i u (Jrigorida, după numele meu, şi așa parcă sună mai frumos...

i ni • uvântul:

- Sunt de părere ca noului stat să-i punem numele Grigorida... Ibţi sunr împotrivă. De ce Grigorida? Ce semnificaţie are Gri-

...la? Pe câtă vreme Arpetia reprezintă iniţialele asociaţiei

... i ic expediţionare. Afurisite lighioane! Abia i-am făcut înalţi

1 i . 11 o ri şi, iată, încercă să mă înfrunte!

N imeni nu prinde de veste că Grigorida vine de la numele meu I' I >'

iicz. Fac atunci un act de autoritate şi bat cu pumnul în masă: Menţin

Grigorida! Proaspătul guvern amuţeşte câteva clipe lungi. La capătul

tă-i ii, Rogvaiv se ridică întunecat, protestând:

— Asta nu mai e democraţie!

I s(ulap, Domisol şi Ploşniţă se solidarizează cu el: Suntem de aceeaşi părere...

Detest actele de autoritate, ripostează Rogvaiv. „Aşa vreau, ■ 11 .u ." Mă rog, explică-ne, Dima, pentru care motiv ții morţiş noului stat să-i punem acest nume pocit?...

— De ce pocit, măi viceregentule ? îl iau la rost. De unde ai scosnele meu e pocit?

Rogvaiv nu înţelege.

— Care nume?...

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

— Numele meu, Grigore... Pentru că de la el vine Grigori - asta-i la mintea cocoșului, nu? Și dacă eu v-am înhămat pe **i** la carul acestui proiect gigantic, n-am dreptul să botez noua cu propriul meu nume? Ia spuneți, excelențelor?

— Valabil! Valabil! izbucnesc spontan câteva glasuri.

— Ei, da... așa înțeleg... zice Rogvaiv, convins de argument

— De ce n-ai spus de la început? întrebă Esculap.

— Ca să nu vă dau mură-n gură. Așteptam să-mi propuneți singuri. Adică să dați dovadă, cu alte cuvinte, de puțină **pers** cacitate... Ot, voi, domnilor dregători...

— **Tuca naglava!** completează Basu, stârnind râsete.

— Schimbă-ne dacă poți... zice Găliganu.

— Păi vorba lui Gălbează-Latinistul: **Volens, nolens, aghiasm Gregorius bibet.**

— Ce să-i faci: **sacuspeticusque**, adaugă Ploșniță, ceea ce însemna: cum e sacul, și peticul...

Cascadele de răs se revarsă, și pentru menținerea veseliei nevoie de o sticlă de vișinată. Numai Esculap nu se atinge de bă tură: are colită. Nu mănâncă ouă: îl doare ficatul. Nu pune mâ în apă rece: e reumatic. Are toate bolile, ca un moșneag. Și ta¹ eturi la fel: la opt se culcă, la șase dimineața face ochi, se pi tână, se perie, își calcă hainele - o poveste întreagă cu el.

După două zile, pleacă - nu poate îndura neorânduiala în care trăim laolaltă. Ducă-se! N-o să se facă gaură în cer din pricina lui

li dau lui Tarzan, primul dregător, o importantă sarcină: **ac <** ea de a stabili, cu ajutorul guvernului, numărul specialiștilor de care avem nevoie în Grigorida, ca să ne pregătim din timp cadrele.

— Am înțeles, sire! strigă el, ducând mâna la șapcă.

Mi-a spus „sire”... Hm, nu-i rău... Dat dracului Tarzan ăsta...

După îndelungi și agitate consfătuiri cu dregătorii săi, îmi prezintă un tabel în care sunt înșiruite numeric toate categoriile de meserii. Pe lângă arhitecți, ingineri, medici, profesori etc, el n-a neglijat să prevadă chiar și un astronom.

Hotărâm ca, după deschiderea anului școlar, de preferință noiembrie, să ținem congresul arpetiștilor pentru a repartiza fiecăruia dintre noi, după plac, specialitatea pe care o îmbrățișează. Eu

iu ni Li alegerea anterioară: mă fac ofițer de marină și șofer. Rogvaiv, **i**

■ < > **i** și zidar; Tarzan, medic și tâmplar - și așa mai departe. I > upă ce

pleacă majorității, mă pun cu burta pe carte: am mai

i i n în biblioteca tatei și operele lui Saint-Simon.

i stul timpului, învăț să conduc mașina și să umblu prin mă-

...**111** Ic motorului.

I > ■ ■ **i** păcate, aceste preocupări sunt tulburare de vești interna-in ile destul de proaste, care sosesc pe drumul telegrafului:

ni atul de la Sarajevo..." „Arhiducele Franz-Ferdinand și arhi-liin sa Sofia, asasinați de sârbul Gabro Prinkip..." „Doliul

FI EVIII DMMHAI LNDRUMEŞDTEA 172

....i Ungariei." „Agitația împotriva sârbilor." „Demonstrațiile în Viena Agram..."

În lăuda tensiunii europene, Magot cu echipa lui teatrală 111 ic la orașele Olteniei, dând reprezentații reușite. M-am dus și în Iernu-Severin și Râmnicu-Vâlcea și chiar am vorbit despre iluziile lui Columb. Străduințele noastre nu sunt zadarnice:

11 ans o grămadă de bani. Esculap, dregătorul finanțelor, îmi indică că avem în vistierie 21 000 de lei. Dacă adaug comoara a lui Lotte, de care nu știe nimeni, înseamnă că dispunem de o mică avere.

Asia îmi dă un curaj nebun! Și n-au trecut nici cinci-șase luni și imd activăm mai serios. Dar peste patru ani? Vom strânge, III mai mult decât sigur, peste prevederile noastre cele mai optimiste eroică e că tot ceea ce realizăm ni se datorează numai

....i Nu cerem ajutorul nimănui, cum a făcut Columb, apelând în regiile Spaniei, Ferdinand și Isabela, care l-au făcut să aștepte . III ani, până să-i încredințeze comanda celor trei caravele, și I' 11' i aceea l-au lăsat să moară sărac și părăsit. Tot așa și Magellan, | [iii.ii](#), și alții...

, ' **Josefina de Beauharnais**

< i H espondența cu Lotte continuă din ce în ce mai aprinsă. Îiîic că am hotărât înscrierea ei în A.R.P.E.T., urmând să ne

....i im îndară după reerminarea falansterului din noua țară a Grigoriei. Am renunțat cu dragă inimă la regina amazoam 1. .1 și, la drept vorbind, a fost o naivitate din partea mea că m *im* gândit să mă însor cu o ființă imaginară.

Vom trăi acolo, scumpa mea, în patria noastră împrejmuit.* de apele oceanului, ca în sânul lui Adam. Viața noastră va A altfel decât a celorlalți oameni, care trăiesc la întâmplare, se zbat în ghearele nedreptăților și se sfâșie între ei cafiarele, ca să apui i un ciolan. în Grigorida, vor domni Armonia în relațiile dinii, oameni și Arracția față de muncă și lucruri. Ca să înțelegi i. înseamnă acest principiu al atracției, e de-ajuns să-ți spun că, daci un economist ține să cultivăm nuci în loc de pruni, care sunt mâi rentabili, noi nu ținem seama de părerea lui. Toți arpelitin suntem egali între noi, femeile egale cu bărbații. Eu însumi, regentul Grigoriei, voi lucra cu mâinile la construcția mărețului falanster, cărând materiale ca șofer, și această muncă îmi r.i trezi bucuria. Șantierul nostru vorfi locul unde cântecele voi sădifiori în văzduh.

Trebuie să-ți comunic încă ceva foarte important, pe con n- ar avea rațiune să ți-l ascund, căci aș greși față de tine. Al A\ vrea să ți se întâmple ceea ce i s-a întâmplat Josefinei di Beauharnais, care n-a putut să-i dea lui Napoleon un moșteni im. și, din această pricină, marele corsican a fost nevoit să se

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Însoai | cu Măria Louise, prințesa austriacă. M-ar durea tare mult și pățești asemenea rușine. Sunt sigur însă că tu îmi vei dăruia odraslele de care Grigorida are atâta nevoie, pentru a neasigini. i continuitatea.

A treia zi sosește răspunsul. Lotte îmi scrie că nu trăiește dcc.ii pentru a aștepta scrisorile mele, că uneori îi e frică de atâta fericire. Și mai departe:

Sunt foarte curioasă să-l citesc pe Charles Fourier, dar nu se găsesc nicăieri lucrările lui, le-am căutat pe la toate bibliotecile. Nu poți să-mi trimiți măcar una dintre ele?

Seara, când mă vâd în așternut, gândurile mele zboară la tine, la Grigorida noastră. Va fi sublim, iubitul meu, ca într-un vis cu ochii deschiși. Mă plimb cu închipuirea prin necuprinsul

falanster și știu pe dinafară cum vor arăta grădina de iarnă, iirul, cinematograful și chiar străzile interioare. Nu mai orbesc de parcurile care înconjoară falansterul, scaldate în • t/rață, cu fântâni arteziene și arbori exotici, cu umbră deasă.

I ' < alei, din loc în loc, sunt tufișuri cu frunzișul retezat ca-n palmă, având în ele nișe încăpătoare, cu bănci de piatră, puse mir-adins să se odihnească perechile de îndrăgostiți.

Eu să știi că mă fac doctoriță de copii, și te rog de pe acum TÂ mi rezervi mie conducerea secției de pediatrie a spitalului /. 11, insterului. Mi-ar plăcea să mă ocup și de creșterea păsărilor, iar cred că nu voi avea timp. Ar trebui cape medici să-i scutiți de a doua meserie.

Il licitari, domnișoară doctoriță, îți urez cât mai multe succese generoase profesionale pe care ți-ai ales-o! Numai că mă cam . . . uiază faptul că nu pomenești nimic în scrisoare dacă tu poți |i \ || mamă.

În orice caz, sunt hotărât să i-o atâd pe Lotte unui mamoș, . . . c de a ne căsători, ca să am siguranța că va avea copii. Dacă lipi ilcon ar fi făcut la fel, alta ar fi fost soarta lui. Înainte de a nei ?... Nu. Mult mai cuminte ar fi să mergem la medic cât mii epede, ca să știu din timp.

\ doua zi, profit de faptul că tata are treburi la Craiova, și plec M I (lum ajung, glonț la Centrală. Acolo, toți arpetiștii în păr:

... iză la Constituția Grigoriței. În pivniță, unde pun la cale

M 11.1 noului stat, umblă nori groși de fum de țigară, încât abia le ■

"|>.ir siluetele, ca niște vedenii de ceață. Când mă văd, izbuc-n o explozie de bucurie. îi las să lucreze mai departe și urc în

— "ii. .itrăgându-le atenția să nu mă deranjeze nimeni, având de

— ui o lucrare însemnată...

11 i tiu lui Lotte câteva rânduri, rugând-o să treacă pe la Centrală,

trimit biletul printr-un băiețaș. Până să vină, iau telefonul și mă in-.i

FI EVIII D M H A I L N D R U M E Ș P T E A 1 2 0

Filantropia cine-i cea mai bună doctoriță-mamoș de acolo. Nu trece mult și iat-o pe Lotte, abia trăgându-și sufletul. A venit l prin caniculă și se tot șterge pe față cu batista de nădușeală. ■ i uni a intrat, încăperea toată se umple de ea. Strigă de la ușă:

—Ce bine-mi pare că ai venit! De-acum, nu-i așa că nu pleci ?

—Ba da, plec diseară. N-am încotro. Mă întorc înainu di începerea cursurilor. Avem foarte mult de lucru. Nici nu știi **11** n. 11 ne stă capul. Uite ce te rog, draga mea, să mergem la o doctori u

—Unde ? La medic ? Pentru ce ? se miră ea.

—Știi, doar ți-am scris... în chestiunea Josefinei...

—Carejosefină?

—Ei, care?! Josefina de Bauharnais... Mai există alta?

—Nu înțeleg nimic... Ce-i cu Josefina asta?

—Nu ți-am scris, Lotte, că nu vreau să pățești ca ea? De ace trebuie să știi dinainte dacă tu...

Fata pleacă ochii în jos și o roșeață vie îi acoperă obrajii.

—Nu trebuie să-ți fie rușine. Doctorița nu te cunoaște... li bar n-are cine ești. Dar eu, înțelegi, vreau să fiu sigur că... Ce zic mergem ?

—Nu! Nu! strigă ea îngrozită. Nu pot.

—Biiine, Lotte, foarte bine... și rostind acestea mă așez 11 masa de lucru.

Fata izbucnește în hohote de plâns.

—Vai de mine! Ce-i asta? Tocmai aici ți-ai găsit să plângi Dacă vine cineva și te vede, ce ate să-și închipuie? Te rog, dra mea, încetează!

Ea plânge din ce în ce mai tare. Deodată se ptecipită spre nș. i și fuge în stradă. Alerg după ea:

—Lotte! Lotte!

Dar e departe. Se strecoară, buimacă, printre pietonii care o privesc mirați, întorcând capul. Mă înapoiez la birou, cu conștiinț grea că am săvârșit o nelegiuire. Gândul meu era bun. De ce-or ieșind uneori lucrurile anapoda?

Pe înserat, dau o raită cu Tarzan pe Unirii. Strada e răscolită de agitație. Vânzătorii de ziare aleargă încoace și-ncolo, strigând „ediție specială”, iar trecătorii le smulg gazetele din mână.

Titluri mari anunță războiul sârbo-austro-ungar, bombardarea și luptele din fața Belgradului...

Nori de sânge s-au îngrămădit pe cerul
Europei. În zilele ur-
...urc, pământul ia foc: Rusia a declarat
război Austro-Ungariei,
Italia a declarat război Rusiei, Franța
a declarat război Ger-
măniei, Anglia tot așa, Turcia mobilizează,
Bulgaria atacă Serbia,
...nu negrenii pătrund în Herzegovina,
nemții în Belgia...
La noi, consiliul de coroană de la Sinaia
hotărăște că țara noastră
nu are nici o șansă... expectativa...
Până când?

The first part of the book is devoted to a general history of the United States from its discovery to the present time. It is divided into three periods: the colonial period, the revolutionary period, and the federal period.

The second part of the book is devoted to a general history of the United States from its discovery to the present time. It is divided into three periods: the colonial period, the revolutionary period, and the federal period.

The third part of the book is devoted to a general history of the United States from its discovery to the present time. It is divided into three periods: the colonial period, the revolutionary period, and the federal period.

The fourth part of the book is devoted to a general history of the United States from its discovery to the present time. It is divided into three periods: the colonial period, the revolutionary period, and the federal period.

The fifth part of the book is devoted to a general history of the United States from its discovery to the present time. It is divided into three periods: the colonial period, the revolutionary period, and the federal period.

The sixth part of the book is devoted to a general history of the United States from its discovery to the present time. It is divided into three periods: the colonial period, the revolutionary period, and the federal period.

PARTEA A DOUA

Institutul „Profesor Pleșea”

Îmi iesc, cu nesaț, toate ziarele care-i vin tatei, ca să-mi dau lina cum merge războiul. Din partea lui Lotte, n-am mai prii...liciun rând, de două săptămâni. Nu-i vorbă, nici eu nu i-am - n ■. Suntem, așadat, supărați. Supărați din cauza unui lucru dec. Nu înțeleg de ce s-a îndărătnicit să nu meargă la doctor, 11HI știa cât de mult țineam la asta. Cu atât mai rău pentru ea. Eu Ului, să mă ierte, dar nu vreau să mai știu de o fată atât de mof- . .asă. Ce, ar fi mâncat-o medicul?

Se apropie plecarea la școală. Firește, din cauza certei dintre noi, 1111 mai pot să stau la Dona Bianca: trebuie să-mi găsesc altă gazdă, i ¹ ■ i um să le spun părinților? Ce motiv să invoc? Tata însă mă scutește de grijă, anunțându-mă că anul acesta - i mă dea intern la Institutul „Profesor Pleșea”. E rândul meu l întreb: De ce?... l)ar tata, care-i laconic, nu-mi răspunde decât: — E mai bine acolo!

i ' dcscos pe mama, să aflu motivul acestei hotărâri, dar nici ea * a ic mai mult și ridică din umeri. Mă gândesc: nu cumva mama i i . apat vteo vorbă că m-a surprins sărutându-mă cu fata gazdei ? lin uși, nu văd altă pricină.

l Iar ce tot îmi bat capul când, de fapt, îmi convine deocam-I H i măsuța asta?

Și i.ită-mă, la începutul lui septembrie, instalat la Institutul ¹ l a sau la Leagăn,

cum l-au poreclit băieții.

l eagăft'ul e o casă destul de mare, cam
părăginită, având un .). 1111sol și etaj.
La demisol, sunt instalate sufrageria,
bucătăria, spă-

i...a, cămara și pivnița, unde băieții își țin
cuierele, iar la etaj,

- li două dormitoare, sala de meditație,
odaia pedagogului, III 11aria și locuința
direcției.

Profesorul Pleșea, sau Pleașcă, și soția
lui, care este tot p soară, alcătuiesc,
bineînțeleș, direcția institutului.

Cu Pleașcă, pe care-l avem la filozofie
la cursul superior, sun cunoștințe vechi,
însă pe soția lui n-o cunosc decât acum l
blondă înaltă și subțire, cu ochii mari,
albaștri. Tarzan, i.i priceput în materie de
femei, susține că-i una din cele trei pi
frumuseți ale orașului.

O fi, nu zic ba. Mie nu mi se pare chiar
așa, penttu că c p mândtă și încrezută. Se
îmbracă elegant, schimbându-și to.iK de
trei ori pe zi, și în orele libere nu face
altceva decât să se coa Din cauza aerelor
ei, mi-e antipatică.

In schimb, bucătăreasa e o bomboană
de fată. O cheamă Gr Dacă ar vedea-o
cineva pe stradă, n-ar crede în ruptul capu
l m > bucătăreasă. E o săsoaică scundă și
durdulie, cu șolduri pline, fața roșie, plină
de sănătate, și pielea albă. E foarte
curată, vredn și totdeauna umblă
îmbrăcată ca duminica, în straie noi. C
gătește sau robotește prin bucătărie,
fredonează neconținut cân i vesele și
săltărește în nemțește. Dacă o întâlnești, îți
zâmbeș oricine ai fi, sau râde.

Aud că e angajată de curând, că anul
trecut a fost altă bucă reasă. O țărancă
bătrână și zbârcită, împreună cu fata ei de
vf 15 ani, care o ajuta spălând vasele și
servind la masă. Mai e un de serviciu, un

ardelean, Zaharie, care are grijă de curățenia ca mătură prin curte și face și pe portarul.

Eu am izbutit să vin mai devreme, din cauză că trebuie să t minăm odată cu Constituția, care ne-a răpit o groază de timp. aceea sunt singurul pensionar al Leagănelui. De altfel, nu fac al ceva decât să dorm acolo, pentru că masa o iau în oraș, pe unde meresc, până la începerea cursurilor.

Chiar din prima zi a sosirii mele, mă reped la Dona Bianca, s anunț că anul acesta nu mai stau la dânsa, ci la internat. Ctede că voi da ochii cu Lotte, dar ea, din fericire, plecase cu zece minu mai devreme în oraș. Biancăi îi pare rău, auzind că plec de la dâns și îmi spune să mai dau din când în când pe la ea, s-o văd.

li fĂgĂduiesc și plec cu inima grea. Ce-o să spună Lotte când o afla vestea?

II. așcă mă cheamă în cancelarie și-mi propune să mă angaje-
•I" ilagog al Leagănelui. îmi dĂ întreținere completă și pe dea-
.....leala bună. îi spun că aș primi cu dragă inimă, dar sunt
.....>cupat cu lucrările expediției transoceanice și n-am deloc timp liber.

I toamna directoare, care e și ea de față, râde și-mi aruncă în
,1

Sunteți băieți mari acum, nu vă mai țineți de prostii! I >. și muștrarea ei este generalizată, nu mă pot opri s-o privesc

..111 urit, de parcă mi-ar fi aruncat în cap o oală cu apă clocotită.

Vai, doamnă, cum puteți vorbi astfel?

Ceea ce facem noi este i ului serios.

Nimeni, până azi, nu s-a gândit la o

expediție de liniștii atât de grandioase și organizată temeinic cum e a noastră, și poftiți odată la Centrală și veți fi lămurită pe deplin. Astea sunt copilării îngăduite până la o vârstă. Mai bine

- 4(1 vedea de carte!
Vă rog, doamnă directoare, să abandonăm acest subiect! I »iurt piuitul.
I).iaa? face ea jignită. Nu ți se pare că ești puțin cam... im-ifrtlnct?
Nu... răspund hotărât, înfruntând-o mai mult cu privirile. I lis< uția se tetmină aici.
Tot e bine că am avut ultimul cuvânt. ¹
| . .u est început plin de făgăduieli, socot că n-o să fac pureci ■ mulți la Leagănul lui Pleașcă. Ce credea Madam Făț, c-o să I i gata? Nu-mi place să înghit cugetări luate din manualele lun a tărie: capăt indigestie! MIu că onorata direcție Pleașcă & Madam Făț 1-a angajat ca lagi ig pe Rocoș Virgiliu, arpetist, care a terminat în vară clasa ■ 111 a și s-a înscris la Drept. Nu se duce însă la București decât I 1111 ti examene, fiindcă e sărac și n-are cu ce să se întrețină aco-i I I i mai fost la Leagăn și anul trecut, însă ca ajutor de pedagog. \ a a/.i, cum a venit, au și pus mâna pe dânsul. Când aude căI ucu i la Leagăn, se bucură ca un câine credincios la venirea «panului.

Din cauza Constituției la care guvernul lucrează de zor, mă I .hs de-diminează, pe la cincisprezece, ca să fiu la Centrală, cel mai târziu, la șase. Rocoș, cu care dorm deocamdată în aceeași **cum** ră, se scoală mai târziu.

Mă duc în pivniță, să iau din cufăr o felie de cozonac **făcui** I mama. Se conjugă de minune cu cafeaua cu lapte, pe care ml I prepar singur.

Tocmai când încui cufărul, răsare în ușă

Grete, îmbrătu .11 I într-o rochie roșie, parcă atunci scoasă din garderob, pesre cifl poartă un șorț alb, strălucind și el de curățenie.

— Ce caute aci, domnu' Tioma, așa dimineața?

— Pe dumneata te caut, Grete...

— Pe mine ? râde ea... Și io caute la tumneata...

— Atunci, ne-am găsit!

— Ce bine pare la mine... și râde, râde cu toată făptura ei **din** dulie.

Mă apropiu de ea, o iau de mână, apoi o sărut pe gură.

— Ioi! țipă Grete. Asta plăcut... Tare fost minunate!

O mai sărut o dată, apoi o întreb, mai mult din ochi, dacă... IU dă volubil din cap în semn că da, ca și cum n-ar fi așteptat tiu I asta. Ne strecurăm repede în camera ei, care e alături, și **acOH** Grete îmi dezvăluie deschis și fără mofturi toate farmecele | **simple** ca firea.

Când soarele se uită pe fereastră, nu mai vede pe nimeni It) odăița cu perdele albe, tăinuitoare.

In sfârșit, sosește mult așteptatul răspuns din Republica Ecu.u\< ij Ministerul ne scrie că insulele de care ne interesăm sunt nelocuite fi (ciudățenie!) ar fi de... vânzare. Sau roate în bloc sau în parte...

Convoc miniștrii și le arăt adresa. La început, ei par consten **lați**

— Vasăzică ne-am lins definitiv pe bot de amazoane! excl. iml Tarzan cu părere de rău.

— După cum văd, am mers până acum cu picioarele în **sui** pe prezumții, nu pe realități, constată Ploșniță.

— Păi sigur. Dacă deșteptul de Jim ne-a dus de nas? se nci .1 jește Magotu. Și cât

am mai visat amazoanele alea!

— Isprăviți odată cu amazoanele, îi repet enervat. Jim n-a fost la fața locului, ca să știe dacă există sau nu. El spune: **Se zice ca A**

'i I' 111 u i rmare, ceva nesigur, ipotetic. Numai în privința comorii i precis că se află în locul cutare...

Stați, sare Găliganu, uite ce facem: punem mâna pe co-. i i și cumpărăm insula. Simplu ca bună ziua, nu? Ne tocim u.idorul la sânge. Mă lăsați pe mine să mă tocmesc. Asta-i un chilipirgiu și jumătate! Îl persiflează Aguridă. I așați glumele, Găliganu a pus bine problema. Cumpărăm insula, și cu banii rămași începem să construim primul oraș al noului stat liber, Grigorida. \ i rămâne.

1 ' II it inuăm să lucrăm la redactarea Constituției. Mi-am procurat...ilc de care aveam nevoie, în afară de două, le-am citit pe ne-

- ■iil.iic și în capul meu e un haos de principii care se ciocnesc între I I "i Rogvaiv ne scoate din încurcătură. A făcut raportul cerut, HI mi place că-n fruntea statului el așază un președinte eligibil, I cu aș vrea să fiu un monarh ereditar... Dacă viitoarea meaii mi va dăruia un moștenitor, atunci se schimbă socoteala.

i H mi cred să mi se întâmple o astfel de... calamitate!

Secretul lui Șoimaru

În cp cursurile. Astăzi e prima zi de școală în clasa a VIII-a. Îi dimineață mă duc, ca de obicei, la Centrală, unde lucrez și eu A I.Î Constituție, apoi la opt fără zece minute pornesc cu tot li'n. mul la liceu.

Dau dispoziții guvernului să-i scoată pe arpetiști în curtea I ului și să-i grupeze. În zece minute, operațiunea e gata. **Minis** oștirii și ministrul ordinii interne îi aranjează pe arpetist amfiteatru, după clase: cei mici, în față, și cei mari, în locurile fund.

Păleață e palid ca un elev care a luat nota 1. Mi-e milă de el primi în A.R.P.E.T. și chiar i-aș oferi un portofoliu ministerial, se înțelege, el trebuie să facă cererea de înscriere. Doar n-a mă duc eu să-l rog... Atât mi-ar mai lipsi!

Sala s-a umplut de lume: autorități, părinți, elevi. Profc de asemenea, sunt toți în păr. Cine-o fi Ciam-Ciucia, care bățos pe scaun, la stânga lui Michiduță? Acela, cu patul lin de pisică și mustața lungă și lăsată în jos?

Cuget daci exist Magotu îl recunoaște. Când a fost astă-vată la Tutnu-Sev cu ocazia turneului teattal, băieții de-acolo i-au spus că profi rul lor de istorie și-a cerut mutarea la Craiova și acum ne-a c plească pe cap! Bucurie mare!

I)e ce l-or fi poreclit Attila? E rău?
I c i ău? E spaima liceului. O s-avem mult de furcă cu el.
Nu te speria, Magotule, îi venim noi de hac! A.R.P.E.T.-ul muscă!

ilujba religioasă începe în tăcere și fum de tămâie. M .1 u i torc cu gândul la trecut. Uite, s-a scurs un an de la prima i **tală!** Și, cu toate astea, parcă n-ar fi trecut un an, ci zece, **I eci**, așa mi se pare de mult. Doar s-au petrecut atâtea fapte! HUIuesc drumul până la liceu, împreună cu Magotu, cunoș-KU1 ărgan, Basu, Păleați, Țiganu, Ploșniță, Domisol, Șoimaru ■ n i eilalți... Apoi cheful de pomină din

catacombele lui Nea **H** când Basu a ros
cupele de șampanie. Ploua atunci și
deodată **lcul** frumos. A răsărit soarele,
potopind orașul cu lumină cal- • i ipitoare
era Lotte în ziua aceea, în rochița ei de
școlăriță, lli i aș alb și codițele înnodate
pe cap, ca o diademă! **I I u l** iei, cum trec
toate! îmi pare rău că sunt certat cu Lotte.
Simt • i i i K voie s-o îmbrățișez, s-o sărut
sau numai să fie lângă mine... \u venit
băieții. Leagănul a început să freamăte
deviată. Puștii . **u i** sul inferior se hârjonesc
sau se joacă de-a săritul căpriței în i. i
largă și înverzită. Suntem mai mulți decât
cuprinde Lea-. **11 De** aceea, noi, cei trei
elevi dintr-a opta, adică eu, Găliganu . «l.
(>duș, ne instalăm dormitorul în camera
pedagogului Rocoș. .. **11 > 111** e penrru
noi că ne-am separat de ceilalți. Intre noi,
înainre |**ji are**, putem vorbi tot ce ne
trăsnește prin cap. Față de cei mai i **11**
isa rrebuie să ne punem lacăt la gură.
Madam Făț a ajuns nesuferită cu aerele ei
de mare directoare, i **ni** inspectează
dormitoarele, ne supraveghează la
spălător sau **nii**|nil meselor și ne face tot
felul de observații. Băieții n-o pot • i i și se
feresc de ea ca de ciumă. Nu pricep, cum
de o femeie ... iasă poate să fie atât de
severă, chiar rea? \ **I ie**, cel puțin, abia îmi
răspunde la salut. Atâta pagubă! Dar **Lde**
multe ori, trec pe lângă ea și mă prefac că
n-o văd. Nu de . **dat** așa - să crape de
ciudă, făț!

l illiganu, care era cât pe-aci să cadă la
corigentă, se jură că o **I li** a una bună
directoarei, încât n-o să mai calce prin
dormi-**il** nostru până la adânci bătrâneți.

într-adevăr, a doua zi de dimineață,
când Madam Făț vi inspecteze, pentru a se
convinge dacă ne-am trezit la ora
lamentară, Găliganu aruncă de pe el
cămașa de noapte și r în pielea goală.

Când dă cu ochii de el, directoarea încrem
în prag, apoi sloboade un țipăt și închide
repede ușa la **loc** i

Noi - râdem, să ne spargem! In viața
mea, n-am râs cu **a** poftă. Intr-o clipă, tot
Leagănul află de mica pățanie a lui dam
Făț. Și râsul se încinge ca o molimă,
însorind chipurile b ților.

Nu trece mult și Găliganu este poftit la
cancelarie. Na, **M iu** groasă gluma! Dar
eroul nostru nu se sperie de atâta lucru.
Ond se întoarce, îl năpădim curioși:

—Ei, ce-a fost? Ce țî-a spus?

—Ce să fie, răspunde el. Pleașcă m-a
luat la trei. „Cum ț permis să te prezinți
soției mele în costumul lui Adam?” „**Ba**.
rog să mă iertați, dom'le director, n-am
venit eu la doamn dânsa a venit în
dormitorul nostru. Nici tu bătaie la ușă, **nu**
i nimic. Eu, ca omu', tocmai dam să-mi
pun cămașa și izmen când mă pomenesc
că intră doamna directoare. Cine-i dc v
spuneți și dvs. ? Dacă dânsa vrea să ne
inspecteze, s-o facă după ne îmbrăcăm,
nu și înainte, ca să nu se expună la
neplăceri.” C **.c** zic ? L-am redus la
zecimale pe Pleașcă. Numai ce-1 aud că
spu „Dragă, are dreptate băiatul, de unde
era să știe că tu o să dai 1> na peste el?”
„E un nerușinat!” latră cățeaua, și cu asta
finita divina commedia)

A venit și Cătălin Șoimaru. El stă la
Leagăn de anul trecut. E și îmbujorat la
față. Se bucură ca un copil că vom petrece
anul sub același acoperiș. Îmi spune că
părinții lui (tatăl său e medic-la spitalul din
Obogeni, o comună situată la vreo opt km
de Crai sunt foarte nerăbdători să mă
cunoască, și dacă vreau să petrec vacanța
de Crăciun la ei, le-aș face o mare plăcere.

—Cred că de sărbători n-o să pot veni,
însă am putea să repezim, într-o duminică,
până la Obogeni, fie cu o mașină, fie

bicicletele, iar seara ne întoarcem.

—E bine și așa, răspunde Șoimaru, bucuros.

—Dar ce te-ai apucat să mă încondeiezi față de părinții tăi

N-am exagerat nimic... Le-am povestit doar planurile cu I Jitia noastră...

I¹ veste uluitoare: înțeleptul nostru rege Carol I a murit. Vi-lin ca școala să fie închisă pe timp de trei zile. Totuși nimeni

I Micuță de vacanța aceasta scurtă, căzută pe neașteptate. Toți

II |>oarră doliu la mână.

În ziua înmormântării, ne ducem încolonați la catedrală. Ora-|| ■ mohorât, zăbrance acoperă felinarele de pe străzi. Pe clădiri tură steaguri îndoliate, iar clopotele împrăștie în văzduh tân-gini i de aramă.

Sunt foarte emoționat. Simt că într-adevăr a murit un om ma-l 'îipi ce se termină slujba religioasă, profesorul Iliuță ne vor-i despre viața regelui, care se împletește cu istoria țării. I >i ilcineea lui Magotu a născut un băiat dolofan. Il crește ma-! .! i. care locuiește într-o comună învecinată.

Ai văzut vreodată copilul? îl întreb pe urangutan. Il văd în fiecare lună, când îi duc femeii bani. Iți seamănă, spune drept ? li, leit taică-său... Dar asta rămâne între noi. Al dracului Magotu, numai tată nu fusese încă. Inii mai spune că Dona Bianca i-a dat drumul Măritei și acum ili.i servitoare.

I)ar pe Dona Bianca ai lăsat-o în pace? Hei, m-aș înfige eu, dar nu se prinde. Acolo trebuie artile-i'.n .i, nu glumă. Altfel, nu capitulează cetatea, râde Magotu i ULI mustăcioară.

După comica pățanie cu Găliganu, Madam Făț nu se mai vede n ii. Parcă a intrat în pământ. Legăniștii răsuflă ușurați și-1 ||i II

.i mereu pe Găliganu, care se umflă în pene de mândrie, ca un păun.

< I U coduş, prietenul nedespărţit al lui Găliganu, vine răsând ...dară nu l-am văzut serios: chiar dacă nu râde, el tot zâm-
|tc) şi-mi spune:

Sire, am avut adineauri bătaie. Păcat că n-ai fost de faţă. Cine sunt eroii ? — Găliganu şi Şoimaru...

—Şoimaru? Băiatul ăsta delicat ca o fată? Fugi de-.u Corcoduş, totni baliverne...

Corcoduş râde să crape.

—Să mor, sire, dacă te mint! Să vezi cum a fost. Eram mulţi băieţi şi, cum stăteam de vorbă, trece Zaharie grăbii >i întrebă dacă n-am văzut-o pe doamna directoare urcând. (. ganu îi răspunde: „N-o mai căuta, Silvane, că Madam Făt s .
11 riat rău de Aghiută şi a luat-o din loc". Şoimaru, când aude, |> ia foc: se repede la Găliganu, îl face canalie şi-i trânteste un pu în nas, încât îl podideşte sângele. Cât ai zice peşte, Găliganu ți-1 înşfacă şi începe să-i care la pumni în cap. Dacă nu eram eu scap, l-ar fi făcut piftie clasa una.

—Carevasăzică, după tine, Şoimaru e de vină?

—Dar cine? Soacră-mea?

O păruială între arpetişti e un lucru destul de grav. Mai când împricinaţii fac amândoi parte din guvern. Il chem pe maru şi ne retragem pe o bancă în fundul grădinii, unde suni singuri şi nu ne tulbură nimeni.

—Ia spune-mi, ce s-a întâmplat ? De ce l-ai pocnit pe Găli nu? Ce ți-a făcut?

Şoimaru, în picioare lângă mine, tace. E posomorât ca un în furtună şi ține privirile în pământ.

—Stai jos, lângă mine! îl îndemn. Nu vrea.

—Haide, așază-te! Doar n-o să stai în picioare, și-l fac să ș cu de-a sila. Acum povestește-mi toată întâmplarea, cinstit ca arpetist. Știi bine cât te prețuiesc. Ești un colaborator de seam nostru, un element de valoare.

—Vă mulțumesc pentru aprecierile dumneavoastră. Sun foarte bun cu mine.

—Nu-mi spune dumneavoastră... fiindcă nu sunt profe Te-am rugat și altă dată. Spune-mi dumneata... sau chiar tu... D suntem camarazi.

—Iertați-mă, dar nu pot... nu pot...

—Bine... cum vrei. Acum povestește-mi, ce-a fost cu G ganu?

Șoimaru ține mereu ochii în jos și cuvintele îi ies din gură lin i ip.it, patcă i le-ar trage cineva cu cleștele.

Sunt vinovat... nu trebuia să-l lovesc... dar nu m-am putut

I>p.mi... era prea mult...

- De ce? Ce ți-a făcut?

—...S-a exprimat ireverențios față de doamna directoare. Daaa? In ce fel? Iertați-mă, dar mi-e imposibil să vă reproduc termenii.

în sfârșit, orice ar fi spus, nu te-a insultat pe tine.

Dacă m-ar fi insultat pe mine, poate că nici nu reacționam.

....îsultat o femeie... Dumneavoastră admiteți ca o femeie să

h. batjocorită astfel?

Firește că nu admit... și-mi pare bine că dai dovadă de • n **11** m cnte atât de cavaleriești. Inșă persoana care susții că a fost in-**11 11.1** - eu aș spune persiflată - este directoarea noastră, pe care ni.ii mulți dintte băieți n-o pot suferi.

Nu este adevărat, vă înșelați! geme Șoimaru, parcă spinte-U i și acoperă fața cu mâna.

Il privesc lung, uluit aproape. Ce se

petrece oare cu el? Ce
înduri se îmbulzesc în acest cap
înfierbântat și ce spun bătăile
...mi lui?

Și deodată, într-o clipă, se face lumină
în creierul meu. Nefe-
ii. nul meu aghiotant o iubește pe
directoare! Tot ceea ce până
...**11** ini se păruse ciudat sau nelalocul lui
devine limpede ca lumina
II i I)a, da, o iubește! Acum îl înțeleg!
Și întorc, la timp, macazul.

- Băieții n-o înghit pe directoare penetu
că ea e prea fină și I nint prea grosolani.
Dar nu trebuie să ne sinchisim de asta.

Prin urmare, reia Șoimaru, înseninat la
față, și dumnavoastră | prețuiți, nu-i așa?

— O! Dumnezeule! E o femeie atât de
frumoasă și de bună, lin n aş asemui-o
mai degrabă cu o zeiță.

— Oh! cât vă mulțumesc, strigă
transfigurat băiatul și, luân-In mi mâna
prin surprindere, mi-o sărută.

— Ești nebun, Șoimaru? Ce înseamnă
asta? bâlbâi ca fript. El arată foarte
nenorocit de această întâmplare. Cade în
ge-niinchi în fața mea și mă imploră să-l
iert, că n-a știut ce face. îl

ridic de jos și-l mângâi ca pe un copil
bătut. Apoi îl întreb îneci duios:

— O iubești atât de mult?

Șoimaru izbucnește în hohote și plânge
cu sughituri. îl las s.i se potolească, apoi
reiau:

— Dragul meu, te înțeleg. înțeleg că
este un simțământ căni ia nu i te-ai putut
împotrivi... și te-ai lăsat coplesit de el.
Dar, ia **spn** ne-mi, așa, ca unui frate mai
mare, ce-ai de gând să faci? I 'n«l. vrei să
ajungi ?

— Habar n-am... răspunde el, biruit.

— Ea... știe?

Băiatul îmi aruncă o privire

mustrătoare.

— Cum vă închipuiți așa ceva?

— Nici nu bănuiește măcar?

Șoimaru clatină din cap în semn că nu.
Hm! încurcată treabi De altfel, chiar dacă ar bănuși, s-ar schimba ceva?

— Și de când a început povestea asta?

— Chiar azi se împlinește un an, adică de când sunt la institui După cum vedeți, frumoasă aniversare! Dar vă conjur, nu sul lați o vorbă. închipuiți-vă, dacă ar afla cineva, ce groaznic ar fi! (i cataclism!

— O, nicio grijă în privința asta...

— Eram sigur că sunteți un suflet ales. De aceea mi-am dei cărcat dumneavoastră inima. Simțeam atâta nevoie să mă spovedesc cuiva, cum n-aveți idee. Nu știe nimeni - nici mama.

— Bine, toate bune, e frumos să iubești și să suferi, așa e iubire! la vârsta noastră, dar spune-mi, ce-ar putea să se aleagă de dragostea ta? Te gândești să devii amantul ei ?

— Tocmai dumneavoastră vorbiți așa? Ce vorbă urâtă ați spus! Nu vreau nimic... Mi-ajunge doar s-o privesc. Uneori îmi zâmbește și atunci mă simt atât de mare și de puternic, ca un împărat! Tot așa mi-a surâs acum un an și de atunci...

Doamne, ce copilandru neprihănit și naiv! îl mășor pe ascuns, cu coada ochiului, parcă l-aș vedea pentru întâia oară: înalt și mlădios, cu trăsături pale și delicate, ca de manechin de vitrină, într-adevăr, ce frumos e băiatul acesta plâpând și cum ar rrebuie ferit

l¹ 'i icc atingere, ca să nu sufere! Ceea ce însă pare de neasemuit și ci sunt ochii mari și migdalați, cu vâpăile lor de păcură, care îi lvesc departe, dincolo de zare, și din cauza asta par triști, dureros ilr iriști.

Numi dau seama ce m-a atras la făptura lui diafană, chiar din • 111 'i când

I-am zărit, în prima zi de școală, stând pe sălile liceului

■ mat de o fereastră și citind **Les Fleurs du Mal**.

I > au să mă ridic. Se ridică și el.

Uite ce este, Șoimaru: incidentul nu trebuie să ajungă la im i 11 ile direcției. E mai bine să te împaci cu Găliganu, chiar â

• **v coeur**. Il trimit să-ți ceară scuze.

-Nu... Nu-i nevoie să-mi ceară scuze. N-aș vrea să se simtă MI nu. Mă împac cu el și așa. Numai să vrea.

-Dacă vreau eu, trebuie să vrea și el.

I rimit un băiețuș să caute pe Găliganu, care vine după câteva minute de așteptare.

-Ascultă, Găligane, am auzit tot ce s-a întâmplat între voi. hi l»ine că nu admit certuri între arpetiști. Intinde-i mâna lui . .iaru și împăcați-vă!

Namila de Găliganu rămâne o clipă în dilemă, chibzuind dacă ' i 1' II ic să asculte, apoi, docil, îi întinde mâna lui Șoimaru.

-Moa n-am nicio vină, se scuză el, m-am pomenit tam-nisam I H lioiangeriaîn nas. Altă dată junele să fie mai prudent, c-o pățește

11 lunfe... Ce? Adică 1-a pus cineva tutorele lui Madam Fâț? Sst, Găligane, niciun cuvânt despre directoare. E rudă cu Șoi-1111111. nu știi? Ar putea foarte bine să te pârască și gata eliminarea.

-Serios? Ce fel de rudă? Nepot de vară.

-Hee! Ee! Acum sunt eu acasă! Mă miram de ce face pe ne-

l...' vizavi de madam... Scuzele mele, dragă aghiotantule! Cât

l i lvește chestia cu trestia, s-o lăsăm... moartă, la popa la poartă...

Și Găliganu pleacă, legănându-se voios printre tufele de tran-ilitliri. Ce deosebire, ca de la cer la pământ, între această namilă i a și vulgară și făptura firavă și delicată, ca o floare de seră, a lui uiiaru! Cu cine găsisse aghiotantul meu să-și măsoare puterile!

-De ce ați mințit? mă întreabă acesta mirat.

—Hei, dragul meu, a fost o minciună necesară, cum ar sp Ibsen. Crezi că imprudența ta nu te-ar fi dat de gol? Mâine mâine, toți băieții ar fi comentat simțămintele tale pentru doai fl directoare. Pe câtă vreme așa, fapta ta are o acoperire.

Ochii lui Șoimaru se aprind de bucurie.

—Ce perspicace sunteți! Nu m-am gândit la una ca asta. A după o ezitare, adaugă: Dacă doamna află că mă dau drepr ne tul ei ?

—N-are decăt. Nu te-ai dat tu nepotul ei, ci alții au făcut Nicio grijă în privința asta...

—Da, da... Aveți dreptate... Stau și mă gândesc: dacă nu e dumneavoastră, ce mă făceam?

Ce să-i răspund? Surâd și-i mângâi părul negru, lucios, undulări de valuri.

Bacanta Grete

Astă-seară am fost cu Rocoș, pedagogul, la Teatrul Municipi Am văzur ***Heidelbergul de altădată***. Piesa, deși o citisem, mi-a pi foarte mult. Aș putea spune că finalul m-a înduioșat până la lacii Ce lucru minunat e arta! Numai ea face să vibreze cu adevăr sufletele oamenilor. In Grigorida, voi da o deosebită atenție teatrul

îl întreb pe Rocoș dacă i-a plăcut piesa.

I-a plăcut și lui. Îmi sp

—Mai ales nenorocita aia de actriță care făcea pe Kathy, teribilă, pe cinstea mea... (Adjectivele nenorocit și tâmpit nu lipsesc din nicio frază.)

Pe la miezul nopții, ne întoarcem la Leagăn. După ce într în curte, Rocoș mă întreabă:

—S-o fi culcat nenorocita de Grete ?

—De ce? Ți-e foame? Vrei să-ți faci ceva de mâncare?

—Ei, foame! M-aș duce să-i țin de urât tâmpitei.

—Du-te, că-i e frică să doarmă singură, în gândul meu: afurisită săsoaică! S-a apucat să facă pe păi jenul și să prindă mereu muște în plasă.

Rocoș se apleacă și bate ușor în geam, dar nu-i răspunde nimeri i

- Las-o, omule, în plata Domnului, că-i trezești ibovnicul. I' digogul se lasă, într-adevăr, păgubaș. Urcăm în vârful picioa-i ■ lor, și pătrundem în camera noastră.

(i.îliganu și Corcoduș sforăie de mama focului. Aprind veio-i ,i ne dezbrăcăm în tăcere, să nu-i trezim cumva. Deodată ră-**lufnește** în tăcerea odăii un chiot înăbușit.

- Ce e? Nu dormiți încă, potăi nenorocite?

Din nou chiotul se tepeță, de tândul ăsta patcă e mai subțire uțit. Rocoș aprinde lumina.

— Nu-i o tâmpită aici ? și, spunând acestea, trage pătura. Stupefacție! Intre Corcoduș și Găliganu, care au paturile apro-

i M i., răsare Grete, candidă și sutâzătoare, cu cămașa mototolită zob.

— Hm! Aci-mi erai, porumbiță nenorocită? bâlbâie pedagogul cu glasul pierit.

Bucătăreasa se ridică din pat,

sprijinindu-se în coate, și-mi spune:

— Pe tumneata așteptat Grete, pușor!
Poftim! Uite ce-mi lipsea mie la miez de
noapte!

— Ssst! Vorbește mai încet, nenorocito,
o apostrofează Ro-t i ne aude directorul
și dăm de bucluc. Hai, cară-te acum...

— Io vrei la pușor, ciripește năzuroasă
Grete și, sărind din l' ii peste Corcoduș,
care râde mereu, vine și se lipește de
mine.

— Ascultă, Grete, nu-mi place să fac
amor pe scenă. Vezi de iliul. **fetița**

Șterge-o, când îți spun, nenorocită
creatură, scrâșnește mâ-l icdagogul și, cu
o mișcare brutală, îi sfâșie cămașa de sus
n i jos. Apoi strigă tot mai înfuriat: Dacă
te mai prind pe-aici, H rup oasele,
tâmpito!

Bucătăreasa durdulie începe să plângă
și să se văicărească:

— Pentru ce rupt cămeș al meu? Io nu
pot suferi la tine, chine **turbate...** Să dai
pace la mine, știi tu, să dai pace, așa...!
< i.iliganu, enervat, se ridică într-o rână
și-l apostrofează pe Rocoș: Hai sictir,
flețule, ce-mi faci pe gelosu-n păpușoi,
parcă ar li u! ca în cauză!

Mă, tâmpenie nenorocită, pe cine faci tu
gelos?! Pe tat-tu? ',> **11** icdagogul e gata
să se tepeadă asupra lui Găliganu, dar îl
apuc ¹ mână **și**-l rețin la timp.

— Arpetiști, ați căpiat de-a binelea sau
ce v-a apucat? Vreți vă încăierați pentru
această ispititoare târfa, ca să treziți
Leagăn din somn și să ajungem cu toții de
râsul lumii? Dacă mai **aud** șoaptă, să știți
că vă exclud numaidecât din A.R.P.E.T. Am
zis!

Adversarii amuțesc, ca prin farmec, dar
continuă să schim! săgeți grele de ură.

—Hai, Grete, fetițo, îmbracă-te repede

și du-te! O ajut, aproape cu sila, să se îmbrace. Când e gata să iasă, întreabă:

—Dar cămeș cine cumpără la mine ?

—Lasă, nu-ți mai face inimă rea, îți cumpăr eu alta.

—Bine, eu pleci și altele nu mai calci cu picior aici.

—Așa să faci, fetițo... Hai, du-te!... Când să plece, lovitură de trăsnet! Madam

Fâț se ivește l

prag, ca o vedenie cumplită, la al doilea cântat al cocoșilor. E în capot înflorat și cu mânecile enorm de largi, așa cum am văzut pe Alina Barbu în **Madama Butterfly**.

Băieții se privesc opăriți unul pe altul, iar Corcoduș tra pătura peste cap și se ghemuiește în pat.

—Ce cauți aici, în dormitorul băieților? o întreabă directoa pe Gtete. Cine te-a adus-o aici ?

Noi tăcem chitic. Deocamdată nici nu știm ce să răspunde și nici cine să înceapă, pentru că Madam Fâț ni s-a adresat deoda tuturor.

—A venit să... să mă roage pe mine să-i repar lumina, că s l stricat, spune jalnic Găliganu.

—Daaa? îl persiflează directoarea. A venit la miezul nopții să te roage să-i reperi lumina? Nu putea să aștepte până mâin dimineață? Ce nevoie are de lumină în timpul somnului?

—Tot așa i-am spus și eu: mâine dimineață îi fac reparația Știți, e o sârmă de la priză care face scurtcircuit. Asta-i toată chestia.

—Bine, bine, lasă scurtcircuitul, dar ești sigur că pentru **asi .1** a venit?

—Cum vă văd și mă vedeți, răspunde Găliganu cu candoare. Dacă n-a venit pentru lumină, atunci pentru ce a venit?

Poftim, spuneți dumneavoastră!

A111 racului Găliganu! A pus-o pe Madam

Fâț într-o încurcătură

■ • **111** > **11** .i. Deodată, ea îi întoarce
spatele și i se adresează lui Rocoș:

- Domnule pedagog, vreau să aflu
adevărul. Dacă și dum-**iii** minți, atunci...
să știi că renunț la serviciile duminale. Nu
l...lora destrăbălarea și desfrâul în
instituit. Vorbește, ce caută
kcastă femeie în dormitorul vostru la
miezul nopții și ce discuție

■ **iv** ui loc aici, căci am auzit zgomot.

Doamnă directoare, eu am fost la
teatru cu Dima și, când **i** .un întors, am
găsit-o pe nenorocită aici.

— Ce făcea?

- Era culcată în pat între ei amândoi, și
arată cu mâna pe (iitliganu și Corcoduș.

Daaa? Carevasăzică asta a fost...

reparația luminii? Dar **I 'niiiiitrache**
unde e?

— Doarme, n-auziți cum sforăie ?
răspunde flegmatic Găliganu, **II H.II iu**
spre Corcoduș.

Cum doarme? și directoarea se duce
și trage un capăt al

i 111111 i la o parte, descoperindu-i fața.

M-m-m, scâncește Corcoduș și se
întoarce cu spatele, pe

i ic .i cealaltă.

Lăsați-**1**, doamnă, că doarme buștean.
El nu știe nimic, nici n-a - **ui** pe-acolo...
Puteți să tăiați lemne pe el și tot nu se
trezește... **I .i** auzul acestor cuvinte,
Corcoduș nu se poate stăpâni și puf-**ii** în
râs. Degeaba încearcă el să acopere râsul
printr-un acces • **li I I ISC**, nu i se prinde.
Madam Fâț se depărtează de el, cu
dezgust, **iiiiinind:**

Nerușinat!

I.iu seama la ea cu coada ochiului: e, într-
adevăr, frumoasă!

Îl ține strâns cu o
mână îi dezvăluie linia sinuoasă
...pului cu undiri de liană. E suplă și
felină, mai ales în com-
.....c cu Grete, atât de durdulie și de
butucănoasă. Păcat de
111..1, că-i rea și-i măritată cu un om
șters ca Pleșea. Mă gândesc
Îl j. .naru care doarme dincolo și poate în
clipa asta o visează...
Îl nu-i timp de reverie, fiindcă Madam
Fât o admonestează pe . . i' ii.
spunându-i că-i o stricată și că nu se
aștepta să-i facă ase-
Îl in .i pocinoage. Ea însă îi răspunde
candid, într-o limbă atât

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

de stâlcită, încât, cu toată gravitatea momentului, nu ne pun **in** stăpâni să nu izbucnim în râs.

—Dacă știudenții foste drăguțe și 'vitat la ei de ce io refu/. Ei foste la mine la camer' și acum întoarcem vizite.

Madam Făț se uită îngrozită la ea.

—Cine a fost la tine?

Grete ne arată pe toți. Directoarei parcă tot nu-i vine a crede De aceea o întreabă:

—A fost și domnul pedagog ?

—Foste... De ce nu?

—Și Dima?

—Ah! tare drăguțe buiat!

Îmi vine să intru în pământ de rușine. Săsoaica asta este **Q** piramidă de inconștiență. Ar trebui s-o înșfac în brațe și s-o a / \. **111** pe fereastră, drept în lună.

—Bravo, Rocoș! Bravo, Dima! Frumos vă șade... n-am ce zice! Tu să faci bine și să-ți iei catrafusele. Mâine dimineață să nu ti mai vad. Nu țin în institut destrăbălate ca tine.

—Bine, conite, eu pleci... nu stai cu sila... Io fost în servici la baron Gunther și alte oameni mare... Io găsești servici, aber tomnu petagog se cumper cămeș al meu care rupt... și pleci...

Și, mânioasă, Grete deschide ușa și o zbughește afară.

—Ce este cu cămașa ? Cine i-a rupt-o ? ne cercetează directoarea.

—Întrebați pe domnul pedagog, spune Găliganu.

—Dumneata i-ai rupt cămașa? De ce?

—Chipurile, făcea pe gelosu', adaugă tot Găliganu.

—E adevărat, Rocoș? Vai, ce rușine! Băieți mari, în toată firea, să v-apucați de asemenea prostii! Uite, la una ca asta nu m-am așteptat! Și dumneata, Dima, marele șef al expediției transoceanice! N-o iei și pe dânsa în grandioasa voastră excursie? Să vă gătească bucate, firește! Ce rușine! Când o auzi domnul director, se va bucura mult de isprăvile voastre, vă încredințez!

—Vă rugăm, nu-i spuneți! sare Corcoduș cu gura.

—A, dumneata erai, adormitul ?

- Zău, vă rog, nu-i spuneți nimic și treceți și dumneavoastră **H v<** dcrea această greșală a tinereții. N-ați văzut în mitologie că

■ **11** greșesc ? Dumneavoastră trebuie să aveți un suflet bun.

— De unde știi, Corcoduș, că am suflet bun? — Se vede, după față...

— Cum se vede ?

— O femeie atât de frumoasă, cum sunteți dumneavoastră, **nu** poate să fie rea. După mine, ar fi trebuit să ajungeți cel puțin

• **lui i să**, judecând după frumusețea dumneavoastră. Zău, așa! E pai ar de Dumnezeu... Vă rog, făgăduiți-ne!

— Nu știu, să mă gândesc... spune directoarea măgulită de .

iiimplimentul atât de copleșitor.

Arunci Corcoduș se dă jos din pat și, așa cum e în cămașă și liliu ne, se repede la Madam Făț și, apucându-i mâinile, i le sărută

■ **li/or**, murmurând:

— Zău, iertați-ne! Vă rog eu... Vă rog chiar foarte mult. N-o

■ regretați,

l)irectoarea încearcă să-și tragă mâinile, dar nu-i chip. Corcolii || i le sărută ca un disperat, târându-se în genunchi după ea.

— Vedem noi mâine... Veniți la cancelarie la 7 și jumătate!

— De ce să ne iertați mâine și nu acum? Zău, doamnă di-i • 111 **i.ire**, vă făgăduim că vom fi cei mai virtuoși băieți, n-o să ne 11111 11ităm nici la zâne, darmita la bucătărese...

- Bine, vă iert. Dar dacă mai aud că ați făcut vreo pozna?

— Nu mai facem. Asta-i ultima, s-a terminat... Vă mulțumesc. l'II **vă** rog s-o iertați și pe Grete... săraca. E fată bună, orice ați **n i** și gătește atât de bine, încât totdeauna ne lingem pe buze.

— Corcoduș, ia te rog să mă slăbești! Întâi ceri un deget și pe LIRMA vrei mâna toată.

l)ar Corcoduș nu se lasă. Și meroda lui se dovedește fără greș. **începe** iarăși să-i pupe mâinile, în veșmântul lui caraghios de . .ipte.Însă directoarea, cam enervată, se smucește înapoi, ca să-și

• libereze mâinile din strânsoarea lui. Din cauza mișcării prea l • 111 și e, capotul prins cu o cingătoare de mătase își desface o aripă ,i descoperă ochilor noștri o cămașuță roz, scurtă, până deasupra genunchilor, și două pulpe plinuțe, în jurul cărora sclikea 11 > cuietorile nichelate ale centurii.

Madam Făț își trage repede capotul și se precipită furioa!»! spre ușă, aruncându-i lui Corcoduș o privire înveninată:

—Ești un porc!

Apoi iese ca o vijelie, lăsând ușa deschisă vraiște. Rămâncin câteva clipe buimăciți de această neașteptată întorsături Pedagogul, cu fața încruntată și meditând, se duce și trage ușa fără s-o închidă; se întoarce, însă și de rândul acesta ușa rămâIK crăpată. In sfârșit, revine a treia oară și o trânteste atât de furios, încât cheia se desprinde din broască și cade jos.

—Nu pot să închid ușa asta nenorocită și pace, strigă el dispci al

Atunci mă reped și eu și o închid. Rocoș se așază pe semn. pune amândouă coatele pe masă și-și lasă capul în podul palmeli >i. Are o mină de om năruit. Deodată se ridică și răcnește la Corcoduș și Găliganu:

— Nătărăi tâmpiți și nenorociți, dacă n-aduceați aici pe nene > rocita aia, nu se întâmpla nimic.

— Ascultă, Moarte Obosită, îi răspunde acru Găliganu, **iu** dai și tot tu țipi ? Cin' te-a pus, idiotule, să balmăjești față dc directoare că bacanta era culcată între mine și curtezanul ăsta? Eu unul o dresesem cu chestia luminii. De ce ți-ai băgat nasul?

— Păi... chiar că era să creadă gogoșile tale nenorocite.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

— N-avea încotro. Trebuia să creadă... Dar voiai să intrăm la **apa**, flr-ai al dracului de fleț gelos, scârbos și nenorocir! Și, când colo, ai intrat și tu mai rău decât noi. Să-ți fie de bine și la mulți ani...

— Tacă-ți fleanca, mârâie Rocoș plictisit.

— A-ha, nu-ți convine... Măi, guguștiuc gelos, dacă vrei să știi, bacanta ne-a spus că nu te poate suferi, că alaltăieri i-ai donat toată leafa ta enormă de pedagog râmpir, și astă-seară, eu și curtezanul ăsta nenorocit, plângându-ne că am rămas în pană de biștari, bacanta ne-a dat leafa ta și leafa ei, pe deasupra... Uite-așa!

Rocoș este pământiu de mânie... Intervin cu asprime:

— Ei, încetați acum. Nu mai are niciun haz povestea asta... nenorocită!

-Măi, Grete ca Grete, dar Madam Făț are stofa, nu glumă, **unu** mură Corcoduș. Zău, tare m-aș înfige la asemenea bucățică!

-Numai să te țină curelele! râde Găliganu.

-Tăceți odată, nu înțelegeți cu binele ? Ne apucă zorile cu vor-! ■ **II**
I.I. Vreau să dorm! țip la ei.

-Sunt niște brute nenorocite, mormăie Rocoș.

Nimeni nu mai suflă o vorbă. Mă dezbrac încet, sugrumat de imărăciunc fără nume, și mă vâr sub pătură. Niciodată n-am
11111 **II** o umilință mai cumplită din partea cuiva, ca de data aceasta.

lun sună mereu în urechi cuvintele grele, batjocoritoare, ale di-i. urei: „Și dumneata, Dima, marele șef al expediției transo-inice?” Mai bine m-ar fi pocnit cineva în cap cu o rangă și m-ar

li lungit pe jos, decât să îndur o asemenea umilință. S-o iadracu' i ■ i îrete cu tot neamul ei și cu toate târfele de pe lume!

Taxa lui Rogvaiv

< u cât înaintăm în redactarea Constituției noastre, se ivesc < **ui** ați tot mai mari. Un principiu e bun astăzi și mâine nu mai **i i in** picioare.

În afară de Rogvaiv, niciunul dintre noi nu e pre-■ftll pentru o asemenea lucrare. Ar putea s-o facă el singur, dar o ' onstituție trebuie să fie expresia voinței tuturor. De altfel, nu **iuți** leg pentru ce ne-am grăbi. Avem tot timpul înaintea noastră. \ 1111 nai găsit două cărți din lista întocmită de Rogvaiv, pe care le ltesi cu mai multă ardoare decât pe cele mai captivante romane • || aventuri. Dacă până la sfârșitul anului școlar terminăm redac-■ in a, încăebine...

A m luat hotărârea să înființăm un cerc de studii, având misiunea **1 |** aduna material documentar și de a pregăti științific tineretul în l < Lu a expediției. Astfel, vom organiza o serie de conferințe pe . **u.** le vom ține în amfiteatrul liceului, cu intrare gratuită. Primul . **ii** lu dc șapte conferințe îl și anunțăm în revistă și prin afișe. Toto-| na. înființăm secția feminină a A.R.P.E.T.-ului, din care fac parte ' 11... u e

FI EVIII D M H A I L N D R U M E S T E A 202

le soții ale băieților. Cererile de înscriere vor trebui să poarte recomandarea arpetistului care se va însura cu petiționara. Viitoau .1 mea soție va conduce, de drept, această secțiune.

Astăzi, după ultima oră de curs, se întâmplă o scenă emoționantă. Rogvaiv strigă către colegii noștri să mai rămână un minut în clasă, că vrea să le spună ceva. Rămânem pe loc, frământați de curiozitate, neștiind ce are de gând.

—Fraților, v-am reținut ca să-mi iau rămas-bun de la voi. **Suni** nevoit să mă retrag de la școală, m-au exmatriculat pentru că n **UI** plătit taxa. Chiar s-a afișat acest lucru. Vă las cu bine. Poate ne vom mai vedea vreodată...

Parcă ne-ar fi turnat în cap o găleată cu apă fiartă. Multoi | nici nu le vine să creadă că se poate întâmpla așa ceva, că un ba iat bun ca Rogvaiv este silit să părăsească școala pentru că n an bani să achite taxa. De neconceput!

—Rogvaiv, n-ai să ne părăsești... Nu te lăsăm! Suntem arpe tiști, și arpetiștii sunt uniți pe viață... De ce nu ne-ai spus nemi până acum? De ce ai lăsat lucrurile să ajungă până aici ?

Il înconjurăm pe loc, făcând zid în jurul său. Câțiva mai sen timentali îl îmbrățișează. Rogvaiv nu știe ce să facă, îl emoționează atâta revărsare de dragoste.

—Până mâine-poimâine aranjăm cu taxa aia blestemată... De ce „până mâine”? De ce n-am merge chiar acum câțiva băieți la directorul Michiduță? Trebuie să batem fierul cât e calci, li iau pe Esculap, Copoiu și Domisol - și fuga la cancelarie. C) jumătate de oră ne luptăm cu direcția. Cum e cu puțință ca un elev fruntaș la învățătură să fie exmatricular pentru neplata taxei ? De ce nu i se dă bursă? Pentru cine sunt făcute bursele?

Degeaba toată osteneala. Michiduță nu poate să facă nimic, bursele s-au dat, trebuia să facă cerere acum o lună, când s-a ținut comisia. „Ba, a făcur cerere, dar bursă n-a căpătat”, insistăm noi.

Și altă rezolvare nu mai e? Nu e, decât banii. In cele din urma. obținem o păsuire de zece zile... Nu-i mare lucru, dar, în sfârșit, putem găsi în acest timp o modalitate de a-1 scoate pe colegul nostru din impas.

Numai că situația e mai grea decât credeam. Rogvaiv n-arc nici cu ce să se întrețină. Plătește 30 de lei pe lună la gazdă și

■ Il TIM nu mai poate plăti acești bani, pentru că maică-sa, învă- ...Il ca, s-a îmbolnăvit grav de trei săptămâni, e internată într-un 1111.11, iar leafa pe care o primește abia i-ajunge pentru medicamente.

I Im! Destul de grav! Vom vedea ce-i de făcut... In orice caz, un ItV ca Rogvaiv trebuie ajutat. La urma urmei, avem destui bani la A K P.E.T.

De ce nu i-am plăti noi taxa? Am putea chiar să-i alocăm 11 n i ă, ca să-și plătească gazda. Nu prea văd cine s-ar opune. li convoc pe majoriști și toți votează propunerea mea. In spatele Leagănelui se întinde o grădină, nu prea mare, cu iilișuii de răchită, câteva ronduri

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

de flori și pomi fructiferi, mai

■ I. . il uzi. Dincolo de gardul cu uluci răsare dintre pomii ruginiți I' IS.I mică bătrânească, proprietatea unui consilier de curte, acum i' nsionar cu părul alb. Am auzit că-1 cheamă Băleanu și călocu-

11 I mpreună cu fiul său, tot magistrat și el. I u și Șoimaru ne retragem de multe ori pe-nserat, în grădină,

i **II uid** pe bancă, tupilați în tufiș, ne pierdem în discuții nesfâr-H sau tăcem, urmărindu-ne propriile noastre gânduri.

I)c câțva timp ne-a apucat o pasiune ciudată de a discuta pro-HLI inele tulburi și misterioase ale existenței omenești...

— Tu știi cine ești ? îl întreb odată pe Șoimaru.

— Probabil că nu, surâde el.

— Nu „probabil”, ci sigur. E o întrebare foarte gravă, cea mai **11** iv.i întrebare pe care trebuie să și-o pună omul și la care abia

• I u i va putea să răspundă în secolele viitoare. Intre științele ma-i i H i inerte și cele ale ființei vii e o catastrofală inegalitate, și

• . i **M** ă lipsă de echilibru duce fatal la degenerescenta omului. In i lni|) ce primele științe au înflorit și ne-au dat civilizația de astăzi,

• li l.ilte, care studiază fenomenele vieții, bâjbâie încă în întuneric, i' mă în prezent n-au prins decât frânturi de om. L-ai citit pe Ucxis Karell?

— Nu, răspunde Șoimaru.

— El susține că omul a rămas o ființă necunoscută oamenilor.

• i • ii a dreptate are...

— De ce?

— Pentru că nu cunoaștem decât foarte puține lucruri din me- ii i n a umană. De pildă: cum procedează celulele să se organizeze prin voința lor în societățile complexe, care sunt organele noastre Sau:

în ce măsură organismul poate fi influențat de voință și **mCJ** dificat.

Sau: cum se produce dragostea ori procesul gândirii... **Ym** care sunt factorii fiziologici și mintali care determină fericirii **M** nefericirea noastră.

Șoimaru e mișcat. Niciodată n-a privit în sine, în ființa lui, cl la lumea dinafară, așa cum au făcut strămoșii noștri de la **phy/n. m tropus erectus** până azi. Dar începe să arate un interes deosi bil pentru aceste probleme. Nici despre lume și existență n-ar< <• concepție clară, deși a citit cărți de filozofie. El crede, cum int< > didactic, într-un Dumnezeu care stăpânește universul după pi in cipii specific omenești, răsplătind dreptatea și pedepsind făi ădl legea. Și-mi destăinuie, cu toată candoarea:

—Mie mi-e dragă uneori moartea. Insă mă îngrozesc, vă spun drept, de cea dintâi noapte pe care trebuie s-o petrec în cimiti r. \ || părinții, rudele și prietenii și te conduc la mormânt, apoi **pleai I** și te lasă singur, singur... Da, prima noapte la cimitir e groaznn .1 După aceea te obișnuiești, nu mai știi de tine, nu-i așa?

—Brr! Mai bine am vorbi de altceva.

—Aveți dteptate... Și după o lungă tăcere mă întrebă deodfl tă:

FIIE VIII D M H A I L N D R U M E S P T E A 2 1 0

Spuneți-mi, pe cine recomand la... **sectiafeminina***.

—Nu-i nevoie să te grăbești. Ai să recomanzi mai târziu o fati
Șoimaru are o ezitare scurtă:

—Nu s-ar putea să rămân neînsurat?

—Dragul meu, regret, dar toți trebuie să ne facem datoi ia Fii sigur
că ai s-o uiți cu timpul pe... doamna directoare.

—O, nu! Asta nu se va întâmpla niciodată! clatină el, trist, capi **11**
Așa sunt elevii noștri: nu pot să iubească decât... veșnic.

Ziua de naștere a lui Lotte

În sfârșit, Constituția e gata. Am bătut totul la mașină și au ieșit vreo
400 de pagini. E o operă magnifică, menită să înfrunte secolele. Ceea
ce este, într-adevăr, nou e organizarea vieții în noul stat

1.11|'Orida. Nu seamănă nici pe departe cu structura societății
IMMSTRC, care are atâtea lacune și defecte, încât e de mirare că
lumea LIN i gc mereu pe aceeași cale bătătorită. În special Tarzan, care
a ltl II mire cărți de doctrină socialistă, a avut o contribuție esențială i
■ iii atuireaei.

() noutate plăcută: azi ne pomenim la sediu cu o delegație de M I
elevi de la liceul din Turnu-Severin, care vor să întemeieze ție a
A.R.P.E.T.-ului în orașul lor. îi întreb de unde au aflat I I «ediție și îmi
răspund că știau mai demult, însă nu și-au dat UNA de seriozitatea ei
decât atunci când echipa noastră teatrală, 111'. i inducerea lui
Magotu, a dat o reprezentație în orașul lor.

< ONVOC de urgență guvernul într-un consiliu extraordinar... \ I NLI
mai întâi părerile miniștrilor. Toți sunt de acord, afară de
I I NL.IP, care spune:

- După cum prevedeam, inițiativa noastră se întinde pe tot
n| H insul țării. Vom mobiliza, așadar, pentru cauza noastră, întreg
'... 'tul român și-1 vom transporta peste ocean ca să întemeiem
lln i nouă... Dar, vă întreb eu, în cazul acesta, ce face România?
i mi ii că, literalmente, va rămâne fără tineret, iată, așadar, ce tra-
i. Jir ii pregătim patriei. De aceea, socot că e bine să ne gândim
- i ARA noastră. Nu trebuie s-o năpăstuim atât de greu. \ i
cimentarea lui Esculap găsește în sufletul nostru un vibrant M I
lotărâm ca să nu primim afilieri decât de la școlile oltene, li H >i
nimic mai mult.

I 'elegația străină rămâne adânc impresionată de organizația
... 1ră și NE cere tot felul de lămuriri, pe care noi le dăm bucu-
i Numesc pe unul dintre ei, care mi se pare mai isteț, șeful fili-||| i.
apoi îi poftim în pivnița Centralei la o gustare pe care au im gătit-o
Magotu și cu Basu, experți în materie.

Vrând să-i năucim de tot, inaugurăm masa cu ceremonialul il r, il gâl,
născocit de mine și care e de mare efect. Si verinenii rămân plăcut

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

impresionați și se apucă să ne arate

...chestie, căteia îi spun Roata lui Bachus. Ne uităm curioși să
rдем CE VOR face. Mai întâi, șeful lor măsoară pivnița cu pasul și H . li
l iară mulțumit. Da, este loc pentru mișcare. Un elev se culcă l - • i li
ul, în continuare, îi trece picioarele pe după cap, iar primul

i le înlănțuiește cu mâinile; al treilea face același lucru, până când
alcătuieste o roată vie. Atunci, șeful lor, luând o sticlă în mână, st i iga
— Muzica!

Roata începe să se învâртеască și să cânte o melodie vesel.i

Sticluță cu dulce glas De la gură, nu te las!

Când șeful ajunge sus, toarnă în gura colegului de sub el, ■ iu
așteaptă cu gura deschisă, o înghițitură de vin, trece sticla celui dl
deasupra, care face la fel cu dânsul, și așa mai departe, până se ad<t|
t| toate gurile. Apoi, roata cântă încă o strofa, învârtindu-sc **prii**)
nisipul pivniței înainte și înapoi, după care vine udeala cu vin **fi** tot așa
mereu, până ce golesc două sticle.

Afurisite lighioane și severinenii ăștia! Credeam c-o să-i nau-cim cu
gâl-gâl-gâl-ul nostru și, când colo, noi suntem cei **i.im.1,1** cu gura
căscată, privind isteața lor exhibiție, Magotu, Ba IU Găliganu și alți
câțiva arpetiști entuziasmați încearcă și ei să lai | roata, dar nu
reușesc. Pentru asta trebuie experiență, nu glumi

Magotu fierbe ca-n oală, căci nu admite în ruptul capului i |
severinenii să le fie superiori arpetiștilor la capitolul „disn
americane"...

După ce revenim la masă și ne înfruptăm din bunătățile adu-
se, Magotu începe producția irezistibilă de imitații după feh
animale, apoi cum plânge un țânc la sânul mamei și mai ales st **cnfl** de
amor dintre pisică și cotoi.

Bravo, Magotu, i-am învins: delegația severinenilor e pilal¹ In viața lor
n-au râs cât au râs acum, într-un singur ceas.

...li petrecem la gară și-i urcăm în tren. Băieții sunt, într-adeva i
emoționați.

Grete a plecat și în locul ei a venit o bucătăreasă nouă, Balm Ilinca,
de vreo cincizeci și ceva de ani, cu fața blândă, ca o ici u n .1 dar
grasă, atât de grasă, încât abia poate să încapă pe ușă.

Prin urmare, Madam Făț nu s-a lăsat și a izgonit-o pe săsoa ici) La
drept vorbind, nici nu putea să facă altfel. Mă miră însă fapi ni că n-a
chemat la cancelarie pe niciunul dintre noi. I-o fi destăinuit

lui Pleașcă întâmplarea **cu** Grete ? La urma urmei, e totuna, nu u că
bărbatul ei trăiește parcă pe altă lume: ea conduce, de i i'i. l cagănul.

Neam șters pe bot de bacantă, oftează Găliganu. Era **bu-■ i** aca, **și** ne
dădea gologani de cheltuială. Mare ghinion! Dar **iun eu** flețului de
pedagog, de-o **să mă** pomenească **și** când o

'i i/ontal **și cu** temperatura zero grade Celsius. ¹ hiar **și** legăniștii

FI EVIII D M H A I L N D R U M E S T E A 2 1 2

ceilalți sunt triști din cauza plecării Gretei. **lui le** plăcea săsoaica veselă **și** durdulie, care cânta ziua întrea-i.u i ând trecea pe lângă ei, **ii** mângâia prietenos pe obraji, in mite de a **mă** culca, ridic, fără **să** vreau, ochii **și mă** uit la inlarul din perete: arată 18 septembrie. Așadar, mâine e ziua **i ere a** lui Lotte. Împlinește 17 ani. Ce bine îmi pare **că** n-am l ii din vedere acest eveniment, căci se prea putea întâmpla **și**

• 'i **ll pat** până peste cap cum sunt. M.i podidește un dor amaric de ea. Mă gândesc la îmbrăți-i sărutările noastre **și** simt cum **mi** se strânge inima. Nu luui.i s.i **ne** certăm, nu... Am făcut o prostie, cerându-i atât de stă-lini **ii ea** examinare medicală, care, desigur, a jignit candoarea l l 11 .i. Dar voi încerca **să-mi** răscumpăr greșeala. \ iloua **zi**, trag chiulul de la istorie, ora lui Attila, lăsându-le **plor** vorbă **să**-i comunice **că** m-am simțit foarte rău **și** de aceea lmit să plec. Procedez așa pentru **că** Attila niciodată nu în-i **e pe** cineva.

l nbind pe la giuvaergii **și**-i cumpăr lui Lotte o cruciuliță de i are pun **să** inscripționeze: „Pentru Lotte a mea, care **îm**-ic 17 ani, Grig". Aș fi vrut **să** scriu mai multe cuvinte, dar l" urc, căci cruciulița e prea mică. \ l 'i **ii** îl aștept pe Magotu **să** iasă de la școală **și**-i dau pachete-11 i ugăminteia **să** i-1 înmâneze lui Lotte pe ascuns, fiind vorbi ilr un cadou.

Așadar, Romeo, tot am mirosit eu ceva vizavi de Julieta l i. spune Magotu, clipind șiret **cu** ochiul. **Silentium!** Să nu sufli o vorbă! Secret de stat... **mă**-nțelegi? Înțelego ma non capisco de cando faciato amore la toarta?

—Ascultă, urangutanule, lasă italieneasca de baltă; acu n-am chef de confesiuni amoroase. Tu faci ce ți-am spus **și basi** .1 Și-i mai spui că vin după-amiază în vizită, după ședință. E **posibil** să-1 iau **și** pe aghiotant. Executarea!

îndată după masă, pe când mă plimbam prin curte cu Șoini.u 11 îl zăresc pe Magotu intrând pe poarta Leagănului. li ies înainte

—Ce-i cu tine? l-ai dat pachetelul?

—Dat, conform instrucțiunilor. Am o scrisoare de amor n traurgentă **și** cu precădere.

—Dă-o încoace...

—După cum văd, e căzută rău, Mia Bambina. Nu **și** nu, *si* duci numaidecât răvașul. Stai, contesă, să mănânc, că n-or veni tarii. Abia m-a lăsar. Misiunea fiind îndeplinită, sunt, sire, Maiestății voastre preaplecat **și** preasupus serv.

După ce pleacă Magotu, desfac plicul, pradă nerăbdării. E bilețul roz, cu scrisul ei mărunț. îmi mulțumește pentru frurm **>su** cadou care i-a făcut o bucurie mare **și** mă așteaptă să vin după-amiază. Mai dau peste o hârtie împăturită. O desfac **și** cin !| cu surprindere:

Subsemnata Ana Palade, doctor în medicină si mamoș In Maternitatea Spitalului Filantropia, certific prin aceasta ci, examinând-o pe domnișoara Cristiana-Constanța-Charlunii Bordenache, am constatat că sus-numita are conformația

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA**bazin 11 lui normală, fiind aptă pentru o naștere în cele mai bune condiții**

Certificatul poartă data de 20 august. Lotte nu dăduse în niciun semn de viață. Mândria ei aștepta ca eu să arunc puntea de împăcare.

După-masă, pe la 5, are loc, în amfiteatrul liceului, conferința lui Esculap despre Amerigo Vespucci. Toți arpetiștii sunt în păr. Au mai venit, pe lângă profesori, o seamă de persoane civile, printre care și părinții conferențiarului. Disertația lui Esculap este foarte ineresantă, cu mult miez, se cunoaște că băiatul a muncit serios, Păcat că vorbește cam încet și, din cauza asta, publicul strigă mereu „Mai tare!” După conferință, eu, Șoimaru și Magotu plecăm la Dona Bianca. Lotte ne întâmpină veselă, cu fața strălucitoare de **i M i M ic**. Îi strâng mânuța de sidex și-i urez să trăiască cât Matusalem.

111 li **in** de parcă n-am fi fost o clipă supărați.

Șoimaru o felicită și el, la rându-i, apoi intrăm cu toții în sugingrie. Acolo, în afară de Zgâră și Cuviosul Gigi, mai sunt surorile < locoranu și încă vreo patru fete, colege de-ale lui Lotte.

Una dintre ele, domnișoara Nana Manolescu, e foarte frumoză, totuși, nu se compară cu Lotte.

Nana, cum mă vede, mă și ia în primire:

- Domnule Dima, de ce ești rău și nu vrei să ieși și domnișoara în expediția noastră? Suntem o mulțime de fete care am vrea să mergem... Zău așa, ia-ne și pe noi!...

Credeam că sunteți mai la curent cu hotărârile noastre.

11111 se face că n-ați aflat că luăm și fete ?

- Serios? Vai, ce bine-mi pare!

- Am pus însă o condiție: fata va trebui să se mărite cu băiatul care a recomandat-o.

Ce fericire! bate Nana din palme. Ne vom întoarce din expediție în curând. Măritate gata. Dar pe cine găsec să mă recomande? Pe iubitul dumitale.

- Vai, eu n-am niciun iubit, se văicărește comic Nana. Ce mă

1... ?

Magotu, care o mănâncă din ochi, spune: Mă ofer eu.

Am inima liberă...

- Hm... se strâmbă Nana, aș prefera să-mi fii tată... Dacă-i așa, n-ai venit cu mămica? o pune Magotu cu botul

1M labe.

Înii place Nana, e vioaie, dezghețată și nițel impertinentă; **11111** un fel, aduce cu Lidia, însă e mult mai fină și mai mucalită.

Dacă nu-ți plac urangutanii, îi spun eu, atunci să-ți lăco-maiul pe aghiotantul meu.

- Cine e ?

Șoimaru roșește până-n vârful urechilor.

— De, nu mi-ar displăcea. E însă cam timid, mititelu... în ce

11 r.i c?

FI EVIII D M H A I L D R U M E S P T E A 2 1 1

— Cu timpul, o să prindă curaj. E în clasa a VI-a.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

— Atunci e bine. Eu sunt într-a VH-a și o să-1 pregălesc obiectele la care a luat note proaste. Aș vrea însă să știu un In, dacă mă mărit cu el, devin și aghiotanta dumitale?

— Dacă-ți dă voie, de ce nu? Li dai voie, Șoimaru?

Băiatul s-a făcut roșu ca un rac fiert și asudă. Am

impresii

asudă cumplit, judecând după căutătura lui jalnică.

— Regret, domnișoară Nana, îi spun, trebuie să te oprești la Magotu, deoarece la Șoimaru n-ai noroc.

— Daaa, miorlăie ea, cerând un pahar cu apă, leșin! și se lăsa pe spătarul scaunului, cu mâinile spânzurate.

Magotu se ridică repede și, închipuind un telefon pe m.is.i, prefăcându-se că sună, apoi ridică receptorul.

— Alo!... Alo!... Pompierii... Trimiteți, vă rog, numaid« trei cisterne pline-plinuțe. S-a aprins inima domnișoarei N Manolescu...

Musafirii izbucnesc în hohote. Râde până și Șoimaru.

— Face, Nana, să-1 iei de bărbat, spune Dona Bianca, dacă să ai copii și să râzi toată viața.

Începem dansul. Cuviosul Gigi are grijă să schimbe plăcile patefon. O iau mai întâi pe Lotte la dans.

— Ți mulțumesc pentru cadou, îmi șoptește emoționată, primit multe daruri, dar niciodată nu m-am bucurat ca rând acesta. E așa de drăguță cruciulița! O port la sân. Nu trebuie să cheltuiești atâția bani.

— Pentru tine mi-aș da viața. Și atunci ce mai contează nă ? Mi-a părut atât de rău că ne-am certat... Cred că n-a fost mijloc decât o neînțelegere. Dar mai bine că s-a întâmplat așa... acum înainte, nu-i așa, vom fi cuminți și ne vom iubi mult, m de tot. Și nu ne vom mai certa niciodată.

— Da, Grig, nu trebuie să ne mai certăm. Am suferit atâta

— Și eu tot așa. Ce dor mi-a fost de tine... Cum facem să sărutăm?

— Nu fi nebun, nu se poate acum. Vin într-o zi la Centr Ne sărutăm acolo.

— Acum vreau... de ziua ta. Nu pot lăsa să treacă ziua asta, ră să te sărut. Mă fac că-ți ajut să aducem înghețata... Ce zici ?

FI EVMIHAI DRUMES A SAPTEA 216

Las' că văd eu...

I>upă dans, Lotte trece la pian și execută **Elegie** de Massenet.

Minunat cântă! exclamă Șoimaru, extaziat. Are talent și e **glAi** de frumoasă!

— într-adevăr, îți place?

— Da, ea îmi place, dar domnișoara Nana - nu...

— Ei bine, află că e... iubita mea...

— Serios? Vorbiți serios? tresare el. Foarte serios...

— O, atunci vă felicit din toată inima. Cred că sunteți foarte M U , fiindcă și ea trebuie să vă iubească mult.

Da, Șoimaru, n-am de ce să mă plâng. Mă iubește la nebunie.

— O, ce sublim! Desigur că trebuie s-o fi sărutat, nu?

- Firește!

— Ce pasionant! murmură el extaziat și rămâne cu privirile ■ • u md undeva, departe, dincolo de pereții sufrageriei.

(md Lotte termină bucata, musafirii izbucnesc într-un ro-i...lc aplauze. Eu însă aplaud cel mai zgomotos, fiindcă pentru ..ii .1 cântat elegia.

(> *ijtiae mutatio rerum!* înainte vreme o rugam atâta să cânte bucata asta și nici nu voia să audă, iar acum o cântă numai fiindcă i mi place.

Nu-mi dau seama de ce, însă, ori de câte ori **aud Elegie** de Ma-nct, mi se srrânge dureros inima și mă podidesc lacrimile. Parcă **Bl I unt** cuprins de un dor nelămurit, de ceva care nu se poate ' u 11 * 11 u i niciodată și de aceea mă copleșește o tristețe fără nume.

Nu mai pot sta în sufragerie. Mă sufoc. Ies în curtea casei și trag uiiilr în piept.

I 11 m mă răscolește muzica asta, încât e în stare să facă alt om 1111 Ili ine", gândesc în sinea mea, plimbându-mă cu pași mari, pe mii mic.

Apoi intru în bucătărie, să beau un pahar cu apă. Lotte e aco-

Il udindu-se să taie tortul în felioare, iar servitoarea cea nouă I i|ui.i.

Mi-e sete, Lotte, un pahar cu apă, te rog! Nu vrei, mai bine, un șpriț de la gheață?

—Ba da. însă cu vin vechi.

—S-a făcut. Du-te, Smarando, în pivniță și adu o sticlă. Servitoarea plecă după vin.

— A fost un pretext ca să rămânem o clipă singuri, îi SPUN || o cuprind de talie.

— Am bănuț eu, surâde Lotte.

Ne apropiem unul de altul, cu inimile bătând, și ne sărutăm I H o sete nebună, strivindu-ne buzele. Din ce ne sărurăm, pan.I NU mai aprig ne crește dorința de a ne săruta și atunci ne cuprinden I **guri** și ne amestecăm răsuflarea, ca să ne simțim un singur suflet.

Am uitat amândoi de viață, de lume, de tot ce ne-nconj<ui i Puțin ne

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

pasă dacă, pe neașteptate, cineva ar intra în bucătărie și ne-ar surprinde înlănțuiți.

— Lotte, ce ai? De ce plângi? o întreb în șoapă, zărim în obrazul ei cum se preling ușor la vale câteva boabe de lacrimi.

— Nu știu, încearcă ea să zâmbească. Poare de prea multă durere. Dar ție de ce ți s-au umezit ochii?

E adevărat... Și eu îmi simt ochii lăcrimând. Și tresar, ca mușca de un gând veninos. Mi-e teamă să n-o pierd? Sau o vreau toată a mea și încă nu e?

Mă desprind din brațele ei și fug rulburat, mai tulburat decât eram adineauri din cauza muzicii.

Când plecăm seara, Șoimaru îmi spune stingherit:

— Știți, sunteți foarte palid.

— Și fericirea prea mare ucide, îi răspund, gândindu-mă la rutarea aceea fără sfârșit.

Pisc și prăpastie

În ora de istorie, pe care am tras-o la fișă, ca să-i cumpăr lui cadoul pentru ziua de naștere, s-a întâmplat un fapt destul de ciudat. Attila l-a scos la lecție pe Copoiu, băiatul chestorului Balaci, care a început să-l frece așa cum știe el, până l-a încurcat de tot. Pe **UIUM** s-a apucat să-l bată, dar Copoiu, care-i iute de picior, a zbughii

și s-a oprit drept acasă. În locul lui, a venit la liceu tatăl său, directorul poliției, și, dând buzna în cancelarie, a dat peste fiorosul lui. Atât i-a trebuit! Popescu, ajutorul de secretar, mi-a povestit

ce i-a spus polițaiul tăcea la Attila de se cutremura liceul: „Cum ai iubit să-mi lovești băiatul? Cine ți-a dat voie? Pentru ce

l-ai bătut? Nu-l poți bătut la școală, să ni-l stâlciți în bătaie?” Profesorul ăsta se făcuse mic pe scaun și tăcea. Atunci a intrat Michiduță și l-a luat și pe el în primire, bineînțeles, prietenește, și îl cunosc de mult. „Bine mă, Barbișon, tu ești director sau l-ai lăsat? (um permiți tu ca ăsta să-mi bată copilul? În care regu-

l-ai ni se prevăd pedepse corporale? Sau regulamentul este la

vostru plac? Vreau numaidecât să-mi faci anchetă!” Michi-

se știe ce a răspuns, a vrut pesemne să împace lucrurile, dar

tot mai furios, i-a înjurat pe toți și și-a retras băiatul de la ușa.

— Un fel, îmi pare bine de pățania lui Attila, să nu creadă el

— că mi-a găsit sat fără câini și poate să-și facă de cap. Păcat însă că l-ai lăsat să se retragă de la școală, tocmai în ultimul an. El zice

— că se pregătește să dea clasa în particular.

În după-amiază, mă strecur în fundul grădinii și mă așez pe banca pliată în tufiș. Cu Șoimaru nu știu ce s-a întâmplat: deși am în liber după-amiază, n-a venit la Centrală și, în afară de asta, lipsii și de la

FI E VM I H A I M DRUM EȘ A S A D T E A 2 1 2

masă.

' mi templu, dus pe gânduri, uriașa mantie albastră care aco-
i i a i crul. Dacă n-ar fi mantia asta, s-ar vedea oare dincolo ? Dar
...i nevoie: închid pleoapele și văd infinitul cu ochii minții, poate

' 11 uinos decât este în realitate.

Un hohot de râs, gros, aproape strident, mă trezește din reve-
.... i cosmică. Trebuie să fie procurorul, fiul pensionarului care

11 ies te dincolo de gard. Ce deslușit se aud zgomotele în noapte!

Nu trece mult și un zvon de frunze se stârnește pe-aproape, apoi
i ,i >ri... Trebuie să fie Șoimaru... Da, chiar el este. Cum se-a-■fupic,
cu luna pieptiș, fața lui pare acoperită de o mască de argint, • u m ar fi
un mort care a fugit din mormânt. Alung vedenia 1 11 i.i înfioară o
clipă și-1 întreb:

—Ce-i cu tine, Șoimaru? De ce n-ai venit la Centrală?

—Ah! câte am să vă spun, șoptește el. S-au întâmplat lui i ml mari.
Mă credeți? Sunt foarte fericit... și, așezându-se pe hun i lângă mine,
adaugă: Tare-i frumoasă viața!

—Ce lucruri atât de mari s-au întâmplat? Și când? Suni i in curios să
te aud.

Nu știu de ce, dar, ori de câte ori ne retragem pe ham a <11M
grădină, vorbim mereu în șoaptă. Poate că misterul care învălui
noaptea nu îndură vorba tare și zgomotul.

Și Șoimaru îmi deapănă, șușotind ca un conspirator, mii ,i lul
poveste:

—Vă spun tot. Dar, știți, trebuie s-o iau de la început. **Du*** pă-
amiază, tocmai plecasem de la Centrală. In dreptul B isc rit | Sfânta
Treime, cu cine credeți că mă întâlnesc? Cu doamna i|| rectoare. Avea
un pachet în mână, cumpărase o pereche tic [M11 tofi. O salut, ea mă
optește: „Unde te duci, Șoimaru? Nu vrei i| mă însoțești ? Ai vreo
treabă?". îi spun: „Cu multă plăcere, d< mu nă, n-am nicio treabă".
Zice: „Vreau să mai fac niște cumpăratul 1 Vino cu mine, să mă ajuți".
Mi-a dat pachetul și începem i| colindăm prin Lipsani după felurite
târguieli. Mă uitam cu 1 1 1,1111 ochiului la ea: pășea așa de zvelt și
de grațios, ca o regină, și -a 11 să se impună negustorilor care-i făceau
plecăciuni până la pân 1.11 il ca sclavii. După două ceasuri de
alergătură, ne-am întors ,u a | încărcăți de pachete. „Așteaptă câteva
clipe, spune ea, să te tratei cu o prăjitură. îți place baclavaua?", „Da,
foarte mult.". Se uită U mine surâzând și adaugă: „Mi-ești drag, mai
drag decât toți băii |ll din institut". „Daa? fac eu, tresărind de uimire. Și
dumneavo.i 111 îmi sunteți foarte dragă...". Ea zâmbește atât de
frumos, încâi la(| îmi păru un adevărat răsărit de soare. Era cât pe-aci
să-i cad lu genunchi, să-i îmbrățișez picioarele și să-i destăinuiesc
dragi isti | mea. Am vrut să-i cer o fotografie, avea o mulțime într-un
album dar n-am îndrăznit nici asta. Pe urmă, m-am gândit să-i fur un 1
foarte reușită, pe care o făcuse la București, la julie. Am văzui dm astea
vreo patru-cinci, nu cred că ar fi băgat de seamă. N-a lua chip: când
am întins mâna, parcă mi s-a muiat din încheietură. M trebuie să mă

mulțumesc tot cu aceea veche...

Așadar, îți dăduse una...

Nu, nu mi-a dat... Eu am fotografiat-o, fără să știe, într-o zi 'l se întorcea la institut. Am mai încercat și altă dată, fără să :i. Știți, simțeam nevoia s-o privesc mereu... Spune sincer, n-ai sărutat niciodată fotografia? O, de câte ori! izbucnește el, dar numaidecât se rușinează ¹ pri ipria-i mărturisire și schimbă brusc vorba: Era cât pe-aici " i i am vorbit și de dumneavoastră. Da?! fac mirat. Ce i-ai spus? ■ Că vă admir foarte mult... că... în sfârșit, n-aș putea să re-* '• **1111** totul, fiindcă ați crede că vă lingușesc. Ea mi-a răspuns că M un tânăr cu multe calități, dar are impresia că n-o prea M „Ba da, am contrazis-o, nici nu vă dați seama cât vă stimează li imios vorbește despre persoana dumneavoastră." „Daaa? s-a **mi 1111** m-așteptam..." Și atunci nu știu ce mi-a venit, în orice caz, IU lucru foarte ciudat, pe care nici acum nu mi-l explic. Ei bine, im apucat și i-am istorisit întâmplarea cu Găliganu, punând-o l pc scama dumneavoastră... „Vasăzică i-a aplicat lui Dinulescu m cție pentru că s-a exprimat ireverențios față de mine ? Foarte Uliios ilin partea lui Dima!"

Ș< limaru, ești nebun? De ce te-ai apucat să îndrugi baliverne ? Vă rog, iertați-mă, nici eu nu-mi dau seama de ce am făcut-o! Ei, și pe urmă... ce-a mai fost?

Nimic. M-am ridicat să plec. Ea mi-a întins mâna, și euutat-o... Clipa asta n-am s-o uit cât voi trăi... A avea o mână...
i > i Michelangelo n-ar fi sculptat una mai desăvârșită... Eram **lun** tic bucurie... Și mai sunt încă... și voi fi mereu... mereu...
 Il |' **11** neți și dumneavoastră, care aveți o judecată atât de ageră,
uriți-mă un lucru: de ce mi-a întins mâna? Ea niciodată nu
i i întins mâna... Dar, niciodată, de când sunt în internat... Și
 . . . De ce a făcut asta? Ce credeți? Spuneți-mi deschis...
 III ițește..', pentru care motiv mi-a dat mâna să i-o sărut?

Bănuiesc că ține puțin la tine.

...i.ttu varsă flăcări pe ochi:

Nu-i așa? La asta m-am gândit și eu... Trebuie să fi simțit **l i un** fior... Cât de cât... Sentimentul lucrează, se transmite...

Ah! Ce să vă spun! Când am plecat, mă împleticeam ca un **mu** beat... Am luat-o razna pe străzi, pe urmă m-am dus în pan **Nn** puteam să stau locului o clipă. Mă tortura mult fericirea și **11** < l să umblu neconținut, să mă istovesc.

—De ce n-ai venit la masă?

—Cui i-ar arde de mâncare? N-am pus nimic în gură. **Nli** l acum nu mi-e foame... Fericirea n-are stomac!

Are dreptate. Și eu am rrăit de multe ori clipe de fericire așa am simțit.

—Pleașcă nu era acasă? îl întreb.

—Nu știți? A plecat de azi-dimineață la București și **MI** câteva zile. A fost chemat la minister, nu știu pentru ce chesi i

Tânărul meu prieten și-a isprăvit mica lui poveste de iubi Tăcem și

FI EVMIHAI DRUMES A SAPTEA???

ne cufundăm amândoi în lumea gândurilor. Luna **11** prin dreptul nostru și-**1** inundă pe Șoimaru într-o baie de lumi ireală, încât... Dumnezeule, iar mă obsedează vedenia cadavei i Ce-o mai fi însemnând asta?

Dar regina nopții intră într-un nor, și norul se însuflețe capătă un contur viu, colorat, de parcă ar fi țara Grigoridei, î țisată pe globul pământesc, în mijlocul oceanului.

Într-un târziu, Șoimaru șoptește ca prin vis:

—Parcă mi-e frică de atâta fericire...

—Dragul meu, fericirea trebuie s-o înfrunți: e așa de ap pe de moarte!

Mă uit la ceas: 12 și jumătate. Când a trecut miezul nopții ? făcut răcoare, aș putea spune că-i frig.

—Ce zici, n-ar fi timpul să mergem la culcare ?

—Dacă vrei să mai stăm cinci minute... Numai cinci min te. E așa de frumos, încât nu mă îndur să plec.

—Putem să stăm oricât de mult. Și mie-mi place... Și ne așternem iarăși pe gânduri, cu ochii țintă la căpăț lunii, care lunecă încet spre culcușul ei de sub pământ.

Din curtea vecină, răzbate, până la noi, un zvon de glas Apoi un răs perlat de femeie răsună în noapte, ca un clinchet clopoței.

Îi șoptesc lui Șoimaru:

Pesemne e magistratul cu... aleasa inimii. A ieșit să se îm- i ■ de farmecul lunii. Totdeauna îndrăgostiții au crezut că luna

■ **11** creată în adins pentru ei.

Pașii ttopăie mai aproape, parcă în spatele gardului. Se aud MI frânturi de conversație, întretăiate de râsete. Suntem numai hi. Glasul cel gros spune: Pe mâine seară... da... la aceeași oră... Dacă-oi cădea de ser-**t ii iu**, cc anunț la telefon.

f\poi un zgomot disctet. Hm! Se sărută, porumbeii. De ce **Pr** fi despărțind tocmai aici ? Poarta e dincolo, în partea opusă, **parte** ciudat! îndrăgostiții sunt la câțiva pași de noi, dinapoia **,11** dului, fără să le tteacă prin minte că două perechi de urechi le un juscrează avid orice șoaptă, orice mișcare.

In timpan îmi răsună două pocnituri. Ce-o fi asta? Parcă s-au **I I** n ins două uluci din gard... Ba nu, erau desfăcute mai dinainte,

■ li li l n-ar fi reușit să le scoată atât de lesne. Vor să pătrundă din- in grădina noastră? Na, știi, asta-i bună! Da, da, au pătruns **nu-i** glumă! întâi se strecoară femeia prin deschizătură, apoi... **I · II**

bărbatul rămâne dincolo. De ce oare? Misterul cavoului bleu! \ **uni** se sărută pe deasupra ulucilor. Și în clipa următoare, în-mirese de uluire! Dumnezeule mare, e directoarea noastră, lubita visurilor lui Șoimaru!

- La revedere, Lucrețio, şușotește băbbatul. Și Madam Făț se strecoară prin grădină și deschide porțița. · i **I.i** un semnal, ne luăm după ea.

Auzim cum urcă scările, pășind **DI** l a să nu facă zgomot, apoi închide ușa cu grijă. Inima îmi zvâcnește în cușca pieptului să se spargă.

Așadar, ' i oarea e îndrăgostită de fercheșul procuror de vizavi... își

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

în-• **11 I** „irbatul... A profitat de împrejurarea că Pleașcă e dus la Bu-ii și a zburat alături, în cuibul ibovnicului. **Ah!** Cât o disprețuiesc! Ce scârbă mi-e de ea! îmi aduc amin-

.....i făcea pe moralista față de noi. Ce rușine! îmi înăbuș greu

uita'și, cu o voce aspră, care nu mai seamănă cu a mea, îi

i....cesc lui Șoimaru:

— Să mergem...

I I încuviințează, tăcut, cu capul. îi iau mâna; tremură varga. De ce tremuri așa?

— Mi-e frig, foarte frig... Îngaimă el, dar îmi dau seama **ci** vorba de un **altfel** **ăe** frig.

Nu rostesc o silabă despre îngrozitoarea descoperire și nici el nu pomenește nimic. Amândoi ne ferim să discutăm despre ea, **im** cum fac rudele morților, ca să nu-și răscrolească zadarnic du ren **l**

Când ajunge în dreptul dormitorului, Șoimaru îmi strângi mâna, fără să-mi spună noapte bună... îl înțeleg așa de bine!

...Nu, e cu neputință să dorm... Directoarea noastră e **un** monstru antediluvian. O disprețuiesc, o urăsc. A rănit toată **lun** ța lui Șoimaru. E o crimă îngrozitoare să sugrumi atât de bruți cei dintâi fiori ai dragostei ce răsar în sufletul unui adolescent

Ah! Sărmane prieten! Tocmai în clipa când te-ai simțit **sus**, | >. pisc, deasupra norilor, ai avut nenorocul să te prăvălești în **abis** Țineai morțiș să mai rămânem încă cinci minute... Și iată, minuni acelea ți-au sfâșiat vâlul fericirii cu o mie de gheare. la seama **îns.i** că e un bine și în nenorocire. Penttu că iubirea ta pentru o femele **care** ți-ar putea fi mamă e de-a dreptul nepotrivită, alături de legea firii. Totuși ea există, neîndoielnic. Abia acum mă dumiresc i a Stendhal nu mergea împotriva realității când l-a pus pe Julicn Sorel să îndrăgească o femeie mult mai în vârstă decât el. Poate **ci** acest adolescent nici n-o iubea **anume** pe doamna de Renal, ci **l>t femeia** în genere, pe care abia mai târziu va reuși s-o diferențieze,

Cununa de lămâiță

A doua zi, dimineața, la ceai, Șoimaru se așază lângă Corcoduș, deși, de obicei, are locul lângă mine. Mă uit la el: îmi ocolește privirile. Apoi pleacă fără să se fi atins de ceai și nu-mi spune nicio votbă, nici nu-mi dă măcar bună dimineața. Ce fel? E supărat pe mine ? Asta **i** bună! Ce vină am eu dacă serafica lui iubită se uită la altul?

La prânz nu vine la masă. Pe unde o fi umblând? Când dau sa cobor scara, directoarea tocmai urcă. îmi zâmbește foarte prietenoasă și mă întrebă:

— Ce mai faci, Dima?

— Mulțumesc, bine, doamnă, îi răspund rece.

la ce uită: acum a început să-mi zâmbească și mie. E veselă, oie mare, se vede că-i merge strună cu dragostea. l)upă-amiază Șoimaru nu se arată pe la Centrală. Mă îngrijo-i puțin băiatul ăsta, dar mă și îndârjește totodată. De ce s-o fi **i** ■ 111 ul de mine, la urma urmei ? Ce rău i-am pricinuit ? Mi se pare

...ită supărarea și-o revarsă asupra mea. Scot poezia pe care mi-a llt-o acum două zile ca s-o public în revistă. Poartă titlul **Plecarea irmuri necunoscute**. Citind-o, mă trece un fior prin șira **Binarii**. Ciudar: inspirația lui Șoimaru a sărit dincolo de cal. Am Impresia că nu-i

vorba de expediția noastră care va porni spre
...uri necunoscute, ci de o plecare stranie pe lumea cealaltă.

I. .11 nostru va trebui să refacă bucata. O pun la loc, în buzunar,
' i i -o dau înapoi. () clipă mai târziu, uit de necazuri și de strania
poezie a lui

. .naru, căci Lotte intră zveltă pe ușă cu fața toată un zâmbet.

I e bine-i să ai un suflet ca acesta care să tremure pentru tine, **I i ii** că
oricând poți găsi o mângâiere caldă și mânuțe albe care • **i i** lege
rănilor.

Lotte, ce bine-ai făcut că ai venit mai devreme! Până să sosească
arpetiștii, coborâm în pivniță. E mai tainic
ho...

-Vreau să ne sărutăm de o sută de ori! exclam eu nestăvilit, **i ne**
sărurăm nebunește.

Lotte nu mai poate. O dor buzele, de nu le mai simte. Nu mă ■ Inșă. O
sărut pe obraji, pe gât, pe păr, până completez numărul. Apoi urcăm
sus în birou.

Ascultă, Lotte, vrei să conduci secția feminină a ■ K.P.E.T.-ului?

De ce să nu vreau?

Trebuie să știi că viitoarea mea soție e de drept conducă-
..... **i** secției feminine. De mâine, te apuci de treabă. S-a făcut?

I »upă ce-mi făgăduiește, pleacă repede, fiindcă nu vrea să-**1 i**
ilnească pe Magotu, și apoi trebuie să se ducă până la Nana, di mai vin
câteva colege. Se obligă să lucreze la Centrală de

FI EVIII DMMHAI LNDRUMEŞ PTEA 221221

două ori pe săptămână, adică joia și sâmbăta, când nu are c după-amiază.

—Dar să vii tot așa devreme... ca azi! îi strig din prag, î me ce se îndepărtează.

Mare mirare! Şoimaru lipseşte și la masa de seară. îi înt băieți: „Unde-i ?” Nimeni nu știe, nimeni nu l-a văzut. Pe u fi rătăcind nefericirul îndrăgostit ?

Un coleg de-al lui dintr-a VI-a ne spune:

—E foarte amărât! A luat azi-dimineață 1 la istorie, la A

—Cum se poate?! strig eu revoltat. Şoimaru e un elev bun, miantul clasei.

—N-a știut nimic... parcă se tâmpise. După oră a plecat, rea foarte abătut.

E adevărat: nicio nenorocire nu vine singură. Asta-i **mal l** sea acum!

După prânz, ieșim în curte și ne împrăștiem în grupuri, mici ies pe porțița din dos și se duc la bragageria lui Meh unde se îndoapă cu alviță și sugiuc. Apoi se întorc la meditati u seară.

Găliganu și Corcoduș vor să plece în oraș. Rocoș îi avertiz că nu mai înghite purtarea lor și că-i va reclama la direcție, înseamnă asta, să iasă în fiecare seară în oraș ?

în vremea asta, Zaharie vine alergând spre noi:

—Do-domnule pedagog, se bâlbâie el, ve-veniți... sus în p domnu' Şoimaru... s-a spânzurat!

—Ce spui? sar eu speriat. E mort?

—Mort, d-apoi cum?

Nu știu când ajungem în pod. Cred că n-am făcut mai mult cinci secunde. Rocoș era să cadă, dar l-a priponit din spate (, ganu. în pod, lumina-i aprinsă. O lăsase așa Zaharie. Cam | cadavrul cu ochii.

—Uite-**1** colo! strigă Corcoduș.

Ne repezim, sărim peste grinzile groase cât omul, în par din dreapta podului, unde se zărește o umbră.

El e!... Bietul Şoimaru! Atârnă inert cu capul prins în laț umbra lui se întinde înfricoșătoare până în fundul podului. Nu

uni da seama dacă mai trăiește, din cauză că lumina pe care o Mipândește becul e prea vlăguită, parcă agonizează. Repede, un briceag... cine are? Am eu, șoptește cu glas sugrumat Găliganu. N ajung până sus, dar Rocoș și Găliganu fac o punte cu bra-
li și mă ridică.

Ține-**1** să nu cadă!... ¹ < mcoduș îl apucă de mijloc, cu mâinile, în timp ce eu retez **ftânghia**.

Unde-**1** așezăm?

Stați, nu-**1** puneți pe jos, e praf de două degete... îmi dezbrac haina și o așez pe dușumea. Băieții îl lasă încet, cu "**M** să nud lovească de vreo grindă. li pun mâna pe frunte: e rece ca gheața. Trebuie să fi murit de

// • va ceasuri. Nu-i putem vedea fața, o grindă face umbră tocmai lptul ei.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA 225

Lumină!... Aduceți un bec mai mare... Găligane, aleargă tu! Până să vină Găliganu, un pâlc de legăniști țâșnește pe gura i ■• Inlui.

Afară! Afară! le strigă șoptit pedagogul. Cine v-a dat voie 'ii, ați aici?

Băieții nu se mișcă din loc, parcă au înmărmurit. Rocoș, cuprins li furie, se năpustește asupra lor și-i împinge înapoi, înghionTI lu i. Auzim vocea lui Găliganu care înjură fiindcă din cauza

hcsuielii de pe scară, nu mai poate urca. în sfârșit, se strecoară | i l imibă becul. O lumină puternică inundă podul casei, dând inpicsia că năvălește viața.

Nc uităm curioși la Șoimaru. E groaznic la vedere. Doamne, ' făcut moartea din el!

Vine și Baba Ilinca, bucătăreasa noastră. Gâfâie, abia își trage

Miletul.

— Ce-6 mai fi căutând și cotoroața asta? Ea mai lipsea!

< uni vede mortul, scoate o lumânare, o aprinde la căpătâi și-i p o (ruce mare. Toți patru, ca împinși de o putere nevăzută, ne ■ liniam. Apoi începe să bocească, încet, cu glas pițigăiat, care 'i ll ne face să zâmbim, dar pe urmă ne prinde adânc în mreje.

— Aoleu, băiatul mamei, ce of avuseși la inimă, de ți al luminițele ochisorilor? Cine te întrista de moarte, stejărelll mei, de întorseși spatele lumii, că nu mai vrei nici s-o w/i s-o auzi ? Of-of-of, cum o să rabde pământul-pământelu 1, 11.1 • ta lui, atâta tinerețe și mândrețe, voinicul babei, voinicel? l >i • lăsași mireasa să se căineze pe mâini străine și făcuși casă 111 și Neînduplecata?

Bocetele Babei Ilinca ne cutremură făptura din rădă< ini bucnim într-un hohot de plâns, care ne arde până la inimă, Of fier încins. Lacrimile ne curgpâraie pe obraji, schimonosindu chipurile, ca prăpădul unei furtuni.

Cine e această Babă Ilinca, din ce comoară de înțelept iufli simțire își făurește ea bocetele? Și sufletul ei, alb și curat ca ll ua de pe culmi, din ce lumini neștiute și-1 hrănește ?

Șoimaru, Șoimaru, drag prieten, ți-ar fi trecut ție aseară I minte, când îmi depanai pe șoptite mica ta poveste de iubi i ■ Ilinca asta gârbovă, care ne gătește bucate prăjindu-se trudi asudând deasupra plitelor încinse, îți va împleti acum o cu im de lămâiță, pe care noi, prietenii tăi, care te-am iubit, o vom si cu lacrimi amare ?

Plecare spre țarmuri necunoscute

Îmi vine în minte vedenia aceea stranie de astă-noapte că în băiata lunii, capul lui Șoimaru avea o mască împietrită d< davru. Ce presimțire stranie! Aripile morții fâlfâiau în jurul u tru, vestind sfârșitul unei vieți care abia începuse.

—Domnu' Dima, mă strigă Zaharie, ivindu-se pe jurnal în gârliciul

FI EVIII DMMHAI LNDRUMES PTEA 226226

podului, vă pofteste doamna până jos.

—Spune-i că vin.

De ce m-o fi chemând vipera? Vrea să mă înrrebe de cc j curmat Șoimaru zilele ? Ei bine, din cauza ei... nu a notei căp.ii la istorie. Din cauză că-i o târfa, care i-a frânt în două sufleu **11.1** de plăpând.

I Ici, Lucreția Borgia, bunul meu prieten ți-a cam stricat soco-"I Astăseară trebuia să te întâlnești cu Făt-Frumosul de vizavi,i n-ai să poți, pentru că e zarvă mare: trebuie să vină medicul i .uitoritățile, poate și Michiduță. Și chiar dacă n-ar veni**II, tot** nu-ți mai arde acum de dragoste.

111 iinp ce cobor scările, Zaharie îmi spune:

M-o trimis baba bucătăreasă în pod, să aduc o funie de i.i.i că acolo țineam ceapa... Când dau să ies cu funia, mă loni întunerice de o pereche de picioare. Gata-gata să-mi vie dar îmi fac curaj și aprind un chibrit. Maică Precistă, un

I nu ușor spânzurat, numaidecât l-am cunoscut cine-i... Ș-am

■ i. întt-un suflet, să vă dau de știre. Unde-i doamna? Îl întreb pe Zaharie. In cașelarie...

H.ii la ușa cancelariei, apoi intru. Lucreția Borgia stă cufun-**11** r-un fotoliu și-i într-o stare de adâncă prostație, patcă ar

II ■ 11 u t o cineva măr. Are ochii tulburi - a plâns pesemne — și păliil i .lvășit.

Prin urmare, a plâns și ea... Nu-i chiar un monstru cum cre-l **1111**. fără pic de suflet... Și-o fi dat seama că...

Dima, ce nenorocire! exclamă ea, izbucnind din nou în In (', i ne sar fi așteptat la o grozăvie ca asta ? Bietul băiat! Bietul • MI ' lira atât de simțitor!

Da, doamnă, șoptesc eu, foarte simțitor!

Unde ți-i haina? mă întreabă deodată, zărindu-mă doar în

.tin.ișa.

I ra colb în pod și am așternut-o pe jos, ca să-1 așezăm pe ea.

Da, da, bine-ai făcut. Dumneata erai prieten bun cu el, vă di un mereu împreună de la un timp încoace, ei bine, nu ți-a i ' n **11 n ic...** n-ai bănuț nimic ?

Nimic, doamnă. A fost ceva atât de fulgerător, atât de ne-Ht'i'iat!

F **cu** putință să-și ridice cineva viața pentru că a luat nota **1 plMorie?**

I'idic din umeri.

Nu știu, doamnă... Nu cred...

—Dumnezeule, ce ne facem? E groaznic! Toată reputat, n in stitutului se duce pe copcă. Vor fi atâtea bârfele... arâtea **smpi** ciuni. Și bărbatu-meu lipsește tocmai acum.

—N-ați anunțat Parchetul?

—L-am anunțat adineauri... trebuie să vină medicul și (**>ni> u** rorul de serviciu... Doamne, ce nenorocire!

Iată la ce se gândea Lucreția Borgia, în aceste clipe tragic i **1** reputația pensionului ei! Și, pesemne, tot din cauza asta plânși i Atunci

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA 227

pentru ce miorlăia: „Bietul băiat! Bietul băiat!”? Nu, **tflj** un monstru este, un monstru care... Dar cine intră? Veci **nul** Făt-Frumosul, iubitul Cosânzenei ? Și ce caută aici, mă rog ?

Îi arunc o privire grea de ură. Ah! Cum l-aș tăvăli puținel iii podea! Filfizonul ăsta pomădat, cu dunga pantalonilor **impee** abil | și hainele turnate pe trup, poartă și el o parte din vina mort **11** Im Șoimaru.

—Poți pleca, Dima, îmi spune directoarea, și eu ies în grăită, sugrumat de revoltă.

Intru în dormitor, îmi pun o altă haină și alerg la poait **i** Nu-i încuiată încă: așteptăm musafiri. O iau razna pe stradă | început să picure... E o burniță rece de toamnă... Nu-mi pa | chiar de-ar vărsa cu găleata. Trebuie să mă răzbun pe **acest** **i 11** căloși care au suprimat o viață tânără. Îi voi denunța autorității lor, voi spune tot ce știu... Să fie aruncați în fundul temniței, **i j** să-și ispășească păcatele. Crimă și pedeapsă! Trebuie să m a dui la primul procuror. O fila tribunal? Nu cred. E ora 8. Destul .1. târziu. Poate-1 găsesc acasă. Dar nu știu nici cum îl cheam | niciunde șade... Ce să fac?

Îmi vine un gând bun. Ce-ar fi să mă abat la domnul profesii **ij** Iliuță, să-i destăinui tot ce am pe inimă ? El o să mă sfătuiască curl să procedez. Numai să fie acasă la ora asta. Da, e bine așa...

O apuc pe strada Traian **și**, deși nu-i prea aproape, ajun;', În zece minute. Asta n-a mai fost umblet, ci goană în toată reguli Apăs pe butonul soneriei, o dată, de două ori...

Deslușesc o umbră care se apropie. E chiar profesorul Iliuță,

—Dima, dumneata? Poftim... poftim!...

—Vă salut, domnule profesor. Mă iertați că vă deranjez.

FI EVIII DMMHAI LNDRUMEŞ PTEA 222

-Nu-i nimic... Pentru dumneata sunt oricând liber... Dar, ia l MI u mi, ce s-a întâmplat? De ce gâfâi așa?

-Ceva foarte grav, domnule profesor. Am alergat, știți, în-**II im** suflet.

Iliuță tresare și cată lung la mine:

— Serios ? Să trecem atunci în odaia mea de lucru. Poftim pe

«**Ui.**

Intrăm amândoi în biroul unde mai fusesem o dată.

-Stai, Dima, uite-acolo un scaun.

Mă așez automat. El desface un sertar și scoate o cutie de țigări. Iun oferă una.

Mulțumesc, domnule profesor, nu cred c-aș putea să fumez. **11** își aprinde o țigară și se trânteste pe fotoliul dinaintea biroului.

— Ei, ia spune-mi, ce este ?

Mă apropii puțin cu scaunul de el și încep:

Domnule profesor, îl cunoașteți pe elevul Șoimaru Cătălin

■ Imn a șasea?

-Da, îl cunosc, cum să nu. Ce-i cu el? S-a sinucis adineauri.

Profesorul sare în picioare și îngălbenește. Apoi mă întrebă i **II** vocea sugrumată:

-Cum se poate ? De ce ? A murit ?

— Da...

Șj i istorisesc totul, de la început și până la sfârșit. Cum am l k' >pcrit dragostea lui pentru doamna directoare, îi reproduc

■ i **ce** mi povestise Șoimaru aseară pe banca din grădină, apoi nlinioarea descoperire făcută de noi, adică legătura vinovată a

■.In. < i oarei cu fiul pensionarului și, în sfârșit, lugubra veste a setului Zaharie, care l-a găsit spânzurat în pod.

Profesorul Iliuță e numai urechi. Ascultă neclintit povestirea M. , ca pe o lecție încă neuzită până acum. E foarte mișcat și ..• i \ i >s, căci aprinde o țigară după alta.

l)upă ce termin istorisirea faptelor, urmez:

Eu nu pot să tac... Trebuie ca vinovații care l-au împins peani în ghearele morții să-și ia pedeapsa ce li se cuvine. Vreau, M..i cuvânt, să se facă dreptate. Căci numai așa sărmanul meu coleg va fi răzbunat și eu mă voi simți cu conștiința împăcată l)| aceea am venit la dumneavoastră, fiindcă vă socot singurul sprijinitor moral, să-mi spuneți ce să fac, cui să mă adresez, **III** sfârșit, ce cale să apuc?

Iliuță cată în gol, parcă ar urmări firul nevăzut al unui g.îiul

—Mai știe cineva de...

—Nimeni... Cui i-aș fi putut înșira asemenea lucruri?

—Foarte bine... da... foarte bine!

Mai urmărește un timp firul gândului, apoi adaugă:

—Oricum, îți mulțumesc pentru că ai venit întâi la mine. **Sjj** mă simt măgulit de încrederea cu care mă onorezi.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

—Ce mă povățuiți să fac ? îl întreb zorit.

—Uite ce e, Dima, eu, dacă aș fi în locul dumitale, n-aș lai * nimic. Tresar ca opărit și-l ptivesc cu mare nedumerire.

—Stai, nu te neliniști! Să-ți explic cum văd eu lucrurile întâi, n-o socot vinovată pe doamna Pleșea. Dacă ea habat n-a avut ce sentimente îi nutrea Șoimaru, nu poate fi făcută răspunză toan Și chiar dacă ar fi știut, încă nu are vreo vină, fiindcă nimeni **n u** putea obliga să iubească un elev. Nu-i așa?

—Iertați-mă, domnule profesor, nu-i chiar așa. Ea e vinova tă, ca să zic așa... de adulter. Dacă dânsa nu-și înșela bărbatul Șoimaru nu s-ar fi spânzurat. De asta sunt sigur.

— Înțelege-mă, dragă Dima, ea e vinovată doar față de soț Atât și nimic mai mult. Ia închipuiește-ți că ar fi continuat multa vreme legătura ei extraconjugală, fără ca Șoimaru să **pun** dă de veste... S-ar fi sinucis ? Nu... Realitatea era însă aceeași. Prflf urmare, numai întâmplatea nenorocită de aseară a declanșat aetuj funest. Cum ai să pedepsești întâmplarea?

—Da, conchid eu, aveți dreptate.

—Și încă nici întâmplarea, dacă ne gândim bine... Izvoi ni acestui act trebuie căutat în însăși firea acestui adolescent atât I sensibil, aproape bolnăvicios de sensibil, și de nepregătit pe a îndura loviturile sorții.

—Da, ați prins esențialul. Totuși, doamna directoare trebuii pedepsită aspru de tot.

1)csigur că-şi va primi pedeapsa. N-ai nicio grijă. Soţul ei ' iplica sancţiunile cuvenite. Inşă dumneata nu trebuie să su- i vorbă din gură în privinţa asta. Nu uita că eşti încă elev şi, dacă uiiămplare deţii o taină care poate costa viaţa a încă doi ...o. c de datoria dumitale s-o păstrezi ascunsă.

1)ar, domnule profesor...

1 hagul meu Dima, onorează-mă mai departe cu încrede-lumi tale şi te asigur că nu te voi dezamăgi. Ei bine, eu îmi iau

II s o pedepsesc pe soţia infidelă a colegului meu prin mijll pe care le am la îndemână. Făgăduieşte-mi pe conştiinţa . ilc că vei păstra secretul cu sfinţenie, că nu va afla nimeni,

'< ului nimeni, nici chiar părinţii dumitale!

Vă făgăduiesc, domnule profesor. îmi dau şi eu seama că e HWI **bine** aşa.

lţi mulţumesc, Dima. Eşti un suflet ales şi nădejdea pe ca-im **.un** pus-o în dumneata sporeşte din ce în ce. Înlătură gândul **ii** obsedează, că trebuie numaidecât să-ţi răzbuni prietenul.

l11 .i/buni în felul acesta, cu siguranţă că sufletul lui Şoimaru

ll **iu**

intristat decât este.

De ce?

l).ică voia să se răzbune pe femeia aceasta, ar fi facut-o el **i** (ie scriindu-i soţului, fie în alt chip. Or, dacă bietul Şoi- **II** li i renunţat, de ce ţii dumneata numaidecât să treci peste llll **i** unui mort care-ţi este atât de scump?

1 domnule profesor, aveți toată dreptatea.
Sărmanul meu

I 11 n-ar fi fost în stare să se răzbune, n-ar fi atins-o nici măcar 11. urc. El a iertat-o încă de atunci. Dar, vedeți, se naște o si-

■ îndată. Lumea va crede că Șoimaru s-a sinucis din cauză că lp.li.it nota 1 la istorie. S-au mai întâmplat cazuri din acestea, i i din cale afară de sensibili. Și oprobiul public va cădea asu-11 Im i inului profesor Niculescu, deși o parte de vină are și dânsul,

II II că e excesiv de sever, și, când ai de-a face cu un elev care este ' i unul întâi al clasei și-1 prinzi cu lecția neînvățată, oricare ar

punitivul, nu trebuie numaidecât să-i pui nota 1 în catalog. Ceea

...t domnul profesor Niculescu se cheamă lovitură de grație.

i.ue că nu-1 simpatizez deloc și nimeni nu-1 simpatizează din

cauza urgiei pe care o dezlănțuie asupra elevilor (amintiți-vă numii de cazul lui Balaci), nu pot totuși să nu recunosc că domnia **sa** **l i** suferi o grea nedreptate, dacă nu se împart așa cum trebuie vinova **i iii**

— îmi place, Dima, că ai judecată ageră și vezi lucrurile m adâncime. Eu sunt de părere că vina colegului Niculescu, **sau** Attila, cum îi spuneți voi, nu se poate încadra penal în niciun *tcâ* de lege. Din punct de vedere moral, poate că ai dreptate: va îndur» probabil, pe nedrept, oprobiul public. Dar un om ca el, te îm **11** dințez, nici nu se sinchisește de așa ceva. Și, pe urmă, după **doua** săptămâni, totul va fi dat uitării. E mai bine să lăsăm lucrurile **a**

se desfășoare astfel, decât să sfâșiem vâlul care acoperă t..... cealaltă, fiindcă am recolta o victimă cu desăvârșire nevinovata pe excelentul meu prieten și coleg, profesorul Pleșea. El merlB cu prisosință cruțarea noastră.

— Da... da... aveți dreptate, acum sunt lămurit, pe deplin **la** murit. Ce bine îmi pare că am venit la dumneavoastră. Altfel, **s-ar** fi întâmplat încă o nenorocire, poate și mai mare. Însă oricum doamna directoare trebuie pedepsită... neapărat pedepsită...

— Nici vorbă, va fi pedepsită pentru fapta ei urâtă. Trebuie să procedăm însă cu mult tact, înțelegeți, Dima?

— Da, înțeleg, cu mult tact, îi răspund gândindu-mă aiurea Când fac calea întoarsă, mă simt atât de ușurat, încât, în răi

timpuri, uit de-a binele că Șoimaru și-a luat zborul spre regatul umbrelor, al lui Pluton și Proserpinei, deși stârvul lui încă mai ză bovește straniu, acolo, sus, în podul Leagănelui, cu capul cidcat cuminte pe haina mea.

Cel din urmă drum

Vâlva stârnită de sinuciderea lui Șoimaru a răscolit adânc toată școlăria din oraș. La liceu, deși e sâmbătă, aproape nu se mai țin cursuri. Băieții se strâng în grupuri și comentează, fără încetare, tragica faptă. Cei care-1 văzuseră pe Șoimaru sau îi vorbiseră erau, firește, siguri că se va sinucide. Doi elevi dintr-a VII-a spun că

„Îmi iși, când a auzit vestea, s-ar fi facur galben ca lămâia și a căzut în cancelarie, de frică să nu pățească ceva, fiindcă i-a pus **Hota 1** la istorie. În recreația a doua, însă, aflăm că Attila a avut oră de **U 1** și că nu arăta deloc schimbat. Totuși, ura împotriva **Ifofe** sorului de istorie se lățește ca holera de acum doi ani. Curios! **Începe** să se plimbe pe la urechile noastre zvonul că Șoimaru ar fi fost o elevă de la Ortodoxe și că ea ar fi fost pricina funestului act.

„Îmi Leagăn, au fost scoase băncile din sala de meditație și s-a înălțat un catafalc, în mijlocul încăperii. Medicul legist n-a mai avut nevoie de autopsie. Nici nu era nevoie. Procurorul de serviciu, care tocmai iubitul... directoarei (nu știam că a seară el venise în țară oficială), a dat numaidecât autorizația de înmormântare.

În autopsier a îmbălsămat azi-noapte cadavrul.

Acum Șoimaru nu mai e groaznic la vedere. Șade împietrit, în Iruntea mare, galbenă. Pe față parcă i-a rămas o urmă de spaime cu care a plecat în veșnicie. Deși-i început de octombrie, am înflorit și l-am acoperit de sus până jos

FI EVIII DMMHAI LNDRUMES

cu crizanteme albe, ca Urletul lui, și garoafe roșii, ca inima lui însângerată.

Sună clopoțelul pentru masa de prânz. Dar cine mai mănân-i ,t', Băieții abia se ating de bucate. Uite, aici ședea el... și acum I' .1111 c gol. Toți se uită pe furiș la scaunul liber și rămân cu furcu-lița atârnată în aer, copleșiți de fapta lui.

I)e afară ne srrăpung urechile țipete sfâșietoare, care rănesc > i/duhul până la cer. Băieții sar ca mușcați de șarpe și aleargă în-i;Insiindu-se la ușă, să vadă ce s-a întâmplat.

Au venit părinții lui Șoimaru. O femeie înaltă, slabă, înveșmân-i 11 11 oată în negru, pășește nevolnic între doi bărbați, cerniți și ei, (re o sprijină de o parte și de alta. Trebuie să fie maică-sa. Nu pot dea cum arată, are un voal care-i acoperă fața. Bărbatul cel tânăr

II ibuie să fie medicul Șoimaru, iar bătrânul, nu știu, poate, tatăl . i, sau al lui, ori vreo rudă...

I .cgăniștii se trag la o parte, cu sfială, ca să le facă loc celor în-p iliați să treacă. Directoarea coboară scara, ieșindu-le în întâmpinare. E și ea cernită. Cele două femei se îmbrățișează și plâng ml.intuire. Bărbații își șterg lacrimile, în tăcere, cu batistele îndoliate. H tieții izbucnesc și ei în plâns la vederea acestei jalnice scene.

Apoi, directoarea împreună cu părinții lui Șoimaru im i i sala de meditație unde se află catafalcul.

O, îndurerată mamă, dacă ți-ar șopti cineva pe cine ai brățîșat, în neștiința și deznădejdea ta, ți-ai frânge mâinile I au atins scorpia și ai fugi îngrozită încotro ai vedea cu ochii

înmormântarea are loc mâine, duminică. Alaiul va porn i T (. Leagăn pe la 9 dimineața, va trece pe la liceu, apoi își va **urmi** drumul la Obogeni, care e la vreo

opt kilometri de Craiova.

Convoc de urgență consiliul de miniștri:
toți arpetiștii s.....
obligați să ia parte la înmormântare.

Ne sfătuim cum facem: urmăm cortegiul până la Obog< iu sau nu?

Întâi: hotărâm ca guvernul să-1 întovărășească pe **Șoimaru** până la groapă, iar ceilalți, numai până la bariera orașului.

Al doilea: comandăm o coroană care trebuie să fie gata în cel mult trei ceasuri.

— Ce scriem pe panglică? Întreabă

Țiganu, care stă să pic» i

— îmi repugnă inscripțiile stereotipe:

Regrete eterne, Othh nește în pace și altele **ejusdem Jârinae**¹⁴. Vreau o inscripție care ■ meargă la inimă. Scrie, Țigane, ce-ți dictez: **De ce ne-aipărășii Șoimaru Cătălin, și ai plecat singur pe alt drum? Durerea noastră e mare. Ne vom aminti mereu de tine. Prietenii din A.R.P.li. I**

Simt că niciunui nu-i place textul, dar n-au curajul să mi-o spună deschis, deși sunt ditamai miniștri. Țiganu obiectează, **111.111** du-mă pe departe:

— Nu-i prea lungă inscripția ? O să ne coste o groază de pa **1.11 1**

— Fă cum îți spun! Nu ne uităm la bani. Aduci coroana 11 Leagăn, îndată ce-o fi gata!

Al treilea: hotărâm ca eu, în calitate de șef suprem **al** A.R.P.E.T.-ului, să țin o cuvântare funebră. Dar aș vrea s-o roscei în fața Centralei. Voi încerca să-i conving pe părinți ca alaiul mortuar să tteacă și pe la sediu.

De același fel Al patrulea: Tarzan și Magotu vor arbora doliu mare la Cent **1 ala** Ordinea de zi fiind epuizată, ridicăm ședința.

A doua zi, duminică.

PIEVIII DOMNIALNDRUMES

Parcă-i o dimineață de aprilie. Cerul s-a înveșmântat cu cea...cu rată și sclipitoare mantie: doar în câteva locuri e peticită de...i scămoși. Soarele, însă, nu mai e vesel ca altă dată. Lumina lul pare tristă, mohorâtă, aproape că-și trage sufletul. Parcă ia și el **ptfCC** la durerea noastră.

(urtea Leagănului geme de arpetiști. Cei care nu încap în **III** ce forfotesc pe stradă, în jurul carului mortuar, tras în fața i l iranului.

li dau poruncă lui Basu să-i încoloneze pe arpetiști, ca să nu IN **II** împiedice trecerea.

S< isește și Domisol cu fanfara. Băieții lui și-au îndoliat instrumen-' • LI I I I câte o fâșie de pânză neagră. Bravo, Domisol! Frumos gest!

I aproape ora 9. Trebuie să pornească cortegiul. De ce mai ză-'l' u **un?** Avem atâta drum de străbătut.

111 clipa asta, ne pomenim cu Pleașcă, trecând pe poartă cu un i iman tan în mână. Abia acum se întoarce de la București. Când **1** \ l de pe mine și pe Rocoș, vine întins la noi și ne potopește cu...cbările. Da, iubite Pleașcă, s-au întâmplat multe lucruri în

li| ■ • i dumneavoastră, atât de multe și triste; parcă ați fi plecat din •' ilul trecut. Și unele nu le veți afla decât mai târziu... cine știe **nul**; poate niciodată! Da, domnule director, s-a sinucis elevul lolmaru Cătălin. Cine ar putea să știe de ce? A luat nota **1** la isto-i scara l-am găsit spânzurat în pod, cu limba scoasă de-un cot. Ne gătim de plecare... Eu, Rocoș, Găliganu și Corcoduș ridi...l oșciugul pe umeri, ca să-**1** ducem la dric. Pe când coborâm

Irilc Leagănului, fanfara, sub conducerea lui Domisol, intonea-

i mi i șui arpetist. Sunt atât de emoționat,
 încât tremur din toate
 l 11< ierurile și simt cum mi se zburlește
 părul,
 i i irtegiul cu cei doi preoți în frunte se
 urnește ca o rămă uriașă,
 IN l u sită, târându-se pe caldarâmul
 străzilor înguste. In atmosferă
 i ■ 1111 < ș i e o mireasmă stranie de
 praznic al morții. Femei, bătrâni și
 • "I 'i i se îmbulzesc pe la ferestre sau la
 porțile caselor, să vadă mai
 l N umse scurge alaiul, încet, fără
 grabă, parcă n-ar voi să ajungă
 ...< >dată la locul de veci.

în dreptul liceului, omida cea lungă
 încremenește. Profesi irul iliuță se arată în
 balcon și ține o orație funebră. E cam dep.i
 rti | de aceea sunt numai urechi, ca să
 prind tot ce spune:

—
 Nimic nu este mai trist pe lumea asta ca
 sinuciderea.....
 copil. Ce durere cumplită, ce dezamăgire
 sau ce fapt fără impi H tanță i-a frânt
 viața lui Șoimaru, nu știe nimeni. A fost
 totuș i i > ^ | lar noi, care avem grija lui,
 suntem vinovați că nu l-am putut cru| l că
 nu i-am semănat încrederea, că nu i-am
 oțelit voința. De ac ecfl zguduiți, îi cerem
 iertare acestui copil bun și cuminte, care
 pli ai așa de supărat pe viața pe care încă
 n-a cunoscut-o...

Cuvintele lui Iliuță mă cutremură. Parcă
 le smulge din sufclci așa merg de repede la
 celelalte suflete.

Ce-aș mai putea adăuga pe lângă cele
 spuse de profes

I
 Iliuță? Alături de el, mă simt mic și
 neînsemnat, ca o gănganii față de un
 elefant.

Cortegiul pleacă mai departe și se

oprește în dreptul Centul, i Casa toată, înveșmântată în negru (de unde or fi găsit băieții **atttj** zăbranic?), are o înfățișare de spaimă, de monstru apocaliptic. ol coșmar.

Acum trebuie să rostesc cuvântarea... Dar nu pot... Nu mai |>i n spune un cuvânt după lliuță... Dacă aș fi votbit înaintea lui, aș fi a\ || curaj, dar așa, mă simt la pământ, cu aripile frânte. Mai bine renunț Dar în aceeași clipă îmi trece prin cap, cu iuțeala unui fulger, gât u **1111** salvator. îl pun pe Basu să strige cât îl ține gura: „Toată lumea m genunchi!”

Vocea lui Basu sună ca un trombon, uluind timpanele, și K pierde în văzduh. Oamenii rămân câteva secunde nedunici itj Ce-o fi asta? Pentru ce este nevoie să îngenuncheze? Aipetișin îngenunchează cei dintâi, în mijlocul străzii. După ei se iau și ceilalți. Nu rămân în picioare decât preoții și fanfara, care s-a po< tat în poarta Centralei.

— Domisol, când îți fac semn, începi marșul funebru dl Beethoven, în surdină... Numai viorile... înțelegi ?

Apoi suflu la urechea lui Basu ceea ce trebuie să strige mulți mii, iar el transmite, cu glasul lui tunător:

— Elevul Dima va recita poezia **Plecare spre țarmuri necu-țISCUTE**¹⁵ de Șoimaru Cătălin, regretatul nostru coleg.

Și, cocoțat pe umerii colegilor, în suspinele sfâșietoare ale viNI **Hor**, citesc strania poezie, cea din urmă poezie a lui Șoimaru, i lmasă pentru totdeauna nerefăcută:

**Mă dezlipesc de
lumea voastră De
tot ce este
îndărățul meu, De
umbrele cu care
totdeauna Am
colindat, prin
întristări, mereu.**

**Plec într-o lume
nouă, undeva
Depart, peste
mări - spre
nesfârșit. Nu știu
nici eu unde mă-
ndeamnă Destinul
care mi-a fost
hărăzit. Acolo va fi
altfel, mai mult
soare... Domnițe
albe mi-or întinde
mâna Și-n noaptea
caldă, parfumată,
Va răsări, mai
zâmbitoare, luna.**

**Corabia, cu
pânzele întinse, Cu
pieptul alb,
străluminat,
deschis, Despică
apele albastre,
zboară In
depărtare, spre un
cer de vis.**

**Adio, mamă!
Rămas-bun,
prietenii! Mi-e
strânsă inima,
îndurerată, Că n-
am puterea să vă
iau cu mine, Dar
tot am să vă chem
odată!**

Efectul este uluitor. Norodul pe care l-am târât în genunchi, i .1 asculte poezia, e zdrobit de emoție și abia mai poate să se ridice în picioare. N-ar fi fost de mirare dacă însuși Șoimaru se ea din marele lui somn.

(ortegiul pornește din nou, și după o jumătate de oră ajun-im la marginea orașului. Aici, arpetiștii se opresc și strigă de trei ■ > ii într-un glas:

" **Poezie de Virgil Carianopol.**

—A-di-o, Şoi-ma-ru!

Apoi fac calea întoarsă. De asemenea, pleacă Iliuță, împreună cu Plească și Madam Făț. Lotte își face loc prin mulțime până la mine.

—Grig, a fost așa de emoționantă poezia pe care ai recitat încât am plâns cu hohote... Cum de ți-a trecut prin cap să-ți asciti lumea în genunchi?

—Așa trebuie să
ascultăm poezia! Pornim
la drum lung.

Tatăl lui Şoimaru ne oferă o trăsură. Am încăpea, cred, opt - Rogvaiv și Aguridă lipsesc -, totuși preferăm să mergem pe H După vreo patru ceasuri, adică pe la 2 și jumătate, alaiul funebrii ajunge la Obogeni.

Satul - așezare de oameni cuprinși - se așterne într-o vale unde șerpuiesc, nu departe, apele argintii ale Jiului. Grupuri de țărani și de târgoveți, îmbrăcați în straie de sărbătoare, ne însoțesc până cu frunțile plecate și se alătură cortegiului.

Oprim în fața unui pâlci de clădiri, împrejmuite cu gard înalt și cu o poartă uriașă, în chip de troiță. E spitalul din **Obogeni** unde tatăl lui Şoimaru e medic-șef. După un scurt popas, în timp preoții rostesc rugăciuni și cădelnițează, pornim spre biserica satului, ale cărei clopote împuiază văzduhul cu vaiete prietenești de aramă.

Iată-mă, Şoimaru, la Obogenii copilăriei tale, unde m-ai învățat să mă cunosc părinții tăi.

În cimitirul care se întinde de-a lungul văii, chiar în curtea bisericii, ne luăm rămas-bun de la dragul nostru prieten și-i săruțăm fruntea înghețată de unde a pornit gândul răzvrătirii.

Când ne așezăm la masa ospățului, nu ne e foame, deși n-am mâncat nimic

de azi-dimineață. Dar pofta vine mâncând... Și înfulecăm de zor, după străvechea lege a trupului.

Numai o singură ființă nu se atinge de bucate și cată cu privi rile ca o halucinantă, înainte, dincolo de pereți: e mama lui Șoiman **1**

O noapte de veghe

După ospăț, ieșim în curtea spitalului. Umbrele înserării se l.is.i încet. Un miros tare de acid fenic ne gădilă nările. Băieții se

II fag în jurul meu roată. Le spun:

— Uite ce este: mergem cu toții la cimitir.

— Ce să facem acolo, la ora asta? se mită ei.

— Veghem la mormântul lui Șoimaru până mâine dimineață, **un** l.cgeți, nu-l putem lăsa singur în prima noapte. Trebuie să-i MU. **in** tovărășie. Pentru un mort, cea dintâi noapte în cimitir e

II.l groaznic, înspăimântător. După asta, se obișnuiește încetul

...icctul. Chiar el mi-a spus-o. Ne-am înțeles? Executarea! po-

. .l esc eu napoleonian.

Și ne strecurăm, ca niște umbre, pe ulițele pustii ale satului, până IM ingem la cimitir. Niciunui nu-i e la îndemână să petreacă o noapte II **111** ivărășia morților, dar n-are încotro. Porunca nu se discută.

Magotu încearcă să glumească.

— Cred c-o să crape fierea în mine, când o veni miezul nopții. Dar ce se întâmplă la miezul nopții? întrebă Esculap curios.

— Cum, nu știi? Ies strigoii și joacă pe morminte sârba popilor.

— Tacă-vă gura! mormăie Tarzan necăjit, nu mai sporovăiți

III /**1** și uscate.

— Să poftească vreo stafie să iasă din

FI EVIII D M H A I L N D R U M E Ş

groapă, că vede ea pe dracu'!

— Ce-i faci, Basule ?

-O jupoî de vie.

Las-o moartă, excelență, îi râde în nas
Țiganu. Să nu-ți cra-l **ii ție** fierea.

Nc așezăm în jurul mormântului lui
Șoimaru. Magotu și **Ploșniță** aprind
chibrituri **pe** la cruci, ca să citească
numele mor-**01** D codată se aud hohote
de râs.

— Ce chicotiți, măi, acolo? Nu vă mai
potoliți odată? strigă Lu/.in. /

-Excelențelor, ia veniți să vedeți cine
odihnește aici.

Se duc Țiganu și Basu. Izbucnesc alte
tâsete. Apoi se apropie tu luții.

— Ce tot râdeți, măi, ca leprele? îi ia
Tarzan în primire.

MIHAIL DRUMEȘ

— Cică aici odihnește regretatul Iancu Căcărează, sp Magotu, și iar se pornește pe râs.

Mare mucalit: ăsta și mort face lumea să râdă.

— Magotu și voi ceilalți, isprăviți odată cu prostiile, îi cert asprime. În acest loc trebuie să păstrăm seriozitatea. Ce Dumnc nu puteți să vă abțineți?

— Mă întreb, ce-o să facem până la ziuă? N-avem nici frun nici câini.

— Uite ce facem: fiecare dintre noi va povesti tot ce știe des Șoimaru: întâmplări, pățanii, convorbiri, în sfârșit, orice-și ad aminte. Vreau să-1 înviem în felul acesta, să-1 simțim viu între n

— Să încercăm, bâiguie sceptic câțiva, încep să le povestesc cum l-am întâlnit pe sălile liceului, chiai

în cea dintâi zi de școală, cum întâmplarea a făcut să ședem unul lângă altul la sfeștanie, cum ne-am împrietenit și ce discuții încin geam pe banca din grădina Leagănelui despre lume și existență.

Cele mai multe întâmplări le istorisește Esculap, fiinck a 1 rubedenie de departe cu el. Aflu ceva nou: că Șoimaru avea 17 ai **11**, nu 16 cât credeam eu. Pierduse un an din cauză că fusese bolnav.

Uneori, conversația alunecă pe nesimțite și ne pomenim fără voie în Țara Grigoridei plimbându-ne pe aleile capitalei, care trc buie să semene neapărat cu Batavia, chiar s-o întreacă.

Hotărăsc pe loc ca să dăm capitalei noastre numele lui Șoimaru, Arpetiștii aprobă cu însuflețire.

— Șoimaru, mare prostie făcuși, băiatule! strigă Basu în ciudai Niciodată n-o să ai parte să vezi orașul care-ți va purta numele.

Îl admonestez pe Basu pentru exclamația lui ireverențioasă și adaug:

— **De mortuis nihil nisi bene**¹⁶.

Magotu numaidecât sare cu gura să mă corecteze, chipurile:

— Nu se spune așa, ci: **De mortuis nihil sine deo!** Băieții izbucnesc din nou în râsete înfundate.

Despre morți numai de bine — Domnilor miniștri, strig mâniat, dacă vreunul din voi mai face o glumă sărată sau nesărată și nu păstrează o adâncă reculegere

■ **011** ivită momentului, să știți că-1 exclud pe loc din guvern și chiar 'Im A.R.P.E.T. Cred că suntem înțeleși.

Câteva minute nimeni nu rostește o silabă. După asta ne aș-**11** nein iar la taifas, vorbim despre expediție, fără a mai conțeni.

I < **I** rept că pentru subiectul acesta nu ne-ar ajunge nici o mie și una ilc nopti, darmite una singură.

Din când în când, ne uităm la ceas, deși cântatul cocoșilor ne 11.11.1 tot atât de bine mersul vremii. E curios că de la ora 1 și până

II i nici nu ne-a dat în gând să mai cercetăm cât era ceasul, în-11 uât eram prinși de focul discuției.

— Vedeți că n-a ieșit niciun strigoi? constată Esculap cu satisfacție.

— Mai are timp, nu te speria, îl lămurește Țiganu. Magotu se apucă să ne povestească o întâmplare care - susține

MIHAIL DIMINAR DRUMES

< I s-a petrecut în satul lui acum vreo 20 de ani, când era țânc 1 o șchioapă. Cică un țăran a pus rămășag cu altul pe-o vadră de rin că are curaj să se ducă în cimitir la miezul nopții și să împlânte ■ HUIu 1 într-un mormânt. Zis și făcut.

Omul se duce, într-adevăr, luptându-se cu nămeții de zăpada, până ajunge la lăcașul morților, și înfige cuțitul în pământ, i ii id dă să plece, simte că-1 ține ceva de poala șubei. Crezând că JBortul l-a înhățat de pulpană, țipă de groază și cade jos grămadă.

Idoua zi, oamenii l-au găsit întins, fără suflare, pe marginea mor-i n i n i ului, cu cuțitul înfipt în poala șubei. Ne trece un fior de ghea-(i prin șira spinării.

— Nu mai povestești întâmplări de spaimă, că ni se face părul jhăciucă! spune Esculap.

Vorbim mai departe despre expediție. Dar frigul se întetește • Im (c în ce și toți începem să dârdăim. Câțiva sar și bătătoresc l'imântul, să se încălzească.

Basu strănută pe neașteptate și toți arpetiștii sar în sus în-l 11 uiântați. Când își dau seama că pricina spaimei n-a fost decât 11n si rănut caraghios, izbucnesc din nou în răs, dar numaidecât se ■refac că i-a apucat tușea, ca să nu mă supere.

(> geană de lumină spălăcită, izvorâtă de sub pământ, se anină 1 l ml ta cerească, se umflă văzând cu ochii, se face albă ca laptele, l • 11 l.l i nundă toată partea dinspre răsărit. Apoi se înroșește, de parcă s-ar fi aprins poalele cerului, și arde vâlvătaie cu limbi mari de 11 Cuietele de argint care țin prinse de boltă uriașă mantie de întu se topesc de para focului, întunecimea se destramă și zorile își de pretutindenii armatele de lumină care pun stăpânire pe înt fire, fără zăngănit de arme, în cea mai adâncă taină.

—Care sunteți acolo, măi creștinilor? se aude o voce g: în faptul dimineții.

Câțiva dintre noi tresar speriați. Întoarcem capul. Dintre cii goi de frunză răsare o matahală neagră care se apropie î Trebuie să fie preotul, care s-a trezit odată cu zorile. Casa paro e lângă biserică, cimitirul se întinde în curtea bisericii pe o îngustă.

—Măi, care sunteți și de ce nu dați glas? mai strigă popi dată.

— Oameni buni, părinte, creștini ortodocși, răspunde Mu; (Preotul se apropie ca o arătare patriarhală din alte vrcmiUJ

— Parcă ați fi băieți de școală. Ce căutați, taică, în cimii n noaptea-n spinare?

— N-am venit acum: suntem de aseară, îl lămuiesc eu.

— De aseară? Nu vă e bine la cap ? Sau n-ați avut unde vă dini oasele ?

— Ba nu, părinte, ne-am gândit să-i ținem de urât colegii nostru, Șoimaru, în noaptea asta.

— Să-i țineți de urât? se miră popa. Bată-vă să vă bată de mânjii La una ca asta nu m-am gândit până acum. Da' apoi, morții le e urât aici, căci sunt laolaltă, se cunosc între ei și se înțeleg 11

vorbe. Dar tot faptă creștinească se cheamă priveghiul vost 111

După ce ne luăm adio de la Șoimaru, o întindem voinicei) drum. Până la oraș, avem cale lungă de bătut. Drumul ne încălzește și într-un ceas suntem la bariera orașului. O mireasmă de pi caldă ne îmbie nările. Ne repezim în brutărie și plecăm mai dep fiecare la subsuoară cu câte o pâine abia scoasă din cuptor, care mușcă lacom.

Când mai târziu ne întâlnim în clasă și ne prinde vălmășu¹, vieții de toate zilele, aventura de astă-noapte ni se pare o poveste și stranie și neverosimilă.

Vești din lumea cealaltă

1 11 id mă duc la Centrală, găsesc pe biroul meu o scrisoare. O în inănă, scrisul mi se pare cunoscut, dar nu ghicesc de la cine

■ > putea să fie. Când desfac plicul, tresar înspăimântat: un răvaș **Li** și > imaru. Vezi, n-a plecat, în lunga lui călătorie, fără să-mi lase **un i uvânt.**

Mult iubite prietene,

Când veți primi aceste rânduri, așternute în pripă, eu nu voi mai fi pe lume. Vă spuneam, dacă vă amintiți, ce frică mi-era de Uâta fericire, și chiar așa s-a întâmplat. De pe culmea cea mai înaltă am lunecat într-o prăpastiefărăfund, îmbrâncit de „fapta”

■ ***i. căreia nu îndrăznesc să-i dau un nume. Din clipa aceea, cerul Li. i zutpe mine și m-a zdrobit, făcându-mă una cu pământul.***

N-am găsit în ființa mea nicio fărâmbă de putere, ca să dau de pe soclu idolul căruia mă închinam. Iatădece, vâimplor, bunul meu prieten, răzbunați-mă dumneavoastră, pedepsiți-o femeia aceasta precum merită. Știu că mă iubiți mult (și eu r , i in iubit tot așa) și de aceea citez să vă rog, cu limbă de moarte, ■'■ de mai sus. Și, vă mai rog, nu spuneți nimănui ce a fost, i lu.ir distrugeți scrisoarea defață. Nici mama nu trebuie să știe mic. Prea ar suferi mult și vreau s-o cruț, deși pierderea mea i // pentru ea o lovitură atât de grea! Dar ce săfac, ce săfac?...

Rămâneți cu bine, scumpul meu prieten. Vă urez izbândă în 11 ea expediție care era odată și a mea. Și nu mă uitați de tot.

I.i' în cți-vâ aminte de acela care a fost nefericitul dumneavoastră,

Cătălin Șoimaru

I' I, ai dteptate, Șoimaru, trebuie să ardem scrisoarea. Pentru I ICIIUNA, fiindcă acum o știu pe dinafară, cuvânt cu cuvânt:de o sută de ori. Dormi, suflet zbuciumat! Te voi răz-

■ I I cum numai eu știu să răzbun o viață furată. Ce păcat că i | M iți gusta niciun pic din mierea răzbunării.

■ I parcă tot mai mult mi-ar fi plăcut **s-o ierți.** N-ai putut nici I I'UIU seamă. Prea te-adurut trădarea... Și apoi, urae întot-

MIHAIL MINARU DRUMES
...I n a i putetnică decât iubirea.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Intr-amurg, când mă întorc la Leagăn, mă întâmpină Roci și ui un plic în mână. — Ai o scrisoare...

Mi-arunc ochii pe adresă. Recunosc numaidecât scrisul lui Șoimaru... Cum, ce-i asta? Încă un tăvaș? O fi uitat să-mi cm nu nice ceva și... Desfac plicul, gătit de emoție. Doar câteva raiului i așternute nervos, la repezeală. Nici titlu, nici semnătură... Și **alei** în plic, ce-o mai fi? Un cartonaș de-o șchioapă - o fotogralu .1. amator... Chiar ea - directoarea, firește -, prinsă în obiectiv **un** deva, pe stradă. Da, mi-aduc aminte. Șoimatu mi-a vorbit de **pol** asta... Dar de ce mi-a trimis-o? Și ce mai vrea să-mi comunii. <

N-am știut ce-ți scriu, amfost nebun, nebun de legat. Sa nu te răzbuni pe ea, nu, nu, niciodată, să nu-i faci niciun rău' ', muri de durere a doua oară, mai deznădăjduit ca prima dat, Te rog, însă, du-te la ea și spune-i cât am iubit-o... araiia \ fotografia alăturată, pe care am sărutat-o de mii și mii de ori. a să te creadă.

Și, după ce-i declari dragostea pe care niciodată n-aș Ji m drâznitsă i-o dau în vileag, vino la mormântul meu, să-mi șop tești ce ți-a spus. Eu am să te aud... Te rog din suflet, fă astA pentru mine, te rog! te rog! te rog!

Ah! știam, dragul meu Șoimaru, că ești un suflet ales... Ai avui o clipă de rătăcire, când ființa ta devastată de uragan a căzut pradj urii. Doat o singură clipă. Așa voi face... precum mă rogi cu limbi de moarte... Voi găsi o împrejurare prielnică și voi fi ambasadorul simțirii tale... Da, da, Șoimaru, cât de curând...

O misiune îndeplinită

Viața curge mai departe, liniștită ca un fluviu molcom pe cart-nu-1 tulbură nimic, iar golul lăsat de Șoimaru nici nu se cunoaște, căci apa îl umple numaidecât. Pe scaunul ocupat de el la masa din sufragerie stă acum altcineva, și parcă e așa de când lumea.

Îmi vine în minte o frază amară din Omar-Khayyam:

Ma naissance n 'apportera pas le moindreprofit â l'univers. Ma mort ne diminuera ni son immenseite, ni sa splendeur. Per-sonne najamaispu m'expliquerpourquoijesuiș venu,pour-ijuoije partirai. Astăzi ne pomenim cu mama lui Șoimaru. A venit să ia lu-**furile** băiatului. Trimite după mine, vrea să-mi vorbească. **E în i Incelarie**, cu directoarea.

— Uite, domnule Dima, îmi spune, sunt aici opt volume din *Mica enciclopedie*, ale lui Cătălin. Ți le dăruiesc, ca amintire din **partea** lui. Știi cât de mult ținea la dumneata.

li mulțumesc, mișcat, pentru gestul ei.

— Mi-a spus părintele Dumitru, continuă doamna Șoimaru, • 1 ați

FI EVIII DMMHAI LNDRUMESPTFA 212

vegheat toată noaptea la mormântul lui Cătălin. Nu poți să-ți l n 1111
pui cât m-a zguduit această faptă, care dovedește din partea **Negilor**
săi atâta simțire și devotament.

I aicreția Borgia, de asemenea, e surprinsă de gestul nostru.

— Cum, ați stat toată noaptea în cimitir? mă întreabă ea.

— Da, lângă mormântul lui, i-am ținut de urât. Mi-a spus I na că-i e
groază, gândindu-se ce cumplită trebuie să fie cea

.liniai noapte a unui mort în cimitirul plin de necunoscuți...

— Iată un lucru la care nu m-am gândit niciodată... Mă ulu-III i
mereu, Dima, cu faptele dumitale! exclamă directoarea, pri-

■ 11.111 - mă ciudat, ca pe o arătare din altă lume.

Nu prea înțeleg de ce o „uluiesc" atâta, pentru că faptele mele ■
1111 e s din normal. Mă folosesc de câteva clipe când rămânem sin-!
Hi i. ca să-i solicit o convorbire între patru ochi:

— între patru ochi? se miră din nou directoarea. Acum nu /<<|> să-
mi spui despre ce este vorba?...

— Nu— Am nevoie de cel puțin o jumătate de oră...

— Atunci trebuie să fie ceva important... - Foarte
important!

17

1 Nașterea mea n-a adus nici cel mai mic câștig universului. Moartea mea
..va micșora nici imensitatea, nici splendoarea. Nimeni n-a putut vreodată
...ixplice de' ce am venit, de ce voi pleca.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

— M-ai făcut tare curioasă... Bine, Dima, îmi fac timp **liber d** pă ce pleacă doamna Șoimaru și te chem...

Abia a plecat mama lui Șoimaru, că directoarea trimiți du mine. Fierbe de curiozitate și vrea cât mai degrabă să afle ce **am** | spun. Stă în cancelarie, pe fotoliul soțului ei, ca o împărate. **IS.I** tron: e strălucitoare, degajă o maiestate care o prinde de **m i m i u** Și frumoasă, frumoasă!... Abia acum, privind-o mai cu luare **ard** te, bag de seamă cât de mult seamănă cu Lucile, fermec. **uo.u** soțiealui Camille Desmoulins, pe care o îndrăgisem cu **câtiva** înainte, pe când studiam Revoluția Franceză și-i purtam pori **i. i** ca pe acela al Alinei Barbu.

După ce m-așez pe scaun, dinaintea ei, o întreb grijuliu:

— Nu ne deranjează nimeni ? Nici domnul director ?

— Soțul meu nu-i acasă. Suntem singuri, așa cum ai doi i Acum spune despre ce-i vorba!

— Iertați-mă, trebuie să vă destăinui ceva îngrozitor. Aș fi să vă cruț, dar nu se poate... Sunt **obligat** s-o fac, înțelegeți, n încotro...

La auzul acestei fraze de început - pregătită, de altfel, cuv cu cuvânt - ființa directoarei tresare toată:

— Doamne, ce este?... Mă sperii!

— Mați că Șoimaru s-a sinucis din pricina dumneavoași i Lovitura se dovedește atât de grea și neprevăzută, încât **nu**

înțelege dintr-odată mărimea. Și cea dintâi reacție a ei este **sa** apere, chiar dacă n-are la îndemână arme:

— Nu se poate... Cum din cauza mea? Asta-i prostie! De l Ce i-am făcut ?

Și încet, rar, cu o cruzime savantă de călău (parcă aș fi ini în pielealui Sanson¹⁸), îi dezvălui dragostea nefericitului adol cent pentru ea.

18 Călău în timpul Revoluției

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Franceze.

Da, a iubit-o din clipa când ochii lui mari și frumoși au oglindit imaginea ei, care i-a răscolit făptura, ca o licoare vrăjită, atunci nu s-a mai smuls din vraja ei, și poate că nici n-a încercat să mai bîneze de un an, a trăit zi de zi în acest farmec, pe cât de dulce pe atât de otrăvitor, legănându-se între nădejde și disperare.

-În nevoia de a vă avea mereu lângă el, a încercat să vă fure

11. grafie, dar n-a reușit. Atunci, v-a fotografiat cu aparatul lui, li i l prindeți de veste.

'«punând acestea, scot poza găsită în plic și i-o întind. Ea o pri-l lung, atât de lung, că, pare-se, nici n-o vede. Clatină ușor tliu cap:

— Da, da, eu sunt... N-am știut nimic de fotografia asta...

— Și, cu toate astea, a fost acoperită de milioane de sărutări.

- Bietul băiat!... Cine s-ar fi gândit la una ca asta?... Pun, în- i l l (iblema și altfel. Chiar dacă mi-ar fi spus... ce puteam să fac ? \ i fi fost o nebunie să-1 încurajez, când eu sunt aproape de o vârstă ...una lui. Nu, nu mă simt deloc vinovată de pasiunea pe care lin **născut**-o, se întâmplă destul de des ca un adolescent să ITIBI ISCĂ o femeie, dar de aici până la sinucidere e un drum lung. **NU credea** Șoimaru și-a curmat zilele din această pricină... -Ba da...

Ți-a destăinuit acest lucru în ajun?

- Nu...

Atunci e limpede. Trebuie să fi intervenit o mare deziluzie, i recurgă la un asemenea act funest, în sfârșit, ceva foarte ÎMI c l nic care să-i frângă echilibrul.

l)in nefericire acest **ceva** s-a întâmplat.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

— Ce anume?

11 povestesc scena din grădină, când eu și Șoimaru am sur-i i in . o sărutându-se dinapoiagardului cu procurorul. Mi-e atât l> penibilă această relatare, încât asud tot, nu găsesc fraze potri-H I MĂ poticnesc întruna. Orice s-ar spune, ea e directoare și eu, • LI v. și din acest raport nu putem ieși niciunul, nici altul.

— A! țipă ea, rănită, și ascultă rechizitoriul cu fața ascunsă în ...NI, gemând pe ruinele mândriei. E atât de zdrobită, că nu mai l > l' l ngăima un cuvânt.

Împărăteasa dinaintea mea și-a pierdut strălucirea, maiesta-i 11 umusețea. A ajuns o biată epavă. < untinui implacabil:

Vedeți, Șoimaru **accepta** ca zeița visului său de iubire să fie **Horită** cu domnul profesor Pleșea, dar n-a putut îndura să aveți

pe **altcineva**. îmi vine greu să spun „amant”. Asta e marea deziluzii care i-a rupt sufletul în două...

Directoarea e atât de tulburată, încât nu sunt sigur dacă a aii zis ce i-am spus. Mă întrebă brusc, ieșind din temă:

—Mai știe cineva de asta?

—Adică de ce ? mă prefac că nu înțeleg.

—De ceea ce mi-ai pomenit, spune ea, ferindu-se a-i da fa| m un nume.

Singur profesorul Iliuță știe tot ce s-a întâmplat. Dar po| i | spun adevărul? Nu i-aș da încă o lovitură de moarte? Toi mfl| bună mi se pare minciuna.

—Mă jigniți, doamnă! îmi dau foarte bine seama de gra\ 11 i tea acestei fapte.

Soarta ei o preocupă într-atât, încât uită să-mi ceară scuze. Iu dimpotrivă, vrea chiar să-și asigure viitorul:

—Dima, jură, dă-mi cuvântul de onoare că și de-ac| înainti nu vei spune nimănui nimic, nici chiar părinților! Altfel, **innr** bunesc, nu știu ce se va alege de mine.

—Ei, bine, doamnă, vă dau cuvântul de onoare.

Răsuflă ușurată, parcă i-aș fi înlăturat un munte de pe pi< pi îmi ia mâna, o strânge ușor, zâmbind crispat, cu altă față **dec . 11 1** ei, în semn de mulțumire. Mi-e milă, îmi face rău s-o privesc. 1 1 k i| navă de-a binelea, suferința i-a devastat fața, aproape că nu mftj poate vorbi.

—Sunt zdrobită, complet zdrobită... Mai bine nu-mi spun, i| nimic. Singura mea scuză e că habar n-aveam de sentimentele... bil tului băiat. Și dacă ai ști cât îmi era de drag!

Plânge încet, potolit.

Observ câteva boabe strălucitoare de lacrimi cum i se s, uil pe valea obrazilor.

—Vă rog, vă rog, nu plângeți, doamnă! Mă simt foarte stilț» gherit în fața dumneavoastră.

—Adevărat, e degeaba... Nu se mai poate îndrepta nimic. J Dar nu mă pot stăpâni...

Plânge mai departe. Mă ridic, cu gândul de a curma peni lul | scenă.

- Doamnă, mi-am îndeplinit misiunea pe care am avut-o. I u. ig să-mi dați voie să plec.

Ea își șterge în pripă lacrimile.

- Asta a fost tot?

Da. Șoimaru a vrut ca dumneavoastră să știți cât v-a iubit (I mult...

— Ce-i mai folosea asta?

Nici eu nu știu. Credea că, poate, în acest fel, dragostea lui va pierde...

Mi se pare atât de ciudat...

- Ca să vă convingeți că nu adaug nimic de la mine, vă citesc ■ ni pasaj din scrisoarea pe care am primit-o:

Da, citește-mi... .1 ot hârtia
din buzunar și dau glas
mesajului:

***...Spune-i cât am iubit-o, arată-
ifotografia alăturatăpe care .un
sărutat-o de mii și mii de ori, ca să
te creadă. Și, după ce-i , la lari
dragostea pe care niciodată n-aș fi
îndrăznit să i-o dau DI vileag, vino
la mormântul meu să-mi șoptești ce
ți-a spus. Eu .un să te aud...***

Nu-i vine a crede. Lucile n-a fost obișnuită cu sentimente atât l l ice, atât de supraomenești... Citește ea însăși slova postumă... I nli vărat... Nu există nicio îndoială. Spre mirarea mea, ochii ei umplu iarăși de lacrimi. Nu m-așteptam să fie atât de simțitoare. Am |iidecat-o greșit.

- Și te duci acolo, la mormânt ? mă întreabă după o tăcere.

- Da... Intr-una din zilele astea... cât de curând... Ce să-i spun? lun dați un răspuns?

I i încuviințează din cap, se ridică și, apropiindu-se de mine, m i sărută pe obraz. E o sărutare rece, de gheață, care mă înfioară. Acesta-i răspunsul meu...

înfrângerea lui Attila

Istoria ne place - în general -, dar pe
dascălul care o pn .1 l

nu-1 putem înghiți. Și nu știu cum se face, că antipatia pentru..... se revarsă și asupra materiei de studiu, care n-are nicio via i Domnul Niculescu a venit de la Turnu-Severin cu poreclă cu toi Acolo l-au botezat Attila, noi îi spunem la fel. Și pe bună dreptăți De cum se uită la tine - să dai, să fugi. Răutatea a strâns-o **coti** | în ochii lui bulbucăți, cade broască. Oricine simte un dușman ||| el, de care trebuie să se ferească, deși nu i-a făcut nimic, **nunul** rău. E de statură potrivită, cam revărsat pe schelet, din caull grăsimii. Zilnic se rade proaspăt și are părul lins, cu cărau pi mijlocul capului. Dar, preocuparea-i de căpetenie e îmbrăcănun tea... In fiecare zi își schimbă costumul. Și poartă haine elegant! din stofă scumpă, englezească. Nu-i lipsește nici monoclul In ochiul stâng, prins cu șnur, care impresionează mai mult du || eleganța-i vestimentară.

In recreația dinaintea orei de istorie, nimeni nu mai paraseși. clasa. Toți băieții răsfoiesc înfrigurați în bănci foile manualului, întărind în memorie părțile care s-au întipărit mai slab.

— Ssst! Vine! anunță de regulă Țiganu.

Și deodată un murmur surd face să freamăte clasa. Attila apan pe ușa larg deschisă, bățos, ca un general la paradă, cu catalogUj trupei la subsuoară. Noi toți ne ridicăm în picioare, parcă am fi niște arcuri declanșate în aceeași clipă. Ne face un semn cu mâni și clasa se așază mecanic în bănci. Lecția începe.

Nu știu, nu-mi dau seama de ce Attila ne inspiră atâta frică. < i spun *frica*? Groază! De ce în ora lui se aude musca bâzâind, ui Magotu nu-ndrăznește să miorlăie ca pisica sau să latre precum câinele, cum face la alți profesori ?

Uneori se înrâmplă ca Attila, bine dispus, să spună câte **ui**, cuvânt de duh. Mai toți băieții izbucnesc în răs, deși nimeni nu gustă gluma. E un răs silit,

înghețat, numai pentru a-i face pe pl.u,
râsul lașității.

După sinuciderea lui Șoimaru, Attila a devenit foarte nervos Si vede că a primit multe bobârnace de la judecătorul de instrucție st

I n **11** din partea lui Michiduță, și din cauza asta nimeni nu-i mai lni l.l în voie.

I >c aceea, ori de câte ori avem istorie, mi se pare că toată cla-■ iade pe un butoi cu pulbere și se pregătește, dintr-o clipă în-H **111.1**, să sară în aer. Nervii îmi sunt întinși, gata să plesnească, și ...l lăptura mi se încordează, ca și cum ar sta să se apere îm-

i il riva unei primejdii care plutește în văzduh, și uneori chiar "i ipucă un tremur ciudat. În clipele astea, cred că m-aș putea

I 'l II cu o sută de oameni și pe toți i-aș culca la pământ.

Numai profesorul nostru de istorie, întepenit comod pe sca-
..lL catedrei, nu presimte nimic. Surâde ca de obicei sieși și răs-
, catalogul, cu mișcările lui mecanice, pe care i le cunoaștem

II **H** ilc bine, în căutarea victimei.

Ard de nerăbdare să văd cine va fi astăzi **condamnat** să iasă la **in**, căci Attila nu examinează decât un singur elev.

— Să poftească... mormăie el, întorcând o foaie de la coadă (și in . lipa aceea toți cei cu S răsufală...), să poftească, repetă el, des-i ii indii-se și mai întorcând o filă (toți R oftează ușurați), săpof-

i ii ă... și mai trece alte două-trei file, ca să se întoarcă apoi brusc

— irige: Stănescu Barbu!

Basu! Pe el au căzut sortii! Namila de Basu iese anevoie din

l...i prea mică pentru măsura lui.

Ai lila observă mișcarea și aruncă numaidecât o ironie:

— la vezi, n-a mai rămas nimic în

bancă?

I lasa râde înghețat, dar Basu nu pricepe „subtila” ironie a pi I ifcsorului și se întoarce din drum. Când ajunge în dreptul bănii ÎȘI dă seama că e vorba de o zeflema, mai ales că-i vede pe i 11 râzând, și, făcând calea întoarsă, se postează lângă tablă, în n ic de drepti. I rec câteva minute lungi, nesfârșite, în care timp Attila privește • iii | ui net imaterial în spațiu, deasupra capetelor noastre, și-și ne-i c, când cu stânga, când cu dreapta, părul lins, cu alee pe mij-111 când îi rămâne în mână vreun fir, suflă scuturând degetele,

.....i și miște însă privirile.

După ce termină cu netezitul frizurii, i se adresează lui Basu: Ce lecție avem azi ?

_Mircea cel Bătrân.

_pă-i drumul!

£)upă această poftire, prea puțin pedagogică, Basu înec debiteze povestirea voievodului Mircea, cu o siguranță și noaștere a faptelor care mă uimesc.

Hm! Basu a tocit strașnic și îmi pare bine de asta. își ma că trebuie să se pună cu burta pe carte, ca un arpetist c respectă.

Dar a ști lecția ca pe apă nu este totul față de capiu ni Attila. Câteodată vrea să **nu știi**, așa are el poftă, și atunci cini drăznește să-i strice cheful? De altfel, pentru un profesoi, cel mai greu ^ucru să te faca să nu știi, fiindcă el întreabă, și o întreabă are un nemărginit avantaj asupra celui care treb răspundă.

Cum o chema pe mama lui Mircea cel Bătrân? începe A seria întrebărilor menite să-1 înfunde pe Basu. _ Doamna Calinichia. _ Dar pe soția voievodului? _ Mara.

Basu se ține bine. Bravo, Basule! Nu te da bătut! Toți îl î rajăm cu privirile...

_ Ce daruri i-a trimis regele Vladislav?

Basu zgâiește ochii la profesor. Ce daruri or fi acelea? Ha'

n-are.

Ăăă!

Pe fața lui Attila răsare o lumină de mulțumire:

— Să trecem la altă chestiune. Cum se numea trimisul ca

adus aceste daruri voievodului muntean?

Basu cată lung în ochii călăului, se uită la tavan, în podele, tot nu-și aduce aminte cum îl chema pe bătrânul sol.

— Să trecem la a treia chestiune: ce era scris pe sabia d .11 u

lui Mircea?

Basu, năuc, parcă l-ar fi lovit cu o măciucă drept în moal capului, zgâiește din nou ochii asupra profesorului.

— Asta nu-i în carte, găfâie el într-o opintire.

Cuum? Ce-ai spus? face Attila cu fața încruntată.

întrebările puse de dumneavoastră nu sunt în manual, răs-'»»II- Hasu.

I).iaa ? Și eu, în acest caz, îți pun chestiuni în afară de manual ?

10. i.i MI preferă să tacă la această insinuare destul de vădită. Attila

11. In .1 de pe scaun (semn de furtună) și urlă groaznic:

Răspunde!

11 iată sala freamătă, cuprinsă de spaimă. Basu, pierdut, abia UICI șic săîngaiame:

Nu sunt în manual...

A11 da apucă atunci bastonul rezemat de scaun, coboară de pe ■' 11 .i și se apropie calm, cu pași rari și mășurați, de victimă.

Il Lite pe Basu! Dumnezeuule, îl bate pe Basu!" gândesc eu, "'i ii. Ce-o să iasă de aici? Se va lăsa Basu cotonogit în fața 11 întregi sau...?

Iu timpul acesta, Attila ajunge la trei pași de tablă.

întinde palma, poruncește el scurt

ELEVIUL ÎN MĂNĂLE DRUMES

elevului, ridicând bas-mi.

Il.isu îi aruncă o privire înghețată, care este și de îndurare, dar îl uilruntare.

întinde palma, n-auzi?

H.isu ridică mâna ca hipnotizat și o lovitură grea pornește, ... uide aerul.

U-u-uu! geme Basu, trăgându-și mâna la gură și suflând în

1 uni se poate? Cum se poate? îmi spun uluit. Basu se lasă lU, fără nicio împotrivire? Și mai cu seamă pe nedrept? Dar .. im mai e el, ci doar jalnica lui umbră.

Clasa, sugrumată de spectacolul care se desfășoară, aproape HUI răsufă.

In tinde-o și pe cealaltă, țipă Attila, dezlănțuit.

Basu întinde și mâna stângă, apoi din nou mâna dreaptă, și iarăși " l l Și de fiecare dată urlă și bălbănește mâinile ciomăgite.

Nu mai pot răbda! Monstrul acesta, pe care nu știu ce întâm...cnorocită l-a sortit să ne predea istoria patriei, tot nu s-a

Il11 minte, deși l-a muștruluit tatăl lui Copoiu și a fost târât la " l u t de tatăl lui Șoimaru. Acum îl bate pe Basu și mâine o să

vină rândul altora. Trebuie să-1 pun la punct numaidecât, chiai i I • că am sări cu toții în văzduh. Sunt șeful suprem al A.R.P.E. I ui și nu pot îngădui ca un membru din asociație să fie atins mă< ai un deget. E în joc onoarea noastră!

Zvâcnesc în picioare și strig de răsună clasa:

—E nedemn ceea ce faceți, domnule profesor! Attila se oprește ca trăsmit, apoi, întorcându-se spre mine, ți

—Ce-ai spus ?

Repet rar și răspicat, săgetându-1 cu privirile:

—Am spus că-i nedemn ceea ce faceți. Bătaia este interzill regulamentul școlar. Aveți destule mijloace să ne pedepsiți și m. îngăduim să ne bateți ca pe animale.

Zeci de ochi mă înconjoară din toate părțile, aureolâmlu cu un mănunchi de raze calde și binefăcătoare.

—A-ha! Va să zică, rebeliune! strigă Attila. Ia poftim îiuun ce, bestie! Te învăț eu minte să te mai revolți.

În clipa aceea, iau capacul defect de la pupitrul lui Escul.ij > >I I izbesc cu putere în bancă. Zgomotul stârnit este infernal.

—Nu permit să mă insultați... nici pe mine... nici pe alții, nimeni.

—leși afară, măgarule! urlă Attila scos din minți și se îndrca tă spre mine, cu bastonul ridicat. Dar Basu, căruia îi scânteii ciudat ochii, îi smulge arma din mână.

—Dă bastonul, canalie! Și profesorul se repede la elev, să i-1 ia înapoi.

— Vreți baston? rânjește Basu cu ochii bulbucăți cât do cepe. Poftim baston! Și-1 rupe cu mâinile în trei bucăți, ca pt jimblă proaspătă.

Attila încremenește pe loc, cu gura căscată. L-o fi îngrozit terea herculeană a lui Basu?

În clipa aceea, Magotu strigă din fundul clasei:

— Afară cu Attila!

— Afară! Afară! Huo! Huo! izbucnește cu o singură voce treaga clasă.

Profesorul, intimidat, se precipită spre catedră, probabil salveze catalogul. În momentul în care pune piciorul pe **estra**

lliinară zboară pe lângă el și se sparge de perete, împroșcân-||I I' II cerneală pe față și pe haine. Deși înfățișarea dascălului de I iMorie e de-a dreptul caraghioasă, totuși nimeni nu râde.

\ 11 ila se sperie și cată, instinctiv, un refugiu spre ușă. Dar Tar-in i i gl i icește gândul și barează ușa împreună cu Țiganu, Domisol II l'Inșniță.

Huo! Huo! urlă băieții, scoși din minți, și se urcă, amenin-...l. pe bănci. Fiecare ține în mână o carte, un penar sau un 1(11n ■ /dan și sunt gata să-1 atace.

Fraților, le strig, încercând cu multă greutate să mă fac as-ili.it, să ne purtăm demn, să-i dăm o lecție de demnitate. Ni-11111111 trebuie să se atingă de dânsul. Suntem prea mândri ca să punem mintea cu el... I »ui toate părțile răsună voci potrivnice: Nu merită iertare! Să-

și ia pedeapsa!

— Să-1 punem la stâlpul infamiei! -Huo! Huideo!

Huo!

Strig din răsuputeri, ca să domin situația:

Arpetiști, repet, nimeni nu se atinge de el. Apoi îi spun lui | Iliisu:
Ajută-mă să-1 apărăm!

Bine, sire, mormăie Basu, călcându-și pe inimă. Și se adre-**I i i**
olegilor, ca un părinte: Băieți, liniștiți-vă... fiți cumiți... i" **111** i -vă,
nu vă pierdeți capul. I-ajunge și atât. O să plece învâr-"" III sc și-1
pierdem de mușteriu.

I u vremea asta, Attila încremenise pleoștit și zgribulit ca un
. . de pripas, lângă catedră, fără să scoată o vorbă...

I 'codată, ușa clasei se deschide larg, la perete, și se ivește Damă,
care avea oră cu a V-a, în clasa alăturată. Ce este aici? Ce-i larma
asta?

Tâlharii vor să mă asasineze! strigă Attila, prinzând glas. Nu-i adevărat,
tată, sare Păleață. (Mă miră intervenția lui l'-ILI H.I. Până și el îmi ține
partea în această împrejurare grea.)

— Minte! Minte! se aud glasuri din toate colțurile.

— Tăcere! poruncește Damigeana cu vocea sonoră. Colega, ■ ig,
poftește îh cancelarie!

Attila pornește șovăind, zgâind ochii în toate părțile, să n atace
cineva, deși acum nu mai avea motiv să se teamă de vreo siune din
partea noastră, cât timp Damigeana este de față. Il aco însă urletul de
ură și de dispreț, ieșit din câteva zeci de piept ui i

Damigeana încearcă să facă liniște, dar vocea lui nu se n aude. Nu-i
vedem decât mișcările buzelor, lipsite de glas, ca l.i nematograf.

Tocmai atunci se ivește domnul profesor Iliuță, înconjurat un grup de
elevi. își face loc anevoie printre ei și intră în < Lfl Glasurile amuțesc ca
prin farmec. Damigeana îi lasă lui grija sei și pleacă să-și continue
lecția întreruptă.

— Ce s-a întâmplat ? întreabă Iliuță după ce se face liniște plină.
Vorbește dumneata, Dima.

— Domnule profesor, s-au petrecut lucruri destul de tris domnul
profesor Niculescu ne tratează cu dispreț întru **nun** justificat, socotindu-
ne, probabil, animale...

— Cum se poate ?

— Cu toate astea, se poate. Ne bate fără nicio rușine. Ast când
există chiar pentru animale o societate care le protcjc.î noi trebuie să
suferim pedepse corporale. Și, ca să ajungă aici, sul ne pune tot felul
de întrebări chițibușare.

— Dima, te rog să fii serios!

— Sunt foarte serios, domnule profesor. Dumneavoastră a
specialitatea română, principal, și istoria, secundar, nu-i așa?

— Da... Dar nu văd ce legătură are cu împrejurarea asta?

— Vă explic numaidecât. Adineauri l-a scos pe colegul Stăn cu
Barbu. Aveam lecție despre Mircea cel Bătrân. După ce Stăn a istorisit

toate faptele domniei lui Mircea, domnul profesor l' întrebat ce daruri i-a trimis regele Vladislav lui Mircea. El n-a ști

— l-a trimis o rochie pentru logodnică și o sabie încrustată pietre scumpe. Dar aceasta este o chestiune de amănunt...

— Dacă este o chestiune de amănunt, apoi ce veți spune întrebarea care a urmat, adică ce era scris pe sabie.

— Sabia nu purta nicio inscripție. Și chiar dacă ar fi purtat, toria nu pomenește de așa ceva.

— Sunteți sigur, domnule profesor ?

— Absolut sigur.

— Atunci, domnul profesor a născocit această întrebare înadins l' li l' încurce pe elevul Stănescu. Vedeți, prin urmare, ce metode

i"lusește?

— Dima, te rog mult, ține seama de situația în care mă pui și ■ MI .i aprecierile asupra colegului meu. Povestește-mi numai fap-II, fără niciun comentariu. Lasă-mă pe mine să trag concluziile.

— Mă iertați, domnule profesor... Dar sunt atât de enervat, iii surescitat, încât... Aveți dreptate, numai fapte.

li povestesc tot ce-a mai urmat: cum a fost bătut Basu, intervenția mea și declanșarea... micii noastre revolte.

— Ați făcut rău ceea ce ați făcut! Dacă vă simțeați nedreptățiți, ttebuia să reclamați direcțiunii.

— N-a reclamat colegul Balaci că a fost bătut ? S-a luat vreo mă-llri? Dimpotrivă, elevul a fost nevoit să se retragă de la școală, din luuză că...

— În orice caz, nu e admisibil să vă faceți singuri dreptate.

— Nu ne facem singuri... Dar l-am împiedicat să ne bată, pen-l' lll a acest fapt este interzis de regulamentul școlar. Dar nu bătaia ifbst adevărata pricină. Dacă dumneavoastră ne-ați bate, noi n-am * i, i nici cârc. De ce? Pentru că ne sunteți drag, vă stimăm, am HI ea spune chiar că vă iubim. Dar pe domnul profesor Niculescu nu l' putem suferi... îi spunem Attila, după cum ați aflat și dum-1 ivoastră, și-l urâm. N-a fost în stare să ne câștige sufletele și nu

i putea niciodată, fiindcă n-are ce să ne dăruiască. Sufletul lui e ■Cat ca iasca, și omul acesta nu înțeleg de ce a ales cariera de dascăl, l" •! i **ivită** doar pentru suflete generoase. Asta-i tot...

— Dima, Dima, ce spui dumneata se potrivește numai în școli uleale, cu profesori și cu elevi ideali. Dumneata ne ceri nouă, pu ilesorilor, să fim fără cusur, dar voi, elevii, sunteți tot așa? Chiar iluiuncata, care ești foarte inteligent, trebuie să recunoști că faci unilie pocinoage.

- Eu nu sunt matur... se întâmplă adesea să greșesc... dar n-o l' lll niciodată cu intenție.

Firește, ai scuza tinereții și a lipsei de experiență. Dar să ve-lim, ce-i de făcut? Fapta voastră are aspectul unei revolte.

CELE VIII DOMNILE DRUMESŢEA 263

— Iertați-mă, domnule profesor, revolta presupune ceva. **i m i'** nizat, o uneltire în taină - ceea ce n-a fost cazul. Nemulțumii noastră a izbucnit spontan, stârnită de domnul profesor Nicu li **L** il

— Revolta, băieți, este surparea prestigiului autorității și lu locuirea ei cu altă forță neautorizată.

— Domnule profesor, nu știm ce este ceea ce-am comis, m. i știm ce vrem: îndepărtarea acestui domn profesor. Altfel, nu călcăm în clasă la ora lui.

Domnul Iliuță mă privește ca și când i-aș fi turnat în cap **o gj** leată cu apă clocotită.

— În aceste condiții, nu mai putem sta de vorbă. Regn **i i i** am racut-o și până acum.

Sincer îndurerat, caut să-1 rețin:

— Domnule profesor, nu vă supărați: iertați-mă dacă v **un** jignit cu ceva. Vă rog să mă credeți că n-am făcut-o înadins. Nc **g** părea atât de bine, dacă ați fi dumneavoastră directorul liceului Ne-ați înțelege, sunteți singurul care ne înțelegeți.

Dar Iliuță nu mai ascultă. Pleacă mânios foc și închide u|| după dânsul. Se lasă o tăcere grea, de parcă ar fi intrat un pron sor, când, în realitate, a ieșit.

— Pe unde scoatem cămașa? mormăie Basu. Am făcut-o de < ia li

— Ei și? O să ne dea nițică vacanță, ca să ne mai refacem, /i ce Tarzan, nepăsător. Prea ne-am surmenat cu învățătura!

Nimeni nu răspunde, nici nu râde. Mă urc la catedră:

— Arpetiști, noi purcedem din strămoși care habar n-aveau . | e frica. Nici nouă nu trebuie să ne fie frică. Nimeni nu va îndrăzni să se atingă de un fir de păr din capul vostru. Vă declar solemn **11** iau asupra-mi toată răspunderea. De altfel, din cauza mea s-a stârnii furtuna. Sunt mulțumit că brava noastră împotrivire n-a degenei ai în acte de violență. În afară de chestia cu călimara și huiduielile, totul a fost demn. Bine, Magotule, cine dracu' te-a pus, măi omu lc, să zvârli cu călimara? Și tot tu ai început, fir-ai al dracului, **11** huiduielile...

— îmi pare rău că nu l-am nimerit!

—■ Magotescule, n-o lua razna! Nu trebuie să uităm că-i **PRO** fesor, la urma urmei. Puteam să ajungem la același rezultat și cu

• MI **111** lace demne. Dar să lăsăm deoparte flecăreala. Să ne sfătuim **l** i ilc făcut. Are să înceapă o anchetă, și fiecare dintre noi va fi **l** • i isut. Să declarăm așa cum s-au întâmplat lucrurile, fără nicio **h .un.),.**

- Dacă ne întreabă cine a aruncat călimara, ce răspundem?

• **11 ii** ereează Domisol.

— lei pe nu știu în brațe, sare Magotu. Ce mai întrebi?

(clopoțelul sună de ieșire. Ne strângem cărțile într-o clipită ,io zbughim de-a valma pe coridoarele liceului.

Mă mir: ce-o fi pățit de nu s-a arătat directorul Michiduță? O

Il n **111** oră sau o fi fost undeva, prin oraș ? În orice caz, e mai bine

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

■ ,i întâmplat așa.

(înd ajung la poartă, mă întreabă Păleață:

— Ascultă, Dima, o s-o trag de limbă pe mama, că ei îi rapor-', iză orice Damigeana, și aflăm tot ce s-a discutat în cancelarie.

— Bravo, Păleață, dacă faci asta, vei binemerita de la patrie.

(,c-o fi având Păleață ăsta, de se arată atât de prietenos și de

■nevoitor?

C Când mă despatt de el, hop! și Basu. Mergem împreună o bu-iii de drum:

— Bine, măi Basule, să te lași tu bătut de Attila? Tocmai tu? I **ui**, nu te mai recunosc.

— Sire, mai bine să schimbăm subiectul, mormăie el, lăsând in li ii în jos.

— Nu te mai înțeleg deloc, parcă nu mai ești tu.

— Mama!... geme Basu, gata să plângă. Înțelegi tu? A ajuns o • **11** șctoare din cauza mea. Și-a vândut tot, ca să mă țină la școală. Și ,i ruinat sănătatea, spălând rufe prin casele oamenilor, ca să-mi l ,i ultimul ban, și eu, în loc să învăț carte pe brânci și săpun mâ-u.i pe o slujbă, m-am ținut tot timpul de drăcovenii. Dar, se vede Uiuba, n-am noroc... Tot degeaba...

^Basule, nu-ți fie teamă... N-are să ți se întâmple nimic.

— Las' că știu eu ce m-așteaptă!

— Nu mă crezi ? Iți dau cuvântul de onoare.

— Dacă pierd anul, să știi, Dima, că-1 omor!

— Nu vorbi prostii!

MICHAEL DIMINAR DRUMES

— îți spun foarte serios... îl omor și mă omor. Știu atuu i. | am isprăvit cu amărâta asta de viață. Mă duc la Șoimaru...

— Basule, copilule, începi să mă sperii. Lasă-le focului de gAn* duri negre! Tu nu-ți dai seama ce-ar face mama ta? Ar putea • i îndure o asemenea lovitură?

— Dima! strigă Basu, podidit de lacrimi. Scapă-mă de nâ|u' tă, numai tu poți să mă scapi! Ai un suflet de înet! Cum nailii poți să arăți atâta prietenie unui ticălos ca mine ?

Și, spunând acestea, Basu mă îmbrățișează în mijlocul sti .wil fără să-i pese de trecătorii care ne privesc mirați.

Exilat de la Leagăn

Când ajung la Leagăn, se stârnește o latmă de nedescris. B.în ții aflaseră, între timp, de răzmeriță și care mai de care îmi cerc .uni nunte despre cele întâmplte.

— **Silentium**, arpetiști! Jos cu bolnava curiozitate, îi nccijc ■.. In curând, voi publica memoriile: opt volume a 500 de pagii nu , total 4 000 de pagini.

— Haide, nu-ți bate joc de noi!

N-am încotro: trebuie să istorisesc cum l-am pus pe Attil .i botul pe labe. Găliganu și Corcoduș mă ajută.

După prânz, pe când stau de vorbă în sala de meditație cu i grup de legăniști, vine Zaharie și mă anunță că sunt poftit lad celarie.

— Te cheamă Pleașcă, să-ți faci morală. Ține-te bine!

— Las pe mine, arpetiști!

îmi potrivesc cravata, netezesc părul și bat încet la ușă:

— Intră!

Domnul director șade pe fotoliul unde acum câteva zile tr na preafrumoasa Lucile Desmoulins, pe care de-atunci n-am i zărit-o. Se spune că e bolnavă de nervi și cava pleca la Bucurej să se arate unui medic specialist.

Uite de ce te-am chemat, Dima... începe cu obișnuita-i gra-|l iti directotul Pleașcă. Mi s-a spus că la liceu a fost o conspirație

l ionizată de dumneata împotriva profesorului Niculescu.

Mă iertați, domnule director, n-am auzit încă de așa ceva. Ați avut de gând să-l linșați pe colegul meu, și această fap-

ll \,i li aspru pedepsită de autoritatea școlară.

Am avut de gând să-l linșăm?

Da, așa ne-a declarat în cancelarie.

- De unde știe domnul profesor ce aveam noi de gând să fa-fn? Și apoi, nicio lege nu ne poate pedepsi penttu gândurile i' nc trec prin cap.

Ești isteț, Dima, dar asta e oarecum în dezavantajul dumitale.

MIHAIL DRUMEȘ

— De ce, domnule director ? Pentru că te bizui prea mult pe deșteptăciune și faci lucruri ugetate, care te pot costa... cariera.

Nu înțeleg să abdic de la imperativele conștiinței mele, pen-u l i mi asigura o carieră. Prea m-aș înjosi, chiar față de mine însumi. Vezi, asta-i... Ești prea tânăr, în faza eroică a tinereții.

— Aici nu vă contrazic.

-De aceea, ca mai bătrân și ca profesor, am datoria să-ți tem-• avânturile și să-ți deschid ochii asupra realității. Află că l sorul Niculescu a cerut o anchetă și sunt sigur că acest caz i 111Inge la urechile ministerului. Iți închipui deci ce te așteaptă, |>irial pe dumneata, care ai fost capul... ...conspirației.

-Da, da, al conspirației... Vei fi eliminat din toate școlile statului. — Dacă în aceste școli mai există dascăli de speța domnului Ni-

l .cu, e foarte firesc să nu se mai găsească niciun loc penttu ...e.

Cred că m-am înșelat în privința dumitale. Ești un element ' | n riculos, dizolvant, și regret că te-am primit aici. Prin fap-llli • 111mitale, arunci o nemeritată discreditare asupra institutului. ■ i ig să-1 părăsești în cel mai scurt timp! Eu îmi iau grija să-i

..ni pe părinții dumitale.

111 acest moment se ivește în piagul ușii Lucile Desmoulins, în ipot de casă. Ascultase convorbirea din odaia de alături și venise

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTE

să intervină. Așadar, era cu adevărat bolnavă. Oare să li l.V remușcărilor atâta prăpăd?

—Nu! strigă ea cu glas sugrumat, ca o autentică eroină di **IN** gedie.

—Dar, draga mea, se dezvinovățește Pleașcă, muind **vi» i** învinuit de o crimă, de ceva foarte grav...

—Nu! Nu! repetă tot mai imperativ arătarea din prag. Directorul cedează numaidecât, ca la comandă.

—Bine, dacă zici tu... Apoi, întorcându-se spre mine: An 11 ■ i minat, poți pleca, Dima.

Firește, aș putea să plec, dar, iacă, nu plec:

—Domnule director, nu vreau să vă fac dificultăți. Mâini >.ni cel târziu poimâine mă voi muta de la institut.

—Ba ai să rămâi, Dima, insistă Lucile Desmoulins.

—Iertați-mă, doamnă directoare. În aceste condiții, nu pot ■ i mai stau.

—Te rog, Dima, n-o enerva, intervine Pleașcă, aproape spci **I.II**

—Dumneavoastră ați provocat această discuție, eu n-am nit. Io vină.

—Atunci, fa cum crezi, Dima, zice directoarea și se retrăi;i In odaia ei, închizând ușa.

De acord... Nu mă poate obliga nimeni să stau cu sila, în si t **IM** ția de tolerat, de vreme ce plătesc atât de gras pensiunea. Înainl de a pleca, îi cer directorului să mă învoiască toată după-an n .1 > ca să-mi caut o gazdă în oraș.

—Cred că nici n-o să ai nevoie de gazdă. Va trebui să pleci ele » dreptul acasă, la părinți.

Nu-mi pierd deloc cumpătul:

—Până atunci, nu-i așa, tot va trebui să locuiesc undeva.

—Bine, ești liber după-amiază. îmi scrie un bilet de învoire, numai așa, de formă, pentru că, >)•

fapt, nici n-am cui să i-1 arăt: portar nu există, iar Rocoș, pcd | gogul, nici vorbă să se împotrivescă.

Când mă întorc în sala de meditație, toți

**ELEVUL DIMA DINTR-A
ȘAPTEA**

legăniștii fac roată **în** jurul meu.

—De ce te-a chemat Pleașcă? mă
întreabă Găliganu.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Bravi arpetiști, s-a împlinit sorocul: plec
din Leagăn. Și le
...iscsc toată întâmplarea.

Îi se arată sincer consternați.

— Cum o să rămânem fără tine ?
Leagănul ne va părea pustiu, și H. isit, un
adevărat cavou...

— Lăsați „cavoul”, arpetiști, că vă
obișnuiți domniile voastre... [vini](#) trecut
cum ați stat fără mine? Și apoi, o să ne
vedem destul I 'Ks, că doar n-am dat ortul
popii.

(hibzuiesc să mă duc mai întâi la Dona
Bianca, s-o întreb **dani i** știe vreo gazdă
și, până voi găsi una, am să stau la dânsa.
Pe drum, în dreptul Teatrului Național, mă
întâlnesc față în **■ " I MI** Lidia. Aproape
că n-o recunosc: e îmbrăcată într-un par-
iu de culoarea aramei, care o prinde de
minune, iar pe cap
i...a o pălăriuță cât podul palmei, încât
tare mă mir cum se țî-

11 ..ițată de părul ei cu reflexe roșcate.

Pantofii sunt de culoare **i u** catarama la
spate și cu talpa de crep, de trei ori mai
groasă **I ii** trebuie. Oricum, fata știe să
se îmbrace și orice pune pe ea . • I n **11**
ide, fiindcă, afurisita, are un trup zvelt și
mlădios și nu-i pasă **I | ui** crea altora.

Lume nouă! exclamă când mă zărește.

Ce faci, de nu te mai i **i** rogloditule?

Ce să fac, Dulcinee ? învăț carte pe
brânci... Și ăsta-i un motiv ca să nu mai
dai niciun semn? Ai dreptate, frumoasă
Ligia: Vinicius al tău e un ticălos fă-i'
pereche; trebuie dat pe mâna lui Ursus,
să-1 muștruluiască puțin.

— Ce-i cu Vinicius și Ursus ? Nu înțeleg
nimic.

-Ăștia sunt din **Quo Vadis**, romanul lui
Sienckiewicz, deș-lr.i|>to!...

Dă-le încolo de romane și spune-mi mai
bine ce faci.

-Merri-bien: m-au dat afară din institut.
Asta-i ultima noutate.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

— Ce institut? Nu mai stăteai la macaronara ta?

Sunt plecat de acolo de la începutul anului. Acum caut o ■Oui gazdă.

I idia privește lung și surâde:

— Sărăcuțul de el! Caută o gazdă! Și cum să fie gazda? Tineri-i **111** nnușică? Știi ce? Vino la mine, școlarul! Am o cameră, m-m-m!

— Ești nebună? Ce-o să spună mama ta?

— Apoi, bobocelule, ai rămas cam în urmă cu politici nil mai stau la mama, de anul trecut. Am apartament propriu, extl I pe strada Calomfirescu 48. Două camere, antreu, bucătărie *dțâ* nu gătesc acasă. Una dintre ele ți-o dau ție. Haide, vino, arc să fii o folie!...

— Dar, Lidi, nu-i ce-mi trebuie, eu caut pensiune compl-**1** I Trebuie să-mi servești și masa.

— Ei, na... Mănânci unde nimerești: la birt, la lăptărie.

— Ba nu, zău, Lidi, ar fi teribil să locuim împreună, dar **gin**» dește-te că sunt încă elev. Dacă vine tata și află unde mi-am **lf** stalat reședința?

— Of, guguștiuc prostănac, uiți că eu ți-am fost profesoara de amor? îmi pare rău că nu putem face o afacere. Știi ce ? V..... diseară pe la mine! Acum mă grăbesc, să nu întârzii de la slujbl

Lidia pleacă, și câteva minute îi urmăresc mersul cu mișc **.111** grăbite și semețe. Pe stradă, trecătorii sunt rari la ora asta. Totuși. **1 m** e bărbat să nu întoarcă magnetic capul după ea. Aș putea să reittj legătura, fără a mă angaja într-un proces de conștiință. Pe Lui **1** c iubesc spiritual, ceea ce înseamnă comuniune înaltă de gând **11111** de sentimente, iar pe Lidia o iubesc fizic, sau, mai bine zis, o prcfill altora. Așadar, amândouă zboară la altitudini atât de diferi u tl orbita mea,

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

încât nici nu poate fi vorba de o comparație între ei

Obsedat de aceste gânduri, ajung la fosta mea gazdă, Doni Bianca.

— Ce-i cu tine, sire? mă întâmpină îngrijorat Magotu. S-a în tâmplat ceva, cumva?

— Până acum, nimic... Dar nu-i timpul pierdut. Deocamd.u .1 trebuie să plec de la Leagăn și n-am unde.

— De ce nu vii să stai la noi ?

— O să stau până mi-oi găsi o gazdă.

Ce face Dona Biau .1

— Doarme... dar trebuie să se trezească... s-a culcat de un c cai

— **Mia Bambina** unde e ?

— Uite-o!

Lotte tocmai se apropia, subțire și ușoară, abia atingând pământul. Când mă vede, tresare și o roșeață vie îi colorează obrazii.

— Bună ziua, domnule Dima, ciripește emoționată, întinzându-mi mâna.

Apoi, zăpăcindu-se, îi dă mâna și lui Magotu, ca și cum ar fi **musafir**. Magotu face o reverență caraghioasă, îi sărută mâna, apoi | duce la frunte, ca pravoslavnicii.

— Am auzit că la liceu a fost revoluție și dumneata ai...

— Exact: am dărâmat Bastilia... Eu răceam pe Robespierre, Ilisu pe Danton, Magotu pe Fouche...

— Nu vă e frică de ghilotină? Singurul care a nimerit-o e Fouche...

— De ce, **Mia Bambina?** întteabă Magotu.

— Pentru că a supraviețuit Revoluției.

— Nu mai țin minte chestiile astea. Am făcut Revoluția Fran-1 i .mul trecut.

— Pagubă-n ciuperci, Magotule... Dar, ia spune, Dima, ce vești i n .uluci?

— Nu tocmai bune. Am fost,

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

deocamdată, exilat de la Leagăn.

— Serios ?

— Foarte serios. Însă nu cu unanimitate de voturi: 50% pentru și 50% contra. Partea bărbătească a fost contra, iar partea femeiești pentru.

— Nici nu era nevoie să-o spui: întotdeauna partea femeiească (și cântat în strună, remarcă Lotte cu o ușoară ironie.

— Din cauza balotajului, hotărârea am luat-o eu. Și acum sunt în (uitarea unui adăpost. Până atunci, preanobilă marchiză, vă rog să-mi oferiți ospitalitate sub acoperământul vostru.

— Nobile conte, castelul nostru vă stă la dispoziție și se **manifeste de** cinstea pe care i-o faceți, alegându-1 ca azil pentru ilus-

II și voastră persoană, răspunde Lotte, făcându-mi o reverență de toată frumusețea.

— Valet, mă adresez lui Magotu, aveți grijă să-mi sosească ba-**plele** înainte de asfințitul soarelui!

— Prea bine, domnule conte, face Magotu, plecându-se adânc.

— Frumoasă marchiză, îmi permiteți să vă ofer brațul? Aș dori să vizitez apartamentele pe care mi le-ați rezervat.

- Profund încântată, exilatule conte! Vă voi conduce personal.

Îi dau brațul lui Lotte, care îmi strecoară prin îndoitura cotului o mână subțire și carifelată. Magotu ne urmează respectuos, câțiva pași, trudindu-se să poarte două geamantane imaginare.

După ce intrăm în casă, pufnim în râs. Și râzi, râzi... Din cauza zgomotului, Dona Bianca se trezește din somn și-1 face pe Magi și cu ou și cu oțet. El începe să plângă, deși se rupe inima. Eu și Lotte, care știam că se preface, ne prăpădim de

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

râs, dar mai ia decât toți râde gazda. De la un timp, râsul nostru se transformă într-o cascadă de sughițuri.

Atrași de gălăgie, vin și ceilalți, Zgâra și Cuviosul Gigi. Reținuțatul e, ca de obicei, același: Dona Bianca trimite să aducă trei pivniță două sticle de vin vechi, de Drăgășani.

—A venit Cotnarul! chiuie Magotu și, căzând în genuin li face câteva mătăanii, apoi sărută cu evlavie gâtul sticlelor.

Mica petrecere, iscată pe neașteptate, ține mai bine de o oră. Dona Bianca mă întreabă cum s-a petrecut răzvrătirea de la 11 și zice că n-am procedat bine. În orice caz, e bucuroasă să mă găzduiască o săptămână-două, chiar până la sfârșitul anului, deo rece camera mea a rămas liberă.

Mă întorc la Leagăn să-mi iau bagajul. Într-un fel, îmi pare bine că plec: stăteam acolo cu încă trei băieți în odaie și, din cauza asta, n-eram chip să citesc o carte. Mă apuc să împachetez. Corcoduș și Găligan mă ajută. În câteva minute, cuferul și cele două geamantane sunt găzduite îndopate cu lucrurile mele, puse claie peste grămadă. Corcoduș, care s-a dus să aducă o trăsură, se întoarce... O droaie de băieți se înghesuie! cărând bagajele, dar mai mult se încurcă unii pe alții.

—Vă las cu bine,
arpetiști! Trăsura
pornește acoperită de
urale.

O sculptură de Canova

Lotte mă întâmpină foarte îngrijorată:

—Unde ai fost? De ce ai întârziat atât?

— Abia am scăpat de la Leagăn. Încă nu venise Pleașcă, și tu buia să aranjez socoteala cu el.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

- Vino să iei masa! Ți-am oprit de mâncare.
- Mulțumesc, Lotte, dar am mâncat.
- Unde?
- La Leagăn.
- Fata** se uită Jungla mine și tace.
- Dona Bianca nu-i acasă?
- E la teatru. A luat încă de alaltăieri o lojă **la Apus de soare** 11 plecat cu băieții.
- Tu de ce nu te-ai dus ?
- Te așteptam pe tine... Abia am reușit să scap, pretextând i mă doare capul.
- Ce drăguță ești! și o sărut pe frunte.
- Atunci s-ar zice că
.em singuri-singurei în toată casa?
- Nu tocmai singuri. Mai e și Smaranda.
- De ea nu mă sinchisesc.
- Vorbești de lup, și lupul la ușă. Fata vine ca s-o anunțe pe Lotte ■ 11 LI ia e gata.
- Bine, Smarando, poți să te duci la culcare.
- Lotte se așază pe un scaun și-mi arată și mie unul.
- Dar nu faci baie ? o întreb.
- De vreme ce ai venit, renunț.
- Nu, draga mea, n-ai niciun motiv să renunți. Apoi adaug, **mai** mult în glumă: Știi ce? Hai să facem baie împreună!
- Lotte ridică privirile mirată, de patcă n-ar fi auzit bine. Fața ei | K operă cu o roșeață vie. Apoi pleacă în jos capul și nu spune o vorbă.
- Lotte își dau seama că o jignisem, totuși, pradă unei porniri ne-punești, stăruind mai departe:
- Serios, Lotte... ne închipuim că suntem la Lido, Veneția. Fa se țidică brusc în picioare și, privindu-mă țintă în ochi, mă
- ».(,;etează:
- Grig, ce înseamnă asta? Nu știi ce spui!
- Lotte apuc amândouă mâinile și i le strâng

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

taie:

— Vreau să te văd goală, înțelegeți tu?

La se smucește furioasă și întoarce capul cu o strâmbătură: - Lasă-mă!

Dar nu-i dau drumul din cleștele
mâinilor, oricât s-ar zbați

—Spune-mi, Grig, ce-i cu tine ? Ai
înnebunit sau ești beai ? 11 cunosc după
ochi că nu ești în toate mințile.

Cred și eu. Simt o euforie care-mi scaldă
ființa într-o baie plăi **i M J**

—Nici nu vreau să fiu în toate mințile,
pentru că sunt nebun după tine. Nu-ți cer
decât să te văd goală. Atâta tot. Poftim,
renunla baie.

Doar rostesc cuvântul **goală**, și mă simt
copleșit de o voluptate negrăită, dar când
voi vedea-o în realitate ? Apoi adaug o
motiv.u | neroadă:

—Ești logodnica mea, și în cutând vei fi
soția mea: dai **a** || vreun defect pe care
nu-l cunosc ?

—Ei bine, am, țipă Lotte. Am toate
defectele din lume. **Han** dul trecut mi-ai
cerut să-ți dovedesc că sunt aptă să devin
mama acum vrei să mă vezi goală și
mâine-poimâine cine știe ce-ți **m.u**
trăsnește prin cap.

Îi spun foarte împăciuitor, cu glas
domol, ca să-i potolesc **fui** ia

—Țin ca soția mea să aibă un trup
desăvârșit, fără niciun < u sur. Te rog,
Lotte, nu-i o grozăvie ceea ce-ți cer,
trebuie să mă trj țelegi. Un bărbat e cu
totul altfel, are ciudățeniile lui. Haide, nu
te împotrivi. Am credința că vei trece
strălucit examenul. N .u niciun motiv să te
temi.

—Isprăvește odată cu prostiile! strigă
ea, bătând din picioi Mă înfurii mai tare.

Ei bine, vreau cu orice preț, cu orice
risc,

cu orice primejdie, s-o văd goală. Chiar
dacă ar trebui să se seu funde pământul
din cauza asta.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

—Nu sunt prostii, Lotte, nu lua lucrurile atât de ușor. **Iu** nu-ți dai seama unde pot să ajungă. Vrei să ne certăm din nou, **ca** rândul trecut? Îți aduci aminte cât am suferit și unul, și celălalt ?

—Tocmai din cauza asta trebuie să fii mai înțelegător.

—Înțelegător? Dar pentru numele lui Dumnezeu, ce-ți c Să faci o crimă? Să furi ? Spune!

—Termină, Grig, înțelege, termină!... Altfel, nu știu ce se tâmplă.

—Bine, am terminat. Dacă simți că nu poți face un sacrific atât de neînsemnat pentru mine, înseamnă că nu mă iubești... Iu ni-ai iubit niciodată, și tot ce s-a petrecut între noi n-a fost decât un simplu joc...

— Taci... nu profana dragostea noastră! strigă ea, rănită. Ce-i mi să mor și mă arunc în lac, unde-i apa mai adâncă. Dar nu-mi icre... asta.

— Nu-ți cer moartea ca o dovadă a iubirii, ci o nimica toată. In nu vrei nici atâta. Bine, Lotte, acum știu... sunt lămurit...

— N-ai idee ce încântată mă simt...

— Tocmai. Așa că cel mai bun lucru e să ne despărțim, cu un

• i **.is** mai devreme, decât...

— Spune-mi, ce ți-a venit ? Cine ți-a băgat în cap sminteala asta?

— Ești copilă încă și nu poți pricepe sufletul unui bărbat. De |l i ea îi dai zor mereu cu ce mi-a venit, ce mi-a venit. Uite-așa, **nu** .1 venit, și gata!

— Așa trebuie să fie bărbații ? Asta le cer ei fetelor?... Încep să țip furios:

— Dar ce? Ce crezi tu?

Ea pălește brusc, și o clipă mă bate gândul că argumentul aces-**l.l** o convinsese.

— Nu pot... Nu pot... După ce ne

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

căsătorim, voi vedea... Nu
.nu încă...

—Nu, acum! Acum! Uite, mă duc în odaia mea și te aștept " I >li >. Dacă nu vii într-un sfert de oră, goală sub capot, plec - și totul

i sfârșit. Gândește-te bine: un sfert de oră! Atât, și nimic mai mult. Apoi, aducându-mi aminte de o frază citită undeva, adaug: **Nu** uita că marele eveniment al dragostei este clipa când goliciunea **iubitei** se relevă bărbatului.

lini pare rău că i-am debitat cugetarea asta: prea sunase fals și **M i** Ident. Plec repede în camera mea și o las buimăcită în mijlocul ■ ui nigeriei. Mă uit la ceas: e exact 9. Prin urmare, la 9 și 15 minute \ | Mia ultimatumul. Arunc haina pe un scaun și mă trântesc în pat, **I'i** iil.î unui neastâmpăr tot mai greu. Simt cum mă apasă puțin

• "iiștiința. îmi dau seama că forțez prea brutal lucrurile. Pe Lotte nu i rebuie s-o pun în aceeași balanță cu Lidia sau cu alte femeiuști tir teapa ei. Pentru Lotte, ca să apară goală, ca Mona Vanna, sub **ni**.intia de mătase, când s-a dus în corul lui Prinzivall, poate să însemne un sacrificiu mai mare decât viața. Dar demonul **cur I** cuibărit în mine nu-mi dă pace o clipă. „Stăruiește și vei izbuti, **pini** la urmă. O fată care iubește este toată o jertfă pe altarul dragosi < i

În definitiv, chiar Anatole France spune că nu se poate *dt* taste fără puțină senzualitate. Atunci ?

Mă uit din nou la ceas: 9 și 17 minute. Trecuse, așadar, sfertul de oră, și Mona Vanna nu se arată încă în cortul lui Prinziv.ill S-o mai așteptăm puțin, poate i-o veni gândul cel bun.

Mai trec zece minute, lungi, nesfârșite.

Sar din pat și trec în sufragerie. Lotte nu mai e acolo. S-o li retras în camera ei ? Mă apropii de ușă și văd lumină pe dedesubi E

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

înăuntru. La început, voiam să bat în ușă, dar mă răzgândi-. Apăs ușor clanța și intru ca un hoț, pășind în vârful picioarele >i

Lotte stă pe un scaun, dinaintea mesei de lucru înțesar.i i U cărți, și parcă doarme, cu capul sprijinit în coate.

—Am venit să-ți spun adio! îi șoptesc din dreptul ușii.

—Nu! Nu! țipă ea și, ridicându-și brusc capul, se întoan i spre mine. Are ochi roșii de plâns.

—Fata mea, cât te iubesc! exclam înduioșat de starea în cari se găsește din pricina mea și, cuprinzând-o în brațe, o lipesi a mine și-o acopăr cu sărutări pe ochi, pe gură, pe gât. Ea îmi întoai.. sărutările și tremură toată.

Când potopul îmbrățișărilor încetează, observ că Lotte e **CU** picioarele goale. Își descălțase pantofii și-și scosese ciorapii. **I'nn** urmare, tot avusese gândul să se dezbrace, dar nu reușise să **meargj** până la capăt.

Ei bine, voi continua eu, îmi pun în minte, fără s-o întreb.

Și încep s-o dezbrac încet, grav, fără grabă, așa cum mării **pn** oți de odinioară oficiau slujbele divine. Li scot mai întâi tricoul de lână și-l depun cu grijă pe spătarul scaunului; apoi îi trag rochiile peste cap. Ea, în loc să se împotrivească, mă ajută, docilă, resemnat! cu privirile în pământ, ridicând mâinile în sus ca s-o eliberez d< veșmânt. Rămâne într-o cămășuță scurtă, roz, care-i ajunge **pânl** deasupra genunchilor. îmi aduc aminte că până aici am văzut **ind** din prima zi când am călcat pragul casei Dinei Bianca, deschizând I ușa din greșeală.

Apuc poalele cămășuței și dau să le trag în sus, dar Lotte se lipi șic de mine, încercând să-mi paralizeze mișcarea.

Prind de veste că o scutură un tremur

ELEVUL DIMA DINTR-A ŞAPTEA

ciudat.

Mai aştept câteva clipe. Ea se uită speriată parcă, spre uşă, de-)**i nu** ne ameninţă nicio primejdie. Dona Bianca nu poate să se **licoarea** de la teatru înainte de ora 11, iar Smaranda s-a dus la **■ u I. are.** Totuşi, mă precipit spre uşă şi răsucesc cheia în broască.

li ttag cămăşuţă în sus. Aud, ca prin vis, o şoaptă:

— Mai stai o clipă!

Parcă ar fi zdrobită de oboseală şi vrea să mai răsuflă puţin, îi

I li pe voie, mai aştept o frântură de timp. Respiră greu, pieptul ' laică pripit, cum face inima unei vrăbii când **o** ții în palmă. A treia **Bară** nu mai spune nimic. li scot cămăşuţa şi o anin tot de spe-

i.i scaunului. Sâni ei micuţi ies speriaţi la iveală, ca două păsărici llbc, cu ciocurile roze.

Lotte e goală ca o sculptură de Canova, atât pare de fină şi de **Bațios** dăltuită. O sorb lacom cu ochii măriți de uimire, apoi ii **ui s-o** contemplan de la depărtare, măcar de la câțiva pași, ca s-o **Uprind** toată şi s-o fixez în memorie cât voi trăi. Dar ea nu mă

lli, sc lipeşte de mine, mă înlănțuie cu brațele şi nu-mi dă drumul. **Munci o** mângâi ușor pe catifeaua pielii, pe rotunjimile făpturii;

I iș.i izbutesc s-o reconstitui şi s-o văd tactil.

I aș striga în urechi că-i **o** minune, aş certa-o că mi-a ținut as-iin c comorile ei, dar rămân mut, paralizat. Lotte izbucneşte în **hohote** şi plânge atât **de** sfâșietot, încât aproape mă sperii.

— Taci! Nu plânge... îi şoptesc sugrumat şi, luând la nimerea-

II un veşmânt, îi acopăr, stângaci, trupul de marmură vie.

I a se aşază, ca halucinată, pe marginea

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

patului, își înfundă capul în perne și plânge tot mai dezlănțuită.

() Las acolo, inundată de lacrimi, și fug ca un hoț care i-a furat bogăția.

I) umbră de tristețe se așterne peste biruința mea. E oare golii vișului împlinit? Nu-mi dau seama. Îmi pare rău că m-am purtat atât de brutal cu Lotte, impunându-i voința, în loc să las lucrurile să se desfășoare firesc.

Astăzi am avut o zi bogată în evenimente: revelația golii **mm**. iubitei, exilul voluntar de la Leagăn și, în cursul dimineții,..... noastră revoltă. Hm, aproape uitasem de ea: mi se pare atât de îndepărtată, parcă s-ar fi petrecut acum o lună.

În câte avem astăzi? 21 octombrie. Trebuie să o însemn în meu calendar. Se împlinesc cinci luni și trei zile de când am sărutat **O** B Lotte pentru întâia oară, în sala de consultații la Spitalul Filantropic.

Îmi trece prin minte: ce-ar fi dacă aș avea-o pe Lotte? Goni gândul aproape cu spaimă. Nu, hotărât lucru, ea îmi inspiră idei mai curate și simțăminte, avânturi nobile, ancorări în ideal, așa cum nu sunt eu. Aș vrea să fac pentru ea viteză neasemuită, să o apăs de orice primejdii cu prețul vieții și să o cresc ca pe copilul **mei** senină și neprihănită.

Ah! abia aștept să întemeiem Grigorida, ca să-i aștern o păturică la picioare!

Când toată firea doarme

A doua zi mă trezesc în revărsatul zorilor, asudat tot.

— Sări, Rocoș, să-ți spun directoarea! strig buimac încet din somn, crezându-mă în patul de la Leagăn.

Am avut un vis îngrozitor cu Lucile

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Desmoulins, din cari nu-mi amintesc decât o frântură. Se făcea că, după groaznică **md** destăinuire, fugise în pod și, cuprinsă de remușcări, se spânzurai chiar în locul în care odinioară îl găsisem mort pe Șoimaru l parcă o săptămână toată lumea o căutase și nu mai dădea de **urin.i** ei, până când eu, urcându-mă în pod, o văd agățată de grind.!, 11 picioarele încălțate în pantofi uriași, bălăbănindu-se ca bătut.111 vânt. Atunci, am alergat pe scări, țipând de groază: „Sări, **Rin** oș s-a sinucis directoarea!” Și, în clipa aceea, m-am trezit.

Duc mâna la piept: inima îmi bate vijelios și tot trupul e sloi de gheață. După ce mă liniștesc, iau ceasul de pe noptieră: **.11.11.1** 4 și jumătate. Nu știu de ce mi separe că rrebuie să fie 12. Pân.**i U** ziuă, aș putea să mai trag un pui de somn. Mă culc din nou, dai nu-i chip să mai adorm. Îmi amintesc de cele petrecute aseară **cu** l "i ic. Am fugit din odaia ei, fără să-**i** spun măcar un cuvânt. Ce-o lcn /ând despre mine ? Sar repede din pat și m-apuc să-**i** aștern un

— **Ivaș**. Mai întâi, o rog să mă ierte că am ținut s-o contemplan goală,

— l **II nu** puteam altfel. Pe urmă, o copleșesc cu laude. Intre altele, H **li i ui** că la Galeria Borghese din Roma am văzut o sculptură de **i inova**, înfățișând pe Paolina Bonaparte, sora lui Napoleon.

Iumai această operă de artă se mai poate asemui cu minunatul ei **n u** |>. Și dacă marele Canova ar trăi și ar vedea-o, desigur, ar fi l' **111 c** rat s-o immortalizeze în marmură pe ea. Închei, mărturisindu-**i** i mă simt cel mai mândru dintre îndrăgostiții de sub soare, câtă * **ii mc** sunt alesul ei.

* Când isprăvesc de scris, aud un **fâsâit** ușor: ceva alb se strecoară uli ușă. Trebuie să fie o scrisoare de la Lotte. **Și** mi-o aduce cu

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

...i>tca-n cap. Deschid repede și o zăresc
ca o umbră, pe săliță. Era
ii **pe** aci să sloboadă un țipăt de
spaimă, dar spaima îi încleștează
i ini. O apuc de mână și o trag în odaia
mea.

— Ce este? Ce vrei? Nu dormeai? mă
întrebă ea buimacă.

- Cum să dorm? Stai o clipă, vreau să-ți
dau și eu o scrisoa-**fi** Chiar acum am
terminat-o. Uite!

I .otte ia plicul în mână și fața toată i se
acoperă de zâmbet:

- Și tu mi-ai scris? Asta-**i** tare ciudat: ne
scream unul altuia i lași timp. Ce prostu
ești!

— De ce ? fac mirat.

— Că-ți pierzi noaptea din cauza unei
fete urâte.

- Da, urâtă ca Zâna-Zânelor... Dar tu de ce-
ți pierzi noaptea

■ **lui i .uiza** unui... Făt-Frumos?

— Încăpățânat ca un catâr.

Ne sărutăm. E în capot și simt cum îi
clănțâne dinții.

- De ce tremuri așa?

— **E** frig aici, la tine. Soba s-a răcit de
tot.

— Știi ce ? Hai să ne vâram în pat, doar
zece minute, nu mai ■lult. Să Vezi cum ai
să te încălzești. Dar să nu spui nu... Zău,
te ||| Vrei?

Nu stăm mai mult de
zece minute ? Iți jur că
nu. Atunci... bine.

Sunt de-a dreptul uluit că acceptă fără
împotrivire, ca și când ceea ce-i cer ar fi
cel mai firesc lucru.

Întorc cheia în broască și sting lumina.
În timpul acesta, l.oil se urcă în pat, iar eu
îmi fac loc lângă ea, sub plapumă.

— Ce ai ? Parcă tremuri mai tare ?

— Nu știu. Mi-e frică...

O îmbrățișez strâns la piept și mă simt
năpădit de o duioșii **11** ră margini, care îmi

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

dă aripi.

—Lotte, draga mea copilă, încă nu-ți dai seama cât de **niuli** te iubesc. Și marea dragoste e întotdeauna plină de avânturi **nulul**.

și de simțăminte curate. Uite, chiar dacă am dormi împreună <..... și una de nopți, tot nu m-aș atinge de tine. De aceea, nu te **mai i n**. așa, te implor. Mă cobori chiar în proprii mei ochi.

—Grig, am toată încrederea. Poți să faci ce vrei cu mine Il iubesc atât de mult, încât nu-mi pasă de nimic. Și mai ales dupl ce m-ai văzut așa! Dacă vreodată n-o să-ți mai plac, mă otrăvi **I** și am isprăvit... Sunt hotărâtă, să știi...

—Scumpa mea, ce gânduri îți vin în cășorul ăsta pro **si** u| Vom fi mereu cumiști, până la căsătorie, și chiar după căsătoi Il cât vrei tu...

Cum mă sărută Lotte pentru cuvintele astea și câtă **recuni i** tință îmi arată prin îmbrățișările ei fierbinți!

Vorbim de țara noastră vrăjită, de Grigorida visurilor noasi **11** Chiar în prima zi, când vom pune piciorul pe pământul **făgadu** inței, începem nunta, care trebuie să țină o lună încheiată, și mal și ca în basme.

Cele zece minute au trecut demult. La 5 și jumătate, Lotti cu toată părerea de rău, se scoală și se furișează în odăița ei, dupl ce îmi făgăduiește că va mai veni. I-e frică să mai întârzie, di| cauza maică-sii, care se trezește, de obicei, la ora 6 de dimineață!

După plecarea ei, m-apuc să citesc scrisoarea pe care mi-| strecurat-o sub ușă: **e** cea mai fierbinte declarație de dragosn Lotte îmi scrie, ceea ce, de altfel, îmi spusese și prin viu grai, că viața ei îmi aparține „pe vecie”. Dacă, totuși, voi avea cruzimea s-o pfl răsesse vreodată, o va curma fără nicio ezitare.

I nețuri care s-au spus mereu, de când e

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

lumea. Dar mie mi se
...i / esc ochii și mă trece un fior. Parcă mi-
e frică de atâta dragoste!

Mă culc din nou și adorm fericit. La 7 și
jumătate, mă trezește Magotu cu bătaii
puternice în ușa. În câteva clipe, sunt
îmbrăcat și pornim împreună la școală. Aș
fi vrut s-o văd pe Lotte, dar ea plecase
mai-nainte.

Aiară - o zi mohotâtă de sfârșit de
octombrie. Cerul, vântat ca **Mumbul**,
parcă mă apasă pe umeri, iar burnița care
se cerne necon-li 11 **II îmi** îngheață până
și oasele.

În clasă e cald și bine - o atmosferă
vivoaie, țesută din voioșia ftOastră care
vrea să înfrunte vitregia naturii. Colegii
arată veseli I lenini, parcă n-ar plana nicio
grijă asupra noastră.

Cum mă vede, Păleață vine la mine.

— Ei, ce vești mi-aduci ? îl întreb.

I m i spune că Attila at fi declarat în
cancelarie că ne-am răzvră-
i....ită clasa împotriva lui și am vrut să-1
linșăm. A făcut chiar o
111 I.iniație lungă cât o zi de post și i-a
dat-o directorului Michiduță.

Intt-un cuvânt - nimic nou. Toate
acestea le aflasem cu ocazia
I jotajului de la Pleașcă. A, uite-i pe
Găliganu și pe Corcoduș,
...iii intră pe ușa. Le fac semn să se
apropie.

— Ce mai e nou pe la Leagăn? îi întreb,
cu gândul de a afla vești I spre Lucile
Desmoulins.

— Ce să fie? Directoarea noastră umblă
cu acte de „pau-
I" 11 .irc": cică s-a îmbolnăvit și a plecat
la București, răspunde fleg-
...k Găliganu.

- Serios? Ce-o fi având?

— Are igrasie la mansardă, voievoade,
asta e, mă lămurește i uioduș, râzând cu

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

toată gura.

Prima oră avem germana. Laiță intră lung și deșirat ca Don ' . 'i **11**(>tc, îi scoate la lecție pe Niculescu (Esculap) și Nenciulescu, apoi l i mc o disertație despre Schiller. Nu pomenește nimic despre un unplarea de ieri, parcă nici n-ar fi aflat de ea.

În ota a doua, la chimie, se întâmplă la fel. Într-a treia, însă, vine ltrei iorul liceului, Michiduță, și, oprindu-se lângă catedră, ne t uv.mtează:

—Mi s-a adus la cunoștință **incidentul dt** ieri... „Hm! stăm bine, gândesc eu:

Michiduță nu califică drept beliune punerea cu botul pe labe a lui Attila, ci numai **incident**

—Nu am cuvinte, utmează el, să calific purtarea voas Domnul profesor Niculescu mi-a înaintat o reclamație des gravele injurii pe care le-a avut de suferit. In consecință, am i vocat conferința profesorală, care va judeca cele întâmplate. Mii după-amiază, sâmbătă, veți fi cu toții prezenți la școală, pem i n anchetarea cazului. Nimeni nu trebuie să lipsească. Vinovat ii **VOI** fi pedepsiți exemplar.

După ce rostește această interesantă alocuțiune, pleacă rep Magotu, după câteva minute, intră ca o furtună în clasă:

—Fraților, au adus niște lemnărie în curtea liceului, să ști ne ridică o ghilotină! Mai toți izbucnesc în răs. Tarzan îi dă replica:

—Tu ești singurul care n-ai ce pierde...

—De ce? face Magotu mirat.

—Fiindcă n-ai cap.

Se stârnește alt val de râsete. Și așa o ducem întt-un răs, p la amiază. Zău, nu-i a bună!

Masa de prânz e, de asemenea, veselă. N-am văzut-o pe Lotte azi-dimineață, de

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

când s-a furișat din patul meu, și totuși mi-e de ea. Uite-o că vine. Poartă o rochiță în carouri și-i fermecăto cu ochii micșorați de nesomn. Râde cu poftă de orice și n-o înc toată casa, așa aleargă încioace și încolo, ca o iadă zburdalnică.

li povestesc chestia cu Michiduță și cu ancheta.

—Dacă vă elimină, nobile conte, ce faceți ? mă întreabă ea.

—Mi se pare, frumoasă marchiză, c-o să pun cruce școlii. Ea pufnește în răs și-i văd două șiruri de perle strălucitoare,

—Și mie mi se pare tot așa. Ce-o să zică preafericitul vostru

—In cel mai bun caz, va binevoi să mă dezmoștenească. —■ Ooo! Conte! Dat veți rămâne sărac lipit...

—Și ce-i cu asta? Mă voi însura cu seniōria voastră, frum să marchiză, care sunteți o comoată, și voi devenit din nou bo

—Dar eu nu mă mărit cu un... dezmoștenit...

— Dezmoștenit? Uitați, marchiză, de regatul Grigoridei care I I.I la picioare?

— Ooo, sire, iertați, sunt prea zăpăcită de amor! și fuge ca o IvArlugă.

() strig din urmă; ea se întoarce repede și face un botișor nedumerit.

— Apropo de amor, frumoasă marchiză: nu-1 dați uitării pe fe-**lcitul** suspinător la grațiile voastre și vizitați-1 cât mai des în vas-pji **lui** apartamente. Rețineți un amănunt important: de-acum ■**Minte**, doarme cu ușa descuiată și oricând sunteți binevenită în In .ițele sale.

Lotte roșește toată și-și lasă privirile-n pământ. Apoi fuge din lăsând în urmă o mireasmă de floare proaspătă. Gazda se

bropie și se amestecă în discuție:

— Să nu-ți fie frică, Dima, am să-i

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

vorbesc directorului.

- Nu-i nevoie, Dona Bianca, zău nu-i nevoie. Cauza noastră **prea** dreaptă ca să mi se întâmple ceva rău. Nu trebuie nicio Mei venție. Michiduța ar crede că sunt vinovat...

— Totuși, nu strică să pun o vorbă...

— Nicio silabă, nicio literă măcar. Zău, vă rog! Eu știu ce spun.

— Nici nu mă-ndoiesc. Ești infailibil... la vârsta dumitale...

Secretarul general în inspecție

A doua zi după prânz, avem ancheta **incidentului**. Plec la liceu la vreo douăzeci de minute mai devteme. Și în dreptul res-
III .nitului Jiul dau cu ochii de un Cadillac elegant, cu amândo-■ **11** apacele tidicate. Șoferul robotește mereu la motor, încearcă • **111** ivârtă rrianelvela, dar automobilul nu vrea să pornească din loc.

Mă apropiu și urmăresc cu atenție truda zadarnică a șoferului. Lu Imie să fie tare nepriceput: nu-i pentru oricine meseria asta.

— Nu-i aici buba, îi spun, după ce cercetez fișele... N-ai o pă-iii.i, să mă vâr sub mașină?

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Șoferul, văzând că mă pricep, scoate un pled soios și mi-l în tinde. În acest timp, un bărbat înalt și bine legat, de vreo 50 de ani coboară din mașină.

— Numai decît o pornim, îl asigur, fără să știu cine e, ca fiind cum aș fi obligat cu ceva față de el.

Îmi scot mantaua școlărească, aștern pledul și mă vîr sub el în roserie. Un șurub de la axa cardanică e puțin slăbit și din cauza asta nu mai face contactul. Șoferul îmi dă cheia, strâng bine șuruba în ghivent și ies de sub mașină cu hainele pătate de noroi și cu ulei. Învîrt o dată manivela și motorul pornește la sfert.

— **Allright!** E totul în regulă! Și în gând: „Valea să trăiască!”

— Bravo, tinere, te văd priceput... Cu ce să te recompensez

— Cu nimic. Dacă vrei să mă duceți până la liceu, v-aș fi recunoscător.

— Bine, suie-te. Ți-ai cam pătat hainele.

— Nicio pagubă. Ies la spălat!

Proprietarul mașinii îmi arată să urc lângă șofer, dar mă împiedică și nu pricep și, deschizând portiera, mă instalez comod pe canj peaua din spate, alături de el.

Nu spune nimic de îndrăzneala mea: mă cântărește din coada ochiului, și atîta tot. Sunt serviabil, îmi plătesc singur chiriile și rătătoria chimică, dar în postură de slugă nu-mi place să pozez, li fac semn șoferului să o ia la dreapta.

— Ești elev? mă întrebă el.

— Da.

— În ce clasă?

— Într-a VII-a. Mă cheamă Grigore Dima. Dar pe dumneavoastră?

— Mătușaru, Nicolae Mătușaru.

— Profesorul Mătușaru de la Universitate?

— Da, eu...

— Dar dumneavoastră sunteți și secretarul general al Ministerului Școlilor, nu-i așa?

— Mda, sunt și asta, surâde cu satisfacție că a fost recunoscut tu

— Vă credeam mai bătrîn, cu barbă mare și foarte distant.

— Te-am dezamăgit, tinere?

— O, dimpotrivă... Sper să fim în curînd prieteni.

— Să sperăm. Mi-ar părea bine.

— Nu știu nimic că sunteți în localitate?

— Nu-mi place să-mi anunț inspecțiile.

— Tot așa aș proceda și eu, dacă aș fi în locul dumneavoastră.

— Văd că ne înțelegem, surâde el.

— Desigur că o să inspectați și liceul, nu-i așa? Și celelalte licee din localitate?

— Pentru asta am venit.

— Știți, ați nimerit bine. Tocmai avem o anchetă la liceu. Attila însuși a avut o reclamație împotriva noastră...

— Cine-i Attila?

CELE VIII ROMANIL ÎN DRUM ÎNȘI DE LA 1900

Scuzați, m-a luat gura pe dinainte. E vorba de domnul pro- **101** Niculescu, de istorie. Dar am ajuns la liceu.

— Stai o clipă, mergem împreună!

— Începeți chiar cu școala noastră? Nu mă așteptam. Ce bine i potrivit că am avut același drum. Se întâmplă uneori coincidențe de-astea, bizare...

Nu-mi răspunde. Coborâm amândoi din mașină și pătrundem în interiorul reia interioară a liceului. Colegii mei sunt acolo, răsfirați în grupuri. Stau în bătaia soarelui cald și discută. Magotul hmează, dar cred că înaltul funcționar nu l-a observat, fiindcă e îndemânatic și știe să se ferească. Când mă văd cu o persoană Hi i unoscută, unii se miră, alții îmi zâmbesc cu înțeles. Îmi vine li strig tuturor:

— Măi școlari păcătoși, stați drepti ca la armată, că trec cu prietenul meu, secretarul general al Ministerului Școlilor. Zâț! Să nu niște nimeni în front.

În clipa când urcăm scările, în drum spre cancelarie, mă întorc și le

— Domnilor colegi, vă rog să treceți în clasă și păstrați liniștea. Ancheta va începe îndată.

Apoi, îl conduc pe distinsul oaspete în cancelarie. Directorul, Mu hiduță, nu-i acolo. În schimb, secretarul liceului dictează o scrisoră ajutorului său, care bate la mașina de scris.

— Unde-i, vă rog, domnul director? Întreb eu. N-a coborât încă. Ce aveți cu dânsul?

— Trimiteteți numaidecât să-l cheme. Domnul secretar general al ministerului a venit în inspecție.

Cum aude, secretarul liceului parcă ia foc.

— Să trăiți, domnule secretar general, strigă cu vocea g. u mi l de emoție și se pleacă până la pământ. Apoi o zbughește pe uși afară, ca glonțul din pușcă.

— Luați loc, domnule secretar general, și-i arăt fotoliul lui Michiduță. Domnul director vine imediat. Pot să plec?

— Nu încă, domnule Dima... Aș vrea să te mai întreb câte 11 minute. Mă așez pe un scaun, în fața biroului.

— Astăzi nu se țin cursuri?

— Joia și sâmbăta după-amiază avem liber.

— A, da...

După o scurtă pauză, altă întrebare:

— Nu mi-ai spus ce este cu ancheta aceea? De ce l-ați porci lui **Attila** pe profesorul vostru de istorie?

— Fiindcă e rău și nedrept. A băgat spaima în tot liceul. Mu ge până acolo încât ne și bate. Și dumneavoastră știți că ierul i mentul interzice bătaia în școală. Din cauza asta ne-a reclamat pentru că i-am cerut să intre în legalitate, adică să renunțe la mal tratarea noastră corporală.

— Bine, voi vedea eu ce-a fost.

— Am fi încântați ca să faceți dumneavoastră personal ancheta. Chiar v-aș ruga stăruitor. N-o să pierdeți mai mult de un ceai. Dar s-o

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

faceți în clasă, de față cu toți, la lumina zilei.

—Ce înțelegi dumneata prin „lumina zilei”?

—Înțeleg ca acuzatorii, acuzații și judecătorii să stea laolaltă, în aceeași încăpere. Dacă suntem pedepsiți, să auzim și noi cari sunt temeiurile.

Ușa se deschide cu zgomot și directorul Michiduță mu i val-vârtej, learcă de sudoare, cu cravata pusă strâmb și cu un)i ret de la gheată atârând pe jos.

—Să trăiți, domnule secretar general, gâfâie el, aplecând u « adânc, vă rog să mă iertați că nu m-ați găsit. Astăzi, fiind sâmbM tă, avem liber după-amiază. Dacă mă anunțați din timp...

—Nu-i nimic, domnule direcror. Luați loc, vă rog...

\ .i/.ând panica lui Michiduță, care se manifestă atât de cara-
..■., nu pot să-mi rețin un zâmbet de compătimire. E asemeni
...1 i.ilion de copii: se umflă până plesnește, când are de-a face cu
lul i se moaie în fața superiorilor săi.

— Mai aveți nevoie de mine, domnule secretar general?

— Nu, mulțumesc! Te poți retrage, domnule Dima. La revedere!

— La revedere!

lini întinde mâna și eu i-o scutur bărbătește în așa fel încât Mu
liiduțăpoate să crape de ciudă. Uite-așa! Mai ales că lui nici
.. i dat mâna.

Fug pe sală ca un zănatic, țopăind și fredonând, și când ajung n **lisă**,
răcnesc de se clatină pereții:

Poporul lui Traian, știți voi că individul cu care m-ați vă-||| iucând
adineauri este chiar secretarul general al Ministerului Și olilor?

Zexe că doarme! persiflează Găliganu.

Vă spun foarte serios. N-aș fi visat, nici cu gândul n-aș fi i 'u.!!! să
pice așa, ca musca-n lapte.

Să nu ne ia la fixometru, își exprimă Corcoduș îndoiala.

— Nu fiți neîncredători, îl am în buzunar. Atendite, cum l-am Ulll
iscut - și le povestesc întâmplarea cu mașina, apoi convor-
; - i din cancelarie.

— Te-ai învățit, împărate, la oala cu sarmale, mormăie Basu, i •■
(Ine te scoate basma curată.

Nu m-am învățit numai eu, ci fiecare în parte și toți în to-• il l >ar
ttebuie să arătăm exact așa cum s-au petrecut lucrurile. Ce, vreți să
mă băgați la apă? sare Magotu înfuriat.

— Ho, urangutane, nu-ți pierde uzul rațiunii pure. Popor, 1111 u
ne! Nimeni nu va sufla un cuvânt despre isprava Mago-
iiliu nostru. Dacă se întâmplă vreun act de lașitate sau de răz-
l. .are, va'fi dat prin târg cu bătaia. Cine nu se conformează

■ ■ i itci ordonanțe cu putere de lege poate să se considere dete-'i
ii la integritatea corporală și exclus din școală până la sfâr-■ul .inului.
înțelesu-ne-am sau ba?

— Sută-n sută! răspund băieții.

Ancheta

ELEVIILOR DUMITRESCUȘTEA 2000

După o oră de înfrigurată așteptare, tribunalul intră solem clasă: în frunte e secretarul general, după el urmează **Micludu** Damigeana, Attila, Iliuță, dirigintele clasei, și alți profesori.

Clasa zvâcnește în picioare și încremenește ca o pădure de pomi tineri, când nu adie nicio boare de vânt.

—Șederi, ne face semn Michiduță cu mâna. Secretarul general este poftit să ia loc la catedră, dar el uie cu un gest scurt. Ajutorul de secretar și un om de serviciu **ulu** pripă scaune și le înșiră în fața clasei. Profesorii se așază de-a dreapta și de-a stânga distinsului oaspete, iar catedra rămâne goală atmosferă plutește ceva săfbătoresc, de zile mari, care ne streie o ciudată neliniște.

—Sunteți toți? Nu lipsește nimeni? întrebă Michiduță.!

—Nimeni, domnule director.

Michiduță nu mă crede pe cuvânt și strigă catalogul, înră văr, nu lipsește nimeni, în afară de Dumitrescu Ion, care e bolnav mai de mult deci n-a avut cum să ia parte la incident.

Apoi ne ține un scurt logos:

— După cum vă spusei și ieri dimineață, v-am chemat **ci si** decăm și să aplicăm sancțiuni elevilor vinovați care, încăli disciplina școlară, au provocat regretabilul incident de joi. Dumneavoastră, un secretar general al Ministerului Școlilor, venind pe neașu în localitate, a fost dureros surprins, aflând aceste fapte, și a **ț** să ia parte la anchetă. Prezența domniei sale ne cinstește și est garanție de obiectivitate în plus. însuși domnul secretar **genei** ținut ca ancheta cazului să se facă chiar în clasă, de față cu **i** Aveți ceva de zis ?

Mă ridic în picioare:

— Aș dori o lămurire. Dumneavoastră, domnule director, spus că ne-ați chemat ca să judecați și să aplicați sancțiuni el lor vinovați, care...

— Da, este adevărat.

— Eu nu știu, nu sunt nici avocat, nici magistrat, dar socot judecătorii nu se pronunță înainte de dezbateri asupra vinov

...vinovăției unei părți, pentru că atunci s-ar crede că sunt i...litori.

Nu înțeleg ce vrei să spui, Dima, face Michiduță. Dumneavoastră, domnule director, ați spus „Vrem să aplicăm sancțiuni elevilor"...Vă rog să mă lămuriți dacă în acest proces **iiuic.i**,ă numai o singură parte: adică numai clasa a VIII-a?

—Firește... firește... confirmă directorul.

- Vă mulțumesc, sunt lămurit! și mă așez la loc în bancă, ere tarul general surâde ușor, mai mult sieși, după care, învâluind clasa cu o privire de gheață care ne strecoară fiori, rostește:

—Domnule Dima, întrebarea dumitale e cu tâlc. Faptul că 11 declarat lămurit cu explicațiile domnului director al liceului

....1 asupra noastră o fină și reținută ironie. Nu știu dacă ai

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

„**ni ui**” e juridică, e mult mai probabil că te lași condus de bu-• **i I** simț, care, de altfel, stă la temelia dreptului, însă dumneata ■ **i ■ I i i i** ic să faci o distincție: judecata și penalizarea în dreptul co-
... nu se aseamănă întru totul cu judecata și penalizarea în
... ca școlară, care urmează alte principii morale, înscrise în re-
limentul școlar.

Foarte bine ați spus, domnule secretar general, strigă Attila, **I II II I** din cap, satisfăcut.

Înaltul funcționar, fără să ia seama la el, răspunde tăios: Prefer riposte. Încuviințările, ori de unde ar veni, mă la-**>I I i i c**.

Ait! Attila arsus o dată! Merg strună, înregistrez cu bucurie, **i i** arul general continuă:

- Cu alte cuvinte, un elev care a comis un delict poate fi achi-• **ii** .
le instanțele civile, dar nu poate fi absolvit de pedeapsa orga-n **l.n** disciplinare ale învățământului. Totuși, Dima, vom ține -. **una** de nedumerirea dumată, în sensul că ancheta noastră va
lta să îmbrățișeze faptele în totalitatea lor, pentru a avea o justă
lunea răspunderilor ce apasă pe umerii **ambelor** părți, **i II** această
punere la punct, încep... dezbaterile. Atențiune ar-**i i i i i**, să fim la
înălțime!

I > istinsul musafir i se adresează foarte politicos lui Attila:

—Vă rog să ne faceți o expunere amănunțită despre felul în care s-au desfășurat faptele.

Attila se ridică de pe scaun, ca un elev respectuos, și tușcșn de două ori, să-și dreagă glasul.

—Nu-i nevoie. Puteți să stați și jos!

Ait! Attila arsus de două ori! Merg strună! Înregistrez **dIII** nou și scot maculatorul ca să iau însemnări.

Attila, cam contrariat, își reia locul pe scaun și începe:

—Domnule secretar general, alaltăieri, joi, la ora mea, **I .un** examinat pe elevul Stănescu Barbu.

—Cine este? Să se ridice!

Basu țâșnește din bancă și, emoționat, dă să iasă afară.

—Nu, nu-i nevoie. Rămâi la locul dumată. Am vrut **do.u** u te cunosc. Vă rog, continuați, domnule profesor.

—Aveam în ziua aceea lecția despre Mircea cel Bărrân... Elevul nu învățase lecția.

—Nu-i adevărat, strigă Basu.

—Tăcere! Nu admit nicio întrerupere. Când vei fi întrebat, atunci ai să răspunzi.

—Vedeți, domnule secretar general, reia Attila, profitând **di** împrejurare, puteți de pe acum să vă faceți o părere despre impci tinența acestui elev. Am încercat să-l ajut, i-am pus câteva întn bări cu scopul de a-i stimula memoria, dar în zadar. În loc s.**i nu** ceară iertare că se prezentase nepregătit, el a găsit de cuviință să ml arunce în față o obrăznicie peste care nu puteam trece ușor, **t al** | ar fi însemnat să dau clasei un prost exemplu.

ELEVUL DUMNEAVOASTRĂ

—În ce constă obraznicia elevului? se interesează secretarul general.

—Mi-a obiectat cu impertinență că întrebările puse de mine nu există în manual.

—Ce întrebări i-ați pus dumneavoastră?

—L-am întrebat cum se numea mama lui Mircea cel Bătrân cum o chema pe logodnica acestuia și ce daruri i-a trimis voii vodului regele Vladislav al Poloniei.

—Elevul Stănescu a declarat că aceste chestiuni nu există în manual?

—Întocmai.

—Și dumneavoastră susțineți contrariul?

—Desigur, domnule secretar general. Manualul de Floru, > In. ir eu l-am recomandat elevilor.

Attila mințea! Mințea cu nerușinare! E ceva monstruos, sfâ-

• * **cor** chiar, să auzi cum minte un profesor care, ani de zile, cât îți "

>< ești coatele pe băncile școlii, te pisează, aproape în fiecare zi: Vi nu minți! Minciuna este mama tuturor relelor! Minciuna și

• i una sunt surori gemene! Minciuna este.." așa și pe dincolo... Și

>< || in, din lașitate sau din interes, calcă în picioare stindardul pe

n« ni l-a fâlfâit mereu pe dinainte și minte, în văzul și auzul

...1 iu.

Mă ridic în picioare, tremurând de indignare, roșu ca un rac licit, și, cu un glas pe care nu-l mai recunosc, strig:

— Domnule secretar general, vă rog, dați-mi voie să restabilesc laptele. Domnul profesor minte.

Președintele tribunalului, netulburat, rece ca un bolovan de lăptos, mă apostrofează cu asprime:

— Dacă o singură dată mai vorbești neîntrebat, mă văd silit să litii măsuri împotriva dumată.

Mă așez jos, opărit. Toate iluziile pe care mi le făcusem despre Mitul demnitar se topesc ca fumul. Credeam că-mi va ține partea,

■. i || i i va arăta o cât de ușoară bunăvoință. Și, când colo, nu mă lasă să vorbesc măcar. Toți sunt o apă și-un pământ.

Attila povestește cum i-a aplicat lui Basu o ușoară corecție cu I' H111 (spune băț în loc de baston), ca să dea clasei un exemplu de [lii 11 dină, dar că acesta i-a smuls nuiua (acum s-a transformat în Itlla...) și a rupt-o în bucăți. (Adevărul era că Basu frânsese bas-111 nIII după ce suferise bătaia, numai că să mă apere pe mine de furia 1111 A i rila.) Apoi, continuă că eu am sărit ca din senin și, fără să mă li |H(ivocat cu ceva, l-am insultat strigând: „Ești un nedemn!"

■ nul în lealitate spusese: „E nedemn ceea ce faceți, domnule |,i • ilcsor"). Și după aceea, am aruncat în el cu o călimară care era

' i | ic aci să-i spargă capul, dacă nu se izbea de perete. În schimb, l-am ales mârjărit de cerneală pe față și haine, așa încât nu mai poate închide

acel costum. Dar partea cea mai gravă e că eu am îndemnat colegii mei să se năpustească asupra lui și să-l linșeze, lucru pe I ei l-

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

au și făcut, și că a scăpat cu viață numai datorită colegii 1111 profesorul Zegheanu (Damigeana), care s-a ivit la timp și l-a salvat de furia bestiilor.

Nu-mi vine a crede urechilor. E cu puțință ca un om să fie lipsit de demnitate în așa hal? Când Magotu aruncase călimă în mișcare destul de bine aminte că Attila se precipita spre catredră întors cu spatele spre noi. Prin urmare, n-avusese cum să vadă. El a azvârlit blestemata de călimară și ar fi putut să spună că nu știe. Dar el, cu lipsa de bună credință, îmi pusese tot mie vina în spin; Să-i fie de bine!

După ce Attila isprăvește odiosul rechizitoriu, este poliul „depună” Damigeana, tatăl lui Păleață. El declară că, auzind lămură în clasa vecină, venise să facă liniște, deoarece în aceste colțuri nu mai putea continua lecția. Când a deschis ușa clasei profesorul Niculescu (Attila), care se afla lângă catedră, a început să strige că elevii vor să-l asasineze.

— Mi s-apărut neserioasă exclamația colegului meu, cu atât mult cu cât, la sosirea mea, larma a încetat numaidecât. L-am poli în cancelarie, fără a-l lua, protector, de braț, cum a afirmat. A venit singur la mine și nu i s-a întâmplat nimic. Eu n-am depășit pral uși, nici nu era nevoie, pentru că băieții se liniștiseră de-a binele.

Bravo, Damigeana! Așa depoziție mai înțeleg și eu. Ați vorbit atât de răspicat, cu fraze limpezi, încât, chiar dacă n-ar fi adevări tot ce ați spus (ați tras puțin spuza pe turta noastră, fiindcă e joc și soarta băiatului dumneavoastră), e destul de greu să nu cred că cineva că așa a fost. Chiar eu, sub vraja cuvintelor, m-am trezit cu realitatea modificată, după vrerea dumneavoastră.

După Damigeana, urmează Iliuță, dirigintele clasei, ca cam ferește să nareze faptele, mărgininu-se doar să declare că o bună părere despre elevii clasei a VIII-a. De aceea, aflând des cele întâmplate, a rămas dureros surprins și dezaprobă cel din fapta noastră, care trebuie sancționată, însă fără asprime excesivă. În sfârșit, îmi vine și mie rândul. Mi se pare că au trecut ore în nesfârșite, până când secretarul general mă pofteste să iau cuvânt; în apărare.

— Mai întâi, vă rog să-mi permiteți să-i pun câteva întrebări Blegului Stănescu (Basu). Îți amintești, mă adresez lui Basu, ce întrebări ți-a pus domnul profesor după ce ai narat faptele domniei lui Mircea cel Bătrân?

— M-a întrebat ce daruri i-a trimis regele Vladislav al Poloniei ■ lui codului valah.

N-ai putut răspunde la această întrebare, nu-i așa? -Da.

— Și atunci domnul profesor a replicat: „Să trecem la altă întrebare”. Subliniez: **Să trecem la altă chestiune**. Cate era chestiunea?

— Cum se numea trimisul regelui polon?

— N-ai răspuns nici la această chestiune separată...

— Nu...

— Domnul profesor, desigur, ca să te salveze, ți-a mai pus o întrebare, fără nicio legătură, probabil, cu celelalte do-

ELEVUL DOMNULUI DRUMESCU

III. pentru că este logic când nu cunoști o problemă în liniile ei . i u i ale, cu atât mai puțin ai s-o cunoști în amănunte. Care este * treia întrebare?

— Ce inscripție purta sabia dăruită lui Mircea de regele polon.

— Ce ai răspuns ?

— Am răspuns că știu lecția, cunosc istoria românilor ca pe apă, **liiulcă** este o materie care-mi place, dar că aceste chestiuni nu ...trece în manual.

— Ai adus manualul de istorie ? -Da.

liasu vine și mi-1 întinde. Depun manualul pe pupitru și-1 " ingâi reflex, ca pe o pradă bună. Mă simt stăpân pe situație și> dispoziție sufletească de plenitudine.

— îmi dați voie, domnule secretar general, să formulez câteva Im icbări domnului profesor Iliuță?

— Da, tot ce ajută la limpezirea lucrurilor găsește aprobarea mea.

- Recunoașteți, domnule profesor, că, după ce ați venit în II I . v-am raportat întrebările pe care domnul profesor Nicules-ii li a pus colegului meu? Sunt aceleași?

- Da...

—Ce ați răspuns dumneavoastră?

—Că sunt chestiuni de amănunt.

—Acum, cu îngăduința domnului secretar general, îi voi j >i > ne câteva întrebări și domnului profesor Niculescu.

Și, fără să-1 învrednicesc pe Attila cu o privire, continuu:

—Elevul Stănescu a susținut că întrebările care i-au fost puse nu sunt în manual. Domnul profesor afirmă contrariul. În cl ul acesta, îl rugăm să binevoiască a ne arăta pagina unde ai | pomenește amănuntele cu pricina.

Și, luând manualul de pe pupitru, i-1 dau în mână. Profesorul răsfoiește nervos cartea, apoi spune vădit încurcat:

—E o scăpare din vedere a mea. Chestiunile acestea figm într-o ediție mai veche...

Ait! Attila arsus a treia oară! Va să zică, scăpare din vedere, adoratule ? Hei, aici am vrut s-ajung, ca să-ți frec puținel ridichi |

—Domnule secretar general, răspunsul e nesatisfăcător. Noi nu învățăm după ediții vechi. Dacă-i o scăpare din vedere a **dorn** nului profesor, de ce să plătească elevul Stănescu oalele sp.u n De ce să mănânce bătaie și să fie notat în catalog, probabil cu /> ro tăiat, pentru că domnul profesor a scăpat din vedere ?...

O rumoare se stârnește printre băieți. Cred și eu că răsull.i In lege! îi simt fremătând de satisfacție pentru săgeata înfiptă în At t il.1 Și asta nu este decât cea dintâi. Mai am și altele în tolbă, oho!

—După cum vedeți, domnule secretar general, recunoaște rea domnului profesor începe să lămurească lucrurile. Să **trec. n.** mai departe. După cum v-am spus, noi nu posedăm ediții vechi nici cărți de istorie aprofundată. Cu toate acestea, nouă, ca **11** mâni, ne place istoria patriei. De aceea fac apel la domnul prfl fesor Niculescu să ne

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

spună dumnealui ce inscripție purta saba dăruită lui Mircea cel Bătrân? Vă mărturisesc că suntem curioși să știm. L-am întrebat acest lucru și pe domnul profesor Iliuțfl dar n-a putut să ne dea un răspuns. Attila tace, parcă nici **n u l** privește pe el întrebarea.

—Vă rog foarte stăruitor, domnule secretar general, sabinii voștri a interveni pe lângă domnul profesor Niculescu, să ne satll facă setea de cunoaștere.

— Setea voastră de cunoaștere va fi satisfăcută la cursuri. Deo-| undată nu văd ce legătură ar avea această chestiune cu...

— Are, și încă una foarte mare. Veți vedea numaidecât pentru ce. Secretarul general se lasă convins și, cu un gest, transmite dorința

■ta. Attila, pământiu la față, clatină capul a mirare și răspunde:
— Nu-mi amintesc să fi pus o asemenea întrebare... Trăsnet!
Bombă! Stupoare!

Un „Aaa!” exclamativ izbucnește spontan din toate piepturi-| i olegilor, pecetluind minciuna mai bine decât ar fi făcut-o cea ■ai dârză dovadă. Iar eu sar în sus de un metru, parcă aș fi călcat **l**” jărătic, și strig de se cutremură clasa:

— Nu-i adevărat!

Secretarul general îmi face semn cu mâna să tac. Apoi, întor-mdii-se spre Attila, îl întreabă scurt:

— Ați pus sau nu această întrebare ?

— Nu! răspunde dârț Attila.

— Este o minciună sfruntată, sar eu bățaios, gata să mă înca-■r cu hunii, goții, vandalii și, în sfârșit, cu toate hoardele barbare. Im icaga clasă e martoră. Chiar domnul profesor Iliuță poate să m si e că nu eu am inventat această întrebare, deoarece i-am pus-o

■)• -i uiiiiei sale, și mi-a spus că istoria nu pomenește de așa ceva. Sunt

■ **Ktual** cuvintele domnului profesor! Vă rog să confirmați și dumneavoastră.

Iliuță înclină capul în semn de aprobare, fără să spună un iuvânt.

— Vedeți, domnule secretar general? Vă place metoda aceasta **1 .1** născoci întrebări cu scopul să ne înfunde și după aceea să ne "itmogească sub pretext că n-am învățat... lecția? Aceasta s-a ini.iinplat cu colegul Stănescu. El n-a putut să răspundă, cum era „i natural, la asemenea întrebări și atunci domnul profesor l-a l u n i măr cu **Un** baston așa gros, ca pe mână. Eu nu pot să văd o

• di cptate fără să sufăr, chiar dacă nu mă privește pe mine, am fost
• **111M** ins de indignare. M-am ridicat în picioare și am strigat: „Este i IM lemn ceea ce faceți, domnule profesor”, iar nu așa cum a declarat ■tisul că i-aș fi spus: „Ești un nedemn”, ceea ce e o deosebire ■are. întotdeauna față de superiorii mei, și ca vârstă, și ca intelect, întrebuițez pronumele de reverență. A fost avertismentul de intrare în legalitate.

19 Nu de două ori pentru același lucru.

— Ce înțelegi prin această intrare în legalitate?

ELEVII DOMNULUI DRUMESCU

— Prin **intrare în legalitate** înțeleg respectarea regulii în | lui, care interzice bătaia în școală. Domnii profesori au la îndeci un mijloc mai eficace de a pedepsi: notarea în catalog. În afai l asta, un vinovat nu poate fi pedepsit de două ori pentru .n i faptă: **non bis in idem**^{1**}, sună un principiu în dreptul roman care domnul profesor Niculescu îl ignoră. De aceea conținu i pedepsească presupusa noastră neștiință și cu nota, și cu băl "

— Te poftesc, Dima, să lași la o parte comentariile și vi ocupi numai de expunerea faptelor. Ce s-a întâmplat după i tația dumitale de **intrare în legalitate**.*

— Această invitație a avut darul de a-1 scoate din săriți domnul profesor. „leși afară, măgarule, că-ți tăbăcesc pielea!" 111 strigat dânsul, și vă cer iertare în numele său pentru această exp atât de puțin academică.

— Ți-am atras atenția, fără sublinieri și comentarii, mă în rupe din nou, cu asprime, omul școlii.

— Mă iertați, răspund cam contrariat, dar îmi place să spun crurilor pe nume.

— Caută de-ți înfrânează puțin... elocința.

— Aici nu-i vorba de elocință, mă aprind brusc. Nu fac alte decât să mă apăr cu ideile și vorbele mele. Atât și nimic mai m

— Dima, nu uita că în fața dumitale se află un fruntaș al lii noastre, care ți-a lustruit mintea și ți-a dat cunoștințele dc re pari a fi atât de mândru, mă admonestează lliuță, vădit sup de alunecarea mea pe un povârniș primejdios.

— Tocmai dumneavoastră spuneți asta, domnule profesor, re știți cum sunt cei mai mulți dascăli ai noștri ? Aflați că nu torez totul școlii. O spun verde și deschis, așa cum sunt obi ș 1111 chiar conducătorului școlilor. Ceea ce am învățat și mi-a im dobit sufletul a fost mai mult din cărți, aceste bune și docile p tene, care nu se plâng de oboseală când le citesc toată noap

I .1 școală am învățat să mint când trebuie, și mai ales când nu 11, 1 ui ie, să fumez, să fac chefuri, să-i urăsc sau să-i disprețuiesc pe <!,iscăli pentru multele lor metehne. Pentru că, trebuie să știți, lomnule secretar general, aproape toți profesorii au porecle care | stigmatizează slăbiciunile. Dintre ai noștri, pe unul îl cheamă Ai tila, pe altul Michiduță, Pupăză, Pleașcă și așa mai departe. Numai unuia singur, domnului lliuță, nimeni n-a cutezat să-i iUnă poreclă, pentru că e un profesor pe care îl iubim și-1 respec-i .im, și dacă n-ar fi existat măcar dânsul, aș fi fugit de la acest liceu, 'iude am dat piept aprig cu nedreptatea. Acum puteți să mă i liminați, mi-e totuna...

Mă simt atât de copleșit, încât mă prăbușesc pe bancă, și aco-Bmă podidește plânsul. Aud caprin vis cum președintele tribu-**nilului** ridică ședința pentru un sfert de oră și iese din clasă, urmat P alaiul dascălilor.

În clipa când deschid ușa, ca să iasă, câțiva elevi se rostogolesc >i i

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

ad pe jos, țipând. Ce se întâmplase ? Un grup de colegi de la alte ■ I isc, știind că se judecă marele proces al clasei noastre, se îngă- mădiseră la ușă și, cocoțați unul în spinarea altuia, trăgeau cu un i liea.

Călimara cu bucluc

Îndată după plecarea mărimilor, colegii fac roată în jurul meu. I lasu mă apucă în brațele lui vânjoase și mă ridică în sus.

— Ești formidabil, împărate, i-ai făcut pilaf pe toți. Ce pilaf ? \ II /.î! Tocană! Piftie!

Apoi, strigând cu vocea lui tunătoare, poruncește clasei:

— Fiecare să treacă în ordine și să-1 pupe cu mare evlavie.

— Ce, ai căpiat, Basule? mă rățoiesc la el mâniat. N-am ajuns **iu'** i.istcle sfântului Dimitrie Basarabov!

— Să fiu al dracului, eu ttebuie s-o fac! Și apucându-mi capul ■ u sila, mă sărută, zăpăcitul, pe amândoi obraji.

Asta nu mi se mai întâmplase...

— L-ai cam dat gata pe marele mahăr, îmi aruncă Păleați I treacăt, roșu de invidie.

Nu știi ce să cred: nu mi se pare deloc că aș fi dobândii I succes. Sau nu-mi dau seama? Se poate și asta.

— Mi-e teamă că, până la urmă, o să mă dea el gata pc nu răspund, ștergându-mă cu batista de nădușeală. Înainte pi că-mi arată prietenie.

— Nu te încrede în prietenia oamenilor mari,ăștia suni lupi în blană de oaie, zice Rogvaiv.

În vremea asta, Găliganu scoate din pupitru o sticlă.

— Trageodușcă, regentule, sătemaiîntăteștilamuziciu.i altminteri e lată rău.

Are dreptate Găliganu. Duc sticla la gură și înghit de câte v.

M-m-m... Bun mai e!

— Acum sunt în formă! De ce n-ai pus-o la bătaie înainti I dezbateri ?

Sticla se golește la repezeală, plimbându-se din gură în **gin I**

— Dacă am fi avut încă una, succesul ar fi fost asigurat sut.1 n sută! mormăie Păleață.

— Tu de ce n-ai adus o sticluță? îI admonestează Basu.

— Eu am venit cu... Damigeana, râde Păleață, făcând o alu/li prea puțin filială la adresa lui tată-său.

În orice caz, suntem în formă. Asta ne prinde bine. Rogv.i i\ cam îngrijorat. Se apropie de mine și-mi șoptește:

— Dima, trebuie să te ții bine. Nu uita că e în joc soai i | A.R.P.E.T.-ului!

— Eu cred, Rogvaiv, că m-am asigurat de vacanță până la Cră» iun Dar nu-i nimic, nu strică să ne mai odihnim puțin sistemul osos.

Țiganu, postat la ușă, ne vestește grav:

EL E VIII D M H A I L N D R U M E Ș D T E A 200

— Atenție! Sosește înalta Curte de Casație!

Intr-o clipă, colegii, sărind unii peste alții, întt-o învâlmășea lă comică, își află locurile în bănci și încremenesc acolo, ca nișn busturi de bronz.

Michiduță deschide ușa larg și se dă la o parte, să tteacă se» **11** tarul general. După el, intră Iliuță, Damigeana, Laiță, Pupăza < **11** Pe Attila nu-1 văd. Ce s-o fi întâmplat cu el? Sau a spălat putin.tr

1)upă ce Casația se așază pe scaune, dezbaterile încep din nou. MCI etarul general ia cel dintâi cuvântul:

— Elevul Dima, al cărui curaj, când nu se confundă cu im-i i i menta, e vrednic de admirație, ne-a spus adineauri lucruri **1 1111** de grave despre realitățile școlii noastre. Cu o parte din ele " ■ I M i ie să mărturisesc că sunt de acord, și cine urmărește activitatea "" i știe cât mă străduiesc să înlătur racilele care sapă învățământul. I il.iltă parte, însă, nu constituie decât o tinerească exagerare a ' . i u i elev. Datorită faptului că el a aruncat anatema asupra școlii

. . un elan de sinceritate, deci nu cu scopul de a ponegri, ci de ' îndrepta, trec cu vederea această izbucnire, punând-o pe seama iiniiltuoasei sale tinereți. îi recomand însă ca, pe viitor, să fie in u cumpănit, deoarece cuvântul doare mai mult decât fapta, iar **limba** c mult mai ascuțită decât sabia.

Omul școlii vorbește rar, apăsător, cu lipsă de grabă și o senină⁻¹ n' care mă scoate din sărite.

M-aș mira mult, îmi spun în gând, dacă în vinele acestei făp-lui i ar curge altceva decât gheață. Trebuie să se fi născut la Polul Nmd, pe un ghețar. Atât este de rece și de calculat. Ca un cea-**brnic**. Poate la spate, undeva, are un resort de întors arcu.

— După această digresiune pe care n-am voit-o, dar nici n-am | un ut s-o împiedic, te rog, Dima, să continui expunerea dumitale.

Mă ridic în picioare și dau să-ncep... Dar nu-mi amintesc un-I i imăsesem. Ei drăcia dracului! Se iscă o tăcere grea, apăsătoare, ttrc mă-năbușă ca un gol de aer.

Și, în loc să continuu, mă pomenesc întrebând:

— Dar domnul profesor Niculescu de ce n-a venit ?

Toată Casația (afurisit Țiganu, o nimerise bine cu botezul -it e tată-său popă) rămâne o clipă în încurcătură.

— N-a mai fost necesar, răspunde Polul Nord, cu liniștea lui • I. aisberg.

— Cum nu? Cred că prezența sa era foarte necesară. Polul Nord ridică din umeri, îndepărtând brațele:

— Sunt neconsolat. Iată-ne din nou în dezacord!

— Regret, domnule secretar general, dar măcar de rândul aces⁻¹ ' mi e vina mea.

—Dacă vrei neapărat să știi, domnul profesor Niculescu i ic | cerut îngăduința de a lipsi. Te interesează și motivul pe caic l > invocat?...

—Nu, asta nu...

—Atunci, putem continua, nu-i așa? Ce s-a întâmplat dii|iA așa-zisa

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

chemare la ordine?

—Domnul profesor s-a înfuriat atât de rău, încât striga cât îl ținea gura: „la vino-ncoace, măgarule, să-ți tăbăcesc pielea!” Și altei **ejusdemfarinae**. Cum nu mă grăbeam să mă duc, ca un mieluşel. I, înjunghiere, domnul profesor, cu bastonul ridicat, s-a repezit la mine să mă cotonogească. Trecând pe lângă Stănescu (Basu), **cal** era scos la lecție, acesta, cu o admirabilă prezență de spirit, i-a sn 1111 bastonul din mână, dezarmându-**1**. Cu toate maltrătarile îndur,u < colegul meu nu i-a mai dat bastonul înapoi. (Evit să adaug că l l rupt în bucăți, ca să nu-i îngreunez situația lui Basu.)

—Dacă profesorul a fost dezarmat de către elevul Stanei u de ce ai mai azvârlit în dânsul sticla cu cerneală?

Ei, na! Călimara buclucașă a lui Magotu! Trebuie să iau **i** prava asupra mea. Sunt, oricum, într-o situație de un milion dc < >i **i** mai bună decât a lui Giordano Bruno, care a fost ars pe rug.

—Am azvârlit cerneala înainte de a fi dezarmat. Acesta-i adi vărul! (In realitate, era cea mai gogonată minciună.) Pot dovedi cu mărturia întregii clase. Firește, regret această faptă, dar n-ave.i **111** încotro: trebuia să mă apăr. Altfel, aş fi pățit-o rău. Totuși, dupl ce primejdia s-a îndreptat împotriva domnului profesor - spiritele erau foarte agitate -, eu și cu colegul Stănescu am făcut zid de apl rare în jurul său, ca să nu se întâmple o nenorocire. Este, băieți

—Este! răspunde clasa într-un singur glas.

—Datorită acestei inițiative, domnul profesor a scăpat nea tins. Nu s-a clintit niciun fir de păr din capul dumisale.

—De-ajuns... spune secretarul general. Sunt lămurit. In tiri**11**• ce-i audiez pe ceilalți, te rog să treci într-o încăpere învecinată.

—Pe sală n-aș putea să stau?

—Nu prea departe, însă, ca să te pot chema.

Părăsesc clasa ușurat, având parcă aripi la picioare. Mă bati gândul că am biruit toate dificultățile. Chestiunea călimării, care era **pentru** mine o piatră de moară, trecuse aproape neobservată, indică mai degrabă nu i se dăduse însemnătatea cuvenită. Despre huiduieli, de asemenea, n-a pomenit nimeni niciun cuvânt. Attila **nu** mai era de față ca să sublinieze punctele negre, și gestul lui explicabil de a părăsi dezbaterile părea să arunce asupra-i toată răspunderea faptelor.

Trec în curtea interioară, apoi ies pe poarta din dos, în sttadă. i 11 id îmi arunc ochii în sus, observ cu uimire un ciorchine de elevi lțarați pe burlane, în dreptul feresttelor noastre, ca să tragă cu 111 echea la faimoasele dezbateri ale procesului.

Cineva parcă mă strigă. întorc capul și-1 zăresc pe Țiganu, ca-**■**' uni face semne disperate.

— Vino repede, te cheamă înalta Curte. Te-am căutat pretu-i mdeni. Nu știam unde ești.

— Bine, vin. Pe cine a mai audiat?

— Pe Basu, Magotu, Păleață și Esculap. Și, cu asta, basta. A mers

ELEVUL DOMNULUI DRUMESCU

stună.

— Nu s-a încurcat careva?

— Magotul a cam scaldat-o în chestia cu călimara, a aruncat **rina** asupra ta. Crezi că ieșim basma curată?

— Sută-n sută. Chiar dacă ne dă o pedeapsă ușoară, victoria e tot de partea noastră.

Intrăm în clasă și ne așezăm fiecare la locul lui. Polul Nord stă la catedră și scrie cu stiloul pe o bucată de hârtie. După ce termină, se ridică în picioare și citește:

— Pentru faptele petrecute, consiliul profesoral decide: elevul Iuliana S. Grigore se pedepsește cu eliminarea pe o lună de zile, iar ceilalți elevi cu eliminarea pe trei zile, care se va executa prin rotație.

Câteva clipe se iscă o tăcere grea, de stâncă.

— Protestez! strig, tremurând de indignare. Este o pedeapsă nedreaptă... foarte nedreaptă... Mă pedepsiți pentru cele ce v-am spus adineauri despre școală și profesori... Dar domnului profesor Țițu, care a stârnit toată furtuna, ce pedeapsă i-ați dat?

Secretarul general mă privește cu seninătate, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, și, cu un calm desăvârșit, îmi explică:

— Domnule Dima, catilinara²⁰ dumitale, în felul cum ai bitat-o, te-a ridicat în ochii mei și te-am admirat, însă nu m-a în i piedicat să-ți aplic pedeapsa pe care o meriți. Te-ai făcut vinova de o faptă foarte gravă: ai aruncat în profesorul dumitale cu u obiect contondent. Dacă-l nimereai, se putea întâmpla să-1 r* nești sau chiar să-1 ucizi. Peste această faptă, nu pot trece i vederea, oricât te-aș prețui. De aceea ți-am aplicat cea mai ușoară pedeapsă cu putință. În ceea ce-1 privește pe domnul profeso Niculescu, nu conferința profesorală are competența să jude cazul său, ci alte organe disciplinare.

— Nu Dima a aruncat călimara, ci altcineva! strigă Basu în tărătat, nemaiputând răbda nedreptatea făcută mie.

Polul Nord tresare:

— Cine a aruncat-o?

— Eu singur, cu mâna mea, domnule secretar general, susți mai departe, căci aș face o josnicie pe care nu mi-aș ierta-o nii ii i dată, dacă l-aș da de gol pe Magotu, după ce-i făgăduisem că vi l lua asupra-mi tărășenia cu călimara.

Firește, Polul Nord nu-i omul care să se dea bătut cu una, două.

— Înțelegeți, domnilor elevi, că nu admit cu niciun preț în ducerea în eroare, nici actele de vinovată acoperire, care din l minciună. Vreau să știu adevărul: Cine a azvârlit călimara?

— V-am spus și regret că eu am făcut isprava, strig, și pentru asta m-ați pedepsit. Chestiunea e lichidată.

— Domnule Stănescu, se adresează Polul Nord lui Basu, cu politețea lui exagerată (nu tutuie pe nimeni - cum fac ceilalți dascăli -, dar ce folos!), te invit să ne spui cine a aruncat călimara, în caz că

tefuzi, voi fi silit să-ți aplic și dumatiale
aceeași pedeapsă ca domnului Dima...

Basu zgâiește ochii năucit de
amenințare.

— Îți dau timp de gândire trei minute.

Alege! întotdeauna capul spte Basu, care stă
în picioare, ca stâncă, să-i l,
20 Apostrofa vehementă la adresa cuiva.
semn sa tacă. Firește, înalta Curte de
Casație observă gestul. Mi chiduță se
rățoiește la mine:

— Cum îndrăznești sa faci semne ?

Tac. Nu-i dau nicio atenție, ca și când n-
ar fi de față.

Simt cum spumegă de mânie și mă
împroască neconținut cu •igcți, dar nu mă
sinchisesc pentru atâta lucru. Și tocmai
nepu-niii.1 lui de a-mi face vreun rău îl
scoate din fire.

Polul Nord (ciudată fire mai are), total
absent la încordările 11 stea violente,
observă ceasul: cele trei minute de grație
s-au scurs.

— Cine este vinovatul? îl întreabă din
nou pe Basu.

— Nu știi! răspunde acesta înăbușit,
aproape gemând, și se prăbușește pe
bancă.

— Ești eliminat pe timp de o lună.

Clasa freamătă surd, ca o protestare
nerostită. Polul Nord tre-G din nou la
catedră și ia catalogul, chiar de la
început.

— Albulescu Petre!

— Prezent, răspunde Domisol.

— Cine a aruncat călimara?

— Nu știi... în timpul acela eu mă
uitam... așa... încolo!...

— Ești eliminat pe-o lună.

— Am înțeleș! Și Domisol se
așază liniștit, ca și cum totul ar fi în
perfectă ordine.

Bravo, Domisol, băiatule, așa te vreau!
Ești un erou al timpu-**i ilor** noi. Pentru
bravura ta, îți voi încredința misiuni de
seamă în ¹ irigorida!

Toată clasa are în ochi o licărire de
admirație pentru eroismul lui Domisol.

Polul Nord continuă strigarea:

— Arginteanu Dan!

Tarzan nici n-așteaptă să fie întrebat, că
răspunde de-a dreptul:

— Nu știu.

— Eliminat pe-o lună. Bălan

Alexandru.

— Nu știu.

— Eliminat pe-o lună. Bărbulescu

Dumitru.

— Nu știu.

I -ucrurile merg strună. îmi frec mâinile
de mulțumire. Biruim, **.i c** asigurată 99 la
sută. Numai de unul singur mi-e teamă să
nu ne facă pocinogul: de Păleață. Dar el e
la sfârșitul catalogu **I ui**, tt litera Z, și
până atunci mai va.

Polul Nord, oricât ar fi el de cumplit, nu
poate să elimine toj tă clasa pe timp de o
lună. Este imposibil. Și dacă nu ne dă a
lari pe toți, apoi nu dă pe nimeni.

Michiduță se ridică în picioare. Ce-o
mai fi vrând să spun **I Tușește**, își drege
glasul și începe:

— Domnilor elevi!

Așa te vrem, Michiduță, scumpule: să
ne spui **domnilm, 11** • frumos și elegant;
obișnuiește-te să fii puținel stilat, că nu
se **I ,i..** gaură în cer...

— Băgați-vă mințile-n cap! (Michiduță
tot Michiduță! E cu neputință să nu-și dea
în petec.) Nu vă jucați cu soarta voastă **.1'**
< să pierdeți un an din cauza
îndărătnicieii de a nu-1 denunța pe vl
novat. Gândiți-vă la părinții voștri, care
muncesc din greu să vă **ținl** prin școli,

pentru a vă face oameni întregi. Nu vă bateți joc de **11** dar nici de voi. Dați-1 pe față pe ticălosul care a făcut o fapta ai n de urâtă lovind pe profesorul...

— Attila! răsună o voce din fundul clasei, ca un ecou neașteptat

— Cine a pronunțat acest nume? face Michiduță. Tăcere.

— Să se ridice în picioare cel care a pronunțat acest nume Atâta rău!

Nimeni nu se clintește din loc. Pe Michiduță îl **trei**

toate nădușelile. Scoate batista, se șterge pe frunte și își suflă **nasul** Apoi se așază cuminte și potolit ca un elev pe scaunul lui, murmu rând o amenințare neputincioasă:

— Biine!...

Iliuță se încruntă ușor. De la începutul anchetei, în afară de **la** muririle pe care le-a dat, n-a scos o vorbă. Stă ghemuit pe scaun și privește când pe fereastră, când în fundul clasei. În orice caz, **am** impresia că sub masca de nepăsare suferă mult, văzând toate catf¹ se întâmplă sub ochii săi. Uneori își coboară privirile asupra mea, și acest lucru mă stânjenește, mă paralizează parcă.

După eșecul lui Michiduță, Polul Nord, cocoțat la catedra* strigă mai departe catalogul clasei, cu vocea lui cavernoasă.

— Cojocarul Marin.

— Nu știu.

— Eliminat.

Polul Nord nu mai adaugă „pe o lună”, fiindcă s-a plictisit, iar |(oi înțelegem și așa, pe cât timp suntem dați afară.

Urmează una după alta literele alfabetului. Nicio defecțiune **111** rândurile noastre. Artepistii se țin tari pe poziție. în fine, ajun-**fi'ii**] la litera Z.

— Zegheanu Lascăr.

Păleață se desprinde din bancă și se ridică lung și deșirat, de nu **I mai** isprăvește. Tavanul clasei e însă destul de înalt, așa că moalele **i .i|>**ului îi scapă neatins. El e singurul de care mi-e teamă. Dar poate **i .1** trecem și hopul acesta cu bine.

Damigeana îl amenință, săgetându-l cu privirile:

— Dacă nu-l denunți pe vinovat, să nu mai calci pe-acasă! Ai lțelcs ? Nu mai vreau să știu de tine. Haide, spune cine a aruncat t **.1** li mata cu cerneală?

Păleață, fără nicio ezitare, răspunde:

— Goanță Ștefan!

Lovitură de trăsnet! Dacă ar fi căzut așa, ca din senin, o bom-li.**i** în mijlocul clasei, n-ar fi stârnit mai multă stupoare ca denun-**(u i** a lui Păleață.

— Cine este Gonea Ștefan? întrebă Polul Nord.

— Goanță, rectifică Păleață.

— Da, Goanță. Elevul Goanță să se ridice în picioare! Magotu se ridică buimăcit și galben ca ceara.

— Dumneata ai zvârlit călimara?

În loc de răspuns, Magotu începe să se văicărească și să plân-Hcu hohote:

—Nu mă dați afară, că mă omoară tata! Vă rog, iertați-mă! Fit H «iată n-am fost eliminat de când sunt elev. E păcat să-mi **Brobiți** viitorul pentru o greșeală.

—Încetează cu plânsul, îi strigă Polul Nord. Explică-ne, de

II .ti comis această faptă? Ce te-a îndemnat?

— Nu știu. Nu m-am putut stăpâni. Nu-mi dau seama cum s-a lțtâmplat. Dat mi-a părut tău pe urmă. Voi repara stricăciunile. **Ai** luc zugrav, să văruiască peretele, nici n-o să se cunoască unde a fost pata de cerneală... îi plătesc

domnului profesor hainele. I cumpăr
altele noi...

— Lasă pata de cerneală și hainele,
acestea sunt un lucru secii dar. De ce n-ai
avut curajul să mărturisești singur
greșeala nu) tuită? Atunci ți-aș fi dat
circumstanțe atenuante.

— Știam că voi fi eliminat... și eu sunt
băiat sărac. Acasă 11 im de azi pe mâine,
pe când Dima e în altă situație... și,
spim.in acestea, Magotu plânge cu
hohote, de ți se rupe inima.

— Termină odată cu văicărelile!... Ele
nu-ți ușurează pede.ij >•..1 Mustrarea
Polului Nord provoacă o explozie.
Magotu nu 111

te înfiorător, de parcă îi umblă cineva cu
cuțitul prin burtă, I lovește cu pumnii în
cap, încearcă să-și rupă hainele.

Înalta Curte de Casație se uită
consternată la acest specia. 1 'I jalnic și
nu știe ce să facă. Toate privirile se
opresc întrebau un asupra Polului Nord,
așteptând o hotărâre din partea acestuia.
Nc u. de asemenea, privim îndurerați
zvârcolilele disperate ale tu an gutanului,
iar câtorva băieți mai miloși li se umezesc
ochii.

Deodată, Magotu tace brusc. Din două
sărituri, e pe bani 1 mea, și de aici, se
cocoață pe pervaz. Încearcă să deschidă
fereasi 11

— Se aruncă pe geam! Vrea să se
sinucidă! țipă câțiva colegi

— Impiedicați-l! Puneți mâna pe el!
strigă Polul Nord, ridic în du-se de la
catedră.

Eu, cel dintâi, îl apuc de un picior, apoi
îl înșfac cu o mână dl guler.

— Ține-mă bine, sire, că n-am poftă să
dau ortul popii... î șoptește el la ureche.

Fir-ar al dracului de cimpanzeu, cu tot

neamul lui! Se piei, ce, tâlharul! Joacă teatru în fața noastră și a înaltei Curți de Casați de ne prostește pe toți. Dar nu era să fiu tocmai eu acela care l dea secretul în vileag.

— Săriți! țip din răputeri, nu mai pot să-1 țin. Se întâmpl moatte de om!

Sar în grabă profesori și elevi, înghesuindu-se de-a valma pe te banca mea, așezată exact dedesubtul ferestrei, și, apucându l flj mâini și de picioare, îl tragem la o parte, iar Basu închide victori fereastra.

— Moare! Moare! strigă deodată Țiganu, speriat.

— A leșinat, săracul, face Ploșniță. Bravo, Magotule! Bang! Sus cortina! începe actul II.

— Chemați un doctor! propune Polul Nord. Fugi dumneata, l 'una, că ești mai priceput, și adu un medic! Până atunci, așezați l în poziție orizontală și desfăceți-i legătura de la gât.

— N-aveți nicio grijă, domnule secretar general, îl readuc eu ' 11 nșire, se oferă Esculap.

— Te pricepi ?

— Tatăl meu e farmacist... așa că...

Renunțăm la medic. Cu atât mai bine. Dacă aduceam vreunul, ■ 11 siguranță că Magotu ar fi fost dat de gol. Tot are un pic de noroc, potaia...

Câțiva băieți mai voinici îl înșfacă de mâini și picioare și, cu

• **Iun**, cu vai, purtându-1 peste pupitre, îl aduc în fața clasei.

— Ușor!... Umblă cu atenție, îl cert pe Ploșniță care, făcând o mișcare neîndemânică, lovește capul lui Magotu de colțul unui pupitru.

Il întindem pe jos, lângă tablă, după ce

tragem la o parte scaunele pe care ședeau profesorii, ca să fie loc destul.

Esculap se apleacă asupra lui. Ii desface cravata și-i pune sub **II.is** o sticluță cu eter. Are întotdeauna la el în servietă o trusă cu i' Imite medicamente: tinctură de iod, alcool medicinal, aspirine, HI matol și multe altele. Te doare capul? „Esculap, dă-mi un anti-UCV r.dgic!” Și băiatul spițerului ți-1 oferă la rezezeală, gratis.

— Cum îi mai este bolnavului ? se interesează, grijuliu, Polul Nord, apropiindu-se cu teamă de Magotu.

— își revine numaidecât, îl încredințează Esculap.

I)ar Magotu n-are poftă să se trezească din leșin. Esculap însă ldi zor cu sticluța pe la nări, așa că bietul pacient, vrând-nevrând, llipină o dată lung și întredeschide ochii. Apoi îi închide iar,

• **111 Hște** de câteva ori și rămâne cu ei deschiși. Dacă n-ar fi procedat I **tfcl**, trebuia să adoarmă de-a binelea, tot trăgând eter pe nas.

Polul Nord răsuflă ușurat, parcă i se ridică o piatră de pe ini-n i Profit de această clipă ca să-1 pun în gardă:

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

— Domnule secretar general, îi spun pe englezește, eram și că se va întâmpla ceea ce s-a întâmplat, de aceea m-am gândit să asupră-mi partea lui de vină. Dacă-i aplicați colegului meu v pedeapsă, să știți că se sinucide. Până mâine dimineață va fi m E păcat să-l aveți pe conștiință... Gândiți-vă ce răspundere vă asum

Polul Nord nu răspunde nimic. În schimb, li se adresează lori alți dascăli:

—Să mergem la cancelarie! Înainte de a ieși se întoarce și ne anunță:

—Rezultatul se va afișa îndată.

Isprava lui Păleață

După ce înalta Curte părăsește clasa, băieții sar unii peste și se îngheșuie la ușă. Printre cei dintâi care trec pragul e Pălea il ajung dintr-o săritură și-l apuc de haină.

—Stai ușurel, că nu scapi teafăr! El se întoarce brusc, cu o mutară mirată, de nevinovat.

—Ce-ai cu mine?

—De ce ești canalie?

—Eu?!

— Dar cine ? Ce ți-a făcut Magotu, de l-ai pârât ca un tic" ce ești ?

— Și ce te privește pe tine ?

— Ce mă privește ? Uite ce mă privește! Și, jart-jart, îi trân doi pumni zdraveni în falei.

Cade jos grămadă, cât e de lung. Țiganu, Ploșniță și Corcod care sunt de față, încep să numere de zor, și când ajung la n decretează într-un glas:

— Knock-out!

Apoi îi cercetează fața cu atenție, să vadă dacă nu i-am mu fălcile din loc. Il las în plata Domnului, un adversar ca el nu me mai multă osteneală. Nu fac câțiva pași și Păleață începe să ur

— Haide, tacă-ți fleanca, nu mai boci ca o muiere! strig scării **11**, și i - i mai dau un picior în spate.

Nici că se putea să termin în alt chip cu o asemenea faptută. M.ii bine că s-a întâmplat așa. Păleață se ridică de jos și o rupe la i Ligă pe sălile liceului, urlând ca din gură de șarpe.

— Să știi că se duce la cancelarie să te reclame, își dă Găliganu i **11** părerea.

— Ducă-se învârtindu-se! îi spun nepăsător și mă întorc în clasă.

Aici Magotu se ceartă cu Ploșniță. Conteles leșinat susține că I 'li ișniță il lovide înadins cu capul de colțul pupitrului, pe când il Iurta pe sus, iar celălalt se jură pe toți sfinții că nu-i adevărat, că n i rost la mijloc decât o greșeală pe care o regretă. Când dau cu ochii de mine,

ELEVIII DMMHAILNDRUMEŞPTEA 310

încetează cearta.

- Magotule, ai fost teribil, urangutan afurisit, vino să te pup,
- .1 meriți! I-ai legat pe toți la gard.
- îl îmbrățișez și-l sărut așa cum procedase Basu cu mine. Magotu
- i race pe fata rușinoasă. Toată clasa se strâmbă de răs la fițaraiele 1111 Dar celor mai mulți nu le vine să creadă să potaia simulase și | ntativa de sinucidere și leșinul.

— Ascultați, popor al lui Traian, când a aterizat la fereastră, nu a șoptit: „Ține-mă bine, că n-am poftă să dau ortul popii”. Eu,

■ li altfel, știam de la început că se prefăcea: cunosc de mult matfa.

Toți râd și se minunează de isprava lui Magotu.

— Mă, bine i-ai pus în garderob! exclamă Găliganu. În vremea asta, Magotu se umflă în pene ca un curcan.

— Ce, se măsoară ei cu noi ? De clasa a VUI-a nu se poate atin-

■ nici Scataoțchi, tartorul diavolilor, darămite Michiduță cel pîrpiriu? Oricine ne calcă pe bătătură, tranc! **Pasolna turbinca***.

Deodată tresare, aducându-și aminte de ceva neplăcut:

— Unde-i scârba de Păleață? Și-a luat potecuța? Ce crede el,

- i nu-mi pică în gheare?

— Las' c-avu el, șeful, grijă, îl lămurește Corcoduș, i-a altoit **I' u i** scatoalce cinstite.

În timp ce pălăvrăgim astfel, Popescu, ajutorul de secretar, **nu i** ă în clasă și îmi șoptește la ureche cu cea mai mare discreție, |i parcă mi-ar împărtăși un secret de stat:

—Vino la cancelarie! Te poștește domnul director.

—Biiine!

Popescu, spârnелul, o ia înainte - eu, după el. Pe sală îl întreb

—Miroase ceva?

Îmi răspunde tot atât de tainic, deși nu-i nimeni pe sală și M putea să strige.

—Chestia cu Zegheanu...

—Hm... Vasăzică Păleață nu și-a ținut pliscul, tot m-a rc< Il mat. Să vedem cum o descurcăm și pe-asta.

În cancelarie, toată Casația mă așteaptă. În dreptul sobei. %[pleoștit Păleață, ținând o batistă murdară la nas.

—Dumneata I-ai lovit, Dima? mă întreabă Polul Nord, **ari** tându-mi înduioșătoarea victimă.

—Da, eu... tăspund prompt, și răspunsul meu stârnește mirare Se vede treaba că nimeni nu se aștepta să recunosc atât de deschi

—De ce ai făcut această faptă urâtă?

—Nu-i urâtă. I-am aplicat o corecție mică. Are un caraetci **ji** i nic, îl urăște toată clasa.

—O corecție mică? În ce calitate? Te-a pus cineva vătal |>< te elevi?

—Domnule secretar general, viața noastră școlară e sini; >| .1 limpede, se desfășoară fără ocolișuri și ascunzișuri. Noi, între **no** ne

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

cunoaștem tainele și metehnele. Să pună colegul Zegheaiu **1111** tr-o balanță binele și răul pe care i l-am făcut și să declare ca l atârnă mai greu. De ce pentru faptele mele bune nu m-a „pârli niciodată?

—Ce bine i-ai făcut dumneata?

—Șade mai frumos s-o spună chiar el.

—Ce bine ți-a făcut ? îl întreabă Polul Nord.

Păleață strâmbă din nas, auzind înttebarea, și încruntă sprân cenele.

—Nu-mi aduc aminte...

Din felul cum a spus-o, Casația își dă seama că minte. Așa! Nu-și aduce aminte, i-a pierit memoria. Atunci, iubit e I' | leață, să-ți aducem noi aminte, deși nu-i prea elegant din parti ■ muștră. Dar a ne purta elegant cu tine înseamnă a sădi crini în mocirlă.

— Domnule secretar general, nu înțeleg cum poate să mă pâ-i |K .1 cineva pe care l-am ajutat să nu-și piardă și hainele la jocul >lc noroc.

— Chiar dacă întâmplător i-ai făcut unele servicii, grăiește rolul Nord, aceasta nu înseamnă că ți-ai creat drepturi de părin-'< asupra lui.

— Tocmai asta voiam să subliniez. El mi-a spus într-o zi: „Te

• consider ca un tată". Având această calitate, mi-am îngăduit... să-1 inustruluiiesc, bineînțeles, părintește. El s-a comportat, însă, ca un adevărat fiu vitreg!...

— Cu dumneata este greu s-o scoată cineva la capăt. Din punct de vedere al regulamentului școlar, care nu este ținut să cunoască i iporturile dintre elevi, ești vinovat. Fapta dumitale se dovedește . Il atât mai gravă, cu cât s-a produs tocmai în faza de pocăire I H n i iu recentul păcat. Sunt silit, cu toată părerea de rău, să-ți mai iplic o pedeapsă. Poți pleca.

Vreau să-i răspund: „A se slăbi cu părerile de rău, **monsieur**, ești R toți ceilalți, în fond", dar mă răzgândesc. Ar fi o curată obrăznicie li adresa Polului Nord, care dă dovadă de maniere alese, o politețe

• v agcrată, așa încât simți plăcere chiar dacă binevoiește să-ți rețeze i lpul. Știe s-o facă atât de elegant!

Când intru în clasă, arpetiștii lungesc gâturile ca niște lebede, i afle pricina pentru care fusesem chemat la cancelarie.

— **Arsussum!** Păleață m-a reclamat.

— Răzbunare! Răzbunare! strigă fioros Magotu, cu vocea în-C.i i ișată, făcând pe umbra tatălui lui Hamlet.

— Ho! cimpanzeule, nu mai urla așa, se rățoiește Basu la el, că nu ești în junglă... Lasă, că-1 bate Dumnezeu tocmai când i-o fi lumea mai dragă.

— Ascultă, Bas păcătos, la urma urmei, tu ești vinovatul nu-iii || ui 1. Cine te-a pus să guiți că Dima n-ar fi aruncat sticla cu vi...l în Attila? De-aici a pornit toată chestia cu trestia.

— Mă, deșteptule, crezi că înghițea cineva să fie eliminat Dima I" o lună pentru eroismul tău de Don Sancho? Să-ți schimbi gândul, în doi timpi și trei mișcări, că de nu, îți mut fălcile toi

ELEVII DOMNULUI DRUMESCU 217

în cimitirul Obogeni, ca să stai la taifas cu bunul tău amic, **Pileai** ! In vreme ce amândoi se hărțuiesc, stârnind hazul clasei, Pălciț.1 se ivește pe ușă ca un cățeluș plouat și râios.

—Domnu'! Hei, domnu'! Felicitările noastre pentru guițai, îl persiflează Găliganu.

Păleață nu spune nimic și se așază în bancă. Magotu îl i.i **nu** maidecât în primire:

—la ascultă, drăgălașule, pentru care motiv m-ai denum il mahărilor?

Văzând că tace molcom, Magotu adaugă:

—Dacă în termen de 168 de ore nu-ți transferi caraetci ul li alt liceu, să știi că-ți înmoi completamente scheletul. Ai lua **noi** • la reflexe, au ba?

Păleață bâiguie ceva neînțeles, când ușa clasei se deschide ■.< i lemn și intră Michiduță, Iliuță și Damigeana.

Pesemne au venit cu verdictul în proțap, gândesc eu. Cu înți lepciune, drepti, să luăm aminte!

Michiduță, foarte enervat, se urcă la catedră și începe:

—Ceea ce se petrece în această clasă e dincolo de oriei in chipuire. După răzvrătirea de alaltăieri și după lovirea lui Zegl u | nu, s-a întâmplat un fapt și mai urât - atât de urât, încât îmi **vini** să intru în pământ de rușine. S-a furat portmoneul cu bani 'l domnului secretar general!

La auzul acestei învinuiri, toată clasa rămâne cu gura căsi .iu

—Hoțul a profitat de înghesuiala care s-a produs cu oca/,1 > salvării măgarului de Goanță (Magotu) și a șterpelit portofelul cu pricina. Auziți, ce ticăloșie, ce dezonoare, ce pată pe acest 111.11' Una ca asta nu s-a mai întâmplat de când sunt profesor. Dar vt A mizerabililor, nu v-ați dat în lături nici de la cea mai ticăloasă fap tă. Tocmai domnului secretar general, capul școlii, care se m | | duieste să ajungeți oameni în rândul lumii, tocmai domniei **sal** v-ați gândit să-i furați banii, pungași ordinari ce sunteți ? Vreți si mă băgați de viu în mormânt, câinilor, sau ce vreți ? Spuneți odată)

N-apucă să termine însă ocările, că-1 îneacă un acces de tuși După aceea iar începe să fulgere din ochi și să tune din gură:

— Imediat să iasă hoțul, cu banii furați! Dacă nu iese, veți fi ■ li minăți cu toții, fără excepție, iar clasa desființată. Să poftească iif.iră pungașul! Cine este? Să-1 văd!

După această invitație atât de grotescă și naivă, tace și aș-■aptă să se ridice hoțul. Dar acesta nu se grăbește sase predea de **bunăvoie**. Michiduță coboară de la catedră, se plimbă nervos **pun** fața rândului întâi de bănci, ca un leu furios în cușcă, și,

* i/.md că în felul acesta lucrurile nu duc la niciun rezultat, strigă

• nrgic:

— Nimeni nu se mișcă din bănci! Mâinile pe pupitru! Fieca-11 **elev** va fi supus unei percheziții corporale!

Sar în picioare, cuprins de toate furiile pământului:

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

— Nu admitem asemenea procedee și resping învinuirea care ni se aduce.

Dar, îndată ce debitez fraza de mai sus, îmi dau seama, lucid,

■ **i** im întrecut măsura.

— Cine te întreabă pe tine? Ce ești tu aici? mă apostrofează ilncctorul, scos din fire.

— Cine sunt? Știți că sunt șeful clasei, pus chiar de dumne-> I **lastră**. Și mai știți că nu ne puteți percheziționa cu forța.

Iliuță, dându-și seama că în atmosferă plutește praf de pușcă,

Intervine împăciuitor:

— Dima, ca să nu vi se pară o jignire, dumneata, în calitate *m* și al clasei, vei căuta pe fiecare elev prin buzunare. Cred că so-**luția** este cea mai potrivită.

— Îmi pate rău, domnule profesor, nu pot face asta. I-aș jigni inutil pe colegii mei. În clasa noastră nu există nimeni care să fi l.u ut o asemenea ispravă. Probabil că portmoneul domnului se- n i .11 general a fost furat în altă parte sau pierdut, dar nu-și aduce munte. Noi, elevii, putem să fim otice: obraznici, bătauși, im-I" i tinenți, leneși, dar hoți - nu... hotărât - nu! Ni se aruncă o un urnire gratuită...

— Așadar, nu vă supuneți ? face Michiduță.

— Dacă este cineva care vrea să fie percheziționat, n-are decât. ¹ nul e cu voia lui, n-am nimic împotrivă.

— Cine vrea să fie percheziționat? Să ridice mâna!

Nimeni nu clinește un deget. Profesorul Damigeana, ca până atunci n-a scos o vorbă, grăiește cu un gest autoritar:

—Cer ca fiul meu să fie percheziționat. Lascăre, vino-ncoacc

—Dacă nu se procedează cu toți la fel, de ce cu mine s-ar fa< excepție? se apăre Păleață.

—Fiindcă vreau eu! țipă Damigeana.

—E nedrept și chiar jignitor.

—Niciuna, nici alta. Țin să fii în afara oricărei bănuieli. Ti la tablă!

—Nu vreau, se încapățânează Păleață.

—leși, când îți spun! poruncește tunător Damigeana. In ră de cazul în care nu ești tocmai tu hoțul.

—Eu, hoțul ?... bâiguie odrasla profesorului de franceză și, sându-se moale, pune capul pe bancă.

—Ce ai?

—Mi-e rău... geme el.

—Cum te-a apucat așa, deodată?

—Nu știu... A fost o amețală. Poate din cauză că mi-a cufl sânge din nas. Mai vin pentru percheziție?

—Sigur că da!

Păleață se ridică și dă să iasă din bancă. Ca și Basu, face luc acesta cu greutate, fiindcă e prea înalt. Când izbutește să sco.u.i picioarele de sub pupitru, se aude un zgomot, de parcă ar fi **căzu** un obiect pe

podea.

—Vezi că ți-a picat ceva, îi atrage atenția Damigeana. Păleață, care între timp făcuse jumătate din drumul până la tablă, nu înțelege bine ce-i spune tată-său, însă Tarzan, cum șad) în spatele cocostârcului, se apleacă repede și ridică de jos obici ml căzut. E un portmoneu elegant, din piele lustruită, care sclipi și, de-ți ia ochii.

—E al tău? îl întreabă Michiduță.

—Nu, bolborosește Păleață, nu-i al meu.

—Al cui este atunci ? Parcă ție ți-a căzut. Tarzan sare cu gura:

—A fost în pupitrul lui. Când a ieșit din bancă, i-a alune pe jos. Am văzut cu ochii mei.

— Nu-i adevărat. Nu-i al meu. Portmoneul meu e altfel... de

■ Il luare maro...

— la adu-1 încoace!

Tarzan îl aduce. Michiduță îl ia în mâini, îl cercetează curios Mo parte și pe alta, îl desface și scoase dinăuntru o bucată de »41 ton alb: probabil, o carte de vizită. Apoi strigă îngrozit:

— Acesta... acesta-i portmoneul domnului secretar general!

— într-adevăr, este al...? Vorbești serios? întreabă Damigeana.

— Sunt absolut sigur... poftim, citește!... și-i arată cartea de vizită.

Iliuță și Damigeana întind gâturile să citească. Pe fața lor răii c o uluire fără seamăn.

— Cum a ajuns, Zegheanu, în mâinile tale? îl întreabă Mi-i Iuiliuță.

— Trebuie să fie o neînțelegere, domnule director, răspunde l'alcață. In orice caz, portmoneul nu-i al meu.

— Firește că nu e, nimeni nu susține așa ceva; dar ce caută în pupitrul dumatiale?

— Poate mi l-a pus cineva fără să știu...

— Minte, sare Corcoduș. Adineauri s-a prefăcut că-i vine rău; i aplecat și a scos portmoneul din buzunar, pe care l-a ascuns în Ripitru, ca să nu dați peste el, la percheziție. Dar nu i s-a prins ntagema.

—Nu-i adevărat!... Altcineva mi l-a pus în bancă... bâiguie Păleați, pierdut. Au necaz pe mine...

Nici nu termină bine fraza și se aude un pleosc răsunător, amigeană îl trăsnește cu o palmă formidabilă, așa încât Păleață i latină amețit, fără să spună nici cârc.

Asta e în ochii tuturor dovada certă a vinovăției.

— Să mergem în cancelarie, spuse Michiduță, întunecat la fa-■ a noaptea. Va trebui să-1 luăm și pe... el.

— Da... dă... bineînțeles, încuviințează Damigeana, alb ca Arul. Pleacă toți pattu: profesorii înainte și hoțul după ei, cu fruntea in pământ. E cel mai trist cortegiu pe care l-am văzut vreodată, în clasă coboară o liniște ca de planetă stinsă. Toți suntem bui-

■ 111111 i de uluitoarea descoperire, care, fără îndoială, va pune capăt vieții școlare a lui Păleață. într-un târziu, Găliganu sparge liniși

11 urlând:

—Arsene zexe!

„Sentința”

Încetul cu încetul, gheața se topește. Voia bună ne revinc începem să glumim, senini și candizi, de parcă nu s-ar fi **întâmpla** nimic. Corcoduș, deschizând gura cât o șură, cască atât de zgomi **I** tos, încât cred că s-a auzit până la cancelarie, unde înalta Curte **11** Casație deliberează de zor.

—Ce facem, fraților, întreabă Ploșniță, mai stăm mult?

—Să ne aducă un coș cu frunze, adaugă Domisol.

—Așteptăm până se afișează sentința, decretează Tarzan. Mai trece o jumătate de oră, timp în care băieții comentc.**i: I**

pe toate fețele ispt ava lui Păleață. Unii spun că „junele” s-a înv.î **u n** de vacanță până la sfârșitul anului, alții cred că Damigeana va fad pe dracu' în patru să-1 scape cu o pedeapsă mai ușoară, în toiul discuțiilor, Țiganu răcnește:

—Robespierre! Cu Robespierre seamănă!

—Cine, frate ? îl întreabă câțiva.

—Secretatul general. De patru ore mă tot frământ să-mi adm aminte cu cine seamănă.

—Dar ce, tu ai trăit pe vremea Revoluției și te-ai bătui **rx** burtă cu Robespierre ?

—Fac prinsoare pe ce vreți că Robespierre a fost străbunul acestui simandicos personaj, care, ca și el, e tot atât de **ansi**. i moralist și implacabil.

Clasa pufnește în răs. îi dau dreptate lui Țiganu în ceea ce **pri** veste porecla scornită secretatului general. Auzi, Robespierre!

În orice caz, i se potrivește de o mie de ori mai bine decât **I \ > 11 I I** Nord.

Ajutorul de secretar vine și ne anunță că rezultatul se va afiil peste două ore.

—Până atunci, ce facem? întreabă Tarzan.

— Puteți pleca...

Ne împrăștiem ca un stol de potârniche, când răbufnește puș-

I \ înătotului. Unii rămân în curtea liceului, alții se duc spre casă, ' H . **II**, Rogvaiv, Tarzan, Basu, Magotu și alții nimerim la „biblio-! • i . **1”** lui Nea Iancu.

Coborâm zgomotoși scata care duce la catacombe și ne așe-1111 la o masă. Cele două ore se scurg repede, iar Țiganu și Ploș-lit/ă, care între timp plecaseră la liceu, se întorc cu sentința în... |»nișap.

— Sunteți nebuni? Ați rupt anunțul?

— Ce era să facem? se scuză Ploșniță. Pas de citește **jalnica**

• **■** [:l:cdie](#) pe întunerice chior. Haplea ăsta n-avea decât trei

ELIUVIII DMMHAILNDRUMESPTFA 316

chibrituri...

Ne îngrămădim unul peste altul, ca să aflăm mai repede **111** ictul.

Înalta Cutte de Casație, în cap cu Robespierre, a hotărât **■recum** urmează: Păleață eliminat pe o lună, Magotu tot pe o lu-11 **1**. i r eu până la finele anului, cu drept de a **mă** prezenta la examen **■** pregătit în particular. Restul clasei a fost eliminat pe trei zile,

l l prima dată, prin rotație.

Băieții rămân cu gura căscată, uluiți de asprimea pedepsei care **1111** s-a aplicat. Și mie mi se pare din cale-afară... Auzi, până la l **11** și tul anului! Nu m-așteptam decât acolo, cinci-șase zile... **I '• 1111** m, zece! Dar până la șase luni, mai va...

— Non possumus înghițire! strigă Magotu înfuriat. E cea mai n **1.1** ic nedreptate a secolului al douăzecilea.

— Păleață trebuia să fie dat afară pe tot anul, iat nu tu, împă-1 lte, fiindcă furtul e fapt grav, în vreme ce bătaia-i ruptă din rai, l 1 l i Basu cu părerea.

Rogvaiv, stăpânindu-și indignarea, se ridică solemn și ne face

• **1** ni **1** co mâna să tăcem. Apoi rostește grav:

— Ca protest împotriva sentinței, propun greva generală.

— Se aprobă cu brio! strigă băieții, în cap cu Tarzan. Sunt așa de însuflețiți de această idee, de parcă au luat foc.

— În consecință, urmează Rogvaiv după ce se restabilește liniștea, cu începete de luni, niciun arpetist nu mai calcă pe la școa-l.i, până când nu i se face dreptate deplină șefului nostru și al clasei iVIII-a.

Un ropot de aplauze subliniază cele spuse de vorbitor, dându strălucire.

Rogvaiv se așază la loc, pe scaun, în timp ce Tarzan se ritln protocolar, pentru a-mi comunica:

— Sire, vă rog, luați act de dorința noastră unanimă și hotărâți,,,

— Domnule prim-dregător, îi răspund, nu pot să mă proi m i . . nici pro, nici contra, pentru că eu însumi sunt în cauză. Dc ai | ea, vă trec prerogativele...

— În regulă. Convoc pentru mâine dimineață, la orele S, lrl localul Centralei, un consiliu extraordinar, pe ordinea de zi 11111| i această gravă chestiune. Domnii dregători sunt stăruitor **u n u** să-i anunțe și pe colegii lor. Am terminat cu partea oficială. Con» tinuăm cheful în particular.

Spunând acestea, Tarzan se așază.

— Credeai că ți-e prieten Robespierre și că ești asigurat n l > „Dacia”, îmi zice Țiganu.

—.....Iluzie optică, cetățeni!

Robespierre nu iartă pe nimeni ș.....

poate fi prieten cu nimeni. După cum le primim pe cele **l m n** (încep să devin biblic!), tot așa se cade să le îndurăm și pc **111**. rele. În concluzie, Pițurcă, băiatule, adu-ne îndată șapte Șegăn **cm** să udăm evenimentul. Câte o sticlă de fiecare șapcă.

— Vine! răspunde automat flăcăiandrul și se repede să le **ai** l u < l

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Fiecare ia câte o sticlă de vin în mână. N-avem nevoie de pa l >. i n bem direct din clondire. Mă ridic în picioare și cuvântează:

—Dragi arpetiști și elevi ai clasei a VUI-a, să bem pentru prl cina noastră. Oricât ar încerca inamicul să ne despartă, îl **avei** tizăm, pe această cale, că nu va reuși niciodată. Chiar dacă tf rămâne în picioare pedeapsa care mi s-a aplicat, eu nu mă despafl de voi, și nici voi de mine, căci suntem legați unii de alții cu lau țuri grele, de mii de tone.

—Bravo! aclamă băieții.

—Să bem pentru solidaritatea și prietenia noastră, să **1** pentru scumpa noastră clasă a VUI-a, care va înfrânge năpaiBJ abătută pe capul ei, să bem pentru arpetiștii noștri care vor reali **1i** marea armonie acolo, departe, în sânul Pacificului, și vor trăi **0** viață fericită până la adânci bătrâneți!

Frazele mele sunt subliniate de aplauze fierbinți. Fac semn să **■ iu** cnească, și comand:

— Dreepți!

băieții se ridică în picioare și încremenesc ca statuile pedestre.

— Începe ceremonia gâl-gâl-gâl-ului, ca la mușchetari. Vă rog, licnție la solemnitate. Cine știe catalogul pe dinafară?

— Eu, zice Țiganu.

— Trăiască brava noastră clasă a VIII-a, pe umerii căreia se Bfijină expediția transoceanică.

— Ura! Ura! Ura! răspund băieții.

— Să bem pentru fiecare coleg câte o gură de licoare!

— Bem! Bem! Bem!

— Țigane, catalogul!

— Albulescu Petre!

— Present, răspunde Domisol.

Cu mișcări perfect ritmice, toți șapte, câți suntem, ciocnim **II** ml de la altul buteliile, până se încheie circuitul, ducem sticlele

i gură, bem simultan, coborâm apoi clondirele în dreptul inimii, •

11 i.i când Țiganu pronunță numele următor, după care repetăm,

II desăvârșită ordine, ca niște automate, aceleași mișcări.

— Arginreanu Dan!

— Aici, răspunde Tarzan. Cioc-cioc-cioc și gâl-gâl-gâl...

— Bălan Alexandru! Cioc-cioc-cioc și gâl-gâl-gâl...

Șă așa, până se termină catalogul: 31 de inși, 31 de înghițituri di avene.

(Pe Rembrandt și pe Păleață nu i-a strigat Țiganu la catalog.)

— Pauză! comand scurt.

Ne așezăm pe scaune. Mai toți clienții din local iau seama la **ii** naiul nostru și se miră. Câțiva mai curioși își părăsesc locurile **i K** apropiate de masa noastră. Unul, înalt și roșcovan, ne spune:

— îmi plăcu chestia; e strașnică, pre legea mea... Da' te face criță! Coniand din nou:

— Atențiune! Cetățeni ai clasei a VUI-a: drepti! Toți sar în picioare.

— Pentru iubita mea: de zece ori gâl-gâl! Cioc-cioc și **i.il** gâl-gâl!

ELIUVII DIMPHEALINDRUMESDTEA 212

—O dată!

—De două ori!

—De trei ori! Și așa până la zece.

—Sticlele la crematoriu! Pac! Pac! Pac! Fiecare zvârle, pe pardoseala de ciment, clo

dirul gol, care se preface în țândări. Pițurcă vine cu o mătură și făraș, ca să ridice cioburile.

—Pauză!

Ne așezăm. Toți ne ținem încă bine, până și Ploșniță, de ca mă temeam să nu ne facă de râs. Ochii ne sclipesc mai viu ca obicei, iar obrajii ni se rumenesc ca focul.

—Cine se declară biruit va fi proscris și exilat în insula Sfân Elena. Chiat dacă am sărbători o divizie sau un corp de armată - n trebuie să ajungem sub masă. Apoi anunț: Partea a II-a, mu/i vocală! La pupitru, maestrul Domisol. Program: **Ga.udea.mus igitu** Piano-pianissimo. Ochi 1/4 întredeschși. Capetele aplecate pe [sp.it](#) în diagonală. Temperatura 40° Celsius. Tensiunea arterială 28!

Și începem încet, ca un vuiet de ape, care se apropie de d parte, de pe întinsul mării:

***Gaudeamus igitur Juvenes dum sumus
Postjucundam juventutem, Post
molestam senectutem, Nos babebit
humus...***

Când isprăvim cântecul, ochii tuturor înoată în lacrimi, miracol s-a înfăptuit cu sufletele noastre, de ne-am trezit cot piți de o înduioșare fără margini ?

Nu știu... In clipa asta mă simt atât de copil și totodată al I de uriaș, încât aș putea să fac cele mai mari prostii, dar și cele m.n sublime fapte.

„Vrem dreptate pentru Dima!”

A doua zi, la 8 dimineața, dregătorii sunt toți în păr, la Cen-n.ilă. Consiliul prezidat de Rogvaiv începe numaidecât ședința.

Iii iau parte, ca simplu observator. Mai întâi, băieții hotărăsc să ii unită un prorest telegrafic ministerului. Tarzan îl concepe astfel:

Rugam respectuos, reveniți imediat asupra eliminării elevului Dima S. Grigore din clasa a VUI-a, fiind o pedeapsă disciplinară adânc nedreaptă; contrariu declarăm grevă generală, până la sfârșitul anului școlar.

Rogvaiv propune să cerem totodată anularea eliminării noas-pe in masă pe cele trei zile, fiind tot atât de nedreaptă ca și pedeapsa

II >I icată mie. De asemenea, trebuie redusă eliminarea lui Magotu | Ic la o lună, la cel mult o săptămână. Consiliul aprobă, dar Magotu |C împotrivește:

— De ce o săptămână? Dacă-1 nimeream, mai du-te-vino, dar «șă?

— Să zici bogdaproste, cimpanzeule, dacă scapi cu atâta! Basu și

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Gâlbează sunt de părere să formulăm și alte reven-

■ **111** ui, ca de pildă reducerea taxelor școlare, sporirea burselor etc. Ki igvaiv respinge propunerea, zice că, vrând prea multe și de toate, nu obținem nimic, într-un cuvânt, trebuie să ne ferim de **diluare**. 1.11 /an reface textul și îl semnează tot el, spunând că numele pe pare îl poartă are trecere politică, ceea ce e foarte adevărat. Țiganu «■ repede la poștă și dă telegrama foarte, foarte urgent.

După asta, dregătorii discută organizarea grevei.

Nici nu se pune problema dacă e cineva împotriva: se înțele-

■ ilc la sine că nu e nimeni. La fiecare școală vor fi postați, chiar III pi >artă, câte trei arperişri. Aceșria trebuie să-i raporteze Centralei

pi devii care nu se supun ordinelor superioare și intră la cursuri, < a sa fie șterși din controalele expediției, ca nedemni.

Dacă ministerul, până mâine la ora 8 dimineața, revine asupra Uminării, totul e în regulă. In caz contrar, pornim greva.

In calitate de observator, îl urmăresc pe Magotu, care are o mutră V i omorâtă și nu scoate o vorbă.

—Ce-i cu tine, gorilă? îl întreb. Ți s-au înecat corăbiile?

—Nu s-au înecat. Dar mi-e teamă să nu luăm apă la gal Dregătorii cată nedumeriți spre el.

—Ce te-a apucat? De ce cobești a naufragiu?

—Sunt împotriva grevei, răbufnește el, încruntat.

—Și, mă rog, de ce și pentru ce ? îl descoase Tarzan. Pentr n-am cerut anularea eliminării tale ?

—A, nu... Nici pomeneală. Aia-i o chestie lichidată..

—Atunci, care-i motivul?

—Foarte simplu: greva e o sabie cu două tăișuri. S-ar a foarte bine să se întoarcă împotriva noastră.

—Nu ne pasă, tună Basu, suntem o forță uriașă, de care n poate atinge nimeni, fără să fie electrocutat cu 12 000 de voi

—Nu mă pun contra, mai cu seamă asupra voltajului, ce vrei, asta-i părerea mea. Nu-mi dai voie să am și eu o părți

Tarzan strigă, îmbufnat:

—Câte poștești, în afara A.R.P.E.T.-ului. Înăuntru, însă, trebuie să fim un gând și o simțire. Asta e tăria noastră, și de-ne vine biruința, înțelegi tu? Ce vor spune ceilalți, dacă te du< școală?

—Cine a pomenit de așa ceva? Mă supun hotărârii luate voi, deși, repet, o dezaprob. Mai întrebați și pe alții, din al, oameni maturi, să auzim ce părere au ei!

—N-avem nevoie de tutori, ripostez eu, căci după asta tre' să ne cumpărăm biberoane.

—Socotesc că suntem în stare să cântărim o situație cu pro noastră materie cenușie, zice și Tarzan.

ELEVII DIN MIHALNDRUME ȘI DE LA 320

— Discuția nu mai are rost, intervine, la rândul-i, Rogvaiv, vreme ce Magotu declară că se va supune hotărârii consiliului

Și, cu asta, basta! Până la prânz, cutreierăm orașul în lung și lat, ca să vestim arpeștii că, începând de mâine, am declarat j generală: nimeni nu mai calcă cu piciorul la școală. Fiecare anii e dator, la rândul său, să dea sfoară la alți prieteni sau cunos care locuiesc prin apropiere și, în felul acesta, până seara, t arpeștii sunt la curent cu marea noastră hotărâre.

Între timp, mă reped de câteva ori la Centrală, să văd dacă nu i umva a venit răspunsul de la minister: n-a venit nimic. Duminică, (Utoritatea școlară nu lucrează, dar cred că trebuie să fie cineva tColo care rezolvă chestiunile urgente. În orice caz, mâine începem 11 va: dacă vine răspunsul afirmativ, o încetăm numaidecât.

A doua zi, luni, sunt cu noaptea-n cap la Centrală. Nicio veste. M.i instalez la biroul meu și aștept să-mi sosească tapoartele ilu-gătorilor delegați cu controlul. Tarzan umblă cu bicicleta de I.i liceu la Normală, de la Normală la Comerț și înapoi la liceu, ca

- i supravegheze personal mersul grevei. Pe la orele 9 vine și-mi i. iportează:

— Victorie pe tot frontul! La liceu nimeni n-a pus piciorul în

- I.is.i. Băieții se plimbă în grupuri prin fața școlii. Michiduță le-a ■ ubit foarte împăciuitor, sfatuindu-i să-și vadă de carte. A recoltat un refuz categoric! Câțiva puști, dintr-a-ntâia, mai fricoși, au vrut 0 între la cursuri, dar ceilalți i-au împiedicat. La Comerț, vreo 10 15 elevi (habar n-am dacă sunt arpești sau nu) au reușit să p.urundă în școală, dar fiind prea puțini - câte doi-trei de fiecare

1 Lisă - profesorii n-au mai ținut cursuri. La Normală, însă, lucrurile iu mers mai greu. Știi că acolo majoritatea băieților sunt interni. \ eștia au intrat la cursuri, în schimb, niciun extern nu s-a dus la kala.

— Vezi, n-ai prevăzut dificultatea asta. Ce facem cu ei ? îi i • i gem din controale ?

— Mai bine să le dăm un **avertisment**.

— Dacă-i elimină din internat, ce ne facem?

— N-o să îndrăznească nimeni să-i dea afară, sunt vreo 250... pol să-și impună voința.

— Atunci, dă-le **avertismentul**.

Tarzan încalecă pe bicicletă și zboară ușor și zvelt spte Școala Ni irmală. Nu trece un sfert de oră și mă pomenesc cu Magotu, su-i I.i nu ca o locomotivă.

— Impărate-luminate, vino numaidecât la cancelarie! Te chea-in.i Michiduță.

Stau în cumpănă: să mă duc, să nu mă duc ? De altfel, știu de ce 1111 mis după mine: vrea să încetăm greva. Dacă aș fi sigur că poate să revină asupra eliminării, m-aș duce. Dar nu poate s-o facă sinii De aceea, tot mai bine-i să stau pe loc.

— Magotu, du-te și comunică-i textual: cât timp sunt elimin n-am ce

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

căuta la școală. Executarea!

Magotu o șterge și după câțva timp îmi trimite un băicuț dintr-a II-a cu un bilet în care îmi scrie că ordinul de la „împ.îi\i\ s-a executat întocmai.

Pe la 10, Domisol și Țiganu năvălesc la Centrală. De grăbit < e, Țiganu alunecă și cade, iar Domisol, care aleargă în urmi, observă și, împiedicându-se de colegul său, se lungește și el pe l' cât e de gras.

— Ho, nebunilor, ce v-a apucat? îi iau la rost. Lăsați-o domol, că nu vă gonesc hunii din spate.

— Sire, găfâie Țiganu ridicându-se, liceenii s-au grupat în < Ioană de marș și au început să manifesteze pe stradă, sub coj ducerea lui Basu.

În clipa asta, se întoarce și Tarzan.

— Ce e? Ce s-a mai întâmplat? întrebă Tarzan. Țiganu îi repetă povestea cu Basu.

— E o idee bună, le spun, ne aduce apă la moară. Vezi, n-prevăzut-o nici pe asta. Ascultă, Tarzan, oprește numaidecât < Ioana lui Basu! Să aștepte pe loc, până când tu organizezi celclall coloane de la Normală și de la Comerț, după care vă contopi **† 11** câmpul din spatele cazărmilor. Țin să fie cea mai impunătoare manifestare școlară din câte au avut loc în anele istoriei.

Tarzan dă să plece.

— O clipă, te rog! înainte de a manifesta pe calea Unirii, trec **in corpore** și pe la sediu. Vreau să văd cum vă prezentați.

— E-n regulă, sire!

— încă o clipă, mi-a venit o idee: Domisol, fanfara! Ce i nifestație e aia fără fanfară? la o trăsură, încarcă instrumentc adună-ți muzicanții, în sfârșit, fa ce-i face, mie să-mi scoți fanl în fruntea manifestanților! Ne-am înțeles?

— înțeles!

— Notează, Tarzane: atât tu, cât și Basu, trebuie să aștepta fanfara. Executarea! Nu uitați că noi nu ne jucăm! Creăm istor

EL E VIII DIMITAI DRUMESPTA 222

Arpetiștii o zbughesc ca potârnicurile, care încotro, conștienți de copleșitoarele lor îndatoriri față de viitorime.

Îmi pare rău că nu m-am gândit să facem și un standard. Ne-ar fi prins de minune acum. Sunt lucruri care ne scapă mereu: nu e > Iiip să le prevedem pe toate la timp. Și mie îmi vin cele mai bune idei abia după ce stau de vorbă cu cineva.

— Bună ziua, domnule Dima.

Tresar. Cine e ? A, domnul profesor Iliuță. Eram așa de cufundat în gânduri, încât nici n-am simțit când a intrat.

— Vă salut, domnule profesor! și-i ofer numaidecât un scaun. El se așază cu o ușoară ezitare. Apoi începe:

—Dragă Dima, dacă nu te-aș iubi ca pe copilul meu, n-aș fi în fața dumată. Inșă n-am putut să fac altfel. Trebuie să te pui în atenția... Să știi, faceți rău, foarte rău. Nu vă dați ■ una pe ce cale ați apucat.

—Domnule profesor, aveți dreptate: am apucat pe un drum pi imejdios. Nu vă contrazic. Dar autoritatea școlară e basma cu-i ii a? Spuneți și dumneavoastră: de ce m-a eliminat pe un an pentru o vină atât de mică? Cred că, la urma urmei, s-ar fi putut **Rce** cu vederea greșeala pe care am comis-o, ținându-se seama iii situația mea școlară. Când pedepsiți disciplinar pe cineva, **trebuie** să-i cântăriți bine fapta, întorcând-o pe toate fețele. Nu-i | i î Am lipsit nemotivat de la școală? Am căpătat note proaste? M am ținut de drăcovenii și scandaluri? Ce-am făcut: i-am tras

Il < va scatoalce lui Zegheanu. Atât și nimic mai mult. O păruială, ■ ni u colegi, care se întâmplă de regulă în fiecare zi. De altfel, o. buia să-1 pedepsesc pentru lașitate. Ce? S-a făcut gaură-n cer l u a l-am scărmanat puțin? A secat Dunărea?

—Nu s-a întâmplat nimic din toate acestea. S-a întâmplat ni a altceva. Dacă vrei să știi adevărul, nu atât pentru ceea ce ai **11.111** te-au dat afară, cât mai ales pentru ceea ce se temeau că poți **11.1** de aici țnainte. Într-un cuvânt, au vrut să te izoleze de elevi,

i nu mai exerciți asupra lor vreo înrâurire de orice natură, sursă 1 noi acțiuni primejdioase.

Rămân cu gura căscată. Sunt atât de surprins, încât nu reușesc i Il (iculez un cuvânt.

L'l — Da, asta a fost... Degeaba le-am atras luarea-amintc
14 săvârșesc o nedreptate. Nimeni n-a vrut să țină seamă de păre
' mea. Totuși, într-o măsură oarecare, ești vinovat. În timpul chetei ai
afișat o impertinență revoltătoare, pe care nici intelige dumată nu
11 izbutea s-o scuze. Dascălii noștri sunt obișnuiți supunere oarbă,
care merge până la umilință. De aceea ei nu înclin ,i înfruntarea,
sub niciun motiv. Dumneata ești un adolescent toate însușirile și
scăderile acestei vârste. Și obrăznicia e cea d armă cu care
adolescentul vrea să se impună. Fiindcă el se consi alfa și omega,
începutul și sfârșitul, axa pe care se învârte globul, De aceea se crede
mereu nedreptățit și luptă deodată cu to.u c armele, ca să-și afirme

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

existența. Uite, asta n-au priceput colegii mei, și eu sunt cel dintâi care o recunosc deschis.

— Vă mulțumesc foarte mult. În cazul acesta sunteți de pai tea noastră.

— Da, întotdeauna am fost aliatul vostru și am susținut nu țiativa pe care ați luat-o și care a dus până acum la înfăptuiri **adj** de frumoase. Eu vreau să apăr expediția voastră, ca să nu apuce **picai** greșite, să nu degenereze în anarhie. De aceea, dă-mi voie, Dinu, să te întreb ce legătură are greva asta neînțeleasă cu expediția transoceanică ? O ajută cu ceva ? Nu. În schimb, îi creează ncaj **1111** suri mari, o poate sugruma chiar. Da, da... Și pentru ce toate astea Ca să-ți aducă dumitale un profit personal, pentru că ești schil ei? Gândește-te bine ce faci... Rezultatul mi se pare nu nun îndoielnic, ci de-a dreptul catastrofal.

— Trebuie să știți, domnule profesor, că n-am propus eu g: Băieții au hotărât să...

— Dumneata însă aveai obligația să-**i** împiedici. Ești șeful și ei îți datorează ascultare. După câteva clipe, adaugă: Di trebuie să mă înțelegi: nu-**i** deloc frumos să apari într-o post de profitor.

— De ce profitor?

— Pentru că ți-ai spus așa: „M-au eliminat, lasă că le an lor! Am o mie de băieți care mă ascultă. Ei bine, n-are să mai c niciunul cu piciorul pe la școală.” A, nu! Nu-**i** corect să sufe mie pentru unul singur.

— Vă rog să mă iertați, nu-i vorba doar de mine, ci de toată **i** lisa. Știți foarte bine că toți colegii mei au fost eliminați.

— Știu, numai că greva a pornit de la eliminarea dumitale. **I** mstit ar fi fost să lupți cu mijloace proprii ca să înlături nedreptatea suferită...

— De ce cu mijloace proprii, când am la îndemână alte posi-
I **II** li **tați**, și nu numai pentru mine ? Un om singur nu poate să facă **decât** atât cât face. În schimb, 10 oameni laolaltă izbutesc cât 15 sau chiar 20 de oameni singuri. Vedeți diferența?

— Atunci, pune oamenii să lupte pentru cauza dumitale.

— Chiar asta fac. Oamenii mei sunt arpetiștii. Și dacă nu-i pun eu să lupte, luptă ei și fără îndemnul meu - ceea ce se întâmpla acum.

— Când aperi o greșeală, faci una nouă. Eu îți vorbeam de aju-**jbrul** unor oameni sus-puși, la care părinții dumitale ar fi putut să ipeleze.

— N-am nevoie de protecția nimănui. Noi știm singuri să ne ipărăm drepturile. Suntem un trup cu o mie de capete.

— Ceea ce spui se cheamă balaur.

— Da, un balaur cu o mie de capete, de care nimeni nu în-**111**. **i** /nește să se atingă.

— Nu ne mai înțelegem, Dima. îmi pare foarte rău că dato-
i na mie balautul a ajuns la atâtea capete...

Spunând acestea, pleacă supărat, fără să-mi întindă mâna, fa-
II să-mi spună bună ziua. Mă uit lung în urma lui, îndurerat, parcă aș fi pierdut o rubedenie. Și o dată mai mult îmi dau seama că

II avem dușmani mai înverșunați ca propriile noastre slăbiciuni.

MIHAIL DRUMESCU

Un curier trimis de Tarzan sosește în goană să mă anunțe că și Inele au aderat la grevă.

Din depărtare, îmi ajung la urechi sunetele unui marș care Uscolește văzduhul. E fanfara lui Domisol. Așadar, arpetiștii s-au felicitat, după cum le-am spus, și se apropie de Centrală. Mă urc repede în balcon, ca să primesc de-acolo defilarea. O râmă uriașă, cu mii de picioare, lunecă încet pe albia străzii. Vuietul pașilor, amestecat cu sunetele muzicii, crește din ce în ce, pe măsură ce se apropie. Încep să deslușesc șepcile băieților și beretele fetelor de școală.

În fruntea manifestanților e un grup numeros de școlăriți rânduite în coloană de marș, câte cinci în rând. Membrii **guve** nului merg pe margine, ținând ordinea, în afară de primul-**ni inii** tru, Tarzan, care pășește țanțoș în fruntea coloanei, de unul **singui**

O mulțime de curioși, bătrâni, femei și copii, staționează | **H** trotuare, luând seama la ciudata manifestație școlară. Unii riili> | mâinile sau clatină capul în semn de încurajare, alții rămân **muți** neștiind ce să creadă.

Fanfara încetează brusc. Basu, cu glasul lui tunător, care M aude de la un kilometru, strigă lozinca:

**Clasa opta-i
pedepsită
Fără vină
dovedită!**

O trompetă uriașă de voci, dezlănțuită din sute de piepturi, **reil** distihul, înălțându-**1** protestatar până la cer. Basu tună din **noj** sacadat:

**Pentru Dima
vrem dreptate,
Fiindcă el
nevinovat e!**

Pe toți zeii din Olimp, spectacolul e magnific, emoționam sublim! Cine o fi compus lozincile? Puteau să fie mai bune... Și <. **im** îmi face semne cu mâna? **0,Jupiter tonans**, e Lotte, iubita m< Pășește mândră în fruntea alaiului de fete, ca un căpitan în fnmi. (companiei. îi răspund cu un zâmbet. Apoi, cu un gest larg, opi efl coloana și-i fac semn lui Tarzan să se apropie:

—Domnule prim-dregător, toate bune. Nu-mi place însă **cum** mergeți. Pășiți alert, în pas de defilare: tac-tac! În ritmul fanfarei, să nu creadă lumea că vă târâți. Și executați clamările în cadența Apropo, cine a făcut lozincile ?

—Aguridă, cine altul? Nu-ți plac?

—Putea să fie mai inspirat. Încă ceva: după ce parcurgeți caii | Unirii până în dreptul parcului, vă împrăștiți în ordine și vi duceți acasă. S-a înțelese? Executarea!

Fanfara atacă un marș și arpetiștii

porne
sc în
tactul
muzic
ii,
nind
surd
calda
râmul
, apoi
cotes
c ca
să
apuc
e pe
strad
a
princi
pală.
Mă
simt
ușor
ca
fulgul
,
aproa
pe
imate
rial,
parcă
mi-ar
fi **ere**
cut
aripi
în
spate
și la
picioa
re.
Dacă
îmi
trece
a prin
cap
să
zbo

sunt sigur că m-aș fi înălțat în văzduh, numai datorită voinței. Niciodată n-am să uit clipele acestea de extaz...

Vești neplăcute

Arpetiștii de la posturile de observație îmi dau de știre că totul petrece în regulă: niciun picior de elev n-a călcat la cursuri.

De altfel, nici n-au mai venit băieții la școală, ca azi-dimineață, iei larcce acum știu cu toții că este grevă și nu s-au mai ostenit să i.i drumul în picioare degeaba.

La orele 5 avem consiliu extraordinar la Centrală. Dregătorii
I .ilangei sunt toți prezenți, în afară de Tarzan. El ce-o fi pățit ? E cu puțință să lipsească tocmai el?

Pe când facem tot felul de presupuneri în legătură cu absența lui, o bicicletă se oprește în dreptul Centralei și Copoiu, băiatul lui Balaci, șeful poliției, descăleca sprinten și intră ca o vijelie în birou.

— Sire, jelanie mare! Babacu a primit ordin să închidă Cen-

II ala și s-o pună sub pază.

Vestea cade ca un trăsnet.

— Ce are poliția cu Centrala noastră? se înfurie Magotu. Pu-i< m s-o păzim și singuri.

— Nu fi idiot, urangutane, ripostează Copoiu, e o măsură re-piesivă, față de greva noastră.

— Ascultă, Copoiu, când se va întâmpla „deșteptăciunea” as-i I? îl întreb încruntat.

— Habar n-am. îndată ce am mirosit chestia - pentru că eu l u . chipurile, pe secretarul babacului - am șters-o la cartierul ge-i H ral, să vă anunț baclavaua.

— Na-ți-ofrântă, Sarsailă! rostește Basu

Îngrijorat. Ce ne fa-■' ni, fraților?

Fiecare își frământă creierii, pentru a găsi o soluție.

— Uite ce e, le spun, nu ne rămâne nimic altceva de făcut, de-î ,u să ne mutăm.

— Să ne mutăm în altă țară! găsește Magotu cu cale să dc< li me un vers din poezia **Oltul de** Octavian Goga.

— Du-te dracului, cabotinu!e, nu poți să fii o dată serios'. \ repede Basu.

Reiau:

— Prin urmare, ne mutăm, am spus. Strângem banii din < .1 de fier, împachetăm arhiva din dulap și o ducem... Aici e **aug** Unde o ducem?

— Aduceți-o la mine, sare Țiganu.

— Nu-i bine. Trebuie să găsim pe cineva să nu facă parte guvern.

— Atunci, la mine, sare Copoiu. Vă costă doi lei.

— Eureka! La odrasla polițaiului e cel mai potrivit loc. Cu nii o să caute pretutindeni lucrurile noastre, dar nimănui n-o treacă prin cap că sunt ascunse tocmai la șeful lor. Povestea furtul elefantului alb se repetă. Dă-i, Esculape, doi lei pentru chArpetiștii își suflecă mânecile și se apucă de treabă. Str arhiva și o împachetează în colete mici, care se pot lua în m' Esculap ridică banii din casa de fier, ca să-i ducă la farmacie.

Când suntem aproape gata cu pregătirile, hop, ne pomenim Tarzan!

— Ce-i cu tine, primule?

— Pe dracu'! bufnește el. După masă m-am culcat puțin, er frânt de oboseală; când mă scol și dau să plec - ușa încuiată! închisese tata în odaie.

— Și cum ai ieșit ?

— Am spart ușa, praf am făcut-o! Să se sature domnul prim Dar voi ce faceți aici? Împachetați? Ce v-a apucat?

Îi povestim cele întâmplate și el ascultă

ului. Apoi, spu gând de mânie, strigă:

— E o întreagă conspirație împotriva noastră! Când aude că ordinul de sigilare a pornit de la prefectură, Ti zan face iar spume la gură și urlă:

21 Până când vei abuza de răbdarea noastră, Catilina?

— — *Quousque tandem abaterere CatUinapatientia nostra?Quamdiu etiam istefuror tuus eludet nos?*²¹

²¹ urmează Ploșniță, declamând cu gesturi largi.

— *Ad quem finem iactabit sese audacia effrenata?*²³ completează Gălbează, strângând pumnii.

Păcat că aceste vehemente proteste în limba strămoșilor noștri nu rezolvă nimic. Totul atârnă numai de noi. După ce isprăvim 11 eaba, înhățăm la repezeală câte două pachete...

— Stați pe loc, le strig băieților. Ce-ar fi dacă am sigila noi înșine Centrala? Să le jucăm sticleților o farsă de pomină.

— O idee la capac! Se aprobă cu brio! Zis și făcut. Magotu face rost de pecete și ceară de la băcanul din colț și în zece minute treaba e gata.

Apoi ne despărțim. Fiecare dintre noi pornește care încotro, i ti pachetele la subsuoată.

Seara, ies în oraș cu Magotu, să dăm o raită pe Unirii. Poate mai aflăm ceva noutăți. Ne abatem pe la Centrală, luând seama la Mgilii. Sunt tot sigiliile noastre. Așadar, n-a umblat încă mâna ^ i 11 masă pe-acolo. Cobotăm la liceu și ne oprim la afișierul prin-i ipal. Magotu aprinde câteva chibrituri. Nimic nou. In dreptul ca-t. icombelor lui Nea Iancu, ne întâlnim cu Țiganu, care ne spune i a vreo cinci-șase băieți au tăbărât pe Attila, i-au pus sacul în cap și l au burdușit în lege.

Vestea mă contrariază. Cine să fi făcut isprava? Basu? Nu cred. I l n-avea nevoie de ajutoare. In afară de asta, m-ar fi prevenit. Tar-in ? Ploșniță? Exclus. Poate Găliganu. In orice caz, nu-mi place deloc agresiunea asta pe ascuns. E lașitate curată!

— Te pomenești că-ți pare rău de Attila, se miră Magotu.

— Vorbești prostii! Nu admit legiferare fără poruncă de la i n i părăție, pricepi ? Trebuie să aflu încă astă-seară cine a lucrat pe tont propriu.

Pornim'o goană furibundă prin oraș, ca să-i descoperim pe **ir**.i esori. Trecem pe la Leagăn (Rocoș, Găliganu și Corcoduș habar

**a Până când o să-ți mai
suportăm furia? Când
va lua sfârșit
îndrăzneala ta?**

n-au), ne ducem la Copoiu (nu știe nimic), Ploșniță (așijd Tarzan n-a venit încă acasă, la Esculap nici nu face să ne stri pingelele, el e în afară de orice bănuială, tot așa și Domisol, Basu se jură că el n-a văzut, nici n-a trecut pe acolo, dar îi rău că nemilosul destin nu l-a desemnat pe el să-l atingă pe A la integrarea corporală.

Atunci cine să fie făptașii ? Și de ce stau în umbră? Mister! trei ori mister!...

Pe la miezul nopții, când mă lupt cu somnul, un gând îmi păra luminos în minte.

Fără doar și poate că Balaci, șeful poliției, a făcut această isp cu agenții lui, ca să-i plătească polița lui Attila, pentru bătaia care i-a tras-o lui fiu-său, Copoiu. Ocazia era foarte nime pentru bunul motiv că toată lumea ne va pune nouă în spi fapta lui Balaci.

—Dacă n-o fi așa, mă adresez aieva arpetiștilor, să nu-spuneți pe nume!

Nori negri pe cerul nostru

Nici nu fac bine ochi și aud o bătaie puternică în ușa. Tre să fie Lotte, care are de gând să-mi aducă un răvaș. De ce-o fi rînd așa tare ? Când colo, e Smaranda, servitoarea.

—Ce este?

—O scrisoare pentru mata.

—De la cine?

—A adus-o o fată.

—Ce fată? fac nedumerit.

Smaranda ridică din umeri, neștiind ce să răspundă.

—Dă-o-ncoace!

Iau biletul și-l citesc. E de la Copoiu citire:

***Sire, e borțoasă râu chestia.
Babacu a primit ordin să-i ar pe toți
capii expediției transoceanice.
Șterge-o, pînă nu te um***

Dau fuga și-l scol pe Magotu.

— Cimpanzeule, ia uite ce plăcintă am primit.

El, cu ochii cârpiți de somn, citește răvașul și îngălbenește ca iurta de ceară.

— Pe unde scoatem cămașa?...

— Scoate-o peste cap și îmbracă-te în doi timpi și trei miș-I .11 i. Apoi, pas alergător, îi anunți pe majoriști s-o șteargă, care pe **tinde** și cum poate. Ia-l și pe Zgără... ca să faceți treaba mai re-pejor. Eu îmi voi muta reședința în oraș, rămânând incognito l'.mă la noi dispozițiuni.

Mă întorc în grabă, gândind unde să mă refugiez. La Obogeni, l.i părinții lui Șoimaru? (Aș putea profita de împrejurare, ca să-i i .iportez dragului meu aghiotant că am îndeplinit misiunea dată.)

Dar nu-i bine, m-aș simți stingher în preajma unor oameni aproape necunoscuți

pentru mine. Și apoi, cum să le justific șede-i ea mea? Mai nimerit ar fi să mă ascund la Lidia, profesoara mea de dragoste. Nu se poate, aici sunt opreliști de conștiință. Rămâne de văzut ce voi face.

Înghesui câteva lucruri într-un geamantan și-l închid cu cheia.

— Ce-au pățit cârlanii, de s-au sculat cu noaptea-n cap ? o aud pe Dona Bianca bombănind în sală. Mai pun la cale vreo blestemăție ?

Mă uit la ceas: 5 și jumătate... Afară e întuneric, felinarele de la ieșirea stradă încă nu s-au stins.

— Ce faci, urangutane? Nu ești gata?...

— Gata. Vin cu Zgâra...

— Vă aștept în sufragerie. Plecăm împreună.

Când mă vede cu geamantanul în mână, gazdă zgâiește ochii la mine:

— Ce mai e și asta? Vrei să pleci ?

— Da, Dona Bianca, pentru scurtă vreme.

Nici nu isprăvesc bine vorba, că târâitul soneriei îmi zgârie urechile. Ghinionul ghinioanelor: n-o fi poliția?

— Cine-o fi sunând la ora asta? se miră gazda. Aștepți pe cineva? Ridic din umeri:

— Nu. Pe nimeni. Mă duc să văd cine-i.

Soneria, țârrr din nou, mai stăruitor. Pitesc geamantanul sub masă și mă precipit spre ușă... Dindărătul ei se deslușește uniforma unui comisar. Ait! Chiar dumneaei e, poliția! Pe mine mă cam să mă înhațe.

Intr-o clipă, îmi fulgeră prin cap atâtea planuri de salvare, îmi cât n-apuc să mă hotărâsc pentru niciunul dintre ele.

—În numele legii, deschide! strigă omul forței publice zgu duind ușa.

Trag zăvorul, nu-i de glumă.

—Pe cine căutați ?

—Aici șade Dima Grigore ? îmi vine în minte să-i spun că numitul locuiește...

alături, î
casa vecină. Până se duce și se întoarce,
aș avea destul timp să mă cărăbănesc. Dar
nu știu ce mă împiedică să ascult gându
Răspund:

—Aici...

—Dumneata ești ?

—Nu... E în cameta lui. Doarme la ora
asta...

—Dar Goanță Ștefan?

—Nici el nu s-a sculat...

—Du-mă până la ei...

— Vă duc, dar ce s-a întâmplat ? întreb
de formă, ca să mă p într-o situație
verosimilă împrejurării.

— Aș, nimic... O mică formalitate...
acolo...

— Pofțiți...

în sufragerie, Dona Bianca și Lotte au
rămas înlemnite **un** lângă alta și cată spre
noi cu priviri de groază.

—Nu vă speriați, le spun, nu-i nimic,
doar o mică formalitate. Apoi,
adresându-mă comisarului, un ins
rotofei, cu nasul turt'

ca o pătlăgică, îi îndrept pașii spre odaia
mea.

—Pe aici, domnule comisar.

Deschid ușa, în clipa când dă să intre, îl
îmbrâncesc înăunt cu atâta putere, încât
aud limpede zgomotul căderii. închid c
cheia și mă pomenesc în spate cu Magotu.

—Pas alergător!... Năvălim în sufragerie
ca vântul. Abia găsesc timp să-o anun
telegrafic pe Dona Bianca:

—Sechestrat curcan odaie! Adio!

Ulterior, vești...

Geamantanul - și țâști pe ușă, cu
Magotu, ia-o la sănătoasa cât ne țin
picioarele. Am auzit-o pe Lotte plângând,
dar acum cine are timp de ea să-i explice ?
O apucăm pe stradă în sus, fără țintă, tot
uitându-ne după o trăsură care nu se

arată.

— Stați! auzim o voce tunătoare. Stați, că vă împușc!

O namilă de vardist ne taie calea, proțâpindu-se înaintea noastră, cu revolverul în mână.

Hait! Am pus-o de mămăligă. Încremenim pe loc, în fața amenințării.

— Ce-i cu voi? Ale cui sunr geamantanele?

Ne crede hoți... Nu trebuia să fugim cu ele pe stradă - mare greșală! Uite, am dat de bănuț netotului ăsta, și acum descuț i ați-vă, băieți, dacă puteți!

— Nu suntem hoți, domnule vardist, îi spun, mergem la gară, am alergat ca să nu pierdem trenul...

— Lasă poveștile... cunoaștem noi șpilu...

— Nu vezi, nene, că suntem elevi de școală? De ce ne iei drept borfași? Încearcă Magotu să-1 înduplece.

— Văd eu, dar de ce n-aveți carnete?

— Avem, domnule vardist, însă pierdem trenul, nu înțelegeți omenește?

— Care tren măi, ce tren aveți voi la ora asta? Scot din buzunar o rublă și i-o întind:

— Uite, aici, trenul...

Vardistul zgâiește ochii la monedă și, cu toată dârzenia omului legii, se înmoaie ca un bulgăre de gheață peste care torni apă fiartă.

— Hai să vă cred... surâde el și încearcă tăria rublei cu dinții. Răsufăm ușurați. Obiceiul pământului a funcționat fără greș. Dar ce folos? Din spate se aud signale, o umbră aleargă pe

trotuar, stârnind alarma. E comisarul care a scăpat din captivitate și se află pe urmele noastre.

— Pune mâna pe ei! îl auzim strigând de la o mică depărtare. Vardistul a tresărit... „Vasăzică nu-i lucru curat cu băieții ăștia”,

și o fi spus, și, uitând de bacșișul gras cu care ne plățiserăm libertatea, ne înșfacă pe amândoi. Dintr-o smucitură, mă eliberez din Diâna lui și fug, lăsând geamantanul în voia soartei.

—Stai! Stai că trag! tună vocea lui din spate.

Din păcate, soarta mea e pecetluită. Trei oameni, pese..... muncitori care au plecat la lucru, pun mâna pe mine și mă adtj pe sus înapoi.

Și iată-ne tot alaiul poposind la secția de poliție. Comis.u ui Pătlăgică ne introduce într-o celulă la subsol, având ceva mai |(| de tavan o fereastră cu gratii, pe unde se văd trecând picioare dl bărbați și de femei. Sumbra încăpere n-are altă mobilă decât d< >u.i paturi de fier suprapuse, cu rogojini în loc de saltele și câte o păt **ui** .1 cazonă. În patul de jos se află un deținut care șade întors cu l n l la perete. Probabil că doarme.

Rămași singuri, ne uităm unul la altul, gata să pufnim în Dar e numai o grimasă - râsul ne îngheață pe drum.

—Ne văzurăm și pe aici... mama lui de ghinion! scrâșneș Magotu de ciudă.

—Nu-i ghinion, e prostia mea... Nu trebuia s-o ștergem bagajele.

—Ghinion, neghinion, vorba e că am încurcat borcanele. Se aude un oftat. întoarcem capul spre patul de unde a porn Magotu se apropie și se uită la tovarășul nostru de suferin

—Rogvaiv, tu ești mă, viceregentule ?

Nu-mi vine a crede... Deci și pe el l-au priponit, pesemne ase

sau în timpul nopții. Dar colegul nostru, care e treaz, nu se ridi nici nu spune o vorbă de prietenie. Amândoi ne uităm la îngroziți. E stâlcit în bătăi, are un ochi vânăt și o rană la falcă, il care încă mai curge o dâră de sânge. Pe trup n-avem

cum vedea urme i-au lăsat zbirii. Aproape că nu ne recunoaște și, chiar dai știe cine suntem, nu-i arde de explicații. Surâde o clipă, și surâsul lui e mai mult o grimasă de durere, apoi închide ochii, dântlu n. de înțeles că vrea să fie lăsat în pace...

— Ne retragem în vârful picioarelor, să nu-1 tulburăm.

— Asta-i o crimă, strig înăbușit, pentru ce l-au schingiu astfel?

— Magotu se uită la mine ca năuc:

— Lasă-1 pe el, a trecut prin târbacă, vezi mai bine de noi ce să pățim...

— De ce ? Ce-am făcut ? L-am omorât pe Brătianu ? Am trădat patria? Am furat tezaurul Băncii Naționale?

— Parcă-i nevoie de parascoveniile astea? Se vede că n-ai călcat pe la curățătoria chimică...

— Și ce-i cu asta? Nu pot îndura nedreptatea, înțelegi? Îl voi i .i/buna crunt pe Rogvaiv... Bestiile care l-au cotoșogit vot plăti cu i ipul fărădelegea lor... îi desființez, îi curăț de pe fața pământului.

— Revolta mă înăbușă, n-o mai pot înduta. Mă apucă un neas-i.impar ciudat, neastâmpărul apei care se izbește de maluri. Mă plimb încolo și-ncolo, din nevoia de a face mișcare.

— Dacă m-atinge careva numai cu degetul, mor cu el de gât... Magotu se sperie. Știe că nu glumesc, că nu pot glumi în aceste

i li pe grele.

— Poate vine babacu-tău... Numai un semn să facă, și am scăpat de bucluc. Cred că Dona Bianca l-o fi anunțat...

— Tata? Ar fi o catastrofa să știe că sunt arestat. Taci, nu-mi pomeni de el!...

— Magotu cată nedumerit în ochii mei, dar acum n-am chef să-i deslușesc relațiile mele cu tata.

— Atunci, să vorbim cu Copoiu... Altă nădejde nu-i...

— Asta, da. Numai să putem face legătura...

În clipa în care pronunț fraza, mi-a și venit în minte un plan. Scot din buzunar o hârtie, un creion și-i scriu lui Copoiu:

***Copoiule, au pus gheara pe noi.
Suntem trei: Rogvaiv, Magotu si eu,
la Secția a H-a. Fă pe dracu-n patru
și scapă-ne cu fața curată, altfel, e
dejale. Ai o rublă pentru serviciu. În
plus, patria recunoscătoare.***

N-am plic... îndoiesc hârtia, vâr colțurile unul într-altul și scriu *It I resa*. Apoi mă urc pe umerii lui Magotu până în dreptul ferestrei, muie geamul are lipsă un ciob - desigur, pentru aerisire. Strig un **i re** căror, dar omul își vede de drum. Apelez la altul, acela se oprește, **mă** ascultă și, când aude despre ce-i vorba, spune că n-are timp și pleacă. Mai bine aș recurge la femeii. Opresc una - e grăbită, se duce **la** sctviciu. Trece o fetișcană în uniformă; nu cred că se duce la și **oală**: e prea de dimineață. N-are nevoie să se aplece prea tare la **Kam**, e scundă de felul ei. Surpriza surprizelor!

—Nu sunteți domnul Dima dintr-a VUI-a? mă întrebă.

—Da, eu sunt, din păcate...

—Și ce căutați aici? Ce-ați făcut?

—Nimic. M-au arestat adineauri...

Probabil din cauza grevi **i**

—Vai, ce rău îmi pare! exclamă foarte emoționată fetița, **g|** ta-gata să plângă.

Îi spun ce să facă, unde să-1 găsească pe Copoiu ca să-i d< biletul în mână - dacă încape pe mâna altuia, e jale mare.

—Mă duc întâi să iau pâine, duc pâinea acasă, stăm apro.u **11** la numărul 5; pe urmă, alerg unde m-ați trimis. Bine?

—Foarte bine.

—Vă aduc tot aici rezultatul?

—Nu-i nevoie. De-ajuns să dai adresantului biletul.

—Ba, vi-1 aduc, de ce să nu fie nevoie?

— Bine, adu-1, dacă vrei... Și pleacă

iute, cu pași mărunți, aproape fugind.

Era și timpii

căci prea se lungise convorbirea.

— Am reușit, urangutane... Ai văzut ce

înseamnă popularitatea

—Bine că n-au prins sticleții de veste, zice Magotu, îndrepându-și umerii striviți de atâta povară. În orice caz, chestia a fost clasa una. O da Dumnezeu și-om scăpa teferi din fabrica de puni m

—Să zicem că noi scăpăm, dar ceilalți?

Ce facem cu ceilalți Magotu parcă pică din pod:

—I-or fi priponit și pe ei...?

—Dar ce, sunt cu stea în frunte ? El

crede că de Tarzan nu se atinge nimeni,

că-i băiatul prinu

rului; nici de Esculap... Sau, dacă au ordin să-i înhațe, ca făcând parte din conducerea A.R.P.E.T.-ului, o fac numai de formă, lai să-i treacă prin târbacă. Însă pentru Ploșniță, Gălbează, Agurida și Domisol nu garantează...

Grei nori s-au abătut pe cerul nostru. Nu m-așteptam... Ș pentru ce ?

—Nu v-am prezis eu că greva are două

tășuri ? zice Mag< >t 11

—Chiar dacă avea douăzeci, și tot trebuia s-o facem... Nimic nu se dobândește fără luptă, pentru că nimic nu pică din cer de .1 gata, asta s-o știi de la mine.

În timp ce vorbim în șoaptă, ca să nu-l tulburăm pe Rogvaiv care a adormit, cineva de-afară trage zăvorul. Aha, avem musafiri. Deziluzie! E proaspăta noastră cunoștință: comisarul Pătlăgică. Intră pe ușă țanțoș, în uniformă care țipă pe el. La urma urmei, bine, i făcut c-a venit, trebuie să-l luăm în primire, nu putem lăsa așa lucrurile. Și-i strig în față, fără să mai iau seama la starea lui Rogvaiv:

— Ascultați, domnule comisar, vă fac răspunzător și veți plăti cu viața toți aceia

care l-ați stâlcit pe colegul nostru de acolo... Să nu crezi că glumesc.. în locul uniformei ăsteia, ai să porți una vârgară, căci e păcat s-o prăpădești tăind sare. Ține minte ce-ți spun!

Pătlăgică clipește din ochi ca prostit și-mi aruncă o privire feroasă, gata să rîmbage în sperieți.

— Eu, la pușcărie, mă banditule, care nu te supui legii și mă sechestrezi în locuințe particulare? Da' cine ești tu în Țara Românească? Deputat, senator, ministru - cine mă-taești?

Și fulgerător îmi arde câteva palme îndesate, încât mă năuceș-te. Magotu se repede să-l oprească, zbierând din rășputeri:

— Nu da, că te-ai nenorocit! El nu-i ministru, dar e tat-su... Intervenția urangutanului e nimicitoare. Comisarul paralizează pe loc:

— Ministru? Unde ? îngaimă el cu glas pierit.

— E ministrul României la Paris... N-ai auzit ? Toată lumea știe... Tata nu mai e de un an și jumătate în acest post, dar Magotu

face foarte bine că minte bruta, ca s-o pună cu botul pe labe. Pătlăgică nu-i convins, încă luptă cu sine:

— Nu mă duceți cu cobza?

Terenul pe care ne-am așezat e fertil. Încă o dată spiritul practic al urangutanului a găsit soluția miraculoasă, a pus degetul pe **i** ma care doare, fiindcă oamenilor de teapa comisarului, în lipsa unei conștiințe e frică și de umbra lor. E timpul ca eu însumi li l sprijin cu toată tăria:

— Nu-i vorba de nicio „cobză”. Uite carnetul meu de școlar. 'M **rie** aici că sunt născut la Londra? Scrie că-s fiul lui Stroe Dima, **ministru** plenipotențiar?

— Va să zică, născut la Londra? bâiguie polițistul prostit.

Locul nașterii mele l-a impresionat teribil, mai mult dec profesiunea tatei.

—De ce nu?... Am două cetățenii: română și engleză. Te-convins acum, domnule comisar?

—Da... da... da... Nu înțeleg însă de ce mi-a dat otdin șeful vă ridic ?

—E o eroare la mijloc, care se va lămuri, spre paguba lui.

—Așa-i... Se-ntâmplă la noi... S-au mai întâmplat de-astea dar acușa e grav.

L-am anulat complet, e o fanoșă... Sunt călare pe situație, di nu mi-am venit bine în fite din pricina loviturilor încasate.

—Toate bune. Dar cu scatoalcele alea ce facem?

—Vă cer scuze... vă rog!...

—Scuze cu capul spart, tâlharule ? răcnesc la el, apucat bru de toate furiile, și în aceeași clipă îi aplic cu dreapta o directă l« 1 midabilă la plex.

Mizerabila creatură se clatină amețită când într-o parte, c în alta, apoi cade pe jos, grămadă.

—Hai, urangutanule, îi fac semn din ochi. In clipa următoare suntem pe coridor. Zăvorul la ușă - și p tecuța! încet, Magotule, nu zori... Și fară tremurici, că te ia mau dracului... Libertatea e un lucru de preț...

La poartă, un vardist stă de vorbă cu o femeie.

—Fii bun, te rog, unde îl găsim pe domnul chestor Balac 11

—Păi la chestură, unde vrei să-1 găsiți?

—Nu-i acolo... Ne-a spus cineva c-a venit aici.

— Nu, mă băieți, ne explică vardistul, pe-aici n-a fost. Duo și-vă la chestură, că acolo lucrează dumnealui.

Îi mulțumim și plecăm mereu atenți înapoi, la orice mișca Liniște în spate, nu se întâmplă nimic. Pătlăgică încă o fi zăc pe podea - să-i fie de bine și la vară cald!

— Vezi că-ți curge sânge din nas,

observă Magotu... Atâta rit) Scot batista, tamponez de câteva ori, apoi o țin mai departe locul rănit.

- Știu că l-ai atins, de i-au mers fulgii!
- **Silention**, urangutane, până ieșim din zona incendiară

E timpul să grăbim pașii. La prima întretăiere de srrăzi, ne despărțim. Eu o iau într-o parte, Magotu într-alta, să nu ne în-luțe pe amândoi, în caz de urmărire.

— Fii cu ochii în patru, cimpanzeule! îți dau de știre la timp potrivit... Copăcel!

Și cu acest avertisment intrăm, pe drumuri deosebite, în libertatea pierdută.

Popescu Anatolie

O apuc în neștire pe o uliță îngustă și strâmbă, cu case scunde, sărăcăcioase, căreia - sfântă coincidență - îi spune strada Libertății. N-am făcut bine că m-am despărțit de Magotu. Sunt parcă singur pe lume, mă apasă urâtul... Dar mai mult decât urâtul, îmi simt greu sufletul. Știu și eu? Poate nu trebuia să-l atac pe **11** miisar... Și așa îmi recăpătăm libertatea, doar apucasem, datorită istețimii lui Magotu, pe un drum victorios. Și, în afară de asta, **mai** era Copoiu, care nici n-a avut când să **lucreze...**

Dar ăsta sunt eu - omul acțiunilor spontane. Niciodată nu v.îd ceea ce vine după faptă. Cu toate astea, în cazul Pătlăgică, ar **11** fost cu neputință să amân cine știe când răzbunarea pe care mi-o . **nea** toată ființa, din cauza palmelor lui nesocotite. Nu, nu puteam aștepta, rece și calculat, era dincolo de firea mea. De aceea **t** am plătit repede, cu vârf și îndesat, încheind pe loc socotelile **I II el**. Îmi pare rău numai de Rogvaiv că a trebuit să-l las acolo, la voia întâmplării, trăgând spuza numai pe turta mea. Dar, stai, se

găsește o soluție și pentru el. Bine că mi-a venit în minte. Voi vorbi **CU** Copoiu. Bineînțeles, direct nu-i chip, însă îl iau la telefon. Și **nu** l las, până nu-i rezolv cazul. Măcar să-l interneze undeva, într-un spital, și pe urmă vom vedea ce va mai fi.

Asta-i una la mână. Al doilea, ce fac eu? Încotro îmi îndrept **l** ușii ? De întors la Dona Bianca, nici vorbă. Dacă aş trage la Lidia? Nu se poate decât la vremea prânzului, acum e la serviciu... Nu-i **i i. u e** mai potrivit să-mi găsesc o gazdă temporară? Bine, găsesc, să **l l* cm**, dar cum te duci așa, cu mâna goală? Geamantanul cu lucrurile a rămas peșches polițiștilor. Și atunci cum o scoți la **cap** băiețaș ? Mai bine las timpul să descurce tot ce-am încurcat, și **gattl**

E frig, începe să sufle un vânt tăios, dar mie aş zice că **mi** cald. De o oră cutreier străzi pe care niciodată n-am călc. u i piciorul. Și se plimbă prin capul meu tot soiul de gândun, l u , nicio legătură cu clipa actuală. Mi-aduc aminte că odată Lidia îmi spusese că lucrează în ture. Dacă-i așa, s-ar putea să fie **l l l > ■ |** în dimineața asta. Nu-i rău să încerc. Cum mi-o fi norocul!

Iată-mă în strada Calomfirescu, urcând scările la primul etaj .Vad o tăbliță pe ușă: **Lidia Predescu**. Am nimerit bine, aici șade. **Sun** f dată, prelung. Aștept câteva minute - tot atâtea secole. **Ni**< || mișcare. Ghinion, e la slujbă domnișoara profesoară de **ama** Totuși, nu mă îndur să plec, sun a doua oară. În fine, se aud **p** dinapoia ușii.

—Cine e ? răsună glasul Lidiei.

—Eu, Dima. Deschide, Dulcinee!

—Ce-i cu tine la ora asta? Spune **ora asta**, de parcă aş fi trezit-o cu noaptea-n cap. Ușa

crapă și prin deschizătură răsare căpșorul Lidiei cu părul r.i\ .l **i** și ochii somnoroși. Îmi șoptește destul de stingherită:

— Iartă-mă, nu te pot primi acum. Am

musafiri, mi-a picat o mătușă de la Severin... Mă scuți, tu, nu-i așa?

— Desigur, Dulcinee, consider că n-am venit. Numai că su într-o situație cam critică.

— De ce ? Ce s-a întâmplat ?

— Prea lung ca să-ți explic. Mai bine împrumută-mi cincizec sau o sută de lei până diseară și un geamantan vechi și gol.

— Banii ca banii, dar geamantanul ce ți-o fi trebuind?

— Dacă vrei să-mi faci un serviciu, fa-mi-1, fără explicații...

— Așteaptă un pic și... nu te supăra...

După câteva minute se întoarce cu banii și cu geamantanul

— Mersi, Dulcinee, recunoscător până la adânci bătrânețe! În seară îți restituiesc suta. Am bani, dar îmi trebuie, știi, imediat.

— Bine, bine, fără explicații.

Dinăuntru, prin ușa întredeschisă, răbufnește până la uree lăcrășoasă o tuse uscată, groasă. Ce fel, e un bărbat în dotmitot ci ? Nu mă pot prefăca că n-am auzit nimic, zgomotul a fost prea evident.

— Nu mi-ai spus că mătușa a venit cu bărbaru-său... o ironizez, făcând pe naivul.

— Am uitat, tu... închipuie-ți! răsuflă Lidia ușurată.

O las în plata... domnului din dormitor și cobor scara câte trei trepte dintr-o dată.

Intru în primul magazin și târguiesc tot ce-mi trebuie: de la săpun și ciorapi până la periută de dinți și pastă. Îngrămădesc lucrurile în geamantan și încep iar colindatul pe străzi. Nu pierd prea mult timp. La poarta unei case ochesc un bilet „de închiriat”, la să încerc aici, mi-e lehamite de atâta umbrelă, și, afară de asta, geamantanul mi se pare mereu că-mi poartă ghinion. Pătrund într-o curte bine îngrijită, unde mă întâmpină o femeie între două vârste.

— Sunt pentru cameră, așa putea s-o

văd?

— Poftim!

Cercetez sumar noua mea locuință, pentru că în situația în care mă găsesc sunt silit s-o închiriez, chiar dacă ar ploua înăuntru.

— Chiria costă 25 de lei pe lună.

— S-a făcut, doamnă, o iau.

Îi dau un aconto, și proprietăreasă se apucă să-mi scrie chitanța. Mă întrebă cum mă cheamă. Îi spun: Popescu Anatolie. Numele mi-a venit fulgerător în minte, și niciodată nu mi-am dat scama pentru ce am ales acest nume atât de caraghios. S-a isprăvit **i** u Dima Grigore. De-acum înainte, intru într-o nouă piele, port nume de împrumut, devin altcineva.

Mă întorc în oraș. Încotro să-mi îndrept mai întâi pașii? Hai-dem la poștă, poate îl prind pe Copoiu la telefon. (Ce-o fi făcut puștanca, i-a dat bilețelul meu? Cred că da, era isteată, avea ochi de veveriță.) Nu mă tem că mă vor înhăța sticleții. Oho, am pi-i mare mai iuți decât ei, și pe urmă - boxul să trăiască!

În cabina telefonică, cer chestura.

— Alo, chestura? Vă rog dați-mi pe domnul Balaci-junior... Tu ești, Copoiule? Aici, știi cine este... Foarte bine. Ți-a adus fetița **i** avășul? Chiar acum? De ce așa de târziu? Aha, abia ai venit... te-a așteptat, sărăcuța... Sigur că nu mai e nevoie. Am scăpat de la gros prin **knock-out...** a fost ceva ca-n filme... Dar alta e problem.i Copoiule... Am dat acolo de Rogvaiv, zăcea în nesimțire... .il>i

ne-a recunoscut. Spune-mi și mie pentru care motiv l-au sching.....

În halul ăsta? Fă bine și deschide o anchetă, bestiile alea **si In** pedepsite exemplar. Și urgent internează-mi-**1** pe Rogvaiv la **spital** înțelegi? Da, măi, e grav, nu exagerez deloc, dacă-ți spun că zace m nesimțire? Faci treaba urgent? Ai cinci lei pentru serviciu. Bravf ție, Brutus...

Stai, stai, cu ceilalți ce e? Da? Când îmi spui? A, s.i nj întâlnim? Bine, ne întâlnim. Unde, când și cum? **Dopopranzo, „l cinque heure't'Sehrgut, mein liebeHerr.** Nu mi-ai spus unde? **Il u** la „Asta-i muzica ce-mi place"... Bine?... Atunci, **bye-bye!**

Cu Rogvaiv s-a aranjat. Vreau neapărat să știu ce s-a întâmplat cu ceilalți mari dregători, dacă au fost arestați sau nu. Cred că B Tarzan și pe Esculap n-au îndrăznit să-i **deranjeze.** Corb la codi nu-și scoate ochii!

Avea dreptate Magotu că greva e o sabie cu două tășuri. Acum lucrurile s-au întors împotriva noastră. Totuși nu ne dăm bătăuți greva continuă, orice s-ar întâmpla, chiar dacă întreg corpul **pro** fesoral **-y compris Robespierre** - ar bea cucută în semn de protest

Oricum, autoritatea școlară trebuia să răspundă la întâmpin.u • | noastră telegrafică **altfel** decât prin represalii. Lasă, lasă, îi vin eu **CJ** hac. Mă gândesc să scriu o broșură, înșirând faptele așa cum \ **m** întâmplat, și s-o răspândesc în mii, chiar zeci de mii de exempl.u e. ca să judece toată lumea ce nedreptate strigătoare la cer ni s-a fă< m

Nu mă rabdă inima, și trec pe la Centrală, măcar s-o văd dl departe. O apuc într-acolo mânat din spate ca de-o vijelie. Pe si i i da Lânarilor, în dreptul tutungeriei, se apropie un comisar, l ocolesc, trecând pe trotuarul celălalt. Poate nici nu mă cunoașu curcanul, dar prudența e mama înțelepciunii (aforism învățat tu școala primară).

Iată și sârmanul nostru sediu, pustiu, cu obloanele trase, după un faliment fraudulos. Mi se strânge inima de durere, că ar fi murit mama sau Lotte.

— Te vom redeschide, Centrală a Expediției Transoceanice! Înăbușit, cu pumnii strânși. După furtună, vei fi mai

mândră ai fost, și între pereții tăi va
fremăta tot mai multă tinerețe și voi

O zi grea

...Și iată-mă rătăcind din nou pe străzi,
în neștire, cu sufletul pustiu.

Ce-o fi făcând Lotte ? Era atât de
speriată când am plecat! N-a **rostit** niciun
cuvânt, dar ochii ei parcă spuneau: „De ce
mă lași lingură?”

În Piața Nouă, iată-**1** pe Ploșniță. Cum
mă vede, fugе la mine, **i** u fața radiind de
bucurie:

— Sire, re caut de am înnebunit. Ce
facem cu onor greva, că mahării au luat-o
cu otuzbiru'?

— Pe tine nu te-au căutat de la poliție ?

— Ba bine că nu. Ce, sunt supus
austriac? A venit un curcan a/.i-dimineată,
dar cum l-am mirosit, am șters-o prin
fundul curții. (Ia să fiu mai sigur, mi-am
mutat reședința la Copoiu. Mă costă **i** hiria
o băncuță pe zi. Fie, că face.

— Altceva ce mai știi ?

— Topenie!²⁴ Copoiu mi-a spus că
Aguridă, Domisol, Gălbează și Corcoduș
sunt priponiți.

— Dar Esculap?

— Esculap, Tarzan și, bineînțeles, noi,
cei de față, suntem ex-**i** luși de la
maltratament. Tu cum ai scăpat viu și
natural?

Îi povestesc întâmplarea cu toate
amănuntele. Ploșniță e en-uiziasmat de-a
binelea.

Nenorocire (fig.) —Știu că l-ai atins
cinstit pe juvete! Dar alta-i tărășenia. Mi-**i**
liiduță i-a convocat azi la liceu pe părinții
și pe corespondenții **elevilor**, pentru
comunicări urgente. Pricepem noi ce-i
aia... Acestea fiind zise, care-i cuvântul de
ordine?

— Ne menținem dârji pe poziție, până
la victoria finală. Acum s au schimbat

radical lucrurile: eliminarea mea sau a clasei noastre trec pe plan secundar. Autoritatea recurge la foiță împotriva **noastră**, ca să apere nedreptatea pe care ne-a făcut-o comițând alta și mai mare.

— Ce-ar putea să ne mai facă?...

— Cum, ce? Dar ne distruge expediția transoceanică.

— Nu! Asta nu!... Niciodată! Vom lupta până la ultima pică de sânge. Înțelegi, sire?

„Sire”, ce straniu îmi sună în urechi cuvântul acesta **caic im** devenise atât de familiar.

Înainte de a ne despărți, îi spun să dea sfoară „liberilor” că fiecare zi, între 4 și 7, ne putem întâlni la Catacombe, peni m i discuta asupra situației și a lua hotărârile cerute de împeteju **IM 11**

Pe la 5, mă plimb de colo până colo, în preajma monumei **1111** lui Independenței. Intt-un timp, mă opresc locului și-i conțenij >l pe eroii anonimi de la Calafat, care ne-au dezrobit patria de **MI** jugul otoman, acum patru decenii.

Simt că mă apucă cineva de umăr. Sar în sus ca un arc declanș.i

— Nu te speria, eu sunt, strigă Copoiu din spate.

— Proastă glumă! Ctedeam că-i un curcan venit să mă înhați Ce dracu' te-ai apucat să umbli cu frânghia în casa spânzuratului

Râdem amândoi și tragem cu buretele peste sperietură.

— Ia spune, ai făcut ceva cu Rogvaiv ?

— Rogvaiv internat Filantropia, raportează el laconic. P să-mi dai onoiariul.

După ce-i număr banii, dezleagă traista cu amănunte: cum l-a luat pe tat-su la fix: „Ce, babacule, tu lucrezi pentru Attila și

<I.u cu târnăcopul în colegii mei de clasă? Cum vine asta?" Tat-su nu, că ate ordin de sus, de la Siguranță, să înăbușe greva. E Copoiu „Parcă nu știi, babacule, cum trebuie să execuți ordinele, aștepți să te învăț eu?"

Îl întrerup:

— Ascultă, tu, spune pe cuvânt de cinste: cine i-a pus lui Atti sacul în cap ?

— Pe onoarea mea dacă știi, sire...

Abandonez tema, sunt lămurit. Îl întreb cine mai e la gros.

— Esculap a fost arestat?

— Da, azi-dimineață... Au venit și părinții cu el la secție, n-vrut să-l lase singur. După ce a dat o declarație, l-au pus în libertat

— Așa, fără să se aleagă cu un... suvenir?

— Păi ăstuia, dacă-i dai o palmă, moare.

— Vasăzică, poliția voastră lucrează după sprânceană: pe cei pricopsiți îi atinge c-o floare, și pe cei pârliți îi calcă-n picioare...

— Lasă vorba aia. Dacă pune mâna pe tine, te deznoadă, **i u** toată pricopseala de care te bucuri. Acum e cazul să-ți aduc **l.i** cunoștință că în privința ta nu putem face nimic. E ordin drastic să fii pus la popreală, întrucât ești socotit capul răzmeriței. Așa că, sire, părerea mea e să speli putina cât mai urgent **la** București.

— I-am spus și lui Ploșniță că, orice s-ar întâmpla, rămân pe poziție...

— Ce vrei să se mai întâmple ? Dar nu știi ultima noutate: ești eliminat din toate școlile... Nu-i nicio oră de când s-a afixat plă• mta la liceu.

— Ce spui ? Din toate școlile ? tresar zguduit de groaznica ves-ic. De ce, măi? Așa de mult se tem de mine?

— Se vede treaba!

Mergem câtva timp fără să scoatem o

vorbă. Ce-o să zică tata l'ind o auzi de asta? Așadar, adio școală!... Rămân cu șapte clase până la bătrânețe, adică mereu **elevul Dima dintr-a VII-a...**

— Cred că e mai sănătos, Copoiule, să ne transportăm în capitala lui Vodă. Rămâne de văzut ce isprăvi vom face pe acolo. Iu-mi rost de câteva carnete de identitate în alb, pune-le ștampila și adu-mi-le...

— Unul nu-ți ajunge?

— Mă, tu ești odraslă de polițist. Știi doar că sunt urmărit și i rebuie să-mi schimb mereu identitatea. Dacă vrei să-mi faci **serviciul** ăsta, nu mai pregeta... Aud?

— E-n regulă, sire. Ți-ajung cinci ?

— Cred că da...

— Bine, șterpelesc cinci... Unde să ți le aduc?

— La Catacombe. Ba nu, mai bine la Moderna...

— Atunci, la ora 7 mă înființez cu ele în proțap... Dar să știi **i a** re mai costă cinci lei, adică un leu de bucată.

Bine că am aranjat și chestia asta. Întâmplarea mă ajută peste **vi** lința mea. Trecând prin fața unei farmacii, îl zăresc pe Esculap, **care** stă la casă. Veșnic casier! Când mă vede, tresare, parcă nc cut surprins.

— Tu, Dima?!...

Iată, nu-mi mai spune sire, ci pur și simplu pe nume. Pe el am încetat să mai fiu regentul Grigoridei. Numaidecât co ră de la casă și-mi iese în întâmpinare.

— Credeam că te-ai evaporat. Zău, ai mare curaj... Te ad

— Lasă admirația și spune-mi ce-ai făcut! Ai dat „declara la poliție...?”

— Am dat-o... n-aveam încotro...

— De ce n-aveai încotro? Te-au silit?

— Nu, dar... am fost ca și silit... bâiguie el jalnic.

— Înțeleg, ai capitulat. Vasăzică, excelență, te duci la școala dl mâine, nu-i

aşa?

- Da... nu se poate altfel...
- Am auzit că ai fost la secție cu **mămica** și cu **tăticu...**
- Cine ți-a spus?
- N-are importanță. Cu banii A.R.P.E.T.-ului ce faci ?
- I-am predat poliției, contra chitanță...
- Pentru care motiv? Erau banii poliției ? Cine te-a **autoi i H** să faci o asemenea infamie ?

—.....T
rebuie să înțelegi că n-aveam nicio calitate să dețin **OM**.....
atât de mare asupra mea, de vreme ce A.R.P.E.T.-ul a fost dizi ilvaj

- Cine l-a dizolvat?
- Autoritățile...
- Ha-ha! Nicio autoritate nu are acest drept. Numai noi, **11** re l-am înființat, putem să-**1** desființăm, nimeni altul... Te fac **i** ăl punzător pentru averea noastră. Dacă nu mă înconjuram de lași ca tine și ca alții de teapa ta, n-ajungeau lucrurile aici. **Sunii** u niște fricoși, ca iepurii. Cum v-au zgâlțâit puțin autoritățile, vâ apucat tremuriciul. Apoi, cu voce scăzută, adaug: De fapt, venisem să te anunț unde ne vom întâlni de aci înainte, dar văd că nu **nm** e nevoie. Din acest moment ești exclus din A.R.P.E.T. pentnj lipsă de demnitate...

Esculap e roșu ca un rac fiert și ascultă rechizitoriul cu ochii în jos de vinovăție.

- Uite cu cine porneam să explorez pământuri virgine, să 11111 esc o nouă țară, să așez temeliiile unei vieți mai bune!
Ridi, ridi, l'agliacci!

Și izbucnesc într-un hohot care aș vrea să semene cu râsul, dar **mai** degrabă se apropie de durere.

Esculap, mutilat, încearcă zadarnic să se apere:

- Degeaba mă disprețuiești, nu-s laș...

Pot oricând să-ți dovedesc că am curaj...

— Da? Dovedește-mi acum...

— În ce fel ?

— Dă-mi o otravă puternică, cu efect imediat - stricnina, sublimat, ce-o fi...

— La ce-ți trebuie otrava? Vrei să te sinucizi?

— Ce-ți pasă ? Ctezi că poliția are să pună mâna pe mine viu ? 9 o creadă ea!

— Iartă-mă, nu pot... Asta în niciun caz...

— Vezi că ți-e frică? Mie nu mi-e frică să înghit otrava, iar ție ți e frică să mi-o dai... Am sau nu dreptate să te consider laș?

Esculap e scutit să răspundă, pentru că în clipa aceea ușa din lnd se deschide și mama lui pătrunde în farmacie.

— A, domnul Dima, exclamă ea speriată, când dă cu ochii de **feline**. Nu v-a văzut nimeni stând de vorbă? Nu-i deloc prudent

și discutați aici. Tteceți mai bine în casă.

— Nu-i nevoie, doamnă, plec îndată. Și apoi nu conspirăm împotriva nimănui.

— Totuși, lumea e rea. Am avut atâtea necazuri zilele astea, încât...

— Știu... V-am târât și pe dumneavoastră la poliție...

— Nu, de fapt ne-am dus de bunăvoie, nu puteam să-l lăsăm Mij;ur pe bietul Ionel...

— Rămâi cu bine, Esculap, și spor la învățătură. Sărut mâinile, doamria...

Plec fără să-i întind mâna, privindu-l de sus, de pe un vârful de **Munte**. Mă simt atât de mare față de el, încât ușa farmaciei arată **Ilea** scundă pentru mine... Chestia cu otrava a fost teribilă, mi ți **I** i pus cu botul pe labe în doi timpi, chiar l-a năucit... În ceea ce mă privește, nici prin gând nu-mi trece să mă sinucid. Să-și \ otrava pentru el - are mai multă nevoie de ea, fiindcă oamcn **11** teapa lui fac degeaba umbră pământului...

La ora 7 punct sunt la cofetărie. Acolo dau de Copoiu, c venise mai devreme și mă aștepta.

—Ai făcut rost ? îl întreb din ochi.

Înclină afirmativ din cap și îmi sttecoară un pachetel învelit i hârtie.

Bun băiat, te poți bizui pe el. îmi pare rău că tată-său e pol tist, deși asta ne prinde atât de bine. Nu s-a temut să-mi dc.i i .1 netele, nici nu mi-a recomandat „atenție mărită”, ca să nu prindă cineva umblând cu falsuri.

—Ai mai mirosit ceva, Copoiule ? El îmi servește pe tavă două noutăți de ultimă oră: comis.111

Pătlăgică, internat la spital, iar Rogvaiv a fost luat în tătbacă **peu** tru că el ar fi propus greva...

—Așa e... Dar de unde au aflat sticleții?

—Esculap a făcut... declarații complete... Iar Esculap... îi spun lui Copoiu cum l-am făcut adineauri

ou și cu oțet.

—Merită.

Când ne despărțim, îmi atrage atenția încă o dată s-o șterg l mai repede, mai ales că urmărirea împotriva mea s-a întezit. **Jm** cauza comisarului Pătlăgică, doborât la pământ în exercițiul furV țiuunii. Iar dacă am nevoie de el, să folosesc de aici înainte un nu me conspirativ.

S-a făcut noapte. Noua mea gazdă, Elena Manolescu, mă teaptă. în odaie e cald și bine. Parcă nu-mi vine a crede că mă p< bucura de atâta bine. Deși mi-am cumpărat de mâncare, nu pu nimic în gură. Mă simt atât de obosit, de parcă aş fi tras la pi Nu găsesc în mine nici atâta energie cât să-mi scot hainele și ado îmbrăcat.

A fost așa de gtea ziua asta!

Aripi frânte

În revărsatul zorilor, fac ochi și un timp nu mă dumiresc cine **Mint** și unde mă aflu. Dar luciditatea îmi revine repede: sunt Popi seu Anatolie și mă aflu la noua mea gazdă, Elena Manolescu, nmle am dormit cu hainele pe mine...

Bătrânul Cronos a scos din sac o nouă zi și i-a dat drumul pe pământ. Ce se va mai întâmpla azi?

Nu mă îndur să mă ridic din pat și lăncezesc până la 11, țe-sând zeci și sute de planuri, cum să facem și să dregem pentru a ieși din acest cumplit impas. Gândurile se ciocnesc între ele, se **luptă**, se înghit unele pe altele și nu izbutesc să încheie nimic limpede, care să meargă fără a șchiopăta. Renunț la planuri și în-I ere să cireșe o carte. Cuvintele îmi joacă pe dinainte, mă trezesc jândind aiurea. Mă apuc să-i scriu lui Lotte câteva rânduri, dar **i** icionul încremenește după al doilea cuvânt. Degeaba, nu pot vă fac nimic, nimic...

Aud o bătaie ușoară în ușă. E proprietăreasă.

—Te-ai sculat, domnule Popescu? Nu cumva ești bolnav?

—Nu, doamnă, n-am nimic.

E adevărat, trupul mi-e sănătos, însă sufletul sângerează rău. I)acă i-aș spune cuiva că sunt grav bolnav, ar râde, văzându-mă teafăr pe picioare.

Înainte de a ieși în oraș, o zăresc din nou. Mă întreabă:

—Nu urmezi la școală?

—Nu, doamnă Manolescu, mă pregătesc în particular, dau pe-aVIII-a.

Ea ridică din umeri, nu mai spune nimic. Ce-mi pasă? De vreme ce-i plătesc chiria, trebuie să-i dau socoteală de ceea ce fac și dreg ?

Și iarăși încep colindul pe străzi, fără noimă, fără țintă!

Nu știu dț<ce, dar acum mă sinchisesc prea puțin dacă m-ar re-**i** || noaste vreun

curcan și m-ar duce la poliție. N-are decât. Uite, nu mă feresc deloc, întâmplă-se orice!

Apuc la nimereală pe Trinității, prin spatele tribunalului. Pe drum întâlnesc un grup de elevi care se întorc de la liceu, cu ghiozdanele în mână.

Ce fel? A încetat greva? Băieții au început din nou să me la cursuri? M-așteptam c-o să se-ntâmple una ca asta, totuși, văd realitatea cu ochii, când îmi dau seama că totul n-a fost un fum care s-a risipit în văzduh, simt că mi se face un gol în și mă proptesc de un stâlp de telegraf, ca să nu cad de amețeață, Elevii mă recunosc și se apropie de mine, scoțând șepcile.

— Ce-i cu voi? Veniți de la școală? Îi întreb privind deasul capului lor la zeița dreptății înfiptă în fruntea tribunalului, (l legată la ochi, ține cumpăna aplecată într-o parte, deoar o i unul dintre talere s-au așezat câteva ciori.

— Mda, răspunde unul în cârje, pe care-l recunosc: e Mazil sinucigașul. Dacă nu ne duceam azi, ne-ar fi eliminat pe tot. **11** așa a spus domnul ditector.

— Și au fost toți băieții?

— Toți. Cei care au lipsit, fără a fi bolnavi, s-au ars. Dar aveți? Sunteți palid la față.

— Nu, n-am nimic. Am lucrat mult azi-noapte.

— Ce vă faceți acum? Ați citit avizul?

— Ce aviz?

— S-a afișat la cancelarie că sunteți eliminat din toate școlile. **11** Nu știați?

— Ba da, știam, cum să nu!... Dar Corcoduș și Găliganu ce

— I-au ridicat ieri și i-au dus la secție. Pe urmăle-au dat driiini Azi-dimineată au venit și ei la școală. V-au dus și pe dumni voastră la poliție?

— Pe mine? A, nu...

— Desigur, n-au îndrăznit, nu-i așa?

— Nu știu... poate... Duceți-vă. La revedere, băieți. Mă uit l în urma lor cum merg agale în susul străzii, parcă ar urca în ce

Așadar, aripile visului meu mare și drag se frâng și zburat coboară din azur pe pământul negru și umed. Greva, porii în atâta flacăra, a eșuat jalnic după trei zile.

Dar, nu! Trebuie să-mi apăr din răspuțeri visul și ființa, să l pentru ele, să le dreg aripile sau să le pun altele mai mari, m.i

111 ternice. Degeaba mă plâng de slăbiciunea atpetiștilor. Poate eu sumi sunt vinovat că nu le-am sădit în suflete o credință **tare**

piatra în izbânda noastră, că nu le-am călit voința, că, în fine, n-au **Oe\ L** nit oameni dintr-o bucată.

Alerg ca un zănatic înapoi spre casă. Simt nevoia de a fi singur ■ **11** durerea mea, ca s-o măsoar cât e de mare și s-o dobor. Nu-mi pasă

- k **ea**. E tare ca aerul de munte și-i întărește, de bună seamă, pe aceia **t** care nu-i omoară. Nu-mi pasă nici de faptul că sunt în luptă cu iată societatea.

În dreptul porții, mă întâlnesc cu Nana, prietena lui Lotte, care întoarce de la școală.

— Ce-i cu tine? Vai, cum ai slăbit! Ești bolnav? Mă uit lung la ea. Mi se pare atât de ciudat că a răsărit în fața

kea, după cum mi se par ciudați și nefirești oamenii și lucrurile

- **aic** au fost înainte de începerea grevei.

— Ce mă privești așa? Ai pățit ceva? Te-au arestat ?

— Nu, îi răspund în silă.

— Și ce faci acum?

— Ce să fac ? Mă ascund. Am închiriat aici o cameră.

— U

nde?

-La

64.

— Noi stăm la 64. Asta-i

bună! Nu știi? Ridic din

umeri. Ea continuă:

— Prin urmare, tu ești misteriosul

Popescu Anatolie?

— Ssst! Pun un deget la gură, ca să nu mi dea în vileag secretul.

— Las' că știi: nu te cunosc, nu mă cunoști. Lotte ce face?

— Cred că bine. N-a venit la școală?

— Nu. Ea e încă în grevă. Uite ce e: după-masă mama pleacă la Uite rude, iar eu vin la tine să vorbim. Nu te duci nicăieri, nu-i așa ?

îi promit tot ce vrea, numai să mă lase în pace.

Mă lungesc în pat, zdrobit, cu oasele mutilate. Sunt, așadar,

— **Im**imat din toate școlile, pentru totdeauna. Eliminarea până la «Ursitul anului nu ajungea? Ați băgat groaza în arpetiști, pe Rog**vaiv** l-ați schingiuit. Biiine, Michiduță! Biiine, Robespierre! Sunteți **trte** generoși! Dar vă plătesc eu polița cu vârf și îndesat! Michi-**lina** ca Michiduță, dar tu, Robespierre, care ești atât de sus, crezi

— i **pe** tine nu te ajunge ghilotina mea? Robespierre, ferește-te de **line**, că-ți pierzi capul!... Așteaptă - vin la București, să dăm lupta amândoi. Sunt sigur că te voi înfrânge, pentru că istoria 11 cu biruitorii. Chiar dacă va trebui să pier, izbânda tot a mea \ **I** Și, la utma urmei, nu mă interesează atât victoria, cât îmi place lupi

După ce maică-sa pleacă în oraș, Nana vine în odaia mea. **V< i** bim de una, de alta, îmi povestește ce bătaie a mâncat Gălbi **I** la secție, cică l-ar fi croit cu gârbaciul, încât spatele lui seam,în.**i 1** o zebă. O tog să mi-o aducă pe Lotte cum o

ști, vreau ne.iju s-o văd și să-i vorbesc.

— Dar, atenție, să nu vă urmărească vreun sticlete sau cun **an** Fiți cu ochii în patru!

— Nicio grijă, mă asigură ea.

— Vezi că se poate întâmpla ca agenții să fie îmbrăcați în **11** ha ne civile. Oricine vă urmărește, schimbați drumul și derutat **1 I** Să nu-mi faci, Nana, vreun pocinog... Sunt sigur că locuința Dofl Bianca e supravegheată intens de poliție...

— Am înțeles, să trăiți! spune ea militărește și face stânga **1** prejur, țâșnind pe ușă.

Într-adevăr, peste o jumătate de oră mă pomenesc cu Lotte, palidă ca o mucenică și are cearcăne la ochi. Sărăcuța, nici ca (J) dormit, se vede, în ultimele nopți. Cum mă vede, se aruncă **1** brațele mele. Ochii i se umplu de lacrimi.

— De ce plângi, scumpa mea? Doar n-am murit.

— Te caută polițiștii pretutindeni. Mi-e frică să nu te împuși **1**

— Vorbești copilării! Doar n-am ucis pe nimeni.

— Cu toate astea... cu toate astea! Eram atât de îngrijorată! N știam nimic de soarta ta. A venit un comisar, nu acela pe care l-închis în odaie, ci altul, și ne-a târât pe toți la secție, să dăm dci **I** rații cum s-a întâmplat cazul. La început, n-am vrut, dar nu m-lăsat, atunci am scris că s-a purtat obraznic cu tine, și de aceea l-încuiat. Au tupt declarația în bucățele, ticăloșii. Ah! Grig, bine **1** făcut, ce m-am bucurat! El ctedefa că poate cineva să se joace cu tiu

Draga de ea, cu câtă convingere o spune! Surâd fără să vrea Candoarea ei mă ridică deasupra mea.

— Astăzi am auzit, Zgâră mi-a adus îngrozitoarea veste, te-au eliminat din toate școlile.

— Ei și ? ridic din umeri.

- Cum, nu-ți pasă? Ce-ai să faci, Grig, de acum? Spune?
- Voi lupta până în pânzele albe. Deocamdată m-am hotărât M plec la București.
- Li dezvălui planul meu de acțiune cu broșura, campania de **presă**, audiențele la mai marii zilei.
- Și dacă nu reușești ?
- Imposibil... Dărâm toate Bastiliile... Trebuie să izbutesc.
- Ce bine îmi pare că nu te dai învins. Când pleci?
- Mâine...
- Și cât crezi că ai să stai pe acolo?
- Știu și eu? O săptămână, două, chiar trei. Nu e prea ușoară **11** e.iba.
- îmi dau seama... Rămâi cât vrei... Ți-am adus 2 500. Ți ajung **banii** ăștia?
- Cum? Te așteptai să plec?
- M-am gândit la orice eventualitate... Dacă-s puțini, îți aduc **ni. â** o mie...
- Sunt destui. Cine ar fi crezut că vom fi siliți să ne atingem di comoara noastră? Mai avem 10 000...
- Lasă, o facem la loc. Numai tu să izbutești, Grig. Ți dai **seama** cât am suferit în aceste două zile ? Dacă nu erau lacrimile, mi-aș li pierdut mintea. Dar degeaba, nu poți pricepe... și izbucnește **un i** -un plâns care o scutură crâncen.
- Iubita mea, scumpa mea, te implor, nu plânge!
- Ea n-aude ce-i spun, se strânge toată în mine, mă înlănțuie cu **l u** ațele, mă sărută pe ochi, pe gură, pe obraji, de parcă aș fi murit i u vrea să mă învie cu căldura ei. Apoi, gâfâind, se lasă pe marginea patului, sleită de vlagă, și-mi șoptește:
- Tu crezi că dragostea mea e glumă?
- Simt sabia unui fior care îmi străpunge șira spinării. Pentru iniâia oară îmi dau seama cât de mult mă iubește această față ne-pi ihănită. Sunt o stâncă de nesimțire, un dobitoc fără minte, un

monstru antediluvian dacă, având această comoară în brațe, îmi **in** ai pasă că m-au dat afară din toate școlile statului.

Lotte mă trage lângă ea, își lipește obrazul de al meu, așa ca să nu i văd fața.

—Trebuie să-ți spun ceva, șoptește atât de încet, **încât mal** mult ghicesc cuvintele, decât le aud.

—Ce ? fac mirat.

—Vreau să fiu a ta, înainte de plecare.

—Lotte, ce spui tu?... tresar copleșit de toate nedumeririi»' < i ți-a venit ?

—Cred că-i mai bine așa... Mult mai bine...

—Dar, de ce, de ce ?

—Nu știi... Așa simt... E așa de greu să pui simțirea în **voi I H** Poate mi-e frică să nu te pierd...

Draga de ea! Se teme ca vârtoarea Bucureștiului, cu marili • ispite, să nu mă ademenească, schimbându-mi viața de până **acurTI**

Și vrea să mă lege de ea cu toate lanțurile, mergând până la dări..... supremă. Cine s-ar fi așteptat ca dragostea ei să zboare la înâli..... atât de mari, încât fata asta, pură ca lumina, care acum câteva /11 ■ a îndurat torturi inchizitoriale când am silit-o să-și arate golicii i nc| astăzi, ea însăși să-mi ofere trupul ? Jertfa mă cutremură ca un (tf cosmic și totodată mă ridică în ochii mei la dimensiuni uriașe 11> care nu sunt vrednic. Conștiința acestei stări sufletești revărsa |f|

mine fluvii de recunoștință față de zeița din brațele mele, **ai**..... scurtime n-o mai poate cuprinde.

Mă aplec și-i sărut mâinile:

—Nu, nu se poate, Lotte. Aș fi cel din urmă ticălos da» a **i**, face asta înainte de cununie. Mi s-ar părea că jignesc, prol.**ui**. și sugrum dragostea noastră. Și tocmai aici să facem nunta. |fl chițimia asta imundă, fără fastul ceremoniei, fără

străin» în Nu, draga mea! Viața noastră e înainte, și ne e datoare mult Și așteptăm sărbătoarea dragostei care are să vină, și atun» t atunci...

Ce fericită e Lotte pentru vorbele pe care i le-am spus! Plan ge de fericire și amuțește... Amândoi plutim într-o beatitiilm, fără margini, și partea bună e că suntem conștienți de ea. Aș **zii** | că fericirea vine întotdeauna unde suntem noi...

Cineva bate în ușă. E Nana. Da, acum poate să intre. Ne **adu**« ce prăjituri calde, abia ieșite din cuptor. Mi-e o foame de lup: J ieri de **la** prânz n-am pus nimic în gură. Și Lotte e înfometată.

PARTEA A TREIA

în vălmășag

Zarurile au fost aruncate! Plec la București să încep lupta cu titanii. Nu sunt atât de naiv încât să iau trenul din gara Craiova. Mă duc până la stația apropiată, Cârcea, și acolo aștept cel dintâi tren personal. I-am spus doamnei Manolescu că o cheștiune urgentă mă cheamă la București pentru câteva zile. M-a întrebat dacă rețin camera - sigur că o rețin, nici vorbă. I-am spus numai lța, de formă, parcă eu știu ce se va întâmpla?

La fereastră, unde mi-am găsit un locșor bun, zburătorul de lier îmi aduce mereu pe ravă fotografiile orașelor și satelor pe unde trece. In gara Piatra-Olt cumpăr câteva ziare și le ciugulesc pe la titluri. Toate nu vorbesc altceva decât despre războiul care pârjolește de anul trecut bătrâna Europă: luprele de la Champagne... Vosges... forțele împătritei înțelegeri debarcă la Salonic...

Și pe acolo e jale și prăpăd, ca în ființa mea. Iar izvorul tutu-**tor** relilor care bântuie lumea numai de la cei sus-puși se trage, **i** are își fac de cap călcând pe dreptate, ca Robespierre al meu. La **i iot** fâlfâie stindardul idealului național - alipirea Transilvaniei de **ii**.itria mumă -, pretutindenii mitinguri, întruniri, discursuri.

Las în plata Domnului războiul, din umbra căruia rânjește moartea prin milioane de guri, și mă întorc la preocupările mele. **Iau Universului** citesc la mica publicitate câteva anunțuri despre (.tinere mobilate de închiriat. Notez adresele, să le am la îndemână, pentru că la hotel nu-i bine să trag, aș cădea ușor în capcană.

Pe Anatolie Popescu l-am lăsat la Craiova, în camera doamnei Manolescu. Pe unul din carnetele lui Copoiu mi-am făurit o nouă ulcintitate: 'Lotar Grigoriada. Lorar vine de la Lotte și, de vreme ce ci este mereu lângă mine, de ce n-ar fi prezentată și în numele meu?

În sfârșit, pe la 3 după-amiază, trenul poposește în Gara de Nord. Mă urc într-o birjă și - tropa-tropa la prima adresă de pe listă; strada Primăverii 35. Casa e arătoasă, cu porți uriașe, din fier forjat și grădină în față. Nu umblu după lux, nu mă interesează confortul, îmi ajunge doar un pat unde să mă odihnesc noaptea. Urc treptele scării de la intrare și sun. O doamnă bătrână, foarte distinsă, vine și-mi deschide. Are o ezitare când mă vede: i s-o fi părut că-s prea tânăr. O iau pe franțuzește, spunându-i c-am venit pentru anunț. Am nimerit-o: fața i se luminează brusc. Schimbăm câteva fraze, cred că i-am câștigat încrederea. Vizitez camera. Ce cameră? E o garsonieră foarte frumos mobilată. Numai la cinematograful am văzut interioare atât de elegante. În mijlocul încăperii se întinde un pat somptuos, să tot doarmă trei oameni, nu unul, cu tăbliile sclipitoare, încrustate în sidef. În colțul din stânga e un pian cu coadă, iar pe jos, o spuză de covoare și de carpete.

Alături, baia în faianță. În plus, intrare separată. Dar și prețul - 100 de lei pe luni în preț intră și micul dejun. Proprietăreașă nu se angajează în a dă masa, pentru că e pe punctul de a pleca în străinătate, unde **vrea** să rămână mai mult timp.

A doua zi de dimineață mă reped la poștă și-i trimit Lidiei banii pe care mi i-a împrumutat. Pe mandat trec o adresă fictivă, nu vreau să cunoască nimeni noua mea adresă, în afară, bineînțeles, dj Lotte. Cât despre geamantan, poate să mai aștepte, nicio paguba

Mă strecor prin furnicarul omenesc care inundă Calea Victoriei, ajung în strada Fântânei, și de acolo la Ministerul Școlib >i. o hardughie de casă, mare cât o zi de post. Cel dintâi personaj în u care dau piept e portarul, un Păleață bătrân, în uniformă, cu fire turi și galoane.

—Unde mergi, tinere ? mă descoase el.

—La cabinetul domnului ministru...

—Nu e voie decât la ora 11 ... Adică după două ore. Ce să fac până atunci ? Să umblu Hai lin

pe străzi? Și ce-i dacă mă duc mai devreme? Se dărâmă hardu ghia? N-am vreme să aștept, timpul mi-e bob numărat, pentru asta am venit.

—Nene, am fost chemat la ora 9... îi spun.

—Să văd hârtiuța...

Scot o rublă din buzunar și i-o pun în mână. Portarul **sima** zimții și mă salută drept mulțumire.

—Poftiți!...

Nu știu pe unde s-o iau, dar „mareșalul” ăsta îmi dă toate lămuririle de care am nevoie:

—Pe culoar înainte, urcați la primul etaj, faceți la dreapta și în fundul sălii se află cabinetul domnului ministru.

—Dar dumnealui a venit?

—Nu... Niciodată nu vine înainte de 12. Puteți vorbi cu domnul secretar general.

—Nu, nu... Cu dânsul nu stau de vorbă...

—Cu domnul ministru o să fie mai greu... trebuie audiență... nu primește decât sâmbăta, și dacă vă trece pe listă de la cabinet.

—S-ar putea să nu mă treacă?

—Ba bine că nu! Dacă i-ar primi pe toți, unde ar ajunge? Stau o clipă în cumpănă: nu știu ce să fac. „Mareșalul” meu, toarte binevoitor, mă învață cum să procedez:

— Vorbește cu ușierul Pândeale. Dacă ungi osia, îți face rost să intri...

— Bine... dacă așa-i regula, ne conformăm întocmai, numai treaba să iasă. Ajung fără greutate la cabinet. Caut cu ochii personajul de care am nevoie, doar, doar l-oi dibui. În clipa aceea, tocmai iese un bărbat cu barbă, iar cineva gras ca un butoi îi ține paltonul să se îmbrace. Țsta trebuie să fie ușierul ministrului. 1)upă ce pleacă bărbosul, mă duc întins la Burtilă, ținând în palmă 0 bancnotă de 20 de lei.

— Dumneavoastră sunteți domnul Pândeale ?

— Eu... Ce dorești ?

— Am o scrisoare de recomandare pentru dumneata, și-i în-lind

bancnota.

Burtilă o ia, surâde și o vâă în buzunar.

- Cu ce vă pot servi ?
- Cu o audiență. Vreau să stau de vorbă cu domnul ministru.
- În ce chestiune ?
- O problemă de învățământ...

Nu-i spun că-s elev, nu vreau să mă trateze de sus, mai bine îl las să mă creadă student sau profesor abia ieșit din facultate.

— Vă rog, numele.

Burtilă notează cum mă cheamă și mă trimite la directorul ,1 cabinet, asigurându-mă că „are el grijă de mine”.

Cu directorul se repetă povestea. Numai că el mă îndru i n. i • . rezolv problema de învățământ la Direcția școlilor secundare

—Acolo am fost... mint cu seninătate.

—Ați vorbit cu Btatu?

Habar n-am cine-i acest Btatu, dar susțin că da, am discuta **111** mai multe ori cu dânsul. Atunci, îmi propune să merg la sc< t • tarul general. Iar? Cum aud de secretarul general, mi se și fad părul măciucă, dar să am a face cu el?

—Numai domnul ministru poate rezolva chestiunea mea, in sist eu...

—Domnul ministru nu primește decât sâmbăta și în limil | posibilităților...

—Vin, atunci, sâmbătă.

Văzând că n-o scoate la capăt cu mine, directorul de calmi, i îmi însemnează numele într-un registru și, plictisit, spune să- i (1.11 > după trei zile un telefon, pentru a-mi comunica dacă **ministrul** nu m-a tăiat de pe lista audiențelor.

Bine, mă voi interesa. Știu eu ce înseamnă asta. Doar But t il. să nu mă tragă pe sfoară... Cum i-o fi obrazul.

Dau să plec. Sunt bucuros. Oricum, am început-o bine, apă sând pe butoanele periferice, care de multe ori sunt mai importante decât cele centrale. Când trec prin sala de așteptare - lume noul' - iat-o pe Lucile Desmoulins stând grațios pe scaun, picior peste picior. Era internată la sanatoriu, știam - pesemne, s-a făcut bine Prezența ei îmi amintește de Șoimaru. Iartă-mă, dragul meu, n am putut veni să-ți spun că am făcut tot ce m-ai rugat cu limba Q moarte. Evenimentele s-au îmbulzit peste noi, mai ales peste mine, și nu mi-au dat răgaz să mă reped la Obogenii tăi... Dar voi face-o cândva, ttebuie s-o fac... doar ți-am făgăduit.

—Dumneata, Dima? Ce cauți pe aici? mă întreabă Lucilt vădit surprinsă.

—Am venit să distrug nedreptatea.

—Ți s-a mai făcut vreo nedreptate ?

Ea nu știe ce s-a întâmplat, pentru bunul motiv că în timpul acela era aici, la București. Îi istorisesc pe scurt cum s-a ajuns la eliminarea mea din toate școlile statului...

—Cum se poate, se miră, tocmai un element excepțional să fie dat afară? De ce nu vine tatăl dumitale să intervină cu autori-i.itea lui pe lângă forurile școlare?

—Tata nu știe încă nimic. Și nici nu vreau să știe. De altfel, unt destul de matur ca să mă pot descurca singur.

— Cunoscut un inspector general cu multă influență pe lângă ministru. Am să vorbesc cu el...

— Mulțumesc, doamnă Lucile... dar...

Nu știu cum m-a luat gura pe dinainte, de i-am pomenit numele imaginar pe care i-l dau în sinea mea. Ea observă și mă întreabă:

— De ce-mi spui „Lucile”?

— Iertați-mă, doamnă, am greșit...

— Cine e această Lucile ?

— Dacă țineți neapărat să știți, e vorba de frumoasa soție a Ini Camille Desmoulins, cu care semănați foarte mult...

— Mă uimești mereu, Dima... Nu merit atâta măgulire... Dar li trecem peste asta. Spuneam de inspectorul general...

Se întrerupe, căci în clipa aceea vine un tânăr fercheș, coborât parcă dintr-un film. Il recunosc, e vecinul ei, procurorul Băleanu... I itcile arată foarte stingherită.

— Cât te-am căutat, trebuie să-ți comunic ceva important! Simțind că sunt de prisos, bat în retragere:

— Vă rog să-mi dați voie...

—Te rog, treci mâine pe la mine să vorbim. Stau la Hotel bulevard...

li făgăduiesc cu jumătate de gură și plec repede, lăsând-o cu lăt-Frumosul pe care politețea cerea să mi-l prezinte, dar n-a fă-(ut-o. Cu atât mai bine. Nici prin gând nu-mi trece să apelez la aștitorul ei...

li scriu lui Lotte tot ce am făcut pe ziua de azi, stăruind mai ales asupra audienței de sâmbătă, pe care sunt sigur c-o voi obține. De întâlnirea întâmplătoare cu Lucile nu-i pomenesc nimic. Evit să K riu numele și adresa mea pe plic, ci numai în scrisoare, ca să știe unde să-mi trimită răspunsul. Expediez răvașul, bineînțeles, adresa Nanei, care va avea grijă să i-l dea în mână.

Zilele următoare m-apuc să întocmesc un memoriu amănu țit, subliniind abuzurile de care s-a făcut vinovată autotitate.i și lară în subordine. Vreau ca ministrul să-și dea seama, pe **temeiul** faptelor concrete, cum a fost posibil să mi se aplice o pedop **i** atât de gravă.

Scriu, transcriu și rescriu memoriul de trei ori, până să-i d forma definitivă. Și **definitivă** tot nu e, pentru că la ultima un mereu găsesc câte ceva de îndreptat.

Îl las baltă, fie ce-o fi...

Audiența

— Poftiți la ora 12. Sunteți al pattulea pe listă.

Prin urmare, peste trei ore se va decide **soarta** mea... Ce să fi în aceste trei ore, cu ce să le umplu? Cum să-mi stăpânesc n astâmpărul care mă roade, neliniștea care mușcă din mine?

Timpul curge domol ca o apă de șes, așa cum face de la înc putui lumii. Numai că pașii mei umblă mai repede ca râul și aceea mi se pare mereu că timpul se târăște ca melcul sau uită meargă.

Plec de-acasă și hoinăresc pe străzi în neștire, fără alt țel dec să sugrum vremea, pentru că mi-e imposibil să citesc sau să l, ceva stând pe loc. Simt o nevoie imperioasă de a mă mișca, de risipi energia care mă torturează. În minte făuresc în neștire fr tari, sonore, irezistibile, pe care va trebui să le rostesc în fa conducătorului școlilor. „Domnule ministru, cu mine s-a fac o mare nedreptate. Numai dumneavoastră o puteți repara, fiind sunteți un om drept.”

Nu, nu-i bine să-i spun „om drept”, înseamnă să-1 linguşe Mai bine, îl iau pe departe: „Marii noștri voievozi au rămas în i torie nu numai pentru faptele lor de vitejie, cât mai ales penttu împărțeau poporului dreptatea și stârpeau nedreptatea”.

Și această introducere mă nemulțumește. Pare prea didactică, ptea lecție învățată pe de rost... Mai bine las spontaneității toate rezolvările, ea m-a scos din atâtea încurcături.

Ceasul de la Eforie bate 11 lovituri. In fine, mai am o oră de așteptare. Intru la Capsa și mă așez la o masă. Beau ceva, ca să mă întăresc.

Ies din local într-o stare de plenitudine desăvârșită. Mă uit clin nou la ceas, și nu-mi vine a crede: 12 fără un sfert. O iau la picior pe străzi și ajung la minister. Din fericire, n-am întârziat. Scot din buzunar memoriul, mă uit sumar peste pagini și aștept...

—Domnul Grigore Dima...

—Eu.

—Poftiți, vă rog!

● ușă dublă, capitonată cu piele, se deschide larg înaintea mea. Pătrund într-un vast salon, împodobit cu tablouri istorice. Tocmai în fund, în spatele unui birou masiv, zăresc un bărbat cu mustăți lungi și cioc. Nu e marțial, chip împietrit, ca tata sau alți demnitari, ci un om care surâde... Surâsul - asta-mi place, mă unge cu miere pe inimă. Ii surâd și eu, firește - zâmbetul cere zâmbet.

—Unde ai catedra, tinere, și ce nevoie te aduce la mine? mă întrebă ministrul.

—Nu sunt profesor, domnule ministru, ci elev într-a VUI-a, și nici elev, pentru că am fost eliminat din toate școlile statului...

—Da' ce-ai făcut, băiatule, asta-i pedeapsă gravă...

—Nu știu ce-am făcut, dar știu că mi s-a făcut o mare nedreptate. V-am adus aici un memoriu, ca să vedeți cum stau lucrurile. I.e-am relatat cu exactitate, și, dacă se va dovedi că am exagerat măcar o iotă, accept de bunăvoie să mă dați afară din toate școlile dc pe glob. Pe mine, vă rog să credeți, nu mă afectează prea mult pedeapsa, aș

putea termina liceul la Londra, unde m-am născut, ilar nu pot îndura o nedreptate strigătoare la cer, care aruncă o pată pe ministeriatul dumneavoastră, cu atât mai mult cu cât și colegii mei au suferit nedreptăți, o pată nemeritată, pentru că sunteți, după cum văd, un om bun la suflet...

—De unde știi, băiatule, că sunt bun?

—Nu știu, simt... Am simțit asta după zâmbetul cu care mau întâmpinat...

—Se pare că ești un psiholog destul de isteț. Ce sunt părinții dumitale ? Și cum se face că ai două cetățenii ?

—Oricine e născut în Anglia dobândește de drept cetățenia engleză.

—Da, înțeleg. Acum să vedem, tinere, cum lichidăm necazul care te-a lovit...

Mustăciosul ridică receptorul unuia dintre cele trei telefoane care îl străjuiesc din spate. îl aud spunând:

—Vino, te rog, până aici. Apoi, către mine: Eu nu mă ocup cu chestiuni disciplinare, acestea intră în competența direcțiilor de învățământ. În fond, despre ce-i vorba?

—E greu de povestit în câteva cuvinte. S-a produs un incident între clasa noastră și un profesor de istorie abuziv (nu degeaba a fost poreclit Attila), care l-a bătut pe un coleg, pretextând că n-ar fi știut lecția, când, de fapt, a răspuns foarte bine. Vrând să mă lovească și pe mine, colegii l-au huiduit, unul dintre ei a aruncat chiar cu o călimară, fără a-1 nimeri, și dacă nu interveneam cu autoritatea mea de șef al clasei, desigur că profesorul ar fi pățit-o destul de rău, toți îl urau cu înverșunare, îi bătuse și pe alții, exemplul, pe băiatul chestorului de poliție Balaci, și din cauza l se crede că s-a sinucis un elev dintr-a VI-a, Șoimaru Cătălin chiar a fost citat la Parchet pentru asta...

Nu prea știu ce a înțeles ministrul din acest torent de fraze.

—Cine e acest Attila?

—Domnul profesor Niculescu de istorie. În clipa asta intră pe ușă Robespierre... încremenesc când îl v.u I

—Dragă Mătăsaru, te-am chemat pentru cazul acestui elev... Vezi, te rog, ce s-a întâmplat, fă o cercetare și raportează-mi dacă sancțiunile aplicate pot să rămână în picioare.

Nu mai e chip să evit privirea secretarului general, decât da mă topesc în aer ca fumul din pipa Mustăciosului. îl salut c răceală, înclinând ușor capul, iar el mă recunoaște numaidecât.

—Te rog cu atât mai mult să dai o deosebită atenție acest caz, întrucât băiatul afirmă că s-a făcut o nedreptate, și chiar m mi se pare, fără să cunosc, bineînțeles, împrejurările, că pedeapsa e prea grea.

Robespierre nu articulează un cuvânt. Tace și ascultă ca un sfinx. Cu atât mai bine. În schimb, iau eu cuvântul:

— Domnule ministru, iertați-mă că vă pun o întrebare. Dacă pe dumneavoastră, să zicem, v-a nedreptățit cineva, la cine vă duceți să vă plângeți ? Tot la acela care v-a nedreptățit ? Are el obiectivitatea de a se judeca pe el însuși ?

— Se înțelege că nu...

Secretarul general îl întrerupe și mi se adresează sentențios:

— Dima, dacă nu ai încredere în mine, îl voi ruga pe domnul ministru să încredințeze altcuiva rezolvarea problemei duminică. Aștept să-mi răspunzi...

— Cine ar putea să răspundă la această întrebare cu două tășuri ? strig enervat de perfidia lui Robespierre. O întrebare ana-loagă i-au pus judecătorii Ioanei DAtc. Au întrebat-o: „Te crezi oare în grația lui Dumnezeu?” Dacă răspundea **da**, se făcea vinovată de prezumțiune; dacă răspundea **nu**, se condamna singură.

— Tinere, nu știi de ce ți-a pus domnul secretar general chestiunea de încredere, dar te asigur că domnia sa îți va face dreptate, dac-o ai, bineînțeles...

— În caz de nevoie, pot să apelez la dumneavoastră ca la un judecător suprem?

— Nici vorbă... Chiar te rog.

— V-am pus această întrebare, pentru că mi-ați spus că nu vă ocupați de problemele disciplinare.

— Am să fac o excepție pentru dumneata. Ești mulțumit?

— Da, domnule ministru, foarte mulțumit.

— Atunci, Mătăsarule, ocupă-te dumneata, ai aici un memoriu, studiază-1 și...

Mă adresez secretarului general:

—,Vă rog să-mi spuneți când aș putea veni după rezultat?

— Chiar mâine, tot la ora asta, răspunde el. Biroul meu de lucru e alături.

Mă închin foarte respectuos în fața conducătorilor școlii românești și ies fără să-mi dau seama pe ce drum am apucat... Oricum, până mâine nu-i o veșnicie...

La ieșire mă întâmpină Burtică, cu fața întrebătoare:

—S-a făcut ?

—Încă nu, îi dau raportul. Tebuie să vin și mâine. Inșă dl astă dată la domnul secretar general.

Ușierul încruntă sprâncenele:

—Dumnealui i-a repartizat chestiunea?

—Da...

—Hm! Vino mâine, să vedem ce-i de făcut... E limpede: și Burtică își dă seama, ca și mine, pe ce mâini un căzut. Și cum s-ar putea să nu-și dea seama, dacă îl cunoaște ca pe 1111 cal breaz ? Dacă săream dincolo de acest cal, aș fi fost sigur de sucea

Bătălia cu secretarul general

A doua zi de dimineață, la ora indicată, mă înființez în sala J așteptare a ministerului. Sunt poftit numaidecât în cabinetul se

cretarului general. Robespierre mă așteaptă stând în picioare dinapoia biroului și mă pofteste foarte politicos:

—la loc, Dima. Mă așez pe fotoliul arătat, apoi se așază și el. Ține în **mân**

memoriul meu, îl răsfoiește absent, mai degrabă se joacă în nești re cu filele.

—Sunteți în măsură să-mi dați un răspuns ? îl întreb după tăcere destul de lungă.

—Da. Memoriul a fost respins...

Deși mă așteptam, răspunsul lui îmi spintecă ființa din **cad** până-n picioare, ca o sabie rece. Îl privesc buimac, încremenit, înspăimântat, fără să pot rosti cuvintele „de ce ?” care îmi stau mu pe buze. Dar el înțelege starea mea sufletească și vine cu explicația

—Am fost nevoit să ajung la această rezoluție, întrucât n .11 invocat în memoriu fapte noi în sprijinul dumatiale, care să-m modifice hotărârea anterioară. În schimb, s-a produs o faptă nou: mi-a fost adusă zilele trecute la cunoștință, dar, din păcate, ea acuză, nu te dezvinovățește.

—Nu știi despre ce este vorba.

—Profesorul Niculescu se află în momentul de față internat în spital, datorită unei agresiuni comise împotriva lui de autori rămași necunoscuți.

—Și această agresiune mi se impută mie?

—N-am spus asta. Poliția cercetează, iar vinovatul sau vinovații vor fi deferiți justiției.

—Nu există decât un singur vinovat, și acela este însuși domnul profesor Niculescu: a bătut, și a fost bătut. Nimic mai simplu. E o rușine că în școală se întâmplă astfel de lucruri. Spuneți că poliția anchetează, dar vă încredințez că niciodată nu-l va descoperi pe agresor.

—De unde ai convingerea asta?

—Sunt aproape sigur că poliția l-a cotonogit, pentru motivul că și dumnealui l-a bătut pe băiatul chestorului Balaci, care în urma acestui fapt s-a retras de la școală. După ce se va înzdrăve-ni, îl așteaptă și alți amatori. Aceștia s-ar putea să fie mai categorici și să-l trimită acolo unde l-a trimis și el pe elevul Șoimaru dintr-a VI-a...

—Nu înțeleg! Unde a fost trimis elevul?

—La cimitir... S-a sinucis!... Toată lumea știe că domnul profesor a fost citat la judecătorul de instrucție. Și dumneavoastră credeți că după toate astea ar mai putea rămâne la liceul nostru viu și nevătămat ? Sau îl veți transfera în altă parte, ca să iște și acolo alte nenorociri ? Să semene răul pe unde îl poartă picioarele, pentru motivul că ministerul nu-l pedepsește - dumneavoastră pedepsiți doar victimele, cum e cazul meu. Și mai credeți că puteți merge atât de departe pe acest drum? Că nimeni în țara asta nu se va ridica împotriva nedreptății ? Mă rog, răspundeți clar, de ce nu l ați dat afară și pe el din toate școlile statului, ca pe mine ?

Robespierre ascultă nemișcat rechizitoriul, privind undeva peste capul meu.

—Deocamdată nu este vorba decât de... dumneata. Cazul profesorului Niculescu nu s-a rezolvat, fiindcă e indisponibil... nu poate fi audiat...

—Cazul nu-i recent, durează de când acest profesor e în în vătământ. Nu de noi a fost botezat Attila. A venit de la Severin cu poreclă cu tot.

—Se poate, dar n-am primit nicio reclamație împotriva s.i Cu acest răspuns îmi închide gura. Sunt sigur că Attila n-o și pățească nimic peste ceea ce a pățit. Il las în pace și-mi văd dc n< cazuri.

— Mă iertați că v-o spun deschis: rezoluția dumneavoași i este adânc nedreaptă. Dacă am analiza împreună faptele, v-ați dl seama cât de grav ați greșit față de mine.

— Ceea ce fac e rezultatul unei lungi meditații.

— Nu contest. Însă oricui i-am povestit faptele a fost, piu | simplu, revoltat de pedeapsa aplicată.

— Depinde de persoana căreia i-ai povestit și de felul cum i .1 povestit...

— Una dintre aceste persoane mi-a spus: „Nu te-au dat **afai** pentru ce-ai făcut, ci pentru ceea ce se temeau că ai putea să **fsu** de aici înainte”.

Secretarul general tresare, lucru neobișnuit la acest om, cm ai zice că-i durat numai din piatră.

— Cine este persoana asta?

— Regret, nu-i pot spune numele, nu fac delațiuni. Mă întrel numai cum e posibil să fie cineva pedepsit pentru ceva... eventual Cum adică, dumneavoastră înțelegeți să sancționați gândurile ?

— Nu-i vorba de gânduri. Din păcate, în cazul dumatile pi 1 vederile au fost întemeiate.

— Ce-am făcut altceva, domnule secretar general, decât să sa dese un ideal în sufletele a o mie de colegi, ca să le împodobesc viața searbădă și uscată? Acest ideal ne-a ajutat să găsim entuziasmu dragostea de frumos și îndemnul la învățătură. Pentru acest dar făcut tineretului școlar vreți să mă pedepsiți? Nu, niciodată! !• ceva contra firii, nu se poate să ne furați visurile, n-aveți dreptu e o crimă ceea ce faceți, nu numai împotriva mea, ci împotriva adolescenței noastre. Dreptatea mea e atât de evidentă, încât sc i m pune singură. Aș fi putut veni cu tata, are relații înalte, dar ce nevoie am de ajutorul său? Vreau să cuceresc **singur** dreptatea mea

mi se pare c-o jignesc apelând la forțe din afară. Deocamdată mă voi duce la domnul ministru...

—Rezoluția a fost raportată domnului ministru...

—Da?! fac mirat. Și n-a obiectat nimic?

—Nu. De obicei, nu iese din cuvântul meu.

—Nuu?! Mai logic ar fi ca dumneavoastră să nu ieșiți din cuvântul

său, pentru că vă e superior...

—Ceea ce-mi spui sună a obrăznicie din partea unui elev. De altfel, la dumneata nu mă miră faptul.

—Vă înșelați. Nu mai sunt elev, ci un simplu particular, de vreme ce am fost dat afară din școală. Așa că, nemaifiind subaltern, discutăm de la egal la egal - nu?

—Hm! Ar fi o rațiune, dacă discuția s-ar petrece altundeva decât în ministerul acesta unde te-a adus nevoia.

—Și cu domnul ministru voi vorbi tot de pe această poziție.

—În cazul că te va primi încă o dată...

—De ce să nu mă ptimească? Mi-a făgăduit în fața dumneavoastră. Când i-am cerut să revin la dânsul, dacă va mai fi cazul, **in** i-a spus: „Chiar te rog”. E cu puțință ca un demnitar să-și încalce cuvântul? Dar, la urma urmei, pot să renunț. Voi da bătălia cu dumneavoastră, dușmanul meu numărul unu, și vă voi învinge.

—Ești sigur, tinere ?

—Se vede că nu mă cunoașteți încă. Eu vă cunosc, dar dumneavoastră, nu...

În loc să-1 înfurie cutezanța mea, pe el îl amuză. Fără îndoială, am un inamic destul de tenace. Ar putea să mă concedieze, dar n-o face, probabil mă studiază, îl interesează...

—Eu nu accept „bătălia”, cum îi spui dumneata, nu știu cum ai s-o câștigi, când din capul locului e pierdută. Însă n-am cum să **te** opresc s-o dai. Adolescența e plină de contradicții, uneori haotică, are îndrăzneli mari și te-at putea duce pe un drum primejdios..'. Fii atent, Dima!

—Nimic nu voi cruța... ca să vă dobor. Să nu vă fie teamă că înttebuințez forța. Cu un revolver nu obțin nimic, moartea dumneavoastră nu mă interesează. Marea mea satisfacție e să-mi dați singur dreptate, să anulați singur rezoluția aceea monstruoasă.

— Da, lupta pe față e cinstită...

— Vreți să fiu sincer ? Ei bine, vă urăsc din toată puterea fiinp ' mele, și această ură este arma îngrozitoare cu care am să vă dafl lovitura de grație. De când v-am zărit, mi-am spus: „Acesta c **K**« **i** bespierre, personajul pe care l-am detestat cel mai mult din istoi i omenirii, deși recunosc că dintre toți eroii Revoluției Franceze **I** singurul care a avut o linie, chiar o idee conducătoare. Dar pcnmi că a ucis-o pe Lucile Desmoulins, îl urăsc și-**1** voi urî toată viața"

Secretarul general tresare a doua oară, e chiar puțin emoții i nat, sau mi s-a părut mie ?

— Dima, dumneata ai unele intuiții care... Se întrerupe. Vi iil să adauge ceva, dar renunță. Apoi reia: Inchipuiește-ți, și alții mi-au spus același lucru...

— Prin urmare, vedeți, nu greșesc. Sunteți implacabil, incorup tibil, tiran - leit Robespierre. El nu era omul care să se împiedice de o viață. Dumneavoastră procedați la fel. Știind deci cu cine .un de-a face, vă previn că, dacă până la 1 decembrie, orele 12, nu veți reveni asupra

hotărârii, mă voi sinucide, ca un suprem **proteej** împotriva nedreptății pe care mi-ați facut-o.

— Dima, recurgi la amenințări ?

— Nu-i amenințare, ci doar o formă de luptă. Epuizând toate celelalte mijloace, mă văd silit s-o folosesc și pe aceasta. E cea din urmă și cea mai tare.

— Nu-i decât o copilărie. Nu înțeleg ce vei avea de câștigai dacă te sinucizi.

— Nimic. Pierd totul, ca biblicul Samson.

— Atunci?...

— Dar pierdeți și dumneavoastră, ca și mine. Pierdem amâul < > i deopotrivă... După ce voi muri, cadavrul meu are să vă sugrume...

Robespierre surâde ironic:

— Ești sigur de asta, Dima?

— Sigur, cum vă văd și mă vedeți. Veți fi distrus, stigmatizat, scos din societate, hulit, desființat. Chiar dacă rămâneți în viață veți trăi ca un mort.

— Ce naiv ești, dacă-ți închipui că actul dumitale va impresiona pe cineva... Nu, Dima, după câteva zile se va așterne uitarea..

— Așa credeți ? În primul rând, nu vor uita dușmanii dumneavoastră, care trebuie să fie mulți, ca frunza și ca iarba; în al doilea rând, nu vor uita prietenii mei, care mă vor răzbuna, și în al treilea rând, nu voi uita eu să anunț lumea de nedreptatea pe care mi-ați lăcut-o, împingându-mă în ghearele morții. Am să scriu o broșură CU tot ce s-a întâmplat și am s-o trimit tuturor ziarelor și revistelor, **1**a să le asmut împotriva dumneavoastră...

— Constat că ești mai periculos decât mă așteptam.

— Nu fac decât să mă apăr. Și când mă apăr, sunt fiară cu toți, chiar și cu mine. Dacă merg până acolo încât mă suprim, gân-diți-vă că nu-i glumă! Cunoașteți sorocul: 1 decembrie. Până atunci, aveți tot timpul să vă înttebați conștiința și să teveniți .isupra hotărârii.

— Te sfătuiesc să renunți la amenințarea aceasta nesăbuită.

— Niciodată! Vă încredințez, pe cinstea mea, că mă țin de i **ii** vânt.

— Și eu te încredințez că, sub presiune, niciodată nu voi reveni...

— Dar fără „presiune” cum ați putea reveni?

— În niciun fel. Consider audiența dumitale încheiată.

— Și eu la fel. Adio, domnule Robespierre. Sunt sigur că ne vom întâlni la începutul anului viitor, în împărăția lui Pluton și a l'roserpinei. Acolo sper să ne înțelegem și chiar să devenim prieteni...

Aruncându-i această ultimă săgeată, plec repede, aproape fugind. Simt cum îmi circulă bucuria biruinței prin toate mădularele sau, mai bine zis, trăiesc intens certitudinea că am fost net superior în ciocnirea cu el. Stătea de plenitudine îmi dă aripi, voieșie, încredere...

Aș putea spune că sunt fericit!

„Pompadura”

Mă duc la Gambrinus să prânzesc. Comand ceva de pe listă, iar n-am timp să mă gândesc ca lumea. M-apuc să-i scriu lui Lotte. Cuvintele izvorăsc fierbinți ca lava din vulcan, revărsându-se pe hârtia care nu le mai încap. Cer altă hârtie, apoi încă una, până se fac douăzeci de pagini mari și late. Cine-i în stare să rezume ce i-am scris ar putea tot așa de bine să numere câte picături de apă sunt într-o ploaie torențială. Ii povestesc duelul cu Robespierre, săbiile pe care le-am înfipt în pieptul lui blindat, apoi amenințare. ¹ supremă. Sub năvala gândurilor și din goana condeiului, omit câteva replici, dar le adaug pe urmă, zăpăcind rânduiala textului. Nu-i nimic. Va înțelege Lotte și așa ce am vrut să-i spun.

Două ore mi-a luat scrisul. Abia după asta îmi potolesc foamea și fuga la poștă, să dau scrisoarea recomandată. Lotte nu poate, nu trebuie să aștepte. N-am făcut tocmai bine scriindu-i ilc legământul pe cuvânt de onoare că-mi voi lua viața, dacă nu **se** revine asupra eliminării mele. Dar, judecând la rece, nici nu puteam să-i ascund acest lucru.

A doua zi încep o activitate, ca să zic așa, de informare, pentru a ști cu precizie pe care poziții se mișcă **inamicul**. Mai întâi, îl trag pe Burtică de limbă, cu ajutorul unui nou bacșiș, despre reia țile lui Robespierre.

Nu mă mir că are numai dușmani, pretutindeni dușmani. În presa opoziționistă e înjurat în fiecare zi, și uneori în cea hule pendentă. Burtică crede că numărul dușmanilor necunoscuți **î** foarte mare. Mai aflu și alte amănunte: cum o cheamă pe soția **sa**, ce profesie are, strada și numărul la care șade cu casa. (îmi procur,) aceleași informații și despre capul școlilor, Mustăciosul. Note/, toate astea într-un carnet. Când să plec, ttece pe acolo un tânăr cu lavalieră, având o înfățișare de boem, nelipsită de distincție, Burtică îmi face cunoștință cu el: îl cheamă Mitache și e redacroi la gazeta guvernamentală **Ziua**. Îi spune familiar:

—la vezi, coane, ce chestie are nepotul, pune-o în viteză pe fa-treaba!

Plecăm împreună. Îmi pare bine că am pus mâna pe un gaze tar, știu că ăștia au relații întinse, învăț lumea pe degete. Nu-i chip să deschid gura, pentru că la fiecare pas e asaltat de prieteni sau cunoștințe. Numai după ce ne depărtăm serios de minister, putem încropi o conversație.

—la zi, mamă-dragă, ce suferințe ai, și la cine ?

Auzi colo, „mamă-dragă"! Nu-mi displace! Simpatice, gazetarii ăștia, cu un singur cuvânt îți intră pe sub piele. Îi spun că-i vorba de o eliminare din toate școlile statului.

—Da' ce-ai făcut, bre, ai pus sacul în capul vreunui belfer? Nu, nici atâta... Alta-i povestea, numai cape stradă e greu să-i înșir faptele în ordine, așa cum s-au întâmplat.

—Nici nu-i nevoie. Vorbesc cu Bratu, știi cine-i ăsta?

—Nu...

—Directorul secundarului, mamă-dragă...

—Nu depinde de el, ci de secretarul general...

— De „Turcu”? Hm! Se complică treaba... Țsta e satrap, taie și spânzură și nimeni nu-i spune „dă-te mai încolo”...

— Nici domnul ministru?

— Nici... Ministrul e o fantomă în mâinile lui: zice mamă, zice tată, după cum trage Turcu de sfori.

Nu mă miră. De aceea spunea Robespierre că Mustăciosul nu iese din cuvântul său. Îngrijorat, îl întreb pe ziarist:

— în cazul acesta, ce-i de făcut, domnule Mitache ?

— Ce să fie ? Recurgem la **alianță**. Chemăm într-ajutor pe Nyu... Dar partea proastă e că se urcă devizul...

— Cine-i Nyu asta?

— Auleo, novice mai ești! Ascultă, mamă-dragă, ai ceva golo-gănet?

— Aș avea... Cât trebuie?

— Dacă punem pe Nyu la bătaie, te costă cinci cearșafuri.

— Dar nu mi-ați spus cine-i Nyu...

— Femeia cu cele mai multe relații, „Pompadura” Bucu-reștiului, înțelegi ? Asta îl judecă și pe dracu' și-l scoate dator. Ai hanii ăștia?

Cinci cearșafuri, adică cinci hârtii de câte o mie... Cam scump, ilar merită, dacă izbutește. Mai bine atac **comoara**, decât să-mi pierd viața.' Lotte îmi va trimite negteșit suma. Avem zece mii, o să ne rămână cinci. Ne închipuim că, în loc de 12, am câștigat numai 5 - și gata.

— Momentan, nu dispun de atâția bani, însă aș putea face rost.

— Mamă-dragă, uită-te la mine, și pe urmă întreabă-mă ilc sănătate. Să nu vorbim numai așa, ca să n-adormim. Dispui, serios, de bani? Altfel, nu mă bag și n-o deranjez pe Nyu de florile mărlui.

— Vă declar foarte serios...

— Atunci dă-mi un aconto și-ți fac legătura.

—Deocamdată nu dispun decât de o sută... De fapt, am mai mulți bani, n-am cheltuit nici două sute, dai știi eu cine-i gazetarul ăsta? Și de ce i-aș acorda atâta încredere ?

—Puțin, mamă-dragă. Mai cugetă nițel!

—De ce nu înțelegeți că n-am fost pregătit pentru o intervenție plătită? Dacă nu vă achit suma cu care am convenit, nu-mi dați hârtia la mână...

El stă în cumpănă, câteva clipe, apoi se hotărăște:

—Fie, dă-o-ncoace!

Caut în portmoneu și-i dau o sută nou-nouță.

—E bună și asta. Săru' mâna... Intrăm la terasa Oteteleșanu.

Ziaristul pleacă de la mas.i ||

vorbește la telefon aproape o jumătate de oră. Apoi vine și-mi spune:

—Măine la 12 fix te prezinți la Nyu cu cererea în proțap. Si .i pe Batistei, la 14 bis... Notează!

A doua zi, la 12 fără 5, sun la adresa indicată. O femeie |fl vârstă

vine și-mi deschide. Trebuie să fie slujnica. Ii spun cine suni și ce vreau.

—Domnișoara doarme, obiectează ea, nu știu ce să fac - s • < scol?

Ridic din umeri:

—Dacă mi-a dat oră?! Slujnica pleacă și revine

imediat:

—Poftiți...

Trec printr-un hol elegant mobilat, și de-aci mă pomenesc dormitorul stăpânei, numai între dantele, mătasuri și covoare. **În** patul Louis-Quinze răsare de sub plapumă un căpșor de **copila** cu părul blond, cărlionțat, care-i dă aerul de păpușă milaneză.

—Scuză-mă că te primesc în pat, n-am vrut să te fac să .iș tepti. Nu te superi, nu-i așa?

Nu s-a uitat la mine când mi-a cerut iertare de formă. Îi răspund cu o galanterie foarte la îndemână:

—Frumusețea își poate îngădui orice capriciu, fiind scutită de scuze...

Auzind complimentul, mă cântărește îndelung cu privirile, îmi face, cum s-ar zice, prețul. Cred că am reușit la examen. Surâde larg, cu ochii și gura:

—■ Bravo, puștiule, te pricepi să măgulești o femeie. Unde-ai învățat asta? Câți ani ai?

—Nouăsprezece, îi răspund cam dezamăgit, pentru că mi-a spus „puștiule”, cuvânt pe care nu pot să-**1** sufăr.

—Atunci ești încă elev, cu caș la gură, nu? Zăpăcitul de Mi-tache mi-a telefonat că-i vorba de un tânăr... în sfârșit, cineva cu care se poate sta de vorbă. Cu elevi nu obișnuiesc să lucrez...

—Vă rog să mă iertați că v-am deranjat. De altfel, nu e vina mea că mă aflu aici... și fac câțiva pași îndărăt...

—Stai, nu pleca...

—Inutil, zeiță, în Olimpul dumneavoastră se vede că numai Jupiterii cu barbă au acces...

—Ia te uită ce vorbe îi ies din gură! se miră Pompadura din patul Louis-Quinze și, văzându-mă la ușă, aleargă după mine și mă reține cu sila.

Râde așa de fermecător, că-mi sucește mințile. Nici nu mai știu pe ce lume mă aflu. Mă întrebă ce băutură îmi place, Madeira, Chianti, Malaga?

—Prefer Porto...

—În regulă, am un Porto excelent.

Camerista aduce cu un cărucior băutura și o sumedenie de sandvișuri, iar pentru ea o ceașcă de cafea cu lapte și cornuri. Începem conversația. Deocamdată nu mă întrebă ce mă doare. Se interesează mereu de mine, cine sunt, de unde vin, ce-am făcut și pe unde am umblat. Îi înșir volubil vrute și nevrute, iar când vinul îmi dezleagă limba, o potopesc cu impresii din călătoriile mele, mai ales despre Java, cel mai înflorit petec de pământ de pe glob.

—O, cât aș vrea să văd insula asta! exclamă Nyu cu toate dorurile de ducă trezite în suflet.

Vibrează la frumos, constat eu mintal, și mă bucur că viața | M care o duce nu i-a sugrumat încă sentimentele. De altfel, e tânără, n-are nici 30 de ani.

Sună telefonul. În locul ei, vorbește camerista, care spune < > domnișoara a plecat în oraș.

—Nu sunt acasă pentru nimeni, Smarando, înțelegeți? Peni i u **nimeniX**

—Prea bine, domnișoară!

Camerista iese și se întoarce cu încă o sticlă. O mustru din odh i. ea motivează că i-e sete și vrea să bea. Umplu paharele și ciocnim, îmi destăinuie că a fost în Franța, era studentă, a stat doi ani la Paris, însă nu și-a terminat studiile, din pricina unui bărbat care i-a năruit viața.

—Din cauza lui am ajuns... ceea ce sunt... Ah! ticălosul, cil l-am iubit!... Dar să lăsăm asta... Spune-mi de cine depinde rezolvarea chestiunii tale?

—De secretarul general Mătășaru...

—Ah! ăsta-i turc... Imposibil să obții ceva de la el.

—Domnul Mitache mi-a spus că, totuși...

—Nu pot să te păcălesc. Din piatră seacă se mai poate scoate apă, de la turc, însă, nimic... Trebuie mers mai sus, până la primul-ministru... Să te-aud mai întâi despre ce-i vorba?

—M-au eliminat din toate școlile statului...

—Pentru ce?

—Povestea e cam lungă... Trebuie s-o iau de la începutul începutului...

—Spune-mi-o! Ia-o de unde vrei... Te ascult până diseată, nu mă mișc de pe scaun...

Dacă-i așa, încep domol, fără grabă, să învii trecutul încă proaspăt...

...De undeva, de departe, a poposit în Cetatea Banilor un adolescent cu ochii albaștri precum cerul primăverii. E elevul Dima dintr-a VH-a, care până atunci a privit viața pe fereastra deschisă sau a cules-o din cărți. Abia anul ăsta urmează pentru prima dată ca elev cursant. E nedumerit de apucăturile colegilor, de vocabularul lor pitoresc și se simte întrucâtva dominat de ei. Dar nu trece mult și timorul adolescent se deschide ca o aripă înainte de zbor, subjugând toată clasa, tot liceul, toată școlărima din oraș, încât devine idolul tineretului școlar. Ce minune s-a întâmplat ? Niciuna sau una mare de tot: Dima i-a înhămat pe colegii săi la carul unui vis măreț, o temerară expediție transoceanică pe întinsul Pacificului, unde se află o insulă fără nume, și în acea insulă, o comoară, și în mintea adolescenților, o altă comoară: ideea unui lanster măreț, pe care să-l realizeze acolo. Ființa visului crește mereu, elevii trăiesc două vieți paralele, care se împlinesc una pe alta: reveria și realitatea...

—Ce poveste frumoasă! exclamă ea, furată ca de vrajă. Nu-mi închipuiam că s-ar fi putut întâmpla asemenea lucruri pe undeva. N-ai exagerat deloc?

—Absolut deloc... Mai degrabă am diminuat...

—Și istorisești atât de frumos, parcă ai citi dintr-o carte... Pe Magotu și Basu îi văd deslușit înaintea ochilor. Ceilalți băieți sunt mai estompați, dar simt cum trăiesc și ei. Spune mai departe...

Trec peste drama lui Șoimaru și descriu năpasta care ne-a lovit la ora de istorie cu nefastul epilog: ancheta secretarului general, faptele noastre capătă contururi limpezi, îmbrăcate bogat în haina cuvintelor.

—Ați recurs la grevă? se miră Nyu toată. Cum, o grevă școlară? Ce imaginație! Așa ceva nu s-a pomenit...

Firește că nu s-a pomenit. Cu atât mai bine! De ce să nu fi făcut noi începutul?

—Vine la rând represiunea sângeroasă, când regența Grigoridei a fost târâtă în beciurile poliției, maltratată și schingiuită.

—Te-a bătut comisarul?! strigă ea, fierbând de indignare. Cum a îndrăznit, bruta? Și n-ai reacționat? Trebuia să-i zdrobești capul... să...

—Nu i-am zdrobit capul, dar cu două directe bine plasate l-am făcut knock-out și am evadat. După aceea, l-am pândit pe Attila - un sac în cap și expediție urgentă la spital. Zace și acum cu scheletul deteriorat...

Nyu sare în sus și bate entuziasmată din palme:

—Bine i-ai făcut monstrului! Merita o corecție adevărată!

Crede că eu sunt pedepsitul. Nu strică puțină exagerare. Parcă am uns-o cu miere pe suflet, așa se bucură. E de neînțeles **i.11** de intens participă la povestirea mea, cum trăiește cu toată fi **111.1**

În dormitor s-au strecurat umbre cu pași de vată. Doamne când s-au scurs cinci ore? Va să zică, povestesc de atâtea ore, fără să-mi dau seama de apăsarea timpului. Bine, eu, se înțelege, dar ca **f O** interesează într-atâta, încât a uitat de sine? Vreau să amân continuarea pe altă dată, mi se pare că abuzez prea mult...

—Nu, nu, nu! se împotrivește Nyu. Spune mai departe. Dacă ai ști ce nostalgie mi-ai trezit pentru vremea când eram elevă, pentru visurile care-mi scaldau ființa într-un ocean de fericire. I acum sunt și eu adolescentă, ca tine. Ți-o spun foarte serios...

O cred. Numai așa îmi explic de ce i-am captat într-atât în finalul meu. Continui povestirea de unde am întrerupt-o. Ultimul capitol e audiența la ministru, apoi la secretarul general. Dar greșesc, nu **1** ultimul capitol sau e ultimul capitol **trăit**. Cum se va încheia **1** romanul meu? Cu moartea eroului principal?

Redau pe larg convorbirea cu Robespierre, aproape replici (**11** replică. Mi se întâmplă ca în focul narațiunii să sar câte ceva, dar rev **111** îndată ce-mi reamintesc. Numai despre amenințarea cu sinuciderea nu-i pomenesc nimic. Nu știu ce mi-a venit s-o trec sub tăcere.

—Așa i-ai spus bestiei? Că-1 vei doborî? Că va trăi mort, **JM** i nit din societate? Bravo, dragule, ești un bărbat în toată puterea cuvântului...

Și, pradă unui entuziasm pe care nu-1 mai poate stăpâni, mângâie cu mâna pe obraz, îmi netezește părul, mă sărută tern pe frunte.

—Am să te scap de năpastă, chiar dacă ar fi să mă război cu toți titanozaurii. Mă duc la primul-ministru, la rege, Dumnezeu în ceruri. Nu-ți cer nimic pentru acest serviciu.

—Cum adică, lucrați gratuit pentru mine?...

—Da... Ca pentru cineva foarte drag... Să nu mă înțel greșit...

—Și mie îmi sunteți foarte dragă... Amețit de vinul tare și mai mult de farmecul ei, o prind iu brațe și o trântesc pe patul încă nefăcut. Nyu a înțeles. Pate uluită de gestul meu, la care nu se aștepta. Se zbate, se împotrivește, țipă:

—Nu! Nu! Asta nu! Mi-e rușine!

Vorbele ei sunt de circumstanță, nu cred în ele. O **astfel & z** femeie se mai poate rușina? Împotrivirea nu-i decât o scuză abil mascată, nimic altceva. Dar Nyu îmi ghicește gândurile:

—Cum de nu pricepi atâta lucru? În preajma ta m-am simțit adolescentă ca odinioară, am devenit școlărița de la Ursuline, moartă după un elev nătâng de la Școala Militară, care se fâstăcea când ne vedeam, duminica, și n-a îndrăznit decât să mă strângă de mână. Dar acea strângere de mână e cea mai frumoasă amintire pe care o port în mine. Și tu vrei acuma să-mi aduci aminte de ceea ce sunt?...

Plânge! Cerule, femeia asta - curtezana asta - plânge zdrobită, îi cer iertare, vreau s-o împac. Degeaba, iluzia nu mai învie, mai rău o întărit. Toată ființa ei e o rană care doare.

—Pleacă, strigă printre sughițuri, nu vreau să te mai văd! M-am înșelat în privința ta. Ești o brută, la fel ca și ceilalți...

Îngrozit, ca și când aș fi comis o crimă, o las în lacrimi și o iau la fugă. Mă împiedic de câteva ori, dar tot nimeresc ușa, iar paltonul îl îmbrac abia jos, în stradă...

...Afară e mai puțin întuneric decât în mine.

Marea întrebare

Grăbesc pașii spre casă, din nevoia unui refugiu unde să fiu singur. În urechi îmi sună mereu, sâcâitor, un glas care nu-i al meu, dar, cu toate astea, vine din ființa mea: „Ești un ticălos! Ești un t icălos! Ești un ticălos!”

Mi-o spune de atâtea ori, deși nu mai e nevoie. Da, recunosc, sunt un ticălos...

M-am purtat cu Nyu ca o brută în care nu trăiesc decât simțurile primare... Cum de n-am înțeles că în sufletul ei a fost un cu-i remur care ar fi putut să-i schimbe sufletul? I-am călcat în picioare aripile, i-am frânt zborul, năzuința, visul - așa cum a făcut Robespierre cu mine...

O apuc pe Calea Victoriei în sus, furișându-mă printre pi< toni, ca un răufăcător printre oameni cumsecade.

Trec prin piața Amzei și o iau la stânga, pe Primăverii. Lo cuinta mea e la o sută de metri. În fața ei, a oprit o birjă. O fi proprietăreasa, care s-a întors acasă? Nu, e altcineva, poate vreo ruda. Are un geamantan în mână, a venit, probabil, din provincie, încearcă să deschidă porțița de fier...

—Vă rog, pe cine căutați ? o întreb.

—Grig, tu ești? strigă necunoscuta și, lăsând geamantanul jos, vine în brațele mele.

E Lotte în carne și oase! Cui i-ar veni să-și creadă ochilor? A plecat de acasă și a venit la București... Cum a plecat, de ce a plecat, ce va face aici, cât va rămâne? Sunt atâtea întrebări care nu încap într-o singură clipă, așa cum vrea nerăbdarea din mine...

O conduc sus, în cameră, aprind lumina și o ajut să-și dezbraci ce paltonul.

—Ce frumos e la tine! Și cald... De unde vii? Ce mă făcea **in** dacă mai întârzi ai ? M-ar fi primit gazda ta? Sau trebuia să te aș tept afară, în frig?

—Mai bine, spune-mi, nu ți-e foame? Dacă n-ai pus nimic în gură, ne repezim și cinăm. E un restaurant foarte aproape.

—Nu, nu mi-e foame... Sunt obosită!...

Se așază pe un fotoliu. Mă uit la ea, parcă s-a urâțit. Sau mi **se** pare? Nu, nu mi se pare. Unde-i lumina ochilor care o scâldea în strălucire, unde-i frăgezimea făpturii, unde-i vioiciunea de căpri oară? Nu mai sunt toate astea, și Lotte arată acum ca toate fetele obișnuite.

Mă așez lângă ea și-i pun marea întrebare care-mi șade ca " stâncă pe suflet:

—Nu spui nimic, Lotte? Ce s-a întâmplat? De ce ai venit? Parcă o frig cu jar. Sare în sus și se cuibărește la pieptul **meu**.
facându-se mică, mică. O strâng în brațe, îi mângâi părul, o dez mied. Tremură ca o păsărică încăpută pe mâini străine, simt cum toată făptura ei e în primejdie și cere ajutor.

— Grig, ce puteam face ? Să te las să mori singur ? Și eu - cum rămân? Vrei să trăiesc mai departe, fără tine? Niciodată! Murim împreună, unul lângă altul, îmbrățișați... Are să fie atât de fermecătoare moartea noastră!... Pentru asta am venit!

E îngrozitor ceea ce vrea Lotte. Cum aș putea să accept jertfa ci supremă? Ea e copilă, crede în jocul cu moartea, dar acest joc îl spaimă nu-l joacă nimeni decât o singură dată...

— Nu, Lotte, e o nebunie ce-ai făcut, o nebunie ce ai de gând să faci... Trebuie să trăiești, înțelegi, nimeni și nimic nu te obligă să pierzi viața.

La auzul acestor cuvinte, Lotte, desprinzându-se din brațele mele, se trage câțiva pași îndărăt. Un nor negru îi acoperă fața, iar durerea îi sfâșie glasul.

— Grig, strigă ea, tu ești, Grig? Tu-mi spui să trăiesc mai departe, după moartea ta? Să fiu înțeleaptă, să mă bucur de viață, să mă mărit cu altul? Asta vrei tu? Asta?

— Nu știu ce vreau, dar știu că aș fi un nemernic dacă te-aș târî cu mine în groapă.

— De ce ți se pare că mă târăști ? Dacă m-ai ucide prin surprindere, fără voia mea - atunci, da... însă de vreme ce **vreau** eu însămi ?... Uite, n-am decât să plec, mă duc înapoi la gară și m-arunc sub **roțile** trenului... De ce să mor singură, întristată, în loc să murim împreună, cu zâmbetul pe buze? Tu nu mă mai iubești, Grig...

— Tocmai pentru că te iubesc ptea mult, țin la viața ta... Am strigat așa de tare, că Lotte s-a tras înapoi... Iartă-mă, te-am speriat...

— Vezi, de tine mă sperii, dat de moarte, nu...

— Bine, Lotte, fie... Dacă va trebui să murim - murim amândoi...

— Dragul meu, dragostea mea! exclamă ea transfigurată și mă sărută pe ochi, pe gură, pe obraji, într-o dezlănțuire vijelioasă. Apoi, sleită de puteri, se lasă pe fotoliu și murmură: Credeai că dragostea mea e o glumă?

Mă trece un fior prin șira spinării. Îmi dau seama cât de mult mă iubește această față neprihănită, încât moartea devine, în mâinile iubirii atotputernice, o simplă jucărie de copil. Cine ar putea să i se împotrivescă, mai ales cu pretexte și prejudecăți curente?

Nu mi-o închipuiam atât de dârză și de voluntară. Se vede că < știe să iubească mai mult decât mine.

E adevărat: noi nu eram făcuți să ne împăcăm cu o viață seu bătă, monotonă. Dacă nu putem pleca acolo, departe, în **Gri** gorida noastră - mai bine moartea! **Aut Caesar - autnihil**

Lotte îmi povestește cât de alarmată a fost din pricina ulti **11** m i scrisori. Nana i-a dat-o la școală și, îndată după ce a citit-o, a luat hotărârea de a veni la București. A adus și comoara cu ea: 10 (Mtu de lei... Să tot trăim - deși nu mai avem decât 27 de zile, adie până la 1 decembrie, când expiră ultimatumul pe care i l-am dat lui Robespierre. O viață întregă, dacă ne gândim că fiecare clipa poate să însemne o veșnicie...

—Mama ta n-a prins de veste când ai plecat? o întreb. Nu. A profitat de lipsa ei de acasă, se dusese la un dentist. Nu mai Cuviosul Gigi a văzut-o ieșind cu geamantanul, a privit lunj în urma ei, dar n-a întrebat-o nimic...

—Vai, ce-o fi spus mama ta, când și-a dat seama că ai fugit Nu i-ai lăsat niciun rând?

—Am încercat să-i scriu, dar m-am răzgândit... Se lasă o tăcere grea peste noi. Stăm încremeniți, fiecare **11** gândurile lui. într-un târziu, o îndemn:

— Haide, culcă-te... Ești oboșită... Ea face semn din cap că nu Nu vrei să-ți aduc ceva de mâncare ? Cred că, totuși, ți-e foame...

Lotte nu-mi răspunde. Se așază pe marginea patului și izbut nește într-un plâns furtunos, cu sughituri. Mă apropii de ea, în grijorat:

—Draga mea, ce-i asta? Ți pare rău că ai venit? Mă îndepărtează cu mâinile, nu mă poate suferi în apropia și plânge tot mai sfâșietor, scaldând perna cu lacrimi. Sunt dispe rat,

nu știu ce să fac, nu-i chip s-o potolesc. Nu trebuia să adm vorba de mama ei.

25 Sau Cezar, sau nimic!

—Lotte, draga mea, iubita mea, dacă vrei, te duc înapoi a< a să. Nu ți-ai dat seama ce faci, dar nu-i nimic, rotul se poate îndrep ta. Mâine plecăm la Craiova. Ne-am înțeles, nu-i așa?

Mai bine tăceam. Vorbele mele, în loc s-o domolească, mai mult îi înțețesc plânsul. Se zvârcolește în pat, spintecată de suspine, patcă s-a rupt ceva din ea. O privesc mut, mă doare durerea ei și nu-i pot da niciun ajutor. Cel mai cuminte lucru e s-o las în pace până se potolește. După aceea voi vedea ce-i de făcut. Mă lungesc în pat, îmi potrivesc o pernă sub cap și tămân așa, neîndrăznind să fac cea mai ușoară mișcare, de teamă să n-o supăr. Sunt atât de îndurerat de ceea ce se întâmplă cu Lotte, încât nu pot să leg două gânduri.

Într-un târziu, prind de veste că fata nu mai plânge. A adormit, de-a curmezișul patului, cu perna în brațe. Iau o pătură și o învelesc, să nu răcească.

O zi grea de lacrimi coboară în trecut.

Logodna

A doua zi de dimineață, când fac ochi, văd pe Lotte stând în genunchi, lângă pat.

—Iartă-mă, Grig, că aseară te-am făcut să suferi. Nu m-am putut stăpâni, trebuia să plâng. Mă ierți, spune ?

—Ce copilă ești, Lotte! Dimpotrivă, tu trebuie să mă ierți că te-am adus aici. Dacă îți pare rău, plecăm înapoi chiar acum.

—Nu!... Nu!... iubitul meu, niciodată nu ne mai întoarcem. Să-ți iasă asta din cap. Nu mă judeca după o slăbiciune trecătoare. Când vei înțelege că-i o fericire să verși atât de multe lacrimi, încât să nu mai poți plânge ? Fără plâns, n-aș fi reușit să mă rup de viața pe care am dus-o până acum, să smulg rădăcinile crescute .idânc în mine și să mă pregătesc pentru marea plecare. Mă mir că nu înțelegi lucrul acesta, prostuț mic ce ești!

Dau să-i răspund, dar ea îmi astupă gura cu o sărutare. Apoi mă îndeamnă:

—Hai, scoală-te și îmbracă-te!

Trag plapuma de pe mine și cobor din pat. Când vede că am ilotmit îmbrăcat, pufnește în râs:

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

—Leneșule, de ce nu ți-ai scos hainele ? Uite cum le-ai mototo

—Nicio tragedie. Cât o fi ceasul?

—E aproape 9. După gustarea de dimineață, plecăm în oraș.

Eveniment în

semnat, pentru că-i prima noastră ieșire în lume. Amândoi pășim simplu și spontan, ținându-ne de mână. Străzile pe care trecem **sun**i aproape pustii, dar eu nu le simt golul, pentru că aș umple cu Lotte nu numai Bucureștiul, ci tot pământul. E o vreme aspră, geroajă Soarele istovit vrea să dea zâmbet acestei zile de toamnă și reușește să pună fetei o dungă de argint pe umeri, ca un om văzut împotriva luminii. Când ajungem în centru, mă întrebă:

—Asta-i Calea Victoriei?

—Nu, bulevardul Elisabeta.

—Așa-i, uitasem. Pe Victoriei nu umblă tramvaiele. Ea nu cunoaște orașul, a fost numai de două ori, la concurs

rile școlare ale „Tinerimii Române”. O apucăm în jos, pe marele bulevard, spre Eforie. Lotte îmi ia brațul și pășim domol, înorâmi printr-un fluviu de oameni. Ne oprim la fiecare vitrină mai răsărită.

Sunt copleșit de cele mai felurite sentimente: când mă biu ui de libertate și trag aer mult în piept ca s-o simt mai bine, când mă înhață teama de a nu fi urmărit, nu numai de poliție, ci chiar ile tata, care, fără îndoială, a avut tot timpul să afle de isprava **mei** Ce catastrofa, dacă l-aș întâlni acum pe stradă...

Pe de altă parte, mă simt fericit că Lotte e lângă mine, lanțurile familiei și ale societății, liberă ca pasărea cerului. Și t tuși, o țepușă de tristețe îmi înțeapă inima, gândindu-mă că la decembrie va trebui să plecăm într-o călătorie fără întoarcere, necunoscut...

N-am răgaz să-mi fac gânduri prea multe. Până atunci mai timp destul, câte nu se pot întâmpla...

Ne oprim în fața unei vitrine încărcate cu bijuterii, a căr strălucire ne ia ochii.

—Ce colier frumos! exclamă ea, dezmiardându-1 cu privi jinduitoare.

—Dacă-ți place, ți-1 cumpăr.

—■ Ce să fac cu el? Pentru cine m-aș împodobi, dacă tu mă placi și așa?

M-a convins. Obiecția ei e fără replică.

—Uite, are și verighete. Astea ne trebuie... Lotte mă îmbrățișează cald cu privirea.

—Desigur. Ne logodim și ne cununăm... Tu nu vrei ?

—Vreau, Grig, și încă cum! șoptește ea, strângându-mă tare de braț.

—1 decembrie ttebuie să ne găsească uniți în fața tuturor.

l)upă ce cumpărăm verighetele, rămânem cu ele în deget.

Lotte pășește parcă pe culmi de fericire.

—Ce bine-mi pare că te-ai gândit la asta, Grig, zeul meu ado-i ,it! Să știi ca diseară mă voi închina ție.

—Prostuță mică, vrei să te pui în conflict cu Jupiter? Va dez-l.ințui toate fulgerele împotriva ta!

II E VIII DOMNIA ÎN DRUMUL DUMNEȘTEA 201

— Nu-mi pasă. Numai tu să nu tuni și să nu fulgeri! Râdem zgomotos, fără a lua seama la lumea care întoarce calmi după noi.

— ■ Acum, fermecătoare logodnică, urmează partea a doua a **programului**: echiparea. Nu ne putem cununa, nici duce la teatru **iu** chiar la restaurant, în toaletele astea.

— Scumpul meu logodnic, mi se pare că domnia ta ai început și e gândești mai degrabă la viața asta, decât la cea viitoare.

— Eroare profundă! Vreau să trăim în aceste trei săptămâni atât **i** le intens, cât ar trăi alții în o sută de ani. Măcar în felul acesta, dacă **i**///c/n-am teușit...

— Pentru asta ne-ajunge dragostea noastră. Risipa, luxul, pe-

II ecerile sunt lucruri goale. Să rămânem tot noi, Grig... Te rog!

— Și atunci, ne cununăm așa?

— Ba nu... Pentru cununie, mi-ar trebui o rochie de mireasă, **lar** ție, haine negre.

— Îți mai trebuie și o rochie de seară.

— Fie și asta...

Abia la ora 1, când se închid prăvăliile, punem capăt cumpării .mirilor. Amândoi suntem frânți de oboseală și ne e o foame de

lup. Ne ducem la terasa Oteteleșanu, să prânzim. Când ne întoarcem acasă, găsim toate lucrurile cumpărate.

Îmi vine o idee pe care numaidecât o transform în fapă Q scriu lui Robespierre să nu creadă cumva că am uitat de făg.ulu iala făcută zilele trecute. Mai mult decât atât, îi aduc la cunoștință că și logodnica mea va muri odată cu mine, protestând și **ci**, cu jertfa vieții, împotriva nelegiuirii ministerului. Să binevoia* | domnul secretar general atrage atenția conștiinței sale că două vieți nevinovate, una de 17, alta de 19 ani, îl vor trage din mol mânt la răspundere în fața umanității...

Lotte, câștigată de această idee, semnează scrisoarea alături de mine.

Dăm o raită prin Cișmigiu cu pomii goi, văduvit de verdea Aleile sunt pustii, lacul - mic senin de apă - pustiu și el. **Grădini**] fără podoaba frunzișului, are un farmec trist, ca o femeie fru moașă în zdrențe, care plânge.

— Să plecăm, e prea mohorât Cișmigiu, îmi șoptește Lon c l > ureche.

Urcăm pe-o alee părăsită, cu preș de frunze moarte, și ieșim **111** stradă. Mai departe, la câțiva pași, se înalță o biserică veche, cu tii duri de piatră roase de curgerea vremii. Un preot bătrân, cu bai **111** albă de Moș Crăciun (seamănă mult cu popa din Obogeni), dă il între pe poartă. îl opresc și-1 întreb:

— Sfinția-voastră sunteți parohul bisericii ?

— Eu, din vrednicia lui Dumnezeu! Dar ce năzuți de la mine, suflete ale Domnului ?

Îmi place mult vorbirea neaoșă și colorată a preotului. De aici intru de-a dreptul în subiect:

— Vrem să ne logodim, părinte.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

— Domnul să vă binecuvânteze! Slujim în sfânta biserică sau acasă?
 — În biserică...
 — Vestiți-mă când veniți cu alaiul, și eu sunt gata.
 — Părinte, nu s-ar putea chiar acum?
 — O, năstrușnică grăbire a tinereții! Fie! De la un slujitor Domnului, nimeni nu se cade să plece cu inima îndoită... Aveți **nafl**

—N-avem.

—Vă cunună Domnul. Verighetele le-ați adus ?

—Da, astea da.

—Atunci, să purcedem în sfântul lăcaș. Mergeți prin față și așteptați până vă deschid. Dar nici nu mi-ați spus cum vă cheamă.

—Pe mine, Grigore, și pe ea, Charlotte.

—Sunteți studenți, se vede treaba, așa-i?

—Da, părinte, studenți...

Îmi pare bine că nu ne întreabă mai mult. Nu mi-e deloc la îndemână să mint tocmai acum.

După ce pleacă preotul, Lotte mă strânge puternic de mână și-mi șoptește sugrumată de emoție:

—Grig, dragule, nebunule, nu m-așteptam să...

—Iubita mea, ce era să fac? Timpul zboară, și noi trebuie să trăim 70 de ani în 19 zile...

Un băiat lung și deșirat ca Păleață, pesemne paracliser, ne deschide ușile bisericii. Pătrundem înăuntru cu pași șovăielnici. Toți sfinții zugrăviți pe pereți ațintesc asupra noastră priviri mirate. Mă simt parcă pe alt tărâm, undeva în Orient, foarte departe, deși nu mă desparte decât o ușă de lumea de afară. Chiar și Lotte și-a schimbat înfățișarea: i s-au alungit trăsăturile, chipu-i arată ca de ceară, încât, dacă s-ar rezema pe perete, oricine ar lua-o drept o icoană bizantină.

Mă cutreieră o puzderie de fiori prin șira spinării. Și mă simt mereu zguduit de cutremure.

Trag cu coada ochiului spre Lotte, care stă lângă mine, înaltă și dreaptă, și o văd plutind departe, pe-o coamă de nori, în rochie .dbă de mireasă, cu o cunună pe cap, împletită din flori de lămâiță, și voal lung, care freamătă în bătaia vântului. În spatele ei, vine un pâlc de fete cu cosițele revărsate pe umeri cântând: **Vino din Liban, mireasă!** Alaiul ciudat se apropie de templul durat din marmură .dbă, tronând deasupra norilor, undeva pe un pisc de munte, și urcă nesfârșite trepte, și urcă, urcă mereu, până în pridvorul marelui templu. Acolo, sus, o aștept înconjurat de arpetiști, îmbrăcați toți la fel, în redingote albastre ca seninul cerului. Ei intonează, cu un singur glas, același cântec, care se împletește cu cântecul fetelor și tace să tresalte văzduhul.

Iată-ne acum, mire și mireasă, pășind pe covorul de raze.

Lotte mă strânge încet de mână, de parcă ar vrea, cu gestul ci, să peceduiască legătura noastră. Îi înțeleg gândul și-i răspund la fel, cu o strângere de mână.

După ce se termină slujba logodnei, bătrânul preot ne urează:

— Să trăiți, Feți-Frumoși, și să vă bucurați de viață!

Romeo și Julieta

Plecăm de la logodnă într-o stare sufletească de sărbătoare. Au coborât umbrele înserării. Aerul rece de afară ne face bine. Pășim voioși și zvelți, parcă ne-ar fi crescut aripi la picioare.

—Ce zici, mergem la un spectacol?

—Nu, mai bine ne tetragem în apartamentele noastre. Sunt obosită.

—Dă-mi, te rog, actul de naștere, să văd câți ani ai!

—De ce?

—Crezi că m-am logodit cu o băbuță, care să se plângă mereu de oboseală?

—Nesuferitule, ce este astă-seară la Operă?

—**Boema.**

—Cine cântă?

Ne apropiem de afiș și, la lumina palidă a unui felinar, cercăm distribuția.

—Nu-mi place, cântă Alina Barbu.

—Ei și? Te mănâncă?

—Nu pot s-o sufăr. N-are un pic de talent.

—Să mă ierți matale, are talent cu carul, uite-așa!

—De ce-i ții astfel partea?

—Dat tu de ce o ponegrești ?

—Fiindcă așa-mi place. Dacă te topești după dânsa, n-ai dec să te duci singur să-i auzi ciripitul de privighetoare. Eu mă întorc acasă.

Bună socoteală! Abia ne-am logodit, și gata cearta! Cu multă greutate, o conving să mergem la Național, unde se joacă **Trandafirii roșii** de Zaharia Bârsan. Până să înceapă spectacolul, Lotte stă îmbufnată și nu scoate o vorbă. Dar piesa, cântând supraomenescul sacrificiu al lui Zefir pentru Liana, fata împăratului, cu versuri înaripate, cu decoruri și costume vrăjite, ne poartă într-o lume nouă, necunoscută, și astfel uităm de Alina, de cearta noastră, de tot... Când ne amintim că am fost supărați, ne vine să râdem.

Naționalul revarsă un fluviu de oameni pe ușile larg deschise. Ne strecurăm prin mulțimea pestriță și o apucăm la întâmplare, în sus, pe calea Victoriei.

S-a pornit un vânt rece, care ne îngheață mădularele. Îmi strâng paltonul pe trup și ridic gulerul. Câte o răbufneală e gata-gata să ne ridice în văzduh.

—Nu ți-e frig? o întreb, apucând-o de braț, ca să nu mi-o răpească vântul.

—Ba da, mi-au înghețat mâinile. Hai să intrăm undeva, să ne încălzim puțin. Ce-i acolo?

În fruntea unei case arătoase, clipește o firmă luminoasă: Femina...

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

—Trebuie să fie un local de noapte.

—Ce înseamnă asta?

—Un restaurant unde se bea, se mănâncă și, pe deasupra, se dansează.

—Să mergem și noi, mă roagă ea cu nazuri de copil răsfățat. Mi s-a făcut o foame...

—Dar „obosită” nu mai ești ?

—Ce vorbă-i asta? Doar nu te-ai logodit cu o... băbuță...

—Vezi, așa te vreau, zeiță!

Intrăm în local printr-o ușă turnantă. Un portar țanțoș, cu șapcă și galoane la reverul paltonului și pe mâneci, ne salută, în-doindu-se până la pământ. Orientându-ne după ceilalți clienți, ne ducem la ghișeul unde se vând bilete.

—Sunt și artiști ? se miră ea.

Ridic din umeri. Nici eu nu știu... Cine a umblat prin localuri de noapte până acum? Coborâm pe o scară largă (Lotte numără 99 de trepte) și pătrundem într-o sală imensă, rotundă, cu tavanul alcătuit din cercuri care se înalță până dau de un moț de lumină, învelit cu geamuri opace. Mesele sunt puse de jur-împrejur, **pe** trei trepte destul de largi și despărțite de paravan de pluș roșu, ca lojile la teatru. Jos, în mijlocul sălii, cu o înfățișare atât de neobișnuită, se află o podea rotundă, din lemn lustruit, care se poate învârti și chiar sălta, la nevoie.

Deși e târziu, nu-i prea multă lume. Femei fardate țipătot, în toalete sumare, având spinările goale, râd și chefuiesc cu bărbați, în tovărășia cupelor de șampanie.

Lotte e toată o mirare. Îmi apucă brațul stânjenită de atmosfera care-i jignește pudoarea în față.

— Hai să plecăm. Nu-mi place aici...

O conving să rămânem. Un crin nu-și pierde puritatea, chiar dacă e tăvălit în mocirlă, asta-i lege. Ne așezăm la o masă. Un chelner elegant, în frac și plastron, ne aduce o scoarță groasă, în care se află lista de bucate. Curios! Nu au mâncăruri calde, nici fripturi la grătar. Suntem nevoiți să ne astâmpărăm foamea cu răcitur.

Ce-o mai fi asta? Lumina se stinge și se aprinde alta, albastru ie, care luminează doar locul unde se află podeaua. E miezul nopții - începe programul.

Citesc numele „celebrităților” care se produc jos, pe podea: Sisters Borough, M-Ile Evelyne, Duet Winder, dansatoarea spaniolă Dolores, maestrul Kolman și alții, tot atât de străini și de necunoscuți.

M-Ile Evelyne apare înveșmântată într-o rochie neagră de paiete (atât de sclipitoare, că-ți ia ochii) și lungă până la călcâie. E cu țigara în gură, din care trage ca o șerpoaică. Se oprește în mijlocul podelei și, rezemându-se de stâlpul unui felinar, cântă cu o voce joasă, de contraltă, o veche șansonetă: *Pssst! Viens avec moi!*¹⁶, pe care o fredonau toți băieții ultima oară când am fost la Pat îs. După aceea mai

cântă, tot în franțuzește, *Valse brune*, dintr-o operetă veche.

Când vine refrenul, lumea din local o acompaniază, antrenată:

16 Vino cu mine!

***Cest la valse brune, Chacun avec sa
chacune...***¹

—Nu-i tocmai rău, șoptește Lotte.

—Mi se pare că, până la urmă, o să-ți placă.

—Logodnic nerușinat ce ești, mă apostrofează ea cu drăgălășenie, ai să ajungi în infern!

—Am fost.

—Da? Și când, mă rog? În vis?

Li povestesc ceea ce, de fapt, auzisem de la un prieten al tatei despre un local subteran, clădit dincolo de porțile Romei, pe vestita Via Appia, în grotlele cărora sunt săpate versuri minunate din opera lui Dante și scene mai cu seamă din **Cântul V, Cercului doilea**, adică pătimășii cu trupul, rămași celebri, ca: Semiramida, regina Asiriei, Didona, care-i făgăduise lui Siheu să-i rămână credincioasă și după moarte, dar se îndrăgostise de Enea, Cleo-patra, regina Egiptului, îndrăgostită de Cesar, apoi de Antoniu, Francesca da Rimini și cumnatul ei, Paolo Malatesta, uciși amândoi de Gianciotto, și alții.

—Îmi place atât de mult sonoritatea acestui nume: Francesca da Rimini... Și când mă gândesc ce tragică a fost povestea acestei femei! Dar mai bine să nu vorbim de lucruri triste. Ce zici, am putea să dansăm? Nu ne cunoaște nimeni.

—Firește, firește... Și chiar dacă ne-ar cunoaște...

—N-avem nimănui de dat socoteală, nu-i așa? Coborâm treptele și, ajunși în cercul magic, cum îi spune ea, ne avântăm în vârtej. Lotte e sprintenă și ușoară ca un fulg, încât abia atinge podeaua lustruită. La început, păstrează, sfielnic, o distanță cuviincioasă între mine și ea, așa cum făcea acum un an, când am dansat pentru prima dată amândoi. Dar, după aceea, se lipește strâns și-mi pare așa de bine, mai ales că nu i-am cerut să facă acest lucru.

Valsul se termină. Urcăm treptele până la masa noastră. Pe fața ei au înflorit doi bujori. Respiră pripit și-și face vânt cu programul.

—Uf! m-am încălzit. Mi-e sete. Dă-mi ceva să beau! li torn în pahar vin și apă minerală. Închinăm:

—Pentru logodna noastră!

—Pentru iubirea noastră!

Lotte își înmoaie întâi buzele în lichidul strălucitor, gustă o dată întrebătoare, apoi toarnă cupa pe gât.

Orchestra începe **Povestiri din pădurea vieneză**. Mă ridic de pe scaun și-i fac o plecăciune. Ochii ei sclipesc atât de viu, de parcă soarele ar surâde în cerul lor senin, iar trupul subțire și mlădios ca alunul împrăștie atâta prospețime și sănătate, încât și un bolnav s-ar

¹ **Acesta-i valsul nopții, fiecare cu aleasa lui.**

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

vindeca în preajma ei.

Dansăm numai noi doi. Celelalte perechi privesc cu un fel de uimire dansul nostru, care are ceva din sprinteneala primăverii. Fără să vreau, aud o doamnă care, vorbind despre noi, îi șoptește, probabil, bărbatului ei:

—Ce tineri frumoși!

A auzit-o și Lotte, căci îmi adie la ureche:

—A exclamat cineva că suntem „tineri frumoși”!

Mai coboară și alte perechi, dar se opresc toate la marginea cercului magic, ca în fața unei bariere, și se uită la noi, surâzând întruna, admirativ. Îmi ajunge iarăși la urechi o frântură de frază:

—Sunt căsătoriți. Poartă verighete.

Orchestra tace, și valsul nostru înaripat își frânge aripile. 1/ bucneșre un ropor de aplauze. Lotte rămâne o clipă năucă. Nu știe pe cine aclamă publicul. Când își dă seama că aplauzele sunt pentru noi, o zbughește, ca scăpată din pușcă, și, urcând treptele câte două-trei, ajunge la masa noastră.

Publicul, înveselit, bate din palme mai zgomotos, strigând:

—Bravo! Bravo!

Lotte privește speriată în toate părțile, căutându-mă cu ochii, ca să-i vin în ajutor, apoi își ascunde fața în mâini.

De rândul acesta, izbucnește un uragan de aplauze. Lotte în să tace chitic. Trebuie să sufere îngrozitor! Din fericire, orchestra începe o mazurcă și așa se curmă aplauzele.

—Ce înseamnă asta, copilă răsfățată? Ai plâns? Pentru ce? Mă măsoară lung, cu tristețe, fără să spună un cuvânt. Îi șterg ochii cu batista, ca unui copil pocăit, și, spre mirarea mea, nu se împotrivesc.

Un domn și o doamnă se apropie de masa noastră și, scuzându-se foarte politicos, ne spun că ar dori să ne cunoască și să bem o sticlă de șampanie împreună.

Sunt puțin nedumerit de vizita asta cam ciudată, totuși îi poftesc să șadă. Ei se prezintă:

— Pictorul Ropală și soția mea, Daria Ropală.

Și eu, și Lotte ttesărim plăcut surprinși auzind aceste nume celebre. Pictorul e un bărbat de 50 de ani, puțin scund, totuși bine legat, cu o barbă neagră, despăcată în două, care impresionează teribil, iar soția lui, vestita cântăreață de operă, pare să tot aibă 40 de ani; nu-i frumoasă, însă are o figură distinsă și e foarte elegantă. Serbează azi 20 de ani de la cununie și au venit aici, singuri - în doi -, să petteacă aniversarea.

— Și noi ne-am logodit astăzi!

— Vă urez să fie într-un ceas bun și să serbați, ca noi, două decenii de căsnicie.

Schimb pe furiș o privire cu Lotte: ah! dacă ar ști ei că la 1 decembrie o să ne cânte (poate tot părintele Smarandache) veșnica pomenire!

PIEVIII DOMNUL DRUMESȚEA 200

Maestrul Ropală, bun de gură, ne povestește câteva anecdote și întâmplări, mai cu seamă din Italia, unde a stat zece ani. Apoi ne destăinuie:

— Mă bate gândul să pictez un tablou cu Romeo și Juiieta. Până acum, n-a fost chip să găesc modele. Cum v-am văzut adineauri dansând, am strigat ca Arhimede odinioară: **Evrika!** Ce ziceți, v-ați învoi să-mi pozați câteva ședințe ?

— De ce nu? Cu plăcere! sare Lotte, bucuroasă.

— Vă mulțumesc.

De bucurie, pictorul răstoarnă pe gât o cupă de șampanie, în rimp ce orchestra începe **Dunărea albastră.**

— îmi dați voie, domnule Romeo, să dansez cu frumoasa Juiieta?

La rându-mi, cer îngăduința să dansez cu distinsa lui soție.

În timpul dansului, o caut met eu pe Lotte printre perechile care se învârtesc. Când ni se întâlnesc privirile, parcă se îmbrățișează, se mângâie sau își spun cuvinte mute, pe care numai noi doi le înțelegem. Dar, după câteva tururi, ea își lasă partenerul și se întoarce la masă. **ii** cer scuze pictorului pentru sălbăticia lui Lotte și-i spun:

— Mai bine ați picta-o în junglă, călărind un tigru!

Maestrul surâde și mă bate binevoitor pe umeri:

— Nu-i nimic, tinere. îmi dau seama că, în afară de **lumea** voastră, nu mai există altă lume. Și ce bine-i așa! Dacă puteți, niciodată să nu ieșiți din ea. Asta-i adevărata dragoste.

Mi se pare că are dreptate. Într-o vreme, când discuția lăna< i zește, Lotte îl întreabă pe neașteptate:

— De ce v-ați gândit numaidecât la noi pentru tabloul **acela**

— Pentru că... vă iubiți, răspunde prompt pictorul.

— De unde ați dedus acest lucru?

— O, dragă domnișoară, se vede de la o poștă: întotdeauna i **11** drăgostiții au fața mai luminată, ochii mai strălucitori, mișcai *iU* mai grele, în sfârșit, au ceva deosebit față de ceilalți oameni.

— Alții nu se iubesc?

— Ba da, se iubesc și alții. Dar nu ca voi.

— Sunteți sigur de asta?

— Foarte sigur, convins chiar.

— Ce fericită sunt! strigă Lotte, zburdând de fericire, și **ban** din palme.

Am urmărit cu luare-aminte discuția încinsă între pictor || logodnica mea. Un gând mi se înfige în creier, ca un cui.

— Maestre, îmi dați voie: ați spus că ne-ați ales pe noi peni m că sunteți convins că ne iubim mai mult decât alții, că, întt-uuu cuvânt, iubirea noastră se ridică deasupra obișnuitului.

— Da, este adevărat.

— Acum să revenim la eroii lui Shakespeare: dragostea care îl leagă pe Romeo și pe Juiieta e tragică: deasupra ei plutește umbra morții. Nu cumva ați găsit o asemănare între aceste două iubiri f Oare nu ne paște și pe noi același nemilos destin?

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Pictorul tămâne uluit auzind întrebarea, iar soția lui tresare înfiorată. Când se scutură de tulburarea care l-a cuprins, Ropală răspunde:

— **Nu**, hotărât lucru, n-am mers cu gândul până acolo... Apoi, după câteva clipe de reflecție, adaugă:

— În orice caz, tinere, ești foarte perspicace.

— Nu cumva alegerea aceasta a fost făcută pe deasupra conștiinței?

— Ce vrei să spui?

— Că au lucrat elemente subconștiente, poate chiar instinctul dumneavoastră sigur de pictor?

— Tinere, începi să mă sperii...

— V-aș ruga să curmați subiectul acesta, intervine doamna Ropală. Mai bine am discuta ceva vesel.

În local a rămas lume puțină. Doar trei-patru mese mai sunt ocupate. Mă uit la ceas: e 3 și jumătate.

— Ce facem? Mergem?

— Mai stăm. Nu mă simt deloc obosită. Dimpotrivă. Bravo, Lotte!

Parcă nu mai ești școlărița de ieri, de alaltăieri.

Ori lupti din răputeri, cu ajutorul veseliei, să înăbuși amintirile atât de proaspete ale vieții tale frânte în două, care te cheamă mereu înapoi, lângă Dona Bianca și lumea cuminte a școlii? Doi vioriști și un țambalagiu se apropie de masa noastră.

— Șriți **Elegie** de Massenet? îi întreb.

Unul dintre muzicanți îmi face semn că da. Viorile prind să se tângue încet, duios, țesând o melodie sfâșietoare, care vine de undeva, de departe, poate din Grigorida, țara visului meu sfâșiat, aducând pe aripile ei nevăzute o mireasmă de primăvară.

Daria Ropală, răscolită de muzică, începe să cânte tot **Elegia**, cu cuvinte franțuzești, și acum cântecul devine parcă mai omenesc, mai aproape de inima mea. Închid ochii, și în închipuire o văd pe Lotte stând dinaintea pianului, în timp ce mâinile ei de fildeș aleargă zorire pe clape, ca să le smulgă aceeași melodie nostalgică.

Doamne, când s-a petrecut asta? În ce secol? În care viață?

Visul unei nopți de iarnă

Ieșind de la Femina, ne așteaptă afară o surpriză mare: a venit iarna. A venit pe neașteptate, în timpul nopții, și acum împărăția ei albă se întinde peste întreaga fire.

Ninge liniștit, cu fulgi mari, leneși, ca într-un tablou de Kreutze. Pe stradă pustie și mută se întinde un covor moale de zăpadă, pe care amândoi pășim maiestuos.

— Grig, privește ce frumos ninge! exclamă Lotte, înfiorată de plăcere. Sunt cei dintâi fulgi!

Spunând acestea, ridică fața spre cer, iar fluturașii de nea o acoperă cu aripioarele lor nevăzute. Câțiva, mai îndrăzneți, îi aterizează pe gură, ca s-o sărute. Ce nenoroc! Buzele lui Lotte sunt totdeauna o

FI EVIII ROMÂNIA ÎN DRUMUL DUMĂREȘTEI 207

văpaie și ei pier topiți de pară.

— Acum ne-ntoarcem, în sfârșir, acasă?

— Nu, Romeo, e prea devreme și prea frumos. Tu nu vezi, nu simți? Avem destul timp de dormit. Hai să dăm o raită prin Ciș-migiu. Vrei?

— Frumoasă fiică a nobilului Capulet, gata sunt a-ți urma dorința inimii!

Pornim, încet, fără grabă, spre Cișmigiu. Încă nu s-a luminat, ziua se luptă cu noaptea în tăcere. Parcă plutim, ca două arătări, într-o ceață neverosimilă, de vis.

— Acum sunt încredințată că mă iubește voievodul Crivăț. Mi-a făcut, într-adevăr, o frumoasă surpriză.

Vorbind, ajungem. Vasta grădină a Cișmigiului e o feerie copiată parcă dintr-o carte cu povești. Copacii sunt niși cu flori albe, de salcâm, aleile șerpuiesc asemenea unor pârâuri de argint, iar pe jos se așterne un potop de beteală. Pretutendeni, până unde cuprind privirile, e o împărăție albă, acoperită de un uriaș voal de mireasă.

— Ce minune, Grig, îmi vine să plâng! șoptește Lotte, tulburată. Și toate astea s-au întâmplat pentru că ne-am logodit, nu-i așa?

— Desigur, Lotte, îi răspund convins.

— Suntem, mi se pare, numai noi, în tot regatul ăsta.

— Tu singură și eu... Trecem podul peste lac și, în dreptul mării alei a trandafirilor,

ne oprim deodată, parcă dinainte înțelegi. Ne înlănțuim tăcut, ca din îndemnul unei porunci. Buzele ei fierbinți îmi trezesc o sete ciudată de dragoste. Fulgii de zăpadă ne inundă fața, ne gâdilă nările, se hârjonesc glumeți între ei, porniți pe joacă.

Lotte se desprinde brusc din brațele mele și fuge pe covorul de omăt. O zăresc, de departe, plutind ca o fantomă dintr-o povestire de Ewers.

— Grig! chiuie ea, oprindu-se lângă un tufiș stropit cu lapte, care arată ca un urs polar.

— Loootte! întorc chiuitul, ca un ecou.

— Te iubesc! strigă atât de tare, încât răsună văzduhul, iar fulgii de zăpadă se opresc o clipă în aer, mirați.

— Și eu!

— Uite, acum nu-mi mai pasă de nimeni. Strig ca să mă audă toată lumea, toate ființele și viețuitoarele pământului. Grig, te iubesc! Te iubesc, Grig! Te iubesc!

Alerg spre ea și o cuprind din nou în brațe.

— Ajunge, nebuna mea fermecătoare, ajunge!

Dar Lotte nu mai ține seama de nimic și, dezlănțuită, cu zăgazurile rupte, mă potopește ca un torent.

— Te iubesc, înțelegi tu, te iubesc, te iubesc, așa cum n-a mai iubit pe lume o fată pe un băiat, te iubesc, dragul meu, iubitul meu, băiatul meu drag!

— Taci, taci, îi șoptesc și-i astup gura cu un sărut cât o veșnicie. Când îi dau drumul din brațe, se clatină, amețită, apoi cade jos

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

grămadă. îngrijorat, încerc s-o ridic, apucând-o de o mână.

- Ce ai, Lotte? Ți-e rău?
- Lasă-mă să stau așa... culcată.
- Ce ți-a venit?

— îmi face bine. Vreau să ningă peste mine, să mă acopere toată.

Vino și tu! Măcar câteva clipe.

Mă lungesc în omăt, lângă ea.

— Ai putea să te alegi cu o răceală.

— Nici nu mă gândesc. E aproape cald - nu simți ? Și pe urmă, dormim pe... fulgi. Ah! Grig, nici n-am visat vreodată că voi trăi clipele astea. Ce-ar fi dacă am muri ? Zău, iubitul meu, hai să murim acum. Zăpada ne va acoperi cu un giulgiu alb, și la primăvară vor crește pe noi trandafiri roșii, ca-n povestea de dragoste a lui Zefir și a Lianeii.

— Lotte, ce înseamnă graba asta? De ce vrei să închidem ochii înainte ca tu să fii a mea?

- Prostule, dar a cui sunt?

ELEVUL DIMA DINTR-A
ȘAPTEA³⁹⁴
MIHAIL DRUMEȘ

îi caut gura cu înR.
luptuoasă. Ne cufun^{^1^} iar ea SC Strânge m mine COT
mai VO¹¹
decât Grigorida visul, m apoi într¹¹⁰ dtă lume¹CU țări mai
singură ființă, vorbin,¹ vrăU^{tC}
n^oStm_și¹ tmbră¹W facând împreună o
l-am învățat. O fi liimⁿ n^oU¹ fira vorbc¹ Pe care numai
aci,m¹ fericirii ?
Când ne-am ridc,¹
meni de zăpadă. să plecăm¹flutura?¹» ne
prefacuseră în oa-

^{^re^}iri pentru marea călătorie

Nu-mi aduc aminv
fac ochi, dau să mă uk^{CUm am ajU¹¹S} și Cat[^] -
d^ormk_Cl¹¹¹¹
-Ait! tresarc¹ laC, eaS:8?ila
de din pat, crezându-[^] Am^t mtarziat de la *COala! COb^or
*¹
Numai decăt . *riă în gazdă la Dona Bianca.
Insa, îmi dau seama d^{*} 6
realitate. Mă anu in garsoniera din
rești, și patul nu mai a. pioare de o
șchioapă,⁶
C ZU¹ răviți PC tăblii m^{eri} Păzk^ori> CU an Alături doarme L
¹ncrustat¹ scumpe, în sief și chihlimbar.
trupul as^u cunș¹ uMap¹ ver¹ C¹
trase, dar pe marg¹ de mătase. Stourile sunt Uma
mpolntă de afară. > pattunde lumina
Sohenatarăierăd¹ *TV¹ x - . . . PC

~ i o j- Cum naiba cas. Adevărat: e 3 și
jumătate. Cum naiba
mi s-a părut adineauri q ^ y
a făcut ochi -i opt și zece ? Când revin
în camera, Lotte

— Hai,
scoală-te, le XT ..
E 3 și jumătate. *leșo! că ne_a Pucă noaptea. Nu ți-e
foame ?
Nu-i vine să creadă
li arăt ceasul.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

- Nu l-ai dat înainte ?
- Nici nu mi-a trecut prin cap...
- Vai, ce târziu e! Am dormit dusă.

Ne îmbrăcăm în pripă și ieșim. Afară cerul s-a înseninat și n-a mai rămas o urmă de zăpadă. Numai prin locuri dosnice, umbrite, se mai vede câte un ciot de vată. Izgonirea albului ne strecoară o ușoară tristețe.

Intrăm în cel dintâi restaurant și, deși e târziu, tot găsim câte ceva de mâncare.

- Ce facem acum? Ai vreun plan? măntreabă ea.

— Haide în Cișmigiu, să reconstituim visul unei nopți de iarnă. Ce zici?

- Grig, reconstituirea asta va fi o copie tristă.

— Te rog, Lotte... Vreau să văd dacă se poate umbla treaz prin-tr-un vis.

- Bine... Mergem...

Apucăm pe același drum ca azidimineață, în revărsarul zorilor. Cișmigiu e zgribulit și mohorât. Pe alei sunt noroaie și băltoace cu apă tulbure. Unde-i feeria pe care o împletiseră zorile ? Ce s-a făcut cu haina de sărbătoare cu care se împodobiseră pomii ? De ce-au pierit covoarele de hermină, așternute pe alei?

Uite, acolo ne-am sărutat. Colo, lângă tufișul acela, pe care-1 aseuiam cu un urs alb, a strigat Lotte omenirii dragostea ei, și aici... trupurile noastre s-au contopit.

Lotte a avut dreptate. Totul n-a fost decât un vis frumos și scurt, care n-a trăit mai mult de câteva clipe.

Ne întoarcem în oraș. Mai avem câteva cumpărături de făcut. Pe trotuar, în dreptul hotelului Bulevard-Palace, mi se pare că un trecător e... tata. Trag o nouă sperietură, dar în același timp și o bucurie mare, căci n-a fost el. Cred că mă urmărește, o fi venit chiar în București, după mine. Dacă

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

aș fi locuit la hotel, desigur, m-ar fi găsit până acum. În orice caz, nu strică să umblu cu ochii în patru, mai cu seamă ziua. Dar mama, ce necăjită trebuie să fie! Cât o privește pe Dona Bianca... Ținea, oricum, la mine, și tocmai eu... Dar ce să fac? Ce să fac?

Blestemat fie Attila, care a dezlănțuit prăpădul, blestem Robespierre, călăul, blestemați toți aceia care au stăvilat împlirea marelui nostru vis.

— Haide, Lotte, să cumpătăm hârtie, toc și cerneală, treb să scot broșura în care mă voi dezvinovăți, dar mai cu seamă -acuza. Vreau să mă apuc de lucru încă astă-seară. Tu citești o c sau cânți la pian. Iar eu scriu, scriu, scriu...

Mai întâi, voi face un scurt istoric, arătând scopul urmărit expediția transoceanică, entuziasmul care ne-a însuflețit, apoi organizarea și rezultatele la care am ajuns până la 21 octombrie, zi fatală, când s-a întâmplat pocinogul cu Attila. O potrivă strai tot în ziua și luna asta sunt născut. Hotărât luctu, nenorocul paște din leagăn. Dar să lăsăm la o parte pesimismul.

Am tetminat, așadar, cu primul capitol. Bun! Să trecem la a doilea. Ce punem aici ? Da, în capitolul II voi descrie amănunțit faptele în legătură cu incidentul, apoi ancheta, eliminarea mea și, în sfârșit, greva școlărilor, atât de jalnic eșuată.

Merge strună! Trec la capitolul III. S-o luăm încet, sistematic: 1) Pentru care motiv mi s-a aplicat o pedeapsă atât de aspră? 2) Care-i vina mea, în afară de cele două palme aplicate lui Păleață ? 3) Am comis o crimă, organizând expediția transoceanică?

În capitolul IV, și ultimul, descriu pe larg audiențele la Mustă cios și Robespierre,

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

supranumit Tutcu, folosind dialogul, ca în piesele de teatru. Aș putea să fac un portret al secretarului general, ca să aflu tot românul cine-i vinovatul vinovaților, inamicul public numărul 1.

Mă gândesc să închei în felul următor:

Cetățeni ai omenirii, care aveți răspunderea creșterii noastre, dacă vreți să culegeți recolte sănătoase, dați școlii profesori tineri, cu inimi calde și frumosi ca zeii, ca să-i iubească tineretul școlar, nu oameni cu năravuri și metehne, monștri antediluvieni ai Attila și Mătăsaru, care ne chinuiesc copilăria și adolescența.

Fac o mică pauză, ca să citesc gazeta. E veche, de o lună și jumătate. Cum s-o fi rătăcit la noi ? Probabil a rămas de la vechiul chirieș. Întorc pagina într-o doară și citesc:

Tragica sinucidere de la sosea. Azi-dimineață au fost descoperite într-un boschet de pe șoseaua Kiseleff cadavrele a doi tineri. Autoritățile, procedând la identificarea lor, au stabilit că tânărul se numește Ionel Sândulescu, student în etate de 22 de ani, iar tânăra, Nicolina Sudit, de profesie coafeză, în etate de 19 ani. Asupra studentului s-a găsit o scrisoare din care reiese că sinucigașii, voind să se căsătorească, au întâmpinat o dârză rezistență din partea părinților, fapt care i-a determinat să recurgă la funestul act. În acest scop, s-au refugiat la șosea, având asupra lor două tuburi de somnalin, pe care, dizolvându-le în apă, le-au înghițit...

Hm! Somnalin! Am auzit numai lucruri bune despre acest soporifer. Ce-ar fi să-1

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

folosim și noi, dacă aduce o moarte atât de ușoară? Adormi numaidecât și, visând, te pomenești în luntrea moșneagului Caron, fiul nopții, care te trece apa Styxului, ca să ajungi în regatul umbrelor unde domnesc Pluton și Proserpina.

— Dormi, Grig? mă întreabă Lotte.

— Nu, visam cu ochii deschiși. Am avut o viziune minunată. Mi se pare că de ea ține o mare taină a firii...

Și povestesc călătoria mea subpământeană, în lumea morților. Ea e de-a binelea emoționată:

— Grig, mi-e teamă să rămân singură pe celălalt tărâm. Țin foarte mult să fim puși amândoi într-un coșciug. Tu, nu?

— Nicio grijă în privința asta. De altfel, trebuie să știi că sufletele a două ființe care se iubesc și mor în aceeași clipă nu se mai despart niciodată. Niciodată, înțelegi ?

— Ce frumos! Ce frumos! exclamă ea și bate din palme de bucurie. Ești sigur că așa se-ntâmplă?

— Mai mult decât sigur. Am citit asta de câteva ori... Nu încape nicio discuție... Dar nu ne-am hotărât în ce fel sfârșim: cu revolverul, ștreangul sau ne aruncăm în mare ?

— Prefer somnalinul. Trebuie să fie fermecător.

— Ai citit și tu reportajul din gazetă?

— Da, în timp ce tu scriai.

— Atunci, s-a făcut: rămânem la somnalin. Tot nu puteam să sufăr pistolul. Iar când aud de spânzurătoare, mă gândesc la bietul Șoimaru și mi se face părul măciucă.

Sonata lunii

De câteva zile mă tot obsedează ce mi-a spus Nyu, că se duce să intervină pentru mine la primul-ministru și chiar la pa lat. În urma celor întâmplute, sunt nevoit să fac singur acest lucr

ELEVUL DIMA DINTR-A ŞAPTEA

Şi așa, într-o dimineață, iau cu asalt președinția consiliului Directoarea de cabinet, o femeie vârstnică, îmi spune din capul locului că primul-ministru, cu marile lui griji pricinuite de războiul care s-a întins pe tot continentul, e foarte greu să se ocupe de un astfel de caz. Dar să-i las ei cererea și, când o găsi un moment prielnic, îl va ruga pe **primul** să pună o apostilă tare, pentru a zdrobi orice barieră.

Așa fac. Îi las memoriul bătut la mașina de set îs și adaug ca teatral:

— Depun soarta mea în mâinile dumneavoastră... Ea surâde larg, cu bunăvoință:

— O lași în mâini bune. Mă gândesc la mama dumitale, pentru că am și eu un băiat în ultima clasă de liceu.

Pe la ora 4 mă duc cu Lotte la pictorul Ropală, după cum i-am făgăduit. Stă pe strada Popa Tatu, într-o casă cu etaj. Ne deschide chiar el, bucuros că am venit la timp.

Intrăm într-o încăpere vastă, luminoasă, cu un perete întreg de geamlâc. Acesta e atelierul lui. Pe ceilalți pereți sunt agățate o sumedenie de tablouri, de toate mărimile. În interior zac câteva șevalete cu pânze începute și lăsate baltă, vopsele în tuburi sau pungi, palete cu culorile uscate, bidoane de ulei, ștacheți de lemn și alte mărunțișuri împrăștiate pretutindeni, într-o neorânduială înspăimântătoare.

Apoi ne arată tablourile agățate pe pereți, dându-ne lămuriri de care avem nevoie. Toate sunt lucrate în culori palide, cețoase, < din cauza asta răspândesc o ciudată tristețe. Iată aici pe Mano murind în brațele cavalerului Des Grieux. Ochii ei parcă mai sorb o dată, lacom, imaginea iubitului, înainte de a se închide pentru totdeauna. Alături, Maigueritte Gautier, întinsă pe patul de suf rință, între mătăsurii

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

și dantele, mângâie cu o mână firavă, străvezie, pletele lui Armând Duval, care stă în genunchi la căpătâiul ei, cu fruntea plecată, ca un osândit. Pe fața ei se vede o lumină.

Pe celălalt perete, Werther o privește fascinat pe fermecătoarea Charlotte, cum aleargă, veselă și zglobie, pe o pajiște presărată cu flori. Dar umbra pe care bătaia luminii i-o așterne dindărăt nu seamănă cu trupul ei, ci are o formă srranie, ca o pată uriașă, neagră, deasupra căreia se deosebește coasa înspăimântătoare a Morții, cu reflexe roșcate. Alături, iată pe Didona, regina frigiană, lângă rugul care așteaptă prada, cum își împlântă pumnalul în pieptul dezgolit, cu privirile pierdute pe întinsul mării, unde corabia, cu pânzele umflate de vânt, îl poartă pe Enea. Mai sunt și alte tablouri: Paris și Elena, Tristan și Isolda, Francesca da Rimini și Paolo Ma-latesta, Thais, Floria Tosca, adică pătimașii cu trupul, cum ar spune Dante, neliniștiți în veci și purtați de o năprasnică furtună.

Lotte contemplă tablourile, cu ochii mari, lacomi, vrând să știe și să vadă totul dintr-o dată. E aproape tulburată și rămâne mută de admirație, încât nu poate articula un cuvânt de laudă.

—Fascinante compoziții, maestre, îi spun lui Ropală. Tonalitatea asta, în care predomină albul și negrul, degajează un straniu efect, foarte potrivit subiectelor pe care le tratați. Și, mai cu seamă, îmi place genul dumneavoastră: marile iubiri de totdeauna.

Maestrul înclină capul surâzând și nu răspunde nimic. Il întreb:

—De ce toate iubirile mari se rezolvă în moarte ?

—Simplu de tot: pentru că ele depășesc obișnuitul. Viața nu are nevoie decât de iubirea simplă, de toate zilele, cu scopul ei

ELEVUL DIMA DINTR-A ŞAPTEA

cert. Marile pasiuni înfruntă timpul, legile firii, toată orânduiala lumii, în goana lor nebună, fără țintă și fără frâu. Și-și ard aripile, asemenea fluturului care râvnește lumina prea orbitoare pentru el. Dar astea sunt teorii. Vreți să ne apucăm de lucru?

—Maestre, spune Lotte, mai bine mi-ați fi ascuns tablourile. Nu 'știu ce am. Mă simt tulburată și n-aș putea să pozez în starea asta. Nu vă supărați dacă începem lucrul de mâine ?

—Cum vrei, Juliето, nu-i nicio supărare. Veniți peste trei zile, adică luni; până atunci, sunt ocupat cu o comandă urgentă.

Când să plecăm, ne întreabă:

—Nu vreți s-o auziți pe Elise Geamănu la ea acasă? Haidem împreună. Soția mea e acolo.

De ce nu? Da, mergem cu dragă inimă. Marea pianistă locuiește la șosea. O trăsură ne duce până acolo. Intrăm într-un salon vast, plin de tablouri și de covoare. Într-un colț e un pian cu coadă, iar lângă el, pe câteva trepte deasupra podelei, o mică scenă. Pesemne organizează recepții muzicale. Ne întâmpină un bărbat aproape uriaș și o femeie înaltă și uscată ca Sfânta Vineri.

—Dimăncescu-Basu! se recomandă Goliat. Și soția mea, Elise Geamănu.

Pe Jupiter! Va să zică, ăsta e vestitul bas pe care-1 cunosc și copiii, care a remarcat vocea colegului meu, Basu, și ea, vestita pianistă, tot atât de prețuită și în străinătate, unde a dat numeroase concerte.

Daria Ropală, Dimăncescu-Basu, Elise Geamănu! Numai celebrități! Mă simt copleșit de ei, stingher, șters! Zgâncite ursitoare, de ce nu mi-au dăruit și mie vocea unui Carusso sau geniul unui Ingres sau Delacroix ? Mai vin câțiva actori, pictori și scriitori, printre care și Zaharia

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Bârsan, autorul poemului dramatic **Trandafirii roșii**, pe care l-am văzut alaltăieri seară la Teatrul Național. Ne retragem într-un colț al salonului, unde ne așteaptă un bufet rece, cu tot felul de bunătăți.

—Mai am o invitată, pe Alina Barbu, spune Elise Geamănu musafirilor.

Cade parcă tavanul pe mine. Asta-mi lipsește: să dau ochii cu Alina. Ce figură o să facă, zărindu-mă, după cele întâmplare la Craiova, când i-am tras chiulul, ca un laș, de la reprezentația hărăzită mie? Doamne, ce cataclism! Mă gândesc cum să fac, ce motiv să scornesc, ca s-o pot șterge înaintea de a veni ea. Dar nu-mi trece nimic prin cap, creierul mi-a înghețat. Stau ca pe ghimpi și mă trec toate nădușelile.

Între timp, sună telefonul. Elise lasă musafirii și se duce să vorbească.

—Ce-i cu Alina? De ce s-o scuz? Daa? Spune-i că-mi pare rău M-aș fi bucurat dacă venea.

Răsuflet ușurat, parcă mi-a luat cineva o stâncă de pe piept. Ce-o fi pățit Alina? Cred că numai dorința mea de a nu veni a îmbolnăvit-o subit.

După ce musafirii termină cu gustările, se împrăștie prin salon grupuri, grupuri, discută și fumează. Ropală se apropie de soția lui Dimăncescu-Basu și o roagă:

—Ei, Elise, ne zici ceva din Beethoven?

—Da, da, cântă-ne Beethoven, sar câțiva invitați.

—Ce preferințe aveți? Întreabă pianista.

—Bineînțeles, mai întâi bucata pe care ți-a dedicat-o Beethoven, glumește soțul ei.

—Cum se poate? E adevărat? se miră Lotte naiv. Musafirii izbucnesc în râs.

Pictorul o lămurește pe Juieta, spunându-i că marele compozitor german are un lied intitulat **Fiir Elise**. Or, pe soția lui

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Dimănescu-Basu o cheamă tot Elise.

— Mi-am închipuit că-i o glumă, încercă Lotte să repare gafa. Cunoscuta bucata.

— Atunci, s-o cânte Juiieta, propune Daria.

Credeam că Lotte se va împotrivi din răspuțeri să se producă în fața atâtor celebrități muzicale. Spre surprinderea mea, ea acceptă numaidecât și trece la pian. La început, își plimbă degetele pe clape, făcând câteva game. Sunetele tresar vioaie și pline, inundând salonul de vuiet. Lotte însăși e plăcut surprinsă de sonoritatea pianului. Apoi execută liedul, dantelând notele cu o finețe rară, fără efort, patcă s-at juca.

— Bravo! Bravo! strigă toți când se termină bucata și aplaudă zgomotos.

— Unde ai urmat Conservatorul, domnișoară Juiieta? se inte-resează uscățiva Elise Geamănu.

— Nicăieri. Am luat lecții la școală cu doamna Matineanu.

— Ai uh simț muzical înnăscut. Ar fi păcat să nu-ți cultivi talentul. Lotte surâde vădit emoționată de laudele pe care i le aduce vestita pianistă, apoi deodată zvâcnește în picioare și strigă, arătând cu mâna spre fereastră:

— Luna! Luna!

Toți întoarcem privirile, ca la comandă. Pe bucata de cer plum buru din dreptul ferestrelor mari, urcă luna plină, strălucitoare c fața logodnicei mele în transfigurarea dragostei.

— Elise, cântă **Sonata lunii**, exclamă pictorul, însuflețit de măreața priveliște cerească. Cred că niciodată n-ai avut un prilej mai potrivit ca acesta.

— Da, e bună ideea, confirmă Elise Geamănu și, așezându-sc la pian, deschide caietul de note.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

—Ce ziceți, să stingem lumina? propune Dimănescu-Basu. Daria întoarce întrerupătorul. Ca la cinematograful, decorul se schimbă brusc. Regina nopții scaldă acum încăperea într-o lumină ireală, de vis, poleind mobilele cu pete bizare, tivind siluetele invitaților cu galoane de argint, încât s-ar părea că ne-am strâns cu toții, preoți sacri ai unui cult străvechi, să oficiem în miez de noapte o rugă unei zeițe atotputernice.

Pe coada pianului s-a așternut o dungă de lumină care se trage mereu spre pianistă și-i aureolează capul, în semn de suprem omagiu.

Ruga melodioasă a sunetelor se contopește cu lumina tăcută și din această împerechere se desprind, ca prin vrajă, o infinitate de plane mici cât o gănganie și pianiste cât un greier, care zboară de-a valma ca fulgii prin văzduh. Unul dintre ele bate la poarta sufletului meu. Li deschid bucuria. Și acolo cântă, cântă, cântă, de răsună adâncurile. Iar sufletul, iscodit, se umple, se mărește... cuprinde toată lumea și pământul. O pajistă verde smălțuită cu flori se arată... apoi un șir de munți cu picururile sulțând cerul. Parcă sună glas de clopote pe culmi și eu mă urc, urc mereu ușor, ca gândul. Iată-mă ajuns pe creștetul neted ca-n palmă. O domniță în veșminte ca laptele, cu cosițele fluturând în vânt, se apropie în goană, călărind pe-un cal alb. De ce se opresc - cal și călăreață? Oare după mine zoreau așa? Fata îmi întinde mâna, mă trage sus pe șaua de mătase, și calul cu zăbalele înspumate pornește pe coama munților, apoi se desprinde de pământ și zboară în văzduh. Suntem acum undeva, deasupra norilor, poate mai sus, în necuprins. Înaintea ochilor se ivește deodată luna imensă, galbenă, ca arama topită, acoperind tot cerul. „Mă duci în

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

lună?" întreb fata. Ea îmi răspunde cu vocea lui Lotte: „Nu, în Grigorida”...

Becurile se aprind brusc, orbindu-ne cu lumina lor vie. Ce înseamnă asta? S-a terminat **Sonata lunii** de Beethoven? Mă trezesc îndurerat din reveria mea albă.

Ciudat! Nimeni nu aplaudă. Auditorii parcă ar fi tras la plug, atât sunt de trudiți, extenuați. Nu mai au putere nici cât să bată din palme. Se privesc aiuriți unii pe alții, ca și când s-ar întreba:

—Ce-a fost asta?

Iau seama, pe furiș, la Lotte. Ochii ei sunt umezi, iar pe față zăbovesc încă urme de lacrimi.

—Ai plâns? De ce?

—M-am uitat la lună și am prins de veste cum îi picurau lacrimi din ochi. Iți spun foarte serios.

Înainte de a-i răspunde că o cred, ea se repede la Elise Geamănu și o acoperă cu sărutări:

—Sunteți o zeiță!

Abia acum izbucnesc aplauze zgomotoase. Marea pianistă, neluând seama la ele, o mângâie pe Lotte drăgăstos, pe păr, ca pe copila ei.

—Am ascultat **Sonata**, rostește pictorul Ropală, poate de o sută de ori, dar niciodată nu m-a fermecat ca acum.

—Și pe mine la fel, mărturisește

Dimăncescu-Basu.

—Cred că prezența lunii a fost covârșitoare, spun eu într-o doară.

—Știi, tinere, că mi-ai dat o idee ? exclamă Elise Geamănu. În timpul verii, voi organiza un concert afară din București, undeva pe o poiană, într-o noapte cu lună plină.

—Uite ceva într-adevăr original, are Daria un program muzical închinat Reginei nopții. În primul rând, **Sonata lunii** de Beethoven, apoi **Clair de lune** de

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Debussy, **Der Mond scheint** de Mozart... apoi Chopin, Mendelssohn, Schubert. Da, da, se poate alcătui un spectacol întreg.

Când rte-am întors acasă, luna pierise de pe bolta cerească. Dar nu-i nimic: o aveam în noi.

Visătorii trăiesc încă

Ce avem azi în program? 1. procurarea somnalinului; 2. vizitarea cimitirului Bellu (pentru a ne alege un model de cavou); 3. Oficiul Stării Civile (lămuriri despre cununie) și 4. broșura.

Încep cu somnalinul, punct principal. Intru în cea dintâi farmacie pe care o zăresc și cer un tub. Farmacistul mă întreabă de rețetă. Ridic din umeri: n-am rețetă.

—Nu putem vinde fără rețetă.

—De ce? fac pe miratul. Sufăr de insomnie, și am neapărat nevoie de...

—Dacă la vârsta dumitale suferi de insomnie, e mai bine să consulți un medic.

Pierd două ore colindând prin farmacii - același rezultat. îmi aduc aminte de Esculap II, care urmează farmacia și face practică la unchiul său, el însuși farmacist. Dar nu știu de unde să-1 iau, și nici în ce parte a orașului șade. O idee! Pe Esculapi îi cheamă Niculescu. Să căutăm farmacia Niculescu, în cartea de telefon, poate îi dăm de urmă. Ah! uite un Niculescu. Farmacia Ion Niculescu, calea Griviței 340 bis. Asta trebuie să fie. Al doilea Niculescu nu-i. Vine mai sus de Gara de Nord, cu siguranță. Opresc un taxi, și după o jumătate de oră intru în farmacia Esculap. (La dracu, toate farmaciile poartă emblema asta?) la te uite ce surpriză! Esculap II stă la casă, citește un curs litografiat. Când mă vede, sare în sus de bucurie:

—Dima, tu? Ești de mult pe-aici?

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

—De câteva zile. Cred că ai auzit de jalnica tragedie a arpetiștilor.

Știe... A auzit de la Basu, care a picat de alaltăieri în București și umblă cu limba scoasă după mine. Deocamdată stă la el, dorm împreună. Așadar, colegul meu n-a mai călcat cu piciorul pe la școală. A trecut peste orice și a rămas grevist, cu stindardul sus. Bravo ție, Basule! Nu mășteptam la un sacrificiu atât de dureros din partea ta. Mă miră însă un lucru: de ce o fi venit după mine? Drumul costă destui bani. Cine i-a dat? Și de ce? Nu știe nici Esculap II de scopul venirii lui, nu i-a spus nimic...

Bine, se va lămuri asta, dar, până atunci, cum să fac rost de somnalin, fără ca Esculap să bănuiască ceva? Îl iau pe departe:

— Te pricepi la farmacie ? Ai învățat să vinzi medicamente ?

— Nu-i mare scofală. La rețete încă nu mă bag.

— Ce te faci dacă un client îți cere ricin, și tu-i dai somnalin? Apropo, aveți somnalin?

— De ce?

— Am citit odată într-o gazetă că doi îndrăgostiți au dat ortul popii, înghițind nu știu câte pastile de somnalin. Sunt curios să văd cum arată...

Esculap II întinde mâna, deschide un galantar de lângă mine și scoate un tub. Îl iau, mă uit lung la el și i-l înapoiez.

— Cu zece pastile adormi pentru veci-vecilor, amin, zice Esculap II, punând tubul la loc.

În timpul acesta, sună telefonul, care-i în colțul celălalt al farmaciei, după un raft înalt. Colegul se repede să răspundă, iar eu, profitând de norocoasa întâmplare, ștetpelesc la iuțea două tuburi și le ascund în buzunar.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Simt o apăsare grea. Niciodată n-am făcut o faptă atât de urâtă. Ca să scap de muștrările conștiinței, voi plăti înzecit costul tuburilor sfeterisite. Scot o hârtie de douăzeci de lei și o strecur în filele cursului litografiat, ca s-o găsească Esculap II mai târziu.

Nu trece mult și Basu intră vijelios pe ușă.

— Împă...! exclamă el cu glasul găuit de emoție și, strângân-du-mă în brațe, mă acoperă cu pupătuți. Apoi începe să țopăie de bucurie, încât se clatină farmacia. Ce bine-mi pare că te văd viu și natural! Aveam de gând să te caut tot Bucureștiul, casă cu casă...

Mă uit la colegul meu și nu-mi vine a crede ochilor că-i Basu. Dar el e, în carne și oase, namila cu ochii mici, spălăciți, cu părul veșnic țepos, de arici, neputând fi supus pieptenului sau periei. Mi se rupe inima revăzându-l: parcă a murit cineva și ne desparte moartea lui. A murit visul nostru drag, s-a isprăvit cu expediția noastră transoceanică, și visătorii încă trăiesc - văduvi mohorâți, cu sufletele devastate de utagan.

— Hai să mergem undeva, împărate! îmi propune volubil Basu. Vreau să-mi înec amarul într-un pahar de țuică.

Esculap II nu poate să meargă, așteaptă pe unchiul său, far macistul, care s-a dus undeva, la un depozit de medicamente. Pe drum, îl descos fără zăbavă:

—Ascultă, Basule, spune-mi deschis: de ce ai venit?

—La drept vorbind, a fost părerea lui Rogvaiv. Înainte de plecare, ne-am sfătuit amândoi ce să facem ca s-o dregem. Am izbutit să intru la el, la spital. Mi-a spus: „Du-te tu la București și ajută-l pe Dima! Nu-l lăsa singur, nu trebuie să rămână singur... Visul nostru nu poate să moară

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

așa..."

Vasăzică asta e... Mă mișcă grija lor, ei tremură pentru mine îi leagă soarta de a mea.

—Și bani? De unde bani de drum?

—Ei, am făcut noi rost... Rogvaiv avea un ceas... l-a mătit. u l-i repezeală.

Da, de la Rogvaiv mă puteam aștepta la orice sacrificiu. El CU Basu au rămas pe baricade. Ei doi și cu mine.

—Care-i situația voastră școlară?

—Păi... eliminați până la vacanța mare. Dar le-am plătit-o cu „excelențelor” apucate de tremurici și care au abdicat fără să zică păs. Care cum a picat în capcană: Gălbează, Aguridă, Corcoduș, Găliganu...

—Și pe balaur l-ai lăsat în pace?

—Tocmai pe Attila, care a-ncurcat borcanele, era să-1 scutesc ? **Ad'autres**, împărate!

—Atunci, m-ai mințit că...

—Scuzați, forță majoră la mijloc. Bine că nu ne-a dibuit careva pe șantier, că țipa balaurul de ne spărgea urechile.

—Ai făcut singur tteaba ?

—Aș! L-am luat pe Ploșniță ca subehirurg. Era prevăzut cu sac în regulă... Dacă-i mutam domiciliul la „Eternitatea”, nu-1 mai transfera acum la Sfântul Sava...

—Cum? In loc să-1 pedepsească, l-au adus la București?

—Vezi bine... Lui Iliuță al tău i-au făcut vânt la Pomârla, l-i dracu-n praznic.

—De ce? Pomârta e un liceu disciplinar. Pentru ce a fost pe depsit ?

—Întreabă-mă să te-ntreb... A demisionat omul din dăscălie, ce să facă? Regrete eterne!

Bine zis, Basule, „regrete eterne”... Pentru că era cel mai de seamă profesor dintre profesorii noștri. Numai că oarba nedreptate își alege victimele dintre cei

ELEVUL DIMA DINTR-A ŞAPTEA

buni.

—Încă o noutate: consoarta lui Pleaşcă a dispărut de la domiciliul conjugal, cu destinație necunoscută...

Vasăzică, Lucile a pretextat că-i bolnavă numai ca să vină la Bucureşti, unde se află ibovnicul ei. Cât se înşală cine crede că despărțarea îi desparte pe îndrăgostiți... Dimpotrivă: îi apropie mai mult. îmi aduc aminte cât a răscolit-o povestea lui Şoimaru. Ciudată situație, care mi-a schimbat din rădăcini atitudinea față de ea. Mai ales de când am avut revelația asemănării cu Lucile Desmou-lins. Mi-a părut rău că am făcut-o să plângă, dar și mai rău că împrejurările potrivnice m-au împiedicat să mă duc la mormântul lui Şoimaru. S-ar putea să-i transmit prin viu grai ceea ce aveam de spus, după data de 1 decembrie...

Basu mă scoate din gânduri:

—După cum vezi, împărate, numai evenimente mari pe firmament. Vorba e, cum descurcăm ce-am încurcat? Tu ce-ai de gând?

Ce-aș putea să-i spun? Că bătălia cu Robespierre e aproape pierdută și că mă pregătesc pentru o călătorie și mai lungă decât aceea proiectată de noi, din care **nu mai e loc de întoarcere?** Atât i-ar trebui lui Basu, ca să mă „defalce la integritate”, zăpăcitul, ca atunci când ne-am încăierat pe stradă... Totuși, îi răspund:

—Lupt până la ultima picătură de sânge... Vreau să-1 înving cu orice preț pe dușmanul nostru, care ne-a rupt aripile.

—Ai pus la bătaie toată artileria grea?

—Am făcut tot ce se putea face...

—Acum aștept rezultatul... Încleștarea e pe viață și pe moarte. Dacă pier, Basule, jură-mi că mă vei răzbuna crunt, așa cum știi tu...

Basu jură că-1 va nimici pe Robespierre.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

În felul cum o spune, cu vocea lui gravă, care nu îngăduie contrazicere, cred că e în state să dărâme hardughia ministerului pe capul tuturor vinovaților și nevinovaților, numai ca să-1 extermină pe dușmanul numărul 1, cumplitul Robespierre.

Ajunși în Gara de Nord, îi propun să luăm o gustare în rcsi .1 urant. La ora aceea nu-i lume multă. Ne așezăm la o masă. Când vine chelnerul, Basu zgâiește ochii la el.

— Mă loane, pe aici ai nimerit, fârtate?...

Era vecin cu casa, au copilărit împreună... După un schimb cald de fraze, Basu comandă țuică fiartă, ca să ne mai dezmoțim mădularele. În timp ce golim ceștile de licoare, mă întrebă:

— Ce zici, la noapte dorm tot la Esculap sau îmi mut cai 1.1 fusele ?

Mă fac că nu-1 aud. El pricepe că nu-mi dă mâna să răspund și mă ia la „fix”, cum ar spune Găliganu:

— Ascultă, împărate, de ce umbli cu cioara vopsită? Noi suntem ca frații: ce e-n gușă, și-n căpușă. Parcă eu nu știu... ce 111.11 ala-bala-portocala...

— Ce știi, Basule ?

— Ei, na!... Că frumoasa Renata a fost răpită în noaptea nunții de Casanova, cavalier de Seingalt. Este sau nu este?

— Ssst! Tăcere! Și-i arăt verigheta.

Basu rămâne năuc o clipă, apoi, ca și când i-ar fi pierit brusi graiul, face un semn cu mâna deasupra capului, dacă mi-am pus pirostriile. Îi răspund tot mutește că da.

— Atunci, s-a isprăvit: chiar dacă te-ar înhăța curcanii, se cheie mă că ești în regulă cu situația civilă. Posedăm drepturi legale asupra minorei de față și basta.

După ce mă despart de Basu, o iau la picior, căci mai am și alte treburi de făcut. În primul rând, vreau să mă interesez cum

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

și în ce fel m-aș putea cununa cu Lotte. Alergia Oficiul Stării Civile din piața Sf. Gheorghe. Un bătrânel scund și gras, cu chelie și ochelari, îmi înșiră ce acte se cer pentru cununie. Li spun că n-avem niciun act, că eu nu sunt născut în țară și că vrem să facem mâine nunta. Moșul zâmbește pe sub mustață. Numai pentru publicații trebuie să treacă 10 zile. Nu pricep. Ce sunt alea? N-avem nevoie de publicații! Noi vrem să ne căsătorim, asta-i tot. Nu mă înțeleg cu băcrânelul, alergia un funcționar mai tânăr. Și acesta-i tot catâr: certificatul de naștere, consimțământul părinților și alte parasco-venii. În sfârșit, schimb macazul: strecor o bancnotă albastră lui Moș Chelie, și lucrurile parcă se limpezesc: ca să scăpăm de consimțământ, Lotte și cu mine trebuie să devenim subit majori; în locul certificatului de naștere, un act de notorietate la Tribunal, cu martori plătiți, și gata. Cu toate astea, nu ne putem căsători înainte de zece zile, legea e lege.

Acasă îi povestesc lui Lotte cum am pus mâna pe somnalin, întâlnirea cu Basu și, în sfârșit, aranjamentul cu martorii.

— Ce martori sunt aceștia?! se miră ea. Cum să jurăm că suntem mai vârstnici? Asta-i înșelătorie. Nu pot să mint. Să ne cunune și fără actele acelea.

—Nu se poate. Dacă ai face tu o lege, toți cei care sunt în situația noastră te vor binecuvânta.

—Au și de ce: pentru că nu i-aș împinge la fapte urâte.

—Atunci cum rămâne? Renunțăm la cununie?

Lotte nu răspunde. Cum e la fereastră, se uită undeva sus, peste clădirile vecine, în necuprins. Înțeleg ce vrea să spună prin tăcerea ei: în fața firii suntem uniți prin iubire.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Seara, ne ducem la Teatrul Național, unde **se joacă Heidelbergul altădată**. Trei ore, cât a ținut spectacolul, am plutit într-o încântare fără seamăn, străbătuți de toate nostalgiile. Mai toți actorii se mistuiau în arderea pasională a jocului. Frumoasă piesă, al cărei autor e chiar adolescența.

După ce ne întoarcem acasă, m-apuc de lucru. Vreau să termin broșura. Zilele trec repede și, în afară de asta, tiparul ia și el destul timp. Lotte cântă la pian valsurile postume ale lui Chopin, iar eu scriu fără răgaz. Am dat gata primul și al doilea capitol, nu credeam că va merge atât de repede. Gândurile se îmbulzesc la poarta minții, dar nule dau drumul la toate să se scurgă prin vârful peniței, căci ar însemna să lungesc prea mult lucrarea. Isprăvesc și al treilea capitol, cel cu povestirea faptelor. Apoi trec la al patrulea și ultimul. Mă poticnesc uneori, totuși condeiul aleargă sprinten, fără a ține seama de goluri, pe care le voi umple ulterior. Lotte e obosită și se

Diderot spunea că un om este fericit când îi face și pe al fu dinjurul săufericiți. Dumneavoastră sunteți fericit numai când semănați deznădejdea printre oameni. Pe mine și pe logodnica mea ne împingeți la moarte, pe cel mai de seamă profesor din Craiova l-ați „pedepsit”, aducându-lla București, ca să recolteze noi victime. Și credeți că pentru toate astea nu veți plăti? Obol Cu vârfși îndesat!

O, temps, suspends ton voi!²

Dis-de-dimineață alerg la o tipografie, să tratez scoaterea br< i șurii. Patronul îmi cere textul. Nu-1 am încă, trebuie bătut la mașină.

Vreau să tipăresc 200-300 de exemplare. „Ce fel de hârtii. cromo, velină, satinată?” Habar n-am, nu cunosc denumirile as tea. Spun la întâmplare: „Velină”. Totuși, patronul nu poate s.i calculeze prețul, până nu vede manuscrisul. Mă duc să-1 transcriu la un birou de copiat acte: „Da, domnișoară, două copii”. Și înecj) să dictez, însuflețit, parcă aş ține o cuvântare unei mulțimi nevăzute. Abia la prânz suntem gata. Au ieșit în total 14 pagini. Cam puține! Fug înapoi, la tipograf, cu manuscrisul: „Apucați-vă îndat i de lucru! Mâine e gata broșura?” „Nu se poate mâine, însă într-o săptămână...” „Eu vreau mâine sau cel mai târziu poimâine. Desigur, plătesc lucrul de noapte.”

La întoarcere, în drum spre casă, mă strigă cineva dintr-o bir jă. E ziaristul Mitache, care-mi face semne disperate. Oprește și vine fuga la mine...

2! O, timp, oprește-ți zborul!

207

—Ce-i cu dumneata, de ce nu mai dai niciun semn de viață? Pompadura te caută pretutindeni. Mi-a telefonat de o sută de ori... Bine că te-am găsit!

Doamne, ce încurcătură! Cum să iau legătura cu Nyu, după cele întâmplate? Mi-e frică de ea, frică de mine, simt în aer primejdia unei aventuri în care nu vreau să intru.

Și totuși... Dacă Pompadura a pus la bătaie influența ei și a obținut un rezultat sau măcar o promisiune fermă? Chiar așa fiind, nu pot să jertfesc dragostea lui Lotte... Orice ar fi, orice s-ar întâmpla!

li spun lui Mitache că... s-a rezolvat chestiunea mea...

—Da?! se miră el. Pe cine ai avut?

—Secret de stat... sutând eu, făcând pe misteriosul.

—Am înțeles: secretar de stat, zice gazetarul, referindu-se la un ministru atotputernic.

Il las să creadă ce vrea, mi-e totuna. Deodată întrerupem conversația: dinspre Ateneu se apropie un fastuos cortegiu funebru:

—Cine a murit?

—Cum, nu știi? Alina Barbu...

—Ce?! Ce?! Care Alina? Cântăreața de la Operă?

—Da, alta nu e. N-ai citit ziarele de dimineață?

—Nu... De ce a murit? Vreun accident?

—Nu se știe încă.

Nu, nu pot să cred. Vestea asta îngrozitoare nu pătrunde în ființa mea. Sărmană Alina, iubita închipuirii mele, ce crud destin te-a păscut! Să întorci spatele vieții, în plină tinerețe și glorie... Ce ai avut? Ce s-a întâmplat?

Orchestra Operei cântă **Adio delPassato**, aria ei favorită. Viorile

suspină, violoncelele se tânguie, bașii mugesc de durere și toate instrumentele laolaltă cutremură văzduhul cu plânsul lor metalic, neverosimil.

...Alaiul funerar a trecut mai departe. N-am avut puterea să-1 urmez. Alina Barbu locuiește de azi încolo numai în amintire.

A doua zi lîncezesc în pat, până la amiază, ca un bolnav. Lotte nu știe cum să facă mai bine să-mi intre în voie. Nu-i pomenesc nimic despre întâmplarea de ieri, dar, degeaba, amintirea Alinei

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

plutește în aer apăsătoare. Vine un băiat de la tipografie cu un vraf de șpaltuți. Vrea să aștepte până fac corecturile, ca să le ia înapoi, îi spun să vină mâine după ele, acum n-am timp. După asta, îmi telefonează Basu. Zice că a mai fost la gară și prietenul său, Ionic" i-at fi șoptit la ureche că patronul restaurantului angajează u achizitor de vinuri, plătit bine, cu 200 pe lună, dar că are nevoii de o garanție de 1 000 de lei. Mă întrebă ce părere am.

—Nicio părere, îi răspund enervat. Vom vorbi mâine de as ta, de altfel, nici n-am înțeles despre ce-i vorba. îi mai attago da' atenția să păstreze cu sfințenie secretul adresei mele.

—Sunt mormânt... milenar, îi aud glasul la capătul celălalt al firului.

Bine că a terminat. Trântesc receptorul în furcă. Nu-mi arde de nimic, să mă lase toată lumea în pace.

Plecăm la masă, mai mult penttu Lotte. Eu nu mai pun nimi în gură până la 1 decembrie. Măcar de-aș muri de foame... Câtevafișe, lipite pe un gard, îmi atrag magnetic privirile. Printre ele se aflăafișul Operei, care anunță **Traviata** pentru astăseară. Cin va cânta rolul Violetei ? Mă apropii cu inima strânsă și citesc un nume necunoscut. **Ars longa, vita brevisP**

După-amiază, vrând-nevrând, mergem la Ropală. Nu-mi arde deloc să-i pozez, dar n-am încotro: i-am făgăduit. În afară d asta, l-am amânat și tândul ttecut.

Intrăm din nou în atelierul vast, cate geme de pânze. Lotte s oprește în dreptul marelui tablou cate o înfățișează pe Didon împlântându-și pumnalul în inimă, și ia seama cu luare-amint la nefericita regină frigiană, deși a mai contemplat-o și data trecută

—Cine v-a pozat pentru tabloul acesta? îl întrebă pe pictor.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

—Alina Barbu, răspunse el grav, întors cu spatele, atanjând culorile pe paletă.

Tresar înspăimântat... Să fie oare o simplă coincidență între destinele acestor două femei cu inimile sfâșiate... sau...?!

—De ce ați ales-o tocmai pe ea?

29 Arta e lungă, viața e scurtă!

Ropală ridică din umeri: nu știe, după cum nu știe de ce neales pe noi ca să-i pozăm pentru Romeo și Juiieta. Dar eu știu pictorul are o intuiție stranie și ochi de vultur, care văd dincolo de lumea aceasta.

Lucrul începe. Maestrul alege momentul când Juiieta, în cavoul Capuleților, stă aplecată deasupra trupului, cald încă, al lui Romeo și-i culege otrava de pe buze, ca să moară odată cu el.

Lotte, în timpul pozării, abia îmi atinge buzele, sfioasă din cauza pictorului, care o țintuiește cu ochii lui tulburători. Nemulțumit, Ropală intervine cu tonul cel mai serios:

—Julieto, în felul acesta n-ai să mori niciodată. Dumneata culegi doar mierea de pe buzele lui Romeo. Ca să dai de otravă, trebuie să-l săruți cu patimă. Nu vezi că logodnicul tău e mort? S-a sinucis din pricina ta! Tu l-ai omorât!

Fata tresare scuturată de un fior și își apasă pierdută buzele pe gura mea, parcă aș fi murit cu adevărat.

—Btavo, Julieto, așa!... așa!... strigă pictorul, frecându-și mâinile cu mulțumire, că a izbutit să prindă pe fața lui Lotte clipa în care iubirea se luptă cu deznădejdea.

Înainte de plecare, ne dă o invitație din partea lui Elise Geamănu, pentru concertul ei care va avea loc în sala Ateneului, la 1 decembrie.

Pe drum, mă sfătuiesc cu Lotte:

—Ce facem? Ne ducem la concert ? Ghinion, 1-a fixat tocmai în ziua fatală.

Ea ridică din umeri, nu știe cum să ne

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

descurcăm. Ar vrea să meargă, e o cinste mare să te invite o celebritate ca Elise Geamănu. Dar...

—Uite ce e... îi spun, spectacolul se termină cel mai târziu la 11. Or, până la miezul nopții, avem destul timp să muțim. Rămâne, prin urmare, stabilit: mergem la concert. Când ne-ntoarcem acasă, îl văd pe Basu, care m-așteaptă zgribulit la poartă.

—Bine ai făcut că ai venit. Iți dăm noi mia de lei care îți trebuie pentru garanție...

—Serios? Aveți banii ăștia? Se cheamă că l-am apucat pe Dumnezeu de un piciot!

—Dar, ia stai, dacă te angajezi acolo, când mai înveți ?

— Descurc eu borcanele, nicio grijă... Să mă văd în pâine. D îmi ajung nouă sute, o sută îmi dă Ion...

— Cu banii ăștia cumpără la loc ceasul lui Rogvaiv!

Când duc corecturile la tipografie, zăresc un lucrător trăgân la mașină cărți de vizită cu numele: Arhitect Râul Dolfineanu Dionisie... telefon...

Numaidecât îmi ttece prin minte: ce-ar fi să mă adresez arhi rectului acesta pentru cavou? Fug la poștă și-i dau de acolo un telefon. E acasă. îl lămuresc despre ce este vorba. Da, poate să-m facă o lucrare de artă și mă poștește să tratăm. „Foarte bine, într-i sfert de oră sunt la dumneavoastă”.

Îndată ce las receptorul din mână, văd în închipuire, cu o limpezime uimitoare, cum trebuie să arate monumentul nostru fu nerar: în față - un uriaș colț de stâncă, pe vârful căruia un vultut a încremenit cu aripile frânte, pe când voia să-și ia zborul spre o culme înaltă, unde stă înfipt globul pământesc, din care se deosebește doar arhipelagul Galapagos. Cea dintâi stâncă, pe o mi suprafață netezită, poartă inscripția „Aripi frânte”, iar deasup e

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

săpată o cruce mică, mică.

Arhitectul se miră când mă zărește. Are dreptate, nu prea am aerul unui om care se pregătește de moarte. Îi înțeleg așa de bine gândul.

— Pentru dumneavoastră construiți monumentul? mă întrea bă el puțin nedumerit.

Cum naiba să-i spun că e pentru mine ?
Îi totn la repezeală minciună:

— Maestrul la care lucrez a împlinit 60 de ani și, ca un bu creștin, se îngrijește de cele veșnice...

Mă apuc apoi și-i descriu amănunțit cam ce ar vrea maestrul..

El ascultă cu luare-aminte. Da, e interesantă ideea! Păcat c din cauza lipsei de perspectivă, pierde 90 la sută din efect, dac monumentul se execută într-un cimitit.

— Atunci unde să-1 construim?

— Undeva, afară din oraș, pe un loc mai ridicat.

Se face forte să găsească un teren potrivit, sunt doar atâtea de vânzare prin împrejurimile Capitalei.

Parcă e mai bine așa. Să zaci în țintirim, laolaltă cu toți moșii, hm! e de-a dreptul lugubru, dar undeva departe, într-un colț retras de lume, doar noi amândoi (tu singură și eu), asta-i foarte romantic! Il întreb pe arhitect cât ar costa lucrarea. Nu poate să-mi spună prețul decât după ce întocmește devizul. Rămâne ca până mâine să găsească locul potrivit și să-mi prezinte socotelile.

— De ce atâta grabă? se miră el.

— V-am spus doar că maestrul e bolnav... Se teme să nu dea ortul popii...

Lotte se bucură că nu vom odihni la Bellu; ei nu-i plăcea acolo, dar n-a îndrăznit să-mi spună.

În zilele următoare se întâmplă

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

evenimente importante. Mai întâi, e gata broșura. (I-am pus titlul **Acuz!** - mi se pare teribil, și chiar este.) Am tipărit două mii de exemplare, pe care le depozitez în vestiar, până aflu adresele de care am nevoie. Expediția trebuia făcută în jurul zilei fatale.

Dolfineanu a găsit lângă Pădurea Băneasa un teren înconjurat de plop (sunt tot fără soț, ca în poezia lui Eminescu), pe care l-am cumpărat numaidecât. Din zori și până se face noapte muncesc numeroși zidari și dulgheri. Cred că o să iasă ceva magnific! E drept că arhitectul mi-a făcut un deviz destul de usturător, dar merită, ca să fiu sincer... Mai ales dacă se are în vedere urgența.

Mă gândesc ce voi face cu mausoleul, dacă, în urma presiunilor mele, Robespierre cedează și-mi face dreptate. Teoretic, faptul e cu putință.

Ei, și?! De-ar fi asta singura pagubă!

De la un timp încoace, mereu trag cu coada ochiului la calendarul bătut în perete și tresar iscodit parcă de grijă, parcă de spaimă. Ah! nu mai pot suferi această unealtă a lui Cronos. Îmi vine să-i smulg puțințele foi care i-au mai rămas și să le arunc pe foc. Mereu îmi sună în cap o reminiscență din Lamartine: **O, temps, suspends ton voi!**

O bucurie neașteptată

Rana făcută de Alina s-a închis. Ciudat: acum parcă îmi par bine că mi-a luat-o înainte, plecând în împărăția nălucilor, und Lotte și cu mine vom găsi mulți prieteni. Moartea ei n-a fost o întâmplare oarbă, a avut, desigur, un sens care-mi scapă.

Astăzi sunt gata atât mausoleul, cât și tabloul lui Ropală. Trec cu Lotte pe la arhitect, să-l iau, apoi, câteșitței ne ducem cu birja la Băneasa, pentru recepția

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

reședinței noastre eterne.

Dolfineanu se interesează dacă „maestrul” nu vine și el la recepție. Nu vine, i-am spus, e bolnav, zilele lui sunt numărate. Ah! dacă ar ști că mausoleul nu-i pentru acel „maestru”, care, de fapt, nu există, ci pentru mine și Lotte, ai căror ani laolaltă abia ating vârsta arhitectului.

Înainte de aeroport, Dolfineanu ne arată lăcașul care se vede de la o depărtare de câțiva kilometri. Stâncile de piatră, ridicate pe un dâmb, sunt atât de înalte, încât piscurile lor se răsfață în cer. Însă globul pământesc nu se reazemă pe unul din vârfuri, cum i-am sugerat arhitectului. El a avut o idee mai bună: l-a cățarat sus pe creștet pe Atlas, un moș gârbov, cioplit în piatră, și i-a pus în spinare uriașul glob, din care nu se deslușește decât arhipeleag Galapagos.

— De ce n-ați desenat și America de Sud? îl întreb pe Dolfineanu.

— După câte am înțeles, pentru maestrul dumneavoastră nu există pe pământ decât acest arhipeleag.

— Are dreptate, îi ia Lotte apărarea. E mai bine așa. E foarte bine.

De asemenea, îmi place vulturul cu aripile zdrobite; în felul semet în care își ține capul, îți lasă impresia că nu se dă bătut și că va ajunge pe stânca cealaltă, adică în arhipelag, și fără ajutorul aripilor, numai cu voința lui dârză.

Lotte e fascinată. O văd, după lumina din ochii ei, cât vibre cât tresaltă, ce beție îi dă priveliștea care a răsărit pentru noi.

Are dreptate. Trebuia să construim gigantul nostru care să în frunte veacurile. Măcar cu atât să ne alegem.

— Cavoul unde este? îl întreb pe arhitect.

— În spatele stâncii principale.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Coborâm să vizităm cavoul. Dolfineanu deschide o ușă tainică, grea, încuiată cu un lacăt enorm, și pătrundem într-o încăpere destul de spațioasă, pardosită cu lespezi. La mijloc se află un bloc mare, în formă de masă. Acolo va fi zidit coșciugul. Lângă perețele din dreapta e o bancă pentru două persoane, construită din ciment, iar în cel opus atârână o candelă, care n-așteaptă decât să fie aprinsă.

— Tare mult îmi place aici... șoptește Lotte, ca s-o aud numai eu. Ce fericită sunt! Și-mi strânge mâna pe furiș, să n-o vadă arhitectul.

Surâd înghețat. Mi s-a părut că sună atât de straniu cuvântul „fericire”, pronunțat de ea. Va să zică, **aici** ne vom petrece neființa, neclintiți, unul lângă altul, până la moartea pământului. Oamenii viitorului se vor perinda mereu pe lângă culcușul nostru, între-bându-se al cui o fi monumentul și ce reprezintă el. Hei, neștiutorilor de pretutindeni, piramida asta simbolizează aripile frânte ale lui Grig I-ul, visătorul de vise, imaginarul conducător al Grigoriidei, în care niciodată n-a avut parte să calce cu piciorul.

E cel puțin ciudat că, deși în pragul morții, tot ceea ce fac și gândesc ține de viață. Altfel, ar avea vreo noimă grija aceasta care mă obsedează, de a nu mă uita lumea, de a vorbi mereu de mine, de a trăi măcar în amintirea altora?

După ce părăsim cavoul, arhitectul încuie lacătul și-mi predă cheia. La rândul-mi, i-o trec lui Lotte, s-o păstreze.

Iată-ne acum la maestrul Ropală, care ne arată tabloul pentru care am pozat unsprezece ședințe grele și lungi. O contemplant, mut de admirație, pe Julieta mea dragă, în cavoul Capuleților, mult mai sărac și șters decât al nostru. Caut mâna

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

lui Lotte, să mă încredințez că se află lângă mine, și nu pe pânză, cu sufletul ei, cu tot..'. O jumătate de oră nu ne-am putut dezlipi de lângă tablou și nici n-am lăsat-o pe Lotte de mână.

Pictorul ne privește o clipă adânc, cu ochii lui iscoditori, și strigă brusc:

— Vă dăruiesc tabloul!

Gestul său nu numai că ne surprinde, dar ne și sperie. Nu putem primi asemenea dar, mai ales în situația noastră. Ce să facem cu el? E o capodoperă care trebuie să trezească emoții estetice, să desfășoare mii și mii de ochi. Ii propun să-1 donez muzeului Kalinderu, acolo e locul în care s-ar simți bine o asemenea creație.

Înainte de a pleca, sună telefonul. Ropală aranjează o întâlnire grabnică, desigur, cu o rubedenie sau un prieten, judecând după felul familiar cum vorbește. Înainte de a încheia convorbirea, îl auzi spunând:

—A, era să uit, Costache... de voi ține muzeul Kalinderu?... Nu știam precis. Vreau să-ți fac o dănie, după dorința unor prieteni... Da, o cerere... Bine, am să-ți-o aduc mâine s-o aprobi...

După ce depune receptorul, ne anunță:

—Închipuiți-vă, am aranjat cu donația.

—Da? Cu cine ați vorbit?

—Chiar cu ministrul Școlilor. Tresar plăcut surprins. Ia te uită de unde sare iepurele! Ce noroc neașteptat ne iese în cale... Pe el, să-1 prindem, să nu ne scape cu niciun preț!

—Îl cunoașteți atât de bine pe domnul ministru?

—Suntem prieteni vechi, am fost colegi de școală... Auzi, auzi, prieteni vechi, colegi de școală! Și eu habar n-aveam... Uraaa! Sus inimile!

—Ce bine-mi pare! Ce bine! și aproape

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

fără să vreau bat d' palme de bucurie.

Pictorul pricepe că-i ceva nedeslușit la mijloc.

—Ai nevoie de el? mă întreabă.

—Ah, dacă ați ști!... O chestiune de viață și de moarte.

—Ce spui?! se miră Ropală.

Lotte parcă atât așteaptă, dintr-o săritură e lângă el și-l roagă cu mâinile împreunate:

—Ajutați-ne, maestre, toată nădejdea o punem în dumneavoastră...

—Din toată inima, exclamă pictorul copleșit. Pe voi să nu vă ajut?... Să aud mai întâi despre ce-i vorba.

Trece un ceas și jumătate, până când îi povestesc. Mă ascultă atent, cu răbdare de heruvim, îmi pune uneori întrebări, ca să lege anumite întâmplări, și-și arată dezaprobarea față de atitudinea secretarului general:

— Acest Mătăsaru e un monstru!

— Balaur cu șapte capete! strigă Lotte.

— Cu un singur cap, dar tot balaur, rectific eu.

— Și ministrul s-a lăsat influențat în halul ăsta? Nu-l las până nu obțin aprobarea... Chiar dacă ar fi să ne certăm...

La auzul acestor cuvinte, Lotte se repede la el, îl îmbrățișează și-l sărută pe amândoi obrazii.

— Asta e drept mulțumire...

— Prea multă... rostește, copleșit, maestrul. Îmi pare rău că n-am știut mai devreme. Până acum, era aranjată treaba.

— Nici acum nu-i târziu.

— Mâine, drăgălașilor, vă dau un telefon ca să vă comunic vestea cea bună...

N-aș vrea să știe numărul meu de telefon, niciunde stăm, e mai prudent.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

— Vă telefonez eu, maestre, numai să-mi spuneți la ce oră.

— După-amiază, între 4 și 6, sunt acasă.

Pe drum, plutim ușori ca fulgii de pădăie, ne strângem în brațe, ne sărutăm, fără să ne pese de trecătorii care întorc capul după noi. Am învins moartea, l-am zdrobit pe Robespierre! Nu ne mai trebuie mausoleul. Vom trăi până la adânci bătrânețe... Ce frumoasă e viața!... Trăiască viața! Suntem fericiți... fericiți... fericiți!...

O veste bună, alta rea

A doua zi, la ora 5 fix, îi telefonez maestrelui Ropală. Lotte e lângă mine, numai ochi și urechi. De fapt, și unul, și altul suntem emoționați, așteptăm cu sufletul la gură rezultatul de care atârână două vieți - viețile noastre.

— Da, Romeo, aud vocea pictorului, de la capătul celălalt, am votbit cu ministrul. S-a făcut!

Parcă nu-mi vine a crede auzului. Ce înseamnă s-a făcut ? Prea puține aceste două cuvinte pentru o treabă atât de uriașă.

— Vasăzică domnul ministru a aprobat?

— Da, da, a aprobat, l-am convins să aprobe, răsună din nou pe sârmă glasul miraculos. M-așteptam că are să fie mai greu, dar n-a fost. „Bre, și tu mi-ai venit cu băiatul ăsta ? mi-a spus ministrul. Și de la președinția Consiliului s-a intervenit pentru el, a mobilizat toată lumea, cum văd.”

De la președinția Consiliului de Miniștri ? Vasăzică, directoarea de cabinet s-a ținut de vorbă, a obținut **apostila** și a dărâmat împotrivirea lui Robespierre. Ce femeie de

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

treabă! Mă voi duce să-i sărut mâinile drept mulțumire.

Dar, de pe altă parte, s-ar putea să fi intervenit și Nyu... Altfel, de ce m-ar fi căutat cu atâta insistență. Totul e posibil. În fine, voi lămuri zilele viitoare cum stau lucrurile.

Îl întreb pe maestru:

—Domnul secretar general nu s-a opus deloc ?

—Ba da, Costache 1-a chemat, a avut o lungă discuție cu el, la care, bineînțeles, eu n-am luat parte. Rezultatul este că ministrul mi-a spus că se revine asupra pedepsei disciplinare, mai ales că superiorul său s-a văzut silit să facă un act de autoritate. Ce-i drept, era foarte nervos, s-a plâns că l-ai amenințat cu sinuciderea și alte represalii. E adevărat ?

—Fiecare luptă cu armele sale, nu-i așa, maestre?

Îi mulțumim lui Ropală pentru tot ce a făcut, îi mulțumim și Lotte. El ne invită poimâine, joi, tot la ora asta, să sărbătorim succesul nostru. Crede că până atunci are să pună mâna și pe hârtia oficială.

Ce om admirabil! Cât tact la el, câtă finețe!... Nu ne-a întrebat cine suntem, de unde venim, ce-i cu Lotte, cum de ne-am cununat, fiind încă elevi de școală, și atâtea altele. S-a mulțumit numai cu ceea ce i-am spus noi.

Vestea biruinței ne deschide larg porțile fericirii și entuziasmului. Lotte are fantezia să pună la patefon **Marseillaise**. Cântăm odată cu Lisle.

— **Allons enfants de la patrie Le jour degloire est arriveP**

Da, ziua biruinței a venit pentru noi... Prea am dorit-o, ca să nu vină, ea a fost creată de propria noastră dorință. Și cu toate acestea, nu putem să ne bucurăm

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

atât cât ar trebui. Ieri ne-am bucurat mult mai mult... Fericirea e scurtă ca fulgerul care umple cerul de lumină. Dacă trăiește mai mult, se spulberă, nu mai este ea și trebuie să-i dăm alt nume.

Ne sfătuim cum vom face după obținerea hârtiei oficiale. Desigur, ne întoarcem la Craiova. Dar asta nu-i chiar atât de simplu, după cele întâmplate. Dacă am fi de capul nostru, nimic de zis, însă mai sunt părinții mei, mai e mama lui Lotte. Cum îi împăcăm cu situația de fapt? Suntem logodiți, n-au decât să ne dea consimțământul pentru căsătorie, și gata... Doar nu suntem singurii din lume care au trecut peste voința părintească. Asta-i...

—E mai cuminte să mă retrag de la școală și să dau ultimele două clase ca pregătită în particular, zice Lotte.

—Și așa... Eu însă voi urma la cursuri, altfel n-am cum să refac A.R.P.E.T.-ul.

O înțeleg pe Lotte, fuga ei o apasă, morala curentă a fost încălcată, și gura lumii nu va fi închisă decât prin actul căsătoriei.

După prânz ne ducem la Terra, unde se reprezintă o piesă de propagandă națională, **Martiriul românilor din Ardeal**, iar seara vedem opereta **Femeia ideală** de Lehar, jucată de compania lirică Gabrielescu.

Ziua următoare mă reped până la președinția Consiliului de Miniștri și aflu că directoarea de cabinet n-a obținut încă **apostila** primului. Vasăzică tot Pompadura a intervenit. Ii scriu câteva rânduri. Trebuie, nu mă lasă cugetul să nu-i mulțumesc că m-a ajutat. O rog să mă ierte pentru rătăcirea mea și să-mi poarte o amintire frumoasă, așa cum îi port eu în suflet. Nu-mi pun adresa pe plic, de altfel, la ce bun să ne mai vedem? La drept vorbind, mi-e frică de ea, sau, mai bine zis,

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

de farmecul ei.

Haidem, copii ai patriei/ Căci ziua biruinței a venit!

Când Lotte face ochi, mă întrebă:

—Cui îi scrii?

—Unui gazetar... o mint, gândindu-mă la Mitache.

Înainte de a pleca la maestrul Ropală, ce-mi vine în minte ? Hai, zic, să-1 întreb dacă n-a intervenit vreo piedică între timp, ca să nu facem drumul degeaba. La telefon îmi răspunde chiar pictorul:

—Din păcate, s-a întâmplat ceva neplăcut...

—Ce anume ? fac tresărind de surprindere.

—Azi-dimineață mi-a telefonat ministrul că poliția din Craiova ar fi găsit la societatea sau organizația voastră, a elevilor, nu știu cum i-a spus... nu mai țin minte...

—A.R.P.E.T.

—Da, da... zice că s-au descoperit acolo scrieri cu caracter socialist... precum și cărți de propagandă subversivă... Dumneata știi de așa ceva?

—Da, maestre, e vorba de Constituția noului stat Grigorida, care are la bază principiile lui Fourier. Dar nu înțeleg, cum au dat de ea?

—Nu știu, însă ceea ce știu e că ministrul ar ierta orice unui culpabil, în afară de un singur lucru: să aibă idei socialiste. Cum aude de asta, ia foc, nu te mai înțelegi cu el. Și nu numai el, ci toți liberalii lui.

—Foarte ciudat! Cum se poate să nu-și dea seama că ideile acestea sunt cele mai avansate, că...

—Asta-i altă poveste, Romeo...

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

—Și atunci... a căzut baltă tot ce v-a făgăduit, nu-i așa?...

—Sigur că da... îmi pare foarte rău... Am vrut să insist, i-am explicat că nu-i la mijloc decât o copilărie nevinovată și, ca atare, nu trebuie să se alarmeze. A început să strige că nu poate tolera în școală microbul socialist, sub niciun motiv...

—Nu-i nimic, maestre, nu-i nimic... Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut... Sunteți foarte bun... Vă rog să mă iertați că v-am cășunat neplăceri. Vă mulțumesc și vă salut....

Las zdrobit receptorul pe furcă și rămân cu privirile pironite în gol. Lotte e lângă mine, lividă, mută. Nu îndrăznește să scoată un cuvânt, de teamă să nu-mi ctească durerea. Va să zică, autoritățile au dat peste lucrările în legătură cu Constituția, depozitate la Copoiu. Cine o fi ticălosul care a trădat ? Numai păstrătorul lor poate fi vinovatul. Dar ce importanță mai are asta, de vreme ce faptul e împlinit?

—Lotte, fata mea dragă, nu mai e loc pentru noi în lumea asta.

—Mai bine, Grig, spune ea, mai bine!

...Ne îmbrățișăm strâns, cu toată puterea, ca și când ne-am apăra de furia dușmanilor.

1 decembrie

După fericirea care ne-a luminat atât de zgâtcit cerul nostru, ne pregătim din nou pentru marea călătorie. Zilele se scurg repede, ca un pârau de munte. Cronos le înhață la al doilea cântat al cocoșilor, cu mâini nevăzute, le sucește gâtul și le zvârle în gura lacomă a trecutului.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Până la 1 decembrie mai sunt cinci zile, apoi patru, apoi trei -mereu, mereu mai puține. Calendarul are încă multe file, dar acestea sunt pentru alții. Parcă ieri am poposit în capitală, parcă ieri ne-am logodit în bisericuța din creștetul Cișmigiului, parcă ieri am ascultat vrăjit **Sonata lunii** de Beethoven.

Mâine e ziua fatală. Mi-a amorțit mâna scriind pe broșurile mele adresele oamenilor de seamă, culese din cartea de telefon. Lotte lipește timbte de zor. După ce isprăvim treaba, mă reped la poștă și predau vreo cinci sute de exemplare, printre care și cele rezervate presei centrale. Îmi mai rămân încă de trei ori pe atâtea broșuri. Ce să fac cu ele? De ce-oi fi tipărit așa de multe?...

Lotte zice să le împărțim studenților de la Universitate. Dar cum? Mă gândesc să i le las lui Basu, să le ducă el pe la cămine și cantine. E așa de trist ca o carte să moară aruncată la gunoi, fără a fi simțit mângâietea unor ochi.

Pe Basu nu-1 găsesc la gară. Las pachetele prietenului său, chelnetul, și câteva rânduri, când și cui să le predea. În fine, am scăpat și de grija asta.

Când mă întorc acasă, o găsesc pe Lotte cu ochii roșii de plâns. Ce s-o mai fi întâmplat? A mai primit vreo veste rea?

— Nu, am făcut lucrul cel mai greu... surâde ea, plină de tristețe, înțeleg, i-a scris mamei sale scrisoarea de adio...

—Restul mi se pare atât de ușor, pe lângă asta... Ai să vezi tu... De altfel, mai bine că s-a întâmplat așa. Mă gândeam cu groază la întoarcerea mea acasă, dar nu ți-am spus. Prefer de o mie de ori să mor cu tine, e așa de fermecător să murim tineri, moartea va fi atât de mândră de noi!

O cred, o cred, Lotte nu minte, nu poate

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

să mintă.

Mă duc să scriu și eu scrisorile de adio. Cu tata merge repede, câteva rânduri în care îi cer iertare - și am isprăvit. Cu mama, draga de ea, se schimbă socoteala, am să-i spun... atâtea, trebuie să-i explic, ca să înțeleagă că n-aveam de ales altă cale.

Măicuță, să nu plângi, nicio mamă nu-lplânge pe feciorul ei căzut la datorie. Eu am căzut pe câmpul de luptă, înconjurat de dușmani aprigi, în frunte cu secretarul general Mătăsaru. N-am vrut să le închin steagul, căci o viață în care te târăști nu merită să fie trăită. Eram plămădit să merg pe piscuri, să mă îmbât de tăria înălțimilor, să râvnesc tot mai sus. Dușmanii mă trăgeau în jos, în tină, acolo unde reaua alcătuire a societății le-a impus să trăiască. Dar murind, îi înving, și totodată îmi apăr marele vis. Jertfa mea a fost necesară pentru că ea este o pildă.

O rog pe mama să citească broșura pe care am scris-o. (îmi pare rău că titlul l-am împrumutat de la Zola; n-am dat peste altul mai bun.) Acolo mă va găsi pe mine, locuind dincolo de hotatele ființei, la depărtări mari.

A treia scrisoare i-o adresez procurorului, atrăgându-i luarea aminte să nu ne facă autopsie sub niciun motiv și să dispună înmormântarea noastră în mausoleul pe care l-am construit în acest scop, lângă pădurea Băneasa. Îl mai avertizez că ultima dorință este să fiu pus în același coșciug cu Lotte.

Urmează un post-scriptum:

Las cu limbă de moarte ca oricine mă va despărți de logodnica mea

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

săfie blestemat, el ți urmații săi, în vecii vecilor! Să n-aibă parte de liniște, nici în viață, nici pe lumea cealaltă! Dulăii pământului să-lgonească și să-l sfâșie în bucăți, iar din cer să toarne asupra-i, zi și noapte, o ploaie de foc!

Hotărâm execuția pe mâine, la miezul nopții. Nicio clipă mai târziu. Deci mai avem de trăit 38 de ore și pornim în necunoscut. Pipăi cu un gest reflex tuburile de somnalin din buzunarul hainei. Sunt la locul lor, așteaptă cuminți să le înghițim.

Nu ne pare rău nici mie, nici lui Lotte. Moartea ne-a devenit o rudă atât de apropiată, încât, dacă printr-un miracol s-ar întâmpla să trăim mai departe, am avea impresia că am înviat amândoi din morți.

Toată ziua colindăm prin oraș, pradă unei febre ciudate, care ne strecoară o energie copleșitoare. Poposim seara la teatrul Leon Popescu, unde se cântă ***Un ballo in maschera***, opera lui Verdi. În urechi îmi sună un refren obsedant: iată ultimul spectacol, ultima plimbare, ultima zi, ultima noapte. Mereu ultimul, mereu ultima...

În fine, coboară pe pământ și ziua de 1 decembrie. E însemnată cu roșu în calendar. Firește, nu-i o zi ca celelalte, mai ales pentru noi.

Ne trezim cu noaptea în cap, dintr-o dorință nemărturisită de a trăi mai multe clipe. Trag storurile de la fereastră: afară ninge cu fulgi mari, ca în dimineața aceea de dragoste, când Lotte a fost a mea. Ultima ninsoare! Pe mausoleul nostru se va lăsa un strat gros de zăpadă, ca o căptușeală de vată, ca să ne apere de ger în culcușul nostru de veci.

Colindăm din nou orașul, facem o

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

plimbare cu sania la șosea. Uneori, trag cu coada ochiului spre Lotte. Nu descopăr nicio umbră pe chipul ei. E veselă și senină, parcă n-ar fi sortită să moară la noapte, când pendula va bate lugubru 12 lovituri.

Și ninge întruna, și e cald și plăcut. Aștept dintr-o clipă în-tr-alta să-l zăresc, apărând de după un colț de stradă, pe Moș Crăciun cu sacul cu jucării în spinare.

După-amiază ne ducem la cinema, iar seara la Ateneu, la concertul lui Elise Geamănu.

Refrenul îmi vuieste sâcâitor în auz:
ultimul film, ultimul concert.

Și o ultimă surpriză: pe un fotoliu din fața mea se așază Nyu. E strălucitoare, acoperită de bijuterii, într-o splendidă rochie de seară. Atrage toate privirile, ca un magnet, asupra ei. E însoțită de doi bărbați vârstnici, foarte distinși. Înmărmuresc când o văd, mă fac mic, aș vrea să dispar ca o nălucă. Degeaba. Mă recunoaște, dar ciudățenie, parcă se îndoiește de ceva:

—Nu ești dumneata...

Dima? Întrebarea mă sfâșie ca un pumnal.

— Vă înșelați, doamnă, îi răspund crispat, cu voce străină, care oricum prinde bine într-o asemenea împrejurare.

— Scuzați, bâiguie Nyu...

Lotte, curioasă, se strânge toată în mine, cerându-mi din ochi să-i spun cine-i această femeie și de unde mă cunoaște.

Ce aș putea să născocesc la repezeală, ca să ies basma curată din această penibilă încurcătură?

— Mi se pare că-i o cunoștință de-a mamei...

Ea se sperie, crezând că ar putea să ne facă vreun rău dacă doamna m-a

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

recunoscut, și mă îndeamnă să plecăm numaidecât. Ce copilă e! O liniștesc, spunându-i că nu trebuie să ne pese de nimeni și de nimic. Nu suntem sortiți morții ? Cine ar mai putea să ne facă vreun rău peste răul pe care ni l-au făcut alții ?

În pauză, coborâm în holul cel mare. Cineva mă trage de mână. E pictorul Ropală cu soția:

— Uite-i pe Romeo și Julieta! strigă el vesel. Copilași drăgălași, de ce n-ați mai dat niciun semn de viață? Sau sunteți supărați?

Surâd înghețat. Ce va spune maestrul mâine, când cu adevărat nu vom mai da niciun semn de viață? Dar îi răspund altceva decât gândesc:

— Nu suntem supărați. Zilele astea plecăm în Anglia, unde îmi voi continua studiile...

— Daa? face pictorul. Îmi pare bine. Orice rău are și o parte bună. Să ne scrieți de acolo, să nu ne uitați...

Le făgăduiesc. Dacă ar ști câți bani face această făgăduială!...

Concertul lui Elise Geamănu e un triumf. Publicul aplaudă frenetic și ea trebuie să iasă mereu la rampă, să mulțumească. După spectacol, soții Ropală ne invită la Femina. Ezităm să mergem... Cine știe, poate vom întârzia acolo peste miezul nopții, și atunci înseamnă că trebuie să amânăm sinuciderea, or, asta nu se poate, tămânem descoperiți, din cauză că am expediat broșurile. Dar ei stăruiesc și nu-i chip să-i refuzăm. Acum e 11. Ei bine, peste o oră s-a isprăvit, ne ridicăm și plecăm. Nimeni n-are de ce să se supere.

Localul, din cauza orei timputii, e aproape gol. Masa noastră, din noaptea neuitată a logodnei, e liberă. Ne așezăm tot acolo.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Simt cum mi se strânge inima din ce în ce mai dureros, parcă ar fi legată de minutatul ceasului. Cu cât zboară clipele, cu atât apăsarea devine mai grea, mai înăbușitoare. Mă iscodește o ciudă amară pe soții Ropală și pe toți oamenii care chefuiesc pe la mese. Ei vor trăi, se vor bucura de viață, vor goli cupa plăcerilor până la fund, pe când noi... noi!

E atât de ciudat că tocmai acum a început să mă preocupe viața - și din viață, nu zonele superioare, ci lucrurile mărunte, periferice.

Paharele cu picior înalt se rumenesc neîncetat, iar lumina joacă raze vesele în lichidul galben, străveziu. Ah, ce bun e vinul, niciodată nu mi-a plăcut atât de mult ca astăzi! Aș vrea să mă amețesc în lege, ca să uit tot ce mă leagă de viață, să mă eliberez de pământ.

— De ce bei atâta? mă dojenește Lotte.

Soții Ropală se uită la mine și râd îngăduitor. Până la urmă, râde și Lotte.

Comand mereu băutura și îndemn și pe ceilalți să bea. Șampania mă înfierbântă. Un potop de căldură izvorăște din mine și mi încinge trupul. Lotte s-a aprins și ea la față, arată mult mai veselă.

Orchestra atacă un vals. Dansăm înfrigurați, frenetic, cu sufletul la gura. Uneori mi se pare că se învârtește localul odată cu noi, alteori îmi târâie în urechi un vuiet ciudat, pe care nu l-am mai auzit niciodată, iar pe oameni parcă îi văd printr-o pânză deasă, aproape ireală, mișcându-se fără zgomot, pe o podea de vată și vorbind fără glas, ca la cinematograful.

Înciudat de această muțenie obsedantă, răcnesc odată, de se cutremură clădirea din temelii. Îmi aud vocea: e, într-adevăr, vocea mea. Toate privirile stau acum țintă asupra-mi, așteptând parcă să le spun

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

ceva. Vreți un discurs ? Regret, doamnelor și domnilor, nu-s nici Demostene, nici Cicero. Mai bine vă recit o poezie! Și m-apuc să declam poezia lui Cătălin Șoimaru: **Plecare spre țărături necunoscute**, pe care o știu pe dinafară.

Lotte, neliniștită, mă trage de mânecă. Dar eu nu renunț. Versurile fragede și înfiorate ale lui Șoimaru răsună straniu în localul acesta, care nu cunoaște decât plăcerile vulgare ale simțurilor.

N-a aplaudat nimeni. Dar cine avea nevoie de aplauze? Îmi amintesc, ca prin vis, că am auzit zurgălăii - ce minunat îmi sunau în urechi -, apoi cineva m-a ridicat din zăpadă, iar eu îmi scururam hainele. Încolo nu mai știu de nimic...

Sinucigașii de la Hotel Europa

Când mă trezesc din somn, în cameră e o baie de lumină.

Lotte, cufundată într-un fotoliu, citește o carte. Pe măsuța de alături, zac rămășițele gustării de dimineață. Pendula din perete bate zece lovituri metalice, sonore, al căror ecou se topește prelung în aer. Mă doare capul, fruntea îmi dogorește încă. Trag cu coada ochiului spre calendar: arată tot 1 decembrie. Lotte n-a rupt încă fila de ieri, poate nici nu mai vrea s-o rupă...

Prin urmare, trăim încă... trebuia să ne punem capăt zilelor, dar n-am făcut-o... Azi-noapte am băut fără frâu, încât n-am știut pe ce lume sunt. Cine m-o fi adus acasă? Cum am ajuns aici, sub așternutul moale, călduros? Prin ce miracol? Nu-mi amintesc nimic.

Ce-o fi gândind Lotte despre mine ? Fără îndoială, mă disprețuiește. Și pe drept cuvânt. Crede că mă tem de moarte, că

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

vreau să dau bir cu fugiții ? Am să-i dovedesc că se-nșală.

— Iartă-mă, Lotte, aseară am făcut-o de oaie... Ești supărată pe mine?

— Nu, Grig, n-am de ce...

După cum mi-a răspuns, se vede limpede că e supărată. Până acum nu i-am mai făcut o figură ca asta. Dar, lasă, îi trece, o împac eu....

Încep să-i înșir că așa a fost să se întâmple, că eu niciodată nu m-am îmbătat, nu știu ce mi-a venit aseară să beau atâta. Oricum, nu trebuie să mă disprețuiască, nu sunt laș, nu mi-e frică de moarte. Dacă vrea, uite, înghit toate tuburile de somnalin... chiar acum, în fața ei...

Caut în buzunarul de sus al hainei, unde țin otrava, ca să-i fac dovada. Ciudat! Erau două tuburi, și acum nu mai e decât unul. Ce s-a făcut cu celălalt ?

—Tu l-ai luat, Lotte?

Ea face semn cu capul că da.

—De ce? Vrei să mori singură? N-ai încredere că vom muri împreună? Pentru numele lui Dumnezeu, mă uluiești, draga mea. Dacă în 24 de ore nu mă voi sinucide, atunci da, ai tot dreptul să mă consideri un om lipsit de onoare...

—Bine, Grig, te cred, îți înapoiez tubul. Ți l-am luat azi-di-mineață, pe când dormeai.

Gata! S-a făcut pace! Mai avem o zi și o noapte de trăit. Păcat că m-am grăbit să expediez broșurile acelea. De unde era să știu ce are să se întâmple?

Ne îndopăm cu trei filme, ca să fim sături pe lumea cealaltă, deoarece în regatul lui Pluton cred că nu s-a descoperit încă cinematograful, iar seara ne ducem la **Păianjenul** de A. de Herz, cu Măria Giurgea în rolul principal.

Înainte de miezul nopții, suntem înapoi,

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

acasă. Servitoarea care ne face curat în cameră a lăsat pe masă un bilet. Cică în timpul lipsei noastre ne-a căutat cineva de trei ori.

—7 Trebuie să fie Basu, gândesc. Ce-o fi având cu mine așa de urgent ? Să amâne treaba pe mâine, că nu-1 gonesc hunii, în frunte cu Attila. Dacă sucombam azi-noapte, ce făcea el?

Țrrr! Țrrr! Țrrr! sună prelung soneria. Na! iar Basu. A venit a patra oară. Ce dracu' l-o fi apucat pe omul ăsta? Poate vrea să mă întrebe ceva în legătură cu broșurile. În definitiv, n-avea decât să-mi dea un telefon, în loc să mă deranjeze la ora asta. Of, caraghios mai e!

Mă duc să-i deschid.

—Nu-1 pofți înăuntru, mă roagă Lotte, nu sunt îmbrăcată. Cobor scara, trag zăvorul și desfac ușa cât să vâr capul prin deschizătură.

—Tu ești, Basule ?

—Eu sunt, secătură! aud o voce groasă, prea bine-cunoscută.

O, zei nemiloși! O, Jupiter, care dezlănțui toate urgiile pe pământ, răpește-mă cum ai răpit-o pe Europa și du-mă iute în Creta, sau tu, Neptune înghite-mă în pântecul tău fără fund!

E tata! În fața mea stă tata, impunător, neclintit, ca marele inchișitor Torquemada, și mă spintecă furios cu privirile, încât pe tot trupul simt numai răni. Care va să zică, el mă căutase mai devreme atât de stăruiitor, nicidecum Basu. Dar - mirarea mirărilor și iarăși mirare: de unde, cum, prin ce miracol mi-a luat urma și a răsărit în fața mea?

Îi fac semn, fără grai, să poftească sus pentru marea răfuială pe care mi-a pregătit-o. Doamne, când l-o vedea

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Lotte!... El utcă treptele încet, rar, sigur de victima sa, iar eu trag zăvorul și răsucesc cheia în broască. Acest lucru îmi scapără în minte un plan care s-ar putea să fie salvarea. Scot ușurel cheia din ușă și o vâr în buzunar. Când tata vrea să pătrundă în dormitor, îl opresc:

—Numai o clipă, te rog. Nu sunt singur.

Ea, știi, trebuie să îmbrace...

Tata, om de lume, înțelege că nu trebuie să dea buzna în oda ia unei femei. Se stăpânește și așteaptă în vestiar până când va fi gata Lotte. Chiar asta vreau și eu. Închid binișor ușa cu cheia pe dinăuntru, și iată-1 pe marele Torquemada prizonier în vestiar.

—Ce este? Ai terminat cu Basu? mă întreabă Lotte.

—Ssst! Îi fac semne, punând un deget la gură. Nu e Basu...

—Dar cine?

—Tata!

Trăsnet! O paloare cadaverică se așterne pe chipul ei. Abi poate să îngaime:

—Ce ne facem?

—Nu-ți pierde cumpătul, îi șoptesc. Fugim repede prin dos, până nu prinde de veste... Deocamdată l-am închis în vestiar... În timp ce strâng lucrurile, îmbracă-te!... Pune-ți ceva pe tine!... Repede... repede!...

Înghesui întt-un geamantan câteva lucturi, la întâmplare. De unele nici n-avem nevoie. Apoi, tiptil, ca niște hoți, coborâm pe scara de serviciu, ținându-ne răsuflarea, ca să nu trezim slujnica.

—Stai! Am uitat poșeta... șoptește Lotte speriată.

—Las-o încolo! La ce-ți mai trebuie?

Poarta casei e deschisă; așa a lăsat-o, se vede, tata când a intrat. Pe stradă nici țipenie de om. Dacă ne-ar ochi un vardist,

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

poate ar pune mâna pe noi, crezându-ne borfași, așa cum am pățit-o cu Magotu. Din fericire, nu-i niciunul. Cu atât mai bine...

Ce facem acum? încotro apucăm? Hai încoace, spre piața Amzei... Of, zăpada asta cum mai scârțâie sub picioare! Mă enervează îngrozitor, totul mă enervează! Doamne, ce nenorocire! Dacă ne-am duce la Ropală? Nu, nu se poate... Ce o să creadă despre noi? Vii așa, tam-nesam, la miezul nopții, să ceti găzduire... Mai bine renunțăm. Dar cum, cum a dat tata peste noi? Cine l-a îndreptat pe urmele noastre? Numai Basu, el singur știa unde stăm. Și n-ar fi dat pe față secretul, chiar dacă l-ar fi spânzurat cineva de limbă. Atunci - de unde a aflat? Hm! Să dormim la Basu? Stă prea departe. Și, pe urmă, n-are decât o cameră. Măi bine ne-am duce undeva, la un hotel... Pe-aici parcă era, mi se pare, unul. Până mâine dimineață nu-i moarte de om. N-o să ne descopere nimeni... Să trecem doar noaptea asta... Pe urmă vom vedea... ne descurcăm noi...

—Nu-i acolo un hotel? șoptește Lotte, arătând cu mâna. Da, este... îi spune Hotel Europa... Judecând după clădirea părăginită, trebuie să fie de mâna a treia. Ce-are a face? Pentru o noapte, merge. Trece și asta... ttec toate!...

Intrăm și cetem o cameră. Portarul, morocănos că l-am trezit din somn, mormăie un număr:

—Avem 14 liberă...

Dau să scot portmoneul, să-i plătesc. Tii! am uitat banii în hainele celelalte. N-am nicio para chioară la mine. Ce mă fac?

—Lăsați, plătiți mâine dimineață. Aveți bagaj.

Răsuflu ușurat. într-o clipă m-au trecut toate nădușelile. Prin urmare, mâine dimineață. Fie și așa. Cumsecade portar!...

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Ne-a scutit și de formalitatea completării buletinului. Sau a uitat ? Totuși, principalul era taxa... Cum s-a întâmplat pacostea asta? Acum mă dumiresc de-a binelea. Dar ce folos! Când mă pregăteam de fugă, în loc să îmbrac haina neagră, unde aveam portmoneul cu bani, din cauza grabei, am pus-o pe cealaltă, care odihnea pe spatele unui scaun. Așa că și Lotte și-a uitat averea, și eu... Ghinion pe toată linia.

Camera numărul 14 e întunecoasă ca un cavou. Un dulap într-un colț, un pat ponosit de fier, alături o măsuță, iar pe ea două pahare și un prosop aproape negru. Și frig... frig... de îți îngheață oasele. Ar fi putut să aibă hotelul ăsta un biet calorifer.

—Nu, nu mai faceți foc, lăsați-ne în pace. Nu vedeți că soba e crăpată?

Ne dezbrăcăm repede și, dârdâind de frig, ne vârm sub pătură. Multă vreme nu ne spunem un cuvânt. Parcă am fi certați sau ne-am dușmăni unul pe altul, așa ne purtăm.

Abia într-un târziu, Lotte mă întrebă, grijulie:

—Cel puțin ai luat somnalinul?

Sar din pat, ca mușcat de viperă, caut în buzunarul de sus al hainei, unde țin de obicei otrava. Da, este... Măcar atât... Tot avem puțin notoc...

—Ascultă-mă, Grig, nu mai are nicio noimă viața. Hai să-i punem capăt chiar acum!

Îi dau dreptate. La ce bun am trăi încă o zi, două, fugăriți ca tâlharii de codru? Nu-i mai cuminte să isprăvim imediat? Avem otrava la îndemână, o turnăm pe gât și - ***Efinita la commedia*** în orice caz, viu n-are să pună mâna tata pe mine...

Ce minunat era dacă terminam această treabă azi-noapte, în garsoniera noastră, nu în cocina asta murdară. Dar moartea nu se impresionează de asemenea fleacuri.

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

—Bine, Lotte, peste o oră ne sinucidem. Cât e ceasul? Unu și jumătate... Ei bine, la 3 fix suntem morți.

—De ce nu acum, imediat?

—Vreau să mă gândesc puțin, să dezleg misterul acesta îngrozitor: cum a izbutit tata să ne găsească? Înțelegi, mă râcâie pe creier, îmi stârnește o ciudă... încât...

Ea nu mai spune nimic. Îmi frământ capul cu tot felul de presupuneri, care de care mai absurde, doar-doar voi pune mâna pe cheia misterului. Dar nu-i chip. În cele din urmă, renunț. Sunt complet extenuat. Și portarul vrea banii mâine dimineață. Are să vină să bată la ușă: cioc, cioc! „Vă rog, plata, domnule Dima!” Și domnul Dima va tăcea chitic, va tăcea pentru totdeauna, veacuri de-a rândul... A fost silit să înșele un biet simbriaș, cu taxa unei odăi pe-o noapte. Ha, ha, ha! Autorul celebrei broșuri **Acuz!** a ajuns un biet borfaș. De ce nu ne-am dus la Basu? Dormi, Lotte ? Tot mai bine era dacă nimeream la Basu! Odihnește-te măcar un sfert de oră, draga mea! De mine nu se prinde somnul.

În tăcerea sumbră se aud pași pe culoar... Un pasager întârziat se duce la culcare. Camera lui o fi lângă a noastră. Parcă s-a oprit în dreptul ușii. Bate ?! De ce-o fi bătând la noi ? A greșit cumva?

—Cine e?

—Portarul, aud o voce groasă de afară.

—Ce vrei la ora asta?

—Vă rog, nu vă supărați: numele dumneavoastră... am uitat să fac buletinul.

—Avocat Lotar Grigorida, cu soția.

L-aș face cu ou și cu oțet că mă deranjează la ora asta, pentru... Dar n-am achitat camera și trebuie să înghit.

—Mulțumesc și scuzați de deranj.

Foarte ciudat! Să renunțe portarul la

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

bunătate de somn, ca să îndeplinească o formalitate goală?...

Deodată mi se face lumină în creier. Tata a scăpat din captivitate și a alergat la poliție. Telefoane pretutindeni, la toate hotelurile: „N-au venit un tânăr și o tânără cu semnalmente așa și așa?” „Aici Hotel Europa... da, avem doi pasageri... au sosit pe la 11 și jumătate...” Și fuga sus, săntrebe, penrru că buletinul de pasager nu era completat încă, și asta înseamnă încălcarea regulamentului și amendă mare. Dacă lucrurile nu s-ar fi întâmplat astfel, ce nevoie avea portarul să ne trezească - chipurile - din somn? Mâine dimineață nu se găsea timp să completăm buletinul?

—Iubita mea, ne-a bătut ceasul! Să ne gătăm de moarte. Nu mai avem nicio clipă de pierdut.

Lotte, senină ca o zi de april, trage pătura la o parte, coboară din pat și începe să se îmbrace. Fac la fel. Apoi scot cele două tuburi de somnalin, umplu paharele cu apă și dizolv pastilele. Otiava e gata...

Mă apropii de Lotte, îi iau mâna și i-o sărut:

—Iartă-mă dacă ți-am gteșit cu ceva... Am facut-o fără voie... Mă simt foarte emoționat, chiar zguduit de gestul meu.

— Grig, Grig, iubitele, tu trebuie să mă ierți... Tu n-ai nicio vină...

Ne sărutăm lung. Amândoi avem ochii umezi, fețele palide și ne clănțâne dinții. Poate din cauza frigului. Nu știu sigur.

Paharele cu otravă așteaptă, lugubre, pe masă... Le luăm în mână.

— Gata, întreb sec...

— Gata, încuviință ea.

— Când voi număra trei, bem otrava până la fund. Mai ai ceva de făcut?

— Nu.

— Atunci, haidem... Una, două, două și jumătate, două și trei sferturi...

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Fără vrere, caut să prelungesc clipele. La ce bun? în vremea asta, cătăm înspăimântați unul la altul, cu ochii măriți în orbite.

— Haide odată! face ea nervoasă.

— Trei.

Duc paharul la gură, dar șovăi să beau. Ea își face o cruce mică, închide ochii și, cu o grimasă de amărăciune, înghite conținutul până la fund. în fața acestui măreț exemplu, închid ochii și torn otrava pe gât. *Alea jacta estfi*^o

31 Zarurile sunt aruncate.

Ne repezim în pat, parcă am fi fost dinainte înțeleși asupra acestui lucru și, îmbrățișându-ne, așteptăm, înlănțuiți, moartea. După câteva clipe o întreb:

—Simți ceva?

Ea face semn că nu. Nici eu. In schimb tremură de-i clănțâne dinții. Și eu tremur la fel. Așa trebuie să fie ?...

Deodată mă inundă un val de căldură, încât tot corpul mi-e ud de nădușeală. Hait! Mi se pare că a început... De-acum poate să vină tata: are ce să vadă. Credea că va pune mâna pe mine? în schimb, a pus mâna pe scrisori. Oricum, e obligat să ne înmormânteze în mausoleu. Am lăsat cu limbă de moarte, trebuie să-mi respecte dorința din urmă.

Lotte sare din pat și începe să strige duios, sfâșietor:

—Mamă! Mămica mea!...

în mână ține o fotografie de-a Donei Bianca și o sărută mereu, scaldând-o în lacrimi. Așa cum arată, cu privirile rătăcite și părul despletit, parcă nu mai seamănă cu ea, ci cu o sărmană nebună scăpată din ospiciu. Ar fi în stare s-o ia la fugă pe coridor, să alarmeze cu strigătele ei tot hotelul și să moară ca un câine, undeva pe

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

o scară sau într-o cameră străină. Mă reped la ușă și scot cheia din broască.

—Lotte, ce faci ? o întreb îngrozit, zărind-o cum se tăvăleşte pe jos, într-o cumplită deznădejde, strigând-o mereu pe mama ei, când știe bine că n-are cum să vină. Și dacă ar veni, ce folos?

Trebuie s-o ridic de pe dușumeaua rece (ar putea să răcească - nu, nu pentru acest motiv, la ce m-aș teme de răceală în ajunul morții? - totuși e mai cuminte să murim în pat). Dau să fac un pas spre ea... Ce înseamnă asta? Abia îmi pot urni picioarele. S-au făcut grele, parc-ar cântări câteva tone de plumb fiecare. Îmi încordez puterile și, cu o sforțare supraomenească, ajung lângă ea. Întind mâna s-o ajut să se ridice. Uite drăcie!... Nici asta nu-i mâna mea... n-o mai recunosc, a cui o fi ?... Brrr... nu mai pot ține pe picioare greutatea uriașă a trupului. Nicio clipă... Mă copleșește... mă doboară... Trebuie să mă culc... repede... repede... Patul e doar la un pas, dar pentru mine până acolo e o distanță de sute, de mii de kilometri. Niciodată nu voi mai ajunge la pat, niciodată...

Mă prăbușesc cu un zgomot surd. (Așa s-or fi prăbușind copacii retezați de la rădăcină?) Nu-mi dau seama dacă în cădere am lovit-o pe Lotte. Ea n-a spus nimic. A încetat să plângă sau n-o mai aud eu.

Simt sub cap ceva tare. E mâna lui Lotte sau un picior. Cum trebuie s-o doară! Mai bine să-mi trag capul la o parte. Știi, e bună! Acum nici capul nu-l mai pot mișca din loc. A înțepenit ca un lemn... Doar creierul mai funcționează... Tot el, săracul! Mașinăria asta minunată, gânde... Ce vrei, Magotule? Cine e? Michiduță? Spune-i că nu încetăm greva niciodată... nicio... Strigați toți într-un singur glas: „Vrem dreapta-te!” Ți-ai găsit nașul, Robes...

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

Mi se pare că am început să aiurez. Vezi, îmi dau seama de tot ce se petrece cu mine. Mă aflu la Hotel Europa, camera numărul 14... Acolo e soba. (Cine o fi făcut focul? E tare cald!) Dincolo e măsuța cu paharele goale... (Tot am băut otrava... să mai spună Lotte că...) Ce picioare lungi are măsuța... nici n-am observat... Și Nyu are picioare lungi și albe... Ce mișcă lângă piciorul măsuței? Sau mi se pare? Ba nu, e un șoricel cu ochii cât două gămălii de ac... Parcă lunecă încet spre noi... Nu! Nu! Să nu vină!

Vreau să-l alung, mi-e groază de el. Încerc să strig, dar gura mi-e încleștată, ca într-un coșmar. Dumnezeule, fă o minune mare, gonește șoricelul...

Aud ca prin vis bătăi aspre în ușă. Cred că acum s-a speriat șoricelul și a fugit... Se lasă ușor întunericul. Se înserează? Ba nu, a trecut de miezul nopții... Atunci s-a stins lumina de la uzină? Nu, nu s-a stins, parcă tot se mai vede becul agățat de tavan, din ce în ce mai palid, ca un ochi mort.

După asta nu-mi amintesc ce-a mai fost...

Când deschid ochii, mă cuprinde o mirare. Unde mă aflu? Acesta o fi palatul din împărăția umbrelor? Dar Pluton și Proserpina de ce nu se arată? Sunt foarte curios să-i văd. Nu mi-e teamă deloc. Nu, nu-i palatul lor... Pare mai degrabă o odaie albă de spital. Așadar, sunt spitale și pe lumea cealaltă? Nu știam... Și de ce m-au dus acolo - sunt bolnav? Pe fereastră se vede un pom cu vată multă pe crăci. Casele sunt cu acoperișurile bandajate. Și pe pământ, ce risipă de vată și de bandaje albe!... Sunt, probabil, răni multe, trebuie vată multă...

Încerc să trag capul de pe piciorul Lottei, să n-o doară. Tresar nedumerit, Lotte nu

ELEVUL DIMA DINTR-A ȘAPTEA

mai e lângă mine. M-a părăsit? Nu cred... Poate s-o fi pierdut în lumea umbrelor... Unde s-o caut acum? Unde ? Pe-aici nu știu încă seama... Dacă n-o mai găsesc, ce mă fac ?

Nu... nu... sunt tot pe lume. N-am murit încă. Așa de greu moare omul? Am auzit parcă un oftat. E mama... Stă pe un scaun și plânge... Ce ciudățenie! Cum a ajuns lângă mine ? Adică, de ce mă mir ? O mamă e pretutindeni, numai s-o chemi și ea vine, trecând orice obstacole, cât de grele... De aceea și Lotte o chema pe mama ei... Mama totuși a venit mai repede...

Așadar, sunt într-o cameră de spital, văd ce-i afară... respir, cuget chiar.

— Mamă!

Pot să vorbesc ? Ce minune să poți vorbi, e într-adevăr minunea minunilor! Eu parcă am spus „mamă”. Repet din nou, scaldat de fericire:

— Mamă!

Ea se ridică în picioare, se apleacă asupra mea și mă îmbrățișează cu privirile. O întreb încet, șoptit:

— Unde-i Lotte?

Mama tace. Se uită mereu la mine, îndurerată, și tace mereu. O întreb din nou:

— A murit?

— Nu... nu... face ea cu capul.

Nu vrea să-mi spună adevărul. Dar eu înțeleg ce soartă a avut sărmana Lotte.

— De ce eu trăiesc, și ea nu? Vreau să mor! Vreau să mor! izbucnesc într-o supremă încordare, și simt pe obraji jarul lacrimilor.

DUPĂ CINCISPREZECE ANI

Pefereastra deschisă, un om se-apeacă spre trecut

S-a scurs un deceniu și jumătate de la întâmplările povestite mai sus. Credeam că n-am s-o uit niciodată pe Lotte, și totuși am uitat-o. E drept, de atâtea ori stăruie în mine mireasma dragostei noastre defuncte. Și atunci mi se strânge dureros inima și mă cotropesc nostalgice aduceri-aminte. Dar asta e atât de puțin pe lângă ceea ce a fost! Crudă soartă! Ea zace undeva, într-un cimitir, singură și părăsită, iar eu trăiesc. Trecutul fuge îndărăt, se ascunde în tăcere și uitare, iar iureșul tteburilor de fiecare zi mă înhață din nou și nu-mi dă răgaz să mă mai gândesc la nimic.

După neizbutita încercare de sinucidere, tata m-a luat cu el în Anglia. A fost foarte greu să ajungem, din cauza războiului, dar tot am reușit. Acolo, am urmat la Eton-College, apoi la Politehnica din Cambridge, unde am obținut diploma de inginer.

Aș fi putut să mă întorc de multe ori în patrie, fie în vacanțe, fie în concedii de odihnă. Mă temeam însă că oamenii și locurile pe unde am umblat îmi vor grăi de Lotte, și de ce să mai răscolesc zadarnic dutea stinsă?

Deunăzi, am primit o telegramă de acasă că tata e greu bolnav. Am lăsat totul baltă și m-am întors în țară, pe drumul aerului. Prea târziu, bătrânul murise cu câteva ore înainte.

A doua zi după înmormântare, mama mi-a dat o scrisoare din partea tatei, scrisă cu o săptămână înainte de a închide ochii. Am desfăcut plicul tremurând, cu o emoție care mă sugruma. Nu-mi aduc aminte de câte ori am citit scrisoarea. Eram buimac, aș fi vrut să-mi strig bucuria în cele patru puncte cardinale, ca s-o audă toată lumea, și totuși mă îneca o revoltă copleșitoare. Da, Lotte, dtaga mea Lotte trăia, fusese salvată odată cu mine, iar el îmi tănuise adevărul ani de-a rândul, mințindu-mă că-i moartă, numai și numai ca s-o uit, să mă despart de ea. De ce ? Pentru că nu admitea sub niciun motiv căsătoria noastră, voia să-mi termin întâi toate studiile, și apoi s-o iau pe Ioana, fata aceea mică a Pâslarilor, așa cum îi făgăduise mai de mult lui nenea Barbu.

Bietul tata! Cât rău mi-a făcut fără să știe. L-am iertat pentru visul lui neîmplinit și niciodată nu m-am convins ca acum că adevărata tragedie nu-i decât ciocnirea dintre oameni de bună-cre-dință. Mai bine ar fi plecat cu taina în neștiință. Un amănunt semnificativ pentru caracterul

bătrânului: nici mama n-a știut adevărul despre Lotte.

Uluitoarea veste de dincolo de mormânt mi-a aprins o absurdă nădejde: poate Lotte nu s-a măritat, poate o fi aflat că trăiesc și mășteaptă încă...

Oricum, trebuia s-o văd, măcar s-o mai văd o dată.

A doua zi, am plecat cu automobilul la Craiova și am oprit brusc în fața locuinței Donei Bianca. La început, mi se părea că am greșit adresa, din cauza unor clădiri noi, ridicate alături. M-a cuprins o tristețe grea. Asta era oare casa care mi-a adăpostit cel mai frumos și frământat an al adolescenței? Aici, între zidurile acestea părăginite, cu tencuiala roasă de vreme, a înflorit dragostea mea cu Lotte și s-a născut visul magnific care mi-a umplut adolescența de soare? Unde e bătrânul nuc din fundul curții, la umbra căruia ne făceam lecțiile, iar Lotte îmi scria răvașe, în vara aceea când m-am întors pe neașteptate de la Dimești și am sărutat-o? Cine a îndrăznit să-1 doboare? N-a mai rămas din el decât un butuc mare și întristat.

— Fii bun, te tog, și spune-mi, mai șade aici doamna Borde-nache - Bianca Bordenache?

Omul a dat din cap. Nu știa, n-auzise de acest nume, deși locuia acolo de cinci ani. Nu crede să fi stat vreodată persoana pe care o căutam.

Am zâmbit amar... Tocmai mie se găsisse să-mi spună asemenea parascovenii?

M-am urcat la volan și am tras la Hotel Minerva. Apoi am hoinărit pe jos prin oraș, neștiind de unde să încep.

Călcam numai pe amintiri, cape un covor de flori. Uite, acolo era cofetăria Moderna, unde m-am întâlnit de două ori cu Lidia Predescu. Acum devenise Banca de Scont. M-am dus întins la Liceul „Mihai Bravu”. Gata să nu-1 mai recunosc; avea încă un etaj deasupra, care-i schimba înfățișarea... în afară de asta, aripa dreaptă era lungită până în gardul bisericii Sf. Treime. Am intrat timid, ca un școlar în curtea interioară, am urcat scările și m-am oprit unde era altădată clasa a VH-a.

În clipa aceea, a ieșit din clasă profesorul Pleașcă, directorul vestitului Leagăn de odinioară. Ce dărâmat arată: umblă îndoit de mijloc, părul i-a albir, doar ochii i-au rămas vii. (Pe unde-o mai fi Lucile, frumoasa lui soție?)

Când a trecut pe lângă mine l-am salutat. A rămas o clipă locului, mirat, scormonind în memorie.

—Nu mă mai cunoașteți, domnule profesor? Mai mult după glas, și-a reamintit de mine:

—Dima, Dima, dumneata ești?... Ce bine-mi pare că te revăd! Câți ani or fi de-atunci? Vino să stăm puțin de vorbă!

Am intrat împreună în cancelarie. Acolo mai erau câțiva profesori necunoscuți. Mi-a oferit un scaun și s-a așezat lângă mine.

—la spune-mi, ce faci acum?

—Lucrez la o uzină din Anglia. Sunt inginer...

—Hei, era stofă în dumneata, am bănuț eu... Va să zică, ți-a prins bine eliminarea aceea. Altfel ajungeai un pârlit de profesoraș ca mine, ce spun?

Am zâmbit amar. M-a prezentat celorlalți colegi ai săi, mân-drindu-se că-mi fusese dascăl.

L-am întrebat pe Pleașcă dacă mai ține Leagănul. Ooo, isprăvise demult cu el, de când s-a despărțit de nevastă-sa.

—Dar ceilalți profesori pe unde mai sunt, ce fac?

I-a luat la rând: Michiduță, la pensie; Damigeana, decedat; Iliuță n-a mai revenit în învățământ, o duce greu ca redactor la o revistă de-stânga. Dintre cei vechi, numai Zecimalu și Laiță au rămas pe loc. Zecimalu era acum director al liceului...

—De profesorul Niculescu nu știți nimic?

O, Attila - a ajuns mare legumă: inspector general. Se putea altfel? Zice că a făcut politică liberală. Ei, și? Politica suplinește meritele personale ? Dacă mașina noastră socială ridică în vârful ierarhiei indivizi ca Robespierre și Attila, dând la o parte personalități ca Iliuță, înseamnă că are bube grave și trebuie dată la fier vechi.

În timpul discuției, a venit și Laiță cu catalogul la subsuoară. Aproape neschimbat. Tot înalt și uscățiv, cu hainele largi, atârând pe corp.

—Îl recunoști, colega? I-a întrebat Pleașcă, arătându-mă. N-a fost chip să-și aducă aminte de mine. Cine știe, poate m-am schimbat mult. Dacă am văzut așa, i-am spus numele. M-a bătut pe umăr, râzând:

—Da, da, da... Acela cu greva de pomina... Știu că ne-ai dat mult de lucru...

—Nu numai dumneavoastră...

—Bine zici, și altora... Ai încercat parcă să te... sinucizi... Zecimalu, directorul liceului, care a intrat între timp, auzind despre ce e vorba a intervenit în discuție:

—N-am înțeles pentru ce ai recurs la acest act disperat, deoarece mi-aduc perfect aminte că ministerul a revenit telegrafic asupra eliminării.

—Când?

—Chiar în aceeași zi... Am văzut ordinul cu ochii... Sunt absolut sigur...

Nu știam de așa ceva. Probabil a fost opera lui Nyu. În urma stăruințelor ei, primul-ministru a pus, se vede, piciorul în prag. Tata nu mi-a pomenit nici de acest lucru. E cu neputință să nu fi aflat.

Unul dintre tinerii profesori de față a tresărit sub imboldul unei amintiri:

—Nu sunteți dumneavoastră autorul broșurii aceleia, **Acuz!**, care odinioară a făcut atâta vâlvă?

—Da, eu... Vă amintiți de ea?

—Pe vremea aceea eram student. Nu știți ce nebunie a fost. Cărțulia a circulat din mână în mână. Nu cred să fi rămas coleg sau colegă să n-

o fi citit.

—A avut vreo urmare practică?

—Cum să nu? Profesorul Mătă-saru n-a mai putut ține de atunci nicio prelegere. Cum intra în sala de curs se dezlănțuia o zarvă infernală. „Vrem dreptate pentru Dima”, strigam toți într-un glas, ca să isprăvim cu huiduieli prea puțin academice.

—Hm! S-ar zice că tot a fost ceva...

—Sigur că da. Pentru a ieși onorabil din această situație, Mătă-saru și-a cerut concediu pe timp de un an.

—Și acum ce face?

—Nu mai știu de el. A intrat în neant fără urmă. Mi-aduc aminte cât de convins eram că, asmuțind opinia publică împotriva lui Robespierre, îl voi dărâma. Ce naivitate! M-am bucurat totuși că studenții îmi îmbrățișaseră cauza cu atâta căldură. Nici vorbă, ei sunt generoși - tinerețea e flacăra, entuziasm, jertfa, ține întotdeauna cu cei nedreptățiți.

Istovind subiectul, discuția a luat alt curs. Directorul, vorbind de **marea sa realizare** - internatul liceului -, s-a plâns că zidurile au rămas goale, deoarece, cu toate intervențiile făcute la minister, n-a putut obține fonduri pentru cumpărarea mobilierului.

—La cât se urcă devizul?

—Vreo 50 000...

Am scos carnetul din buzunar și am completat un cec cu suma de 50 000 de lei. Directorul, văzând gestul, a îngălbenit, întocmai ca Magotu când l-a prins copiind la germană.

—E posibil? O sumă atât de mare?

— La școala asta am petrecut cel mai frumos an din viața mea. Cred că-i dau prea puțin, în comparație cu ceea ce mi-a dat. Acest cec va fi onorat de Banca Română sau de oricare dintre sucursalele ei.

Zecimalu, în culmea fericirii, m-a rugat să primesc ca internatul liceului să-mi poarte numele. Am refuzat. Nu, nu, de-acum înainte, la gunoi cu ambițiile deșarte. Atunci directorul mi-a propus să organizeze un banchet în cinstea mea. l-am răspuns:

— Dați-mi voie să vă invit eu la un asemenea banchet. Am de gând să-i chem pe toți colegii din promoția mea.

— Cu multă plăcere, cu multă plăcere!

Când am plecat, toți profesorii m-au condus până la poartă. Am ieșit pentru întâia dată pe scara principală, rezervată numai dascălilor.

De ce calci pe amintiri?

Am luat-o în sus, ca să ajung pe strada Unirii. Uite, acolo se aflau pe vremuri catacombele lui Nea Iancu. În locul lor, s-a ivit o clădire nouă cu trei etaje. La parter e o berărie, botezată **Gau-deamus**, iar deasupra un hotel cu același nume...

Nu știu ce m-a îndemnat să intru în localul acela. Poate studenții zugrăviți pe firmă, care cântau, ținând halbele sus în mâini, ca pe niște stindarde. Am cerut un whisky, dar n-aveau. L-am întrebat pe chelner,

un tânăr vioi, simpatic, cu ochii jucăuși:

— Aici erau catacombele - îți mai aduci aminte ?

— Hei, domnule, asta e chestie de-acum zece ani... S-au schimbat multe de-atunci.

— Ce face Nea Iancu? Mai trăiește?

— S-a dus **jupanul**, Dumnezeu să-l ierte... Noul stăpân vedeți ce-a făcut ?

— Văd, văd... E craiovean?

— Așa zice lumea, dar stă la București, mai are și-acolo un hotel. Aici conduce domnu' Stănescu... El e antreprenorul localului.

Nu mi-am dat seama cine era acel Stănescu. De altfel, nici nu mă interesa.

— Și pe dumneata cum te cheamă?

— Pe mine? Pițurcă! Am sărit în sus de bucurie.

— Tu ești, Pițurcă? Bată-te să te bată! Ai prins rădăcini la picioare, nu te mai urnești de-aici? Haide, adu-mi o borțoasă... Repede, Pițurcă, tată, că te omor!

El a surâs vesel. Și-a amintit că așa comandau bere „studentii” de pe vremuri. E mult de-atunci... așa de mult!

— A venit domnu' Stănescu. Dacă aveți treabă cu dânsul... și Pițurcă mi-a arătat o namilă de om cât toate zilele, care vorbea cu casierita.

L-am recunoscut numaidecât: era Basu în carne și oase. Se îngrășase, avea ceva schimbat în el, care-1 făcea mai matur, iar părul îi albise mult prea timpuriu. M-am dus întins la el, l-am luat de mână și m-am uitat fix în ochii lui blânzi. A rămas năuc, neștiind ce-i cu mine și ce vreau. Atunci m-am tras un pas îndărăt și, luând o poziție de boxer, l-am pocnit în falcă. Casierita a început să țipe. Basu, fulgerător, s-a pregătit de luptă, ridicând amenințător pumnul, să mă zdrobească. La țipătul casieritei au sărit de-a valma chelnerii și clienții din local și ne-au înconjurat într-o clipă. Nu avea niciun haz să duc gluma mai departe. L-am strigat:

— Păcătosule, nu ești... Basu?

El a zvâcnit de un metru în sus, bălbănind brațele:

— Pe toți dracii, Dima... tu?

Ne-am îmbrățișat, ne-am tras de păr, ne-am dat ghionturi, ne-am sărutat. Cei strânși în jurul nostru au rămas cu gura căscată și au început să râdă.

— Fraților, a urlat Basu cu vocea lui groasă, astăzi e praznic mare... Băieți, serviți clienții fără nicio plată, cui ce-i pofteste inima!

— Basule, ai înnebunit? La balamuc cu tine!

— Ai dreptate, sunt nebun de bucurie. Ia spune-mi, când ai venit? Ce-ai făcut de când nu ne-am mai văzut? Da' mai bine hai-dem în casă, să stăm de vorbă!...

Și, luându-mă de mână, m-a tras în salonul lui de primire, apoi mi-a arătat un fotoliu, să stau.

— Pițurcă, băiete, adu-ne două sticle de Cotnar și niște pateuri

calde... Repede, Pițurcă, tată, că te omor!

— Vineee!

Chelnerul a zbughit-o pe ușă, să ne-aducă vinul.

— Va să zică, Bas hodorogit, iată-te om ajuns!

— Eh, slugă la dârloagă, ce era să fac ?...

— Și... cartea?

— Am pus-o-n cui. N-am mai putut să urmez. Așa a fost să fie, împărate...

Când a pronunțat porecla pe care n-am mai auzit-o de 15 ani, toată ființa mi s-a răvășit, cuprinsă de o tulburare fără seamăn.

La rândul meu, i-am povestit ce-am făcut în cei 15 ani de când nu ne-am mai văzut. M-a întrerupt brusc:

— Unde ai tras ?

— La Minerva.

A vrut să trimită numaidecât după bagaje. Nu l-am lăsat.

— Stai, e destulă vreme penttu asta. Spune-mi mai întâi ce s-a făcut Lotte...

— Aha, Dulcineea cu troncul la inimă... împărate, condoleanțele mele: s-a măritat ducesa.

— Serios? Ești sigur, absolut sigur sau...

— Casație!

O amețeală mi-a învârtejit capul și toată odaia a început să danseze cu mine. Dar mi-am revenit și l-am discusut mai departe:

— Cu cine?

— Cu Moraru, directorul Școlii Comerciale. Ce vrei, **la dona e mobile**, de când e lumea și pământul...

— Moraru? Cine-i ăsta? Habar n-am!

— Ba îl cunoști. Parcă ședea la voi în gazdă, unul cocoșat și lăptos la față.

N-o fi Cuviosul Gigi? Așa e, uitasem, Moraru îl chema. Am tresărit zguduit de un fior.

— Așadar, s-a măritat! Demult?

— Cam demult... Are și trei copii. Dacă ai vedea-o, cred că n-ai mai recunoaște-o...

— Trei copii ?

Lotte și trei copii!... Mi-a trecut încă o sabie rece prin inimă... Bas hodorogit, ticălosule, îți dai seama cât m-au durut veștile tale, mai cu seamă îmbrăcate în vocabularul de care nu te mai desparți. Deși m-așteptam că Lotte s-a măritat, totuși... ar fi putut să nu se grăbească atâta.

— Încă mai ții la ea? m-a întrebat Basu cu vocea gravă. Ia vezi! Ia vezi! O dată te-am scăpat de la moarte, a doua oară nu mai garantez...

Cum ? Ce înseamnă asta ? Când m-a scăpat Basu de la moarte ?

Și-abia acum, după un deceniu și jumătate, am dezlegat taina care mă obsedase atâta în ajunul sinuciderii și pe care bătrânul a ocolit-o ori de câte ori am vrut să-l descos.

Tata, chemat de Michiduță, a venit val-vârtej. Bănuind că am fugit în

Capitală, a cercetat toate hotelurile bucureștene, fără să-mi dea de urmă. Deznădăjduit de insucces, s-a înapoiat la Craiova, crezând că poate mă ascund la vreunul din colegi. Zadarnică osteneală! Într-o bună zi, ducându-se la Esculap I pentru unele lămuriri, acesta i-a destăinuit că nutream gânduri de sinucidere, ca i-am cerut otravă, dar el n-a vrut să audă. Bătrânul 1-a întrebat dacă cunoșteam pe cineva care ar putea să-mi procure ottava. Esculap și-a amintit de frate-său, și iată-1 pe tata luând înapoi drumul Bucuteștilor. Esculap II i-a confirmat că, într-adevăr, am venit o dată la el, dar nu i-am cerut otravă, ci doar mi-am exprimat dorința de a vedea cum atată... somnalinul. În clipa aceea, iscodit de o bănuială, s-a dus la galantarul cu pricina și a numărat tuburile. Lipseau două. Alarmați, au alergat împreună la restaurantul gării. Asta se petrecea în dimineața zilei de 1 decembrie. Basu, cum era și firesc, 1-a luat pe nu știu în brațe, jurându-se pe toți sfinții că n-avea habar unde stăteam. Tata nu s-a dat bătut. I-a povestit cele auzite de la Esculap I, apoi dispariția tuburilor de somnalin din farmacia lui Esculap II. A adăugat că-i o crimă dacă i se tăinuiește locul unde mă ascundeam, că această îndătătnicie nu înseamnă colegialitate, mai ales când e vorba de salvarea unei vieți. Basu, văzând cum stăteau lucrurile, a dat în vileag sectetul, după ce, bineînțeles, 1-a pus pe tata să-i jure că niciodată nu-mi va spune de unde a aflat ascunzătoarea. Dacă Esculap II n-ar fi întărit furtul somnalinului, putea toată Europa să-1 tragă de limbă, n-ar fi suflat o vorbă.

- la spune-mi, Basule, ce mai știi de ceilalți ? Magotu ce face ?
 - E artist la Teatrul National de aici. Are succese, e dat dracului. Acum a plecat în turneu, prin țară. Esculap I a murit de oftică.
 - Dar Tarzan?
 - Ofițer fercheș, întt-un regiment de cavalerie.
- În sfârșit, i-am trecut pe toți în revistă: Țiganu, profesor de liceu; Domisol, dirijor de orchestră; Ploșniță, inginer petrolist; Gălbează, erou, a căzut la Mărășești; Găliganu a murit tot în război, de tifos exantematic. Majoritatea, cu slujbe mărunte și greutăți familiale pe cap.
- De Rogvaiv ce știi ?
 - Țsta a ieșit luptătot sadea. Are ce are cu socialismul. Odată a fost pe-aici, a ținut o cuvântare în sala Belvedere. După aia l-au pus la **pension...** Șade mai mult atestat decât liber O fi știind el ceva...
 - Și vestita noastră Centrală?
 - Acum e frizerie: La Briciul lui Cuza.

Mais ou sont les neiges d'antan?³

3'■ **Dar unde sunt zăpezile de altădată? (Fr. Villon)**

La prânz am luat masa la Basu. Soția lui ne-a servit toate bunătățile, dar asta n-a ajutat să-mi învingă tristețea. Un gând ca un burghiu mi-a sfredelit mereu creierul: Lotte s-a măritat! Lotte s-a măritat! Priveam mereu în trecut, parcă aș fi avut ochii în ceafa.

Am ticluit un anunț pentru gazete:

Colegii din promoția 1915 a Liceului „Mihai Bravu” sunt rugați să ia parte, în ziua de 18 mai, la sărbătorirea împlinirii a 15 ani de la terminarea studiilor, când va avea loc o agapă la restaurantul „Gaudeamus”. Orice lămuriri se vor cere d-lui ing. Grigore Dima, Hotel Gaudeamus, Craiova.

Basu a plecat să dea anunțurile la două ziare mai răspândite, iar eu am coborât să fac o plimbare prin oraș. Când am trecut prin fața Școlii Comerciale, ca la o poruncă, o trăsură s-a oprit în dreptul porții, iar după câteva secunde s-a ivit de sus, pe scară, o femeie bine împlinită, care ținea de mână un copil mic, în vreme ce alți doi mergeau pe lângă ea, îmbrăcați în straie noi, de sărbătoare.

Gândul, inima, instinctul, toate mi-au șoptit că ea era... Ea -Lotte de odinioară - se urca în trăsură, iar eu, la o depărtare de câțiva pași, rămâneam împietrit, fără glas, privind în gol.

O clipă mi s-a părut că s-a uitat la mine: am întotdeauna brusc capul, să nu mă recunoască. Trăsura a pornit ușor, în trapul cailor. S-a făcut repede nevăzută, cotind după colțul străzii. I-am surâs trist lui Lotte din mine și, gândindu-mă la visul unei nopți de iarnă, i-am șoptit:

— Mais ou sont les neiges d'antan ?

Ochii ei s-au umplut de lacrimi, și ai mei la fel. Da, toate au un sfârșit. Chiar dragostea veșnică! **M**-am înapoiat la hotel, și pe drum mereu mi se părea că umblu printr-un imens cimitir, cu cruci multe și morți care nu mai învie. Călcam încet, cu luare-aminte, să nu le tulbur somnul. **M**-am culcat devreme, nemâncat. (Cine ar fi pus în gură ceva?) Din cauza asta, Basu părea foarte nenorocit.

A doua zi a apărut în **Universul** și **Dimineața** anunțul cu agapa colegială. L-am citit cu un simțământ de mirare și zădărnice: „La ce bun?”

A mai trecut o zi cu plumb în picioare. Câți dintre arpetiștii de odinioară, răspândiți în toată țara, vor da peste anunțul din gazete și câți se vor grăbi să răspundă chemării ?

Nu știam. Poate toți care trăiesc. Numai o singură ființă eram sigur că va tăcea: Lotte. Ea va trebui să tacă, să nu mă mai vadă niciodată. Gândind așa, simțeam o adevărată durere fizică. La urma urmei, ce voiam? Să mă aștepte ani de-a rândul, gata oricând pentru marea întoarcere ?

Pe când încercam să mă sprijin pe gânduri mai sănătoase, pe măsura realității, am auzit deodată o bătaie în ușă:

—Intră!

În prag a răsărit o siluetă maiestuoasă de femeie. N-am putut să-i văd fața, era acoperită cu un voal subțire de mătase. Dar n-aveam nevoie de asta, toată ființa mi-a șoptit cine-mi stătea dinainte. Și mi-

am umplut ochii de bogăția ei. Așadar, tot ea a răspuns cea dintâi chemării mele...

—Grig, dragul meu! a strigat cu inima înviată din moarte.

—Lotte!

Ne-am pomenit înlănțuiți, ascultând uriașa poruncă din noi, mai sus de orice putere. În clipa aceea, Basu a bătut la ușă, ca să mă poftască la cină. **M**-am desprins fulgerător din îmbrățișare și i-am spus răstit:

—**Mai** târziu, Basule...

El a plecat, îngăimând o scuză. Și-a dat seama că nu eram singur. De ce a trebuit să bată la ușă tocmai atunci? Deși ardeam de nerăbdare să o simt pe Lotte lângă mine, totuși n-am putut să înnod îmbrățișarea de unde fusese întreruptă. **M**-am resemnat. Am poftit-o să șadă și-am întrebat-o:

—Cum ai avut curajul să vii?... Pe chipul ei s-a ivit un surâs amar:

— Crezi că nu-mi dau seama? Dar trebuia să te văd cu orice preț. Doamne, dacă ai ști câte am să-ți povestesc, câte întrebări voiam să-ți pun... Și, uite, le-am uitat pe toate... Spune-mi, de unde ai coborât? Unde ai fost până acum, în care lume, și de ce n-ai mai dat niciun semn de viață? Te credeam mort, așa mi-au spus toți...

— Și despre tine mi s-a spus același lucru...

—Cine a făcut nelegiuirea asta? Și pentru ce a făcut-o? I-am întins scrisoarea tatei. Ea a citit-o o dată, de două ori, apoi a plecat capul zdrobită și mi-a înapoiat-o fără un cuvânt. I-am deșirat firul trecutului de unde fusese rupt de soartă.

Lotte a început să plângă. Am certat-o. De ce să plângă? Ce mai pot îndrepta lacrimile? Ea s-a răzvrătit:

—Lasă-mă, tu nu știi cât am suferit, ce cumplită a fost ziua de astăzi, din clipa în care am dat peste anunțul din gazetă. Și agapa aceea... Ai pus-o pe 18 mai... aniversarea noastră dragă... N-ai să mă crezi, dar s-a întâmplat ceva uluitor. Cum am luat ziarul în mână, primul cuvânt care mi-a căzut sub ochi a fost numele tău. Am citit cutremurată, îngrozită: **ing. GrigoreDima** și m-au copleșit o bucurie și o spaimă fără margini: trăiește, el e... Grig al meu... al vieții mele...

—Draga mea Lotte!...

—De când nu te-am mai auzit strigându-mă astfel... S-au scurs milenii de atunci. De ce mi-ai dăruit atâtea amintiri de care nu mă pot despărți? De când te-am pierdut, trăiesc neconținut două vieți: una reală, cu bucurii mărunte, griji și necazuri, și alta, a amintirilor. Mă afund în lumea lor, deapăn în închipuire toate întâmplările noastre minunate și le retrăiesc mereu, în fiecare noapte. Adevărat, Grig, dragostea noastră a avut ceva minunat, supraomenesc. Am trăit cu tine atâtea zile și atâtea nopți și, ciudat, niciuna nu semăna cu cealaltă...

—La ce bun, Lotte, dacă nu mai putem înnoda firul? Crezi că e cu putință să ne întoarcem înapoi, în trecut, când noi am mers întotdeauna înaintea timpului?

S-a uitat lung, întrebător la mine, și a plecat ochii în jos, ca o

vinovată. Am reluat:

—Ai avea curajul să lași tot și să te căsătorești - să ne căsătorim? Spune!

—Dacă vrei tu, o fac... fac tot ce-mi ceri...

—Nu se poate, Lotte!

Ce putere uriașă îți trebuie ca să ajungi propriul tău stăpân! Peste sentința mea s-a lăsat o tăcere grea, apăsătoare. Ne-am cufundat adânc în noi, ne-am frământat ca apa care se izbește de stânci. Intr-un târziu, ea s-a ridicat semeață:

—De ce ai mai venit? De ce m-ai răscolit atâta?

—Am venit pentru tine. Dar tu nu mai ești a mea. Mâine vei tegreta că mi-ai călcat pragul. Ai să-ți spui: „Ce prostie! Am fost nebună când am crezut că o dragoste defunctă poate să învie”.

Nu mi-a răspuns. M-a privit întrebător, îndurerată, apoi a lăsat capul în jos. Și iarăși s-au scurs câteva minute lungi, grele.

—Bine, Grig... Poate că ai dieptate. Și-acum, spune-mi, ce-ai de gând să faci ? Când pleci ?

—Nu știu încă. În orice caz, după agapa aceea.

—Pleacă mai repede! Nu vrei să renunți la ea?

—De ce?

—Nu pot să te știu lângă mine. Te rog, Grig, pleacă!... Când ești departe, mă simt mai liniștită. Fă-o pentru mine, pentru tot ce a fost între noi. îmi făgăduiești ?

—Da, Lotte, îți făgăduiesc.

Și-a înfășurat fața în voal și a rămas locului nehotărâtă, așteptând ceva. Apoi m-a tras în dreptul luminii, mi-a luat capul în mâini și m-a privit lung, apăsător, lacom...

—Ce faci ? am întrebat-o.

—Vreau să-mi umplu ochii de chipul tău. Știu că de-acum n-am să te mai văd...

Am prins-o în brațe și ne-am sărutat dureros, ca doi condamnați la moarte care-și iau rămas-bun pentru totdeauna. În clipa aceea mi-a venit în minte strigătul de deznădejde al lui Karl Heinz din **Heidelbergul de altădată**, când o săruta pe Käthi.

Lotte s-a desprins din îmbrățișare, tulburată. Mi-a șoptit un adio sugrumat și s-a îndreptat spre ușă. Acolo s-a oprit o clipă, nehotărâtă, ca și când și-ar fi adus aminte de ceva.

—Ah, uitasem! Trebuie să-ți înapoiez **asta...** și mi-a întins cheia mausoleului, rămasă la ea de un deceniu și jumătate. Apoi a fugit buimacă pe coridor, împinsă de la spate parcă de un uragan.

—Lotte! Lotte! am strigat-o într-o supremă încordare și am alergat după ea, cu riscul de a mă afunda în nebunie. A întors capul, s-a oprit și m-a așteptat cu o întrebare nerostită pe buze.

Am îmbrățișat-o, invadat de o deznădejde fără nume, și i-am șoptit dureros:

—Nu pot!

Un zâmbet ca o lumină s-a ivit pe chipul ei:

—Știam că n-o să mă lași să plec. Eram sigură, Grig, atât de sigură!

—Te-aștept mâine dimineață în piața Teattului. Plecăm la București și de acolo cu avionul în Anglia. Nu lua nimic, absolut nimic! Numai pe tine...

—Prin urmare, mâine la 8... a rostit ea, grav.

—Da, Lotte, mâine la 8!

A doua zi de dimineață, am așteptat-o la volan o oră întreagă. N-a venit. Ce i s-o fi întâmplat ? S-a răzgândit ? Orologiul Prefecturii a bătut nouă lovituri și fiecare dintre ele îmi înfigea un pumnal în inimă. S-a isprăvit, nu mai vine!

Am pus contactul, motorul a duduie surd, și în clipa aceea un comisionar s-a apropiat de mașină și m-a întrebat:

—Dumneavoastră sunteți domnul inginer Dima?

—Da, eu...

—Aveți o scrisoare...

Nu l-am mai întrebat de la cine era. Am rupt nervos plicul și am citit:

Iartă-mă, Grig, am încercat să plec, dar n-am putut. Sunt foarte nenorocită'. Ai avut dreptate: trebuie să ne mulțumim cu ceea ce a fost. Tot ce am clădi de aici înainte peste amintiri arfi șubred. Poate le-am întuneca sau chiar înăbuși. Să nu ucidem trecutul nostru, Grig!

Adio, iubitul meu, pe tine te voi iubi întotdeauna... Lotte

Am privit multă vreme în gol, fără gânduri, ca un manechin. Mi-a venit în minte versul lui Eminescu: „Nu-nvie morții - e-n zadar, copile”. Lotte nu mai este! A murit acolo, în camera mică și întunecoasă a hotelului Europa, întinsă pe jos, cu părul răvășit, pe preșul umed. Și dacă printr-o neînțeleasă minune trăiește încă, ea aparține trecutului, și nimeni pe lumea aceasta n-o mai poate învia. N-am putut - și nimeni nu va putea să scape iubirea de gădele ei - ***timpul...***

O, quae mutatio rerum!

Am plecat la București. Ajuns acolo, cel dintâi lucru pe care l-am făcut a fost să revăd mausoleul de lângă pădurea Băneasa. Cruntă dezamăgire! Stâncile de ciment crăpaseră adânc, o aripă a vulturului era lipsă, cealaltă se desprinsese și atârna jalnic, ți-nându-se într-o sâtmă, iar bălăriile puseseră o nestânjenită domnie peste tot. Am descuiat anevoie lacătul ruginit și am pătruns în cavoul care trebuia să ne adăpostească osemintele pentru totdeauna. Pe un perete atât na o fotografie a mea și a lui Lotte. Nu știam nimic. Așadar, ea vizitase cavoul în lipsa mea? Am desprins fotografia și am cercetat-o cu aerul unui om care dă peste o comoară, într-un colț, Lotte scrisese: ***Grig, iubitul meu, unde ești? Și eu pentru ce nu mai am curajul să mor încă o dată?***

M-am așezat pe banca umedă și rece, copleșit de tristețe, și mult

timp am ascultat glasul acelei ciudate sitene care sălășluiește în străfundul ființei și cântă uneori când nu te aștepți.

Doamne, câte amintiri! Pentru ce le-am iscodit astfel? Pentru ce mi-am răvășit într-atât sufletul? De ce nu le-am lăsat în pace, să doarmă somnul adânc, tihnit, în mormântul trandafiriu, cu mireasmă de primăvară și cântece mute, în care zace adolescența mea dimpreună cu Lotte, de cate nu se va despărți niciodată?

Zadarnic am deschis fereastra, ca să privesc spre trecut. Repede, Grigore Dima, să tragem storurile!

I-am telegrafiat lui Basu să contramandeze agapa colegială, deoarece o chestiune urgentă mă recheamă în Anglia.

După expedierea telegramei, m-am simțit mai sprinten, mai ușor.

După-amiază am trăit o întâmplare cu tâlc. Pe când mă plimbam fără țintă pe Calea Victoriei, mi s-a părut că mă strigă cineva din spate (de fapt, era o iluzie auditivă). M-am întors brusc să văd cine era. În clipa aceea m-am izbit de o femeie care trecea grăbită pe lângă mine. Tamponarea a fost atât de puternică, încât mi-a căzut pălăria pe jos.

— Ai putea să fii mai atent, domnule, m-a apostrofat femeia. Când m-am uitat la ea, am rămas încremenit: era Ioana Pâslaru, puștanca pe care n-o mai zărisem de la revelionul din 1914, adică de 16 ani.

— Oana!

— Griguță!

Ne-am îmbrățișat pe trotuar, în mijlocul mulțimii de gură-cas-că, împiedicând circulația. Am întrebat-o dacă ea m-a strigat. Nu mă strigase. Ciudat! Cu toate astea am auzit destul de bine.

— Ce întâmplare! Să ne întâlnim după atâția ani! Să-ți fie rușine că n-ai dat deloc pe la noi, m-a dojenit ea.

— Oano, abia am sosit azi-dimineață. Unde să stăm puțin de vorbă? Ești grăbită?

Am intrat în cofetăria Riegler, la doi pași de noi. Ne-am așezat la o masă și am comandat prăjituri.

O cântăream din ochi: înaltă, subțire, mlădiaoasă, părea o siluetă descinsă dintr-un jurnal de mode.

— Spune-mi, cu ce te ocupi? Ce frumoasă te-ai făcut!

— Serios? Găsești? a zâmbit ea cochetă. Sunt arhitectă.

— Ce spui? Ți-ai ales o meserie cam grea.

— Oho! Să vezi ce zgârie-nori trântesc pe hârtie. Casa noastră tot eu am construit-o. Dar tu, spune-mi, ce faci?

I-am povestit pe scurt toate întâmplările prin care am trecut de atâta timp. Discuția noastră s-a întezit, hrănită de amintirile care se desfăceau de pe ghemul fermecat. M-am uitat la ceas: 9 și un sfert! Când au trecut patru ore? Cu toate astea, niciunul, nici celălalt nu ne înduram să plecăm, deși a doua zi am fi putut să ne vedem din nou.

— Ascultă, Oana, de ce nu te-ai măritat până acum? am întrebat-o brusc și m-am uitat lung în ochii ei.

— Pentru că, a zâmbit ea cu înțeleș... Stai o clipă! Îți spun nu-maidecât.

A luat poșeta de pe scaun și, umblând în ea, a scos o hârtie îngălbenită care abia se mai ținea pe la încheieturi.

— Uite, vezi? Pentru asta...

Am luat bucata de hârtie în mână și am citit-o uluit. Era angajamentul meu din noaptea revelionului, că mă oblig s-o iau de nevastă pe Ioana, scris și semnat de propria-mi mână. Hm! **Scrip-ta manentP***

— Am glumit, Griguș, a adăugat ea, râzând. Adevărul e altul: cei care m-au cerut nu-mi plăceau, iar cei care-mi plăceau nu m-au cerut. Și așa, vremea s-a scurs. Am 27 de ani neîmpliniți. Poate mai e timp, nu?

— O, desigur! Ascultă, Oana, ce-ai spune dacă mi-aș ține angajamentul **acum?**

— Obraznicule, cred că aș fi în stare să mă mărit cu tine!

— S-a făcut, Oana! Îți dau a doua oară cuvântul. De altfel, tot ce s-a petrecut în viața mea n-a urmărit decât acest scop... Mâine vin să te cer părinților, iar peste un an facem nunta, din cauza doliului pentru tata. Ne-am înțeles, **domnișoară logodnică***.

Obrajii ei s-au împurpurat. Mi-a răspuns:

— Aveți dreptate, domnule logodnic, n-aduc 16 ani ce aduce o singură clipă.

— Să nu uităm că această clipă trebuia să vină odată... Când să plece, Ioana s-a întors brusc:

— Nu știu cum vom face, dar eu nu te pot urma în Anglia....

— Cine ți-a cerut una ca asta?

— Atunci, rămâi în țară?... Doamne, ce bine-mi pare!

— Da, Oana... Și mie!... După atâta străinătate, nu-ți dai seama ce dragă mi-a devenit patria. Și pe urmă, cum s-o las pe mama singură ?

Vorbind cu ea, mă miram de pasul decisiv pe care îl făcusem. Mi se părea că nu-mi aparține, că altcineva hotărâse în locul meu. Oricum, adevărul era că trebuia să mă însor cu altă fată decât Lotte. Cui i-ar fi trecut vreodată prin minte așa ceva?

Scrisul rămâne!

După plecarea Ioanei, am hoinărit în neștire pe străzi, tot cu uriașa obsesie pentru Lotte. Deși mi-era totuna pe unde mergeam, pașii mă puttau, totuși, în locuri care aveau câte ceva de spus despre ea. Iată biserița din cârca Cișmigiului, unde ne-am logodit, iar dincoace, în cocheta grădină, schimbată la față de feeria iernii, am făcut nunta.

Uite și casa din strada Primăverii, unde am locuit împreună.

A rămas neschimbată și parcă mă chema înăuntru să văd odaia părăsită în pripă și în care poate mai erau lucruri de-ale noastre -uitate.

Brrr! iată și mohorâtul Hotel Europa, martor al unei nebunii care ar fi putut costa două vieți. Acum mi-e dragă hardughia aceasta, e a mea - ca un lucru de preț care mi-a mobilat ființa.

Intr-un târziu, mi s-a făcut foame de atâta umblet. Mi-am adus aminte de Femina de odinioată și am vrut să cinez acolo, între amintiri. Dar localul în care petrecusem atâtea clipe neuitate se transformase într-un restaurant obișnuit, nu mai avea înfățișarea de altădată. Era lume multă, mai ales tineret. În fața mea se întindea o masă lungă, unde se ospătau studenți și studente de-a valma. Pesemne, sărbătoreau un profesor ieșit la pensie sau aveau vreo aniversare. Toți zburdau neastâmpărați, râdeau, cântau, făcând o gălăgie infernală. Câțiva întrețineau discuții cu alți colegi, tocmai în partea opusă a localului, peste șapte-opt rânduri de mese. Abia atunci mi-am dat seama că nimerisem într-un restaurant studentesc.

Mi-a plăcut mult atmosfera de veselie și de exuberanță, care-mi stiecurea în suflet o tristețe dureros de dulce, trezind vremea adolescenței mele. M-am gândit la **Heidelbergul de altădată**, la berăria lui Riider, la fermecătoarea Kăthi, la Karl Heinrich. „Kăthi! Kăthi, o scutura prințul, cu sufletul ars, numai pe tine, pe tine te-am iubit!” Dar Kăthi e alta și el însuși e altul. S-a strecurat un gol mare între ei, nu mai e ca odinioară. Dragostea s-a stins și a rămas doar amintirea. Ea s-a logodit cu

**MIHAIL DRUMESCU 164 ELEVUL DIMA DINTR-A
ŞAPTEA**

Franz
el și
va
pleca
în
Austri
a, iar
el se
va
duce
la
Karls
burg,
să se
însoa
re cu
prințe
sa
Hedw
ig, pe
care
n-o
cuno
aște
încă.

...Ș
i-n
locul
prințu
lui
am
răsări
t eu -
și
locul
lui
Kăthi
1-a
luat
Lotte,
cu
priviri
le
străin
e, în
ochii
cărei
a nu
m-am
mai
regăs
it,
care
ține

de mână trei copii zburdalnici, cu zulufii
bălai.

MIHAIL DRUMEȘ

Haide, Karl Heinz, să plecăm! Nu mai avem ce căuta la Heidelberg! Acolo nu mai e ca altădată! Veselia și cântecul au pierit de pe buzele tuturor. Iar paharele lovite de masă, din faimosul **ad exercitium salamandris**¹⁴, sună gol, fals, lugubru...

Să plecăm cât mai repede, Karl Heinz, visul nostru de dragoste s-a vestejit ca o floare peste care au trecut atâtea toamne. Să-l culcăm undeva, într-un ungher tăinuit al sufletului, ca să doarmă adânc, să nu se mai trezească niciodată, căci ne-ar dura... ne-ar dura!...

S-a făcut deodată liniște în local. Studenții s-au ridicat în picioare și-au început să cânte încet, duios, ca o adiere de vânt, care vine de foarte departe și freamătă în frunzișul din preajma iernii:

**O, vis al vieții
studentești Din
vremuri
dispărute, De ce
nu vii să
înflorești Simțiri
ce azi stau mute?
Zadarnic stau și
mă gândesc, Eu
urma nu ți-o mai
găsesc... O,
jerum,
jerum, jerum, O,
quae mutatio
rerum!**

— De ce plângeți ? m-a întrebat un student de la o masă vecină. Am tresărit neplăcut, parcă m-ar fi surprins cineva închinându-mă. Nu știu ce i-am răspuns.

Sfârșit

**MIHAIL ELEVICĂ
ȘAPTEA**

/

**Ceremonial la petreceri
studentești.**